Mona Kasten

simte din nou

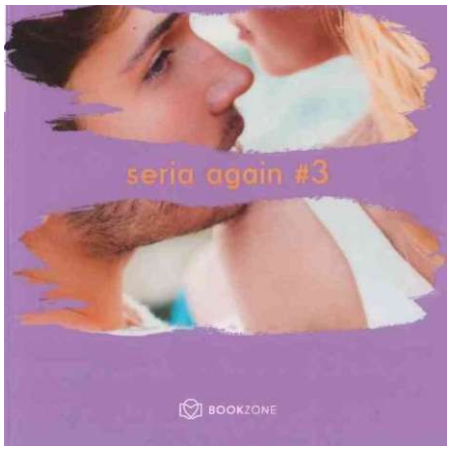

O poveste care îți va intra pe sub piele și îți va topi inima

Ar fi trebuit să fie doar un proiect, dar inima ei are alte planuri. De la moartea părinților, Sawyer nu a mai permis nimănui să i se apropie de suflet. Nici măcar nu s-ar uita la un băiat precum Isaac: tocilar, excesiv de amabil și timid. Deloc genul ei, ba chiar opusul tipilor cu care iese de obicei. însă nu poate rămâne indiferentă când colegele lui își bat joc de el. Fără a ezita, îl sărută pasional și pretinde că este iubita sa. Duce lucrurile și mai departe când îi propune un târg: îl va ajuta să își schimbe reputația de tocilar într-una de bad boy, dar în schimb va fotografia pas cu pas transformarea lui Isaac pentru lucrarea de absolvire.

Cei doi au mai multe lucruri în comun decât pare la prima vedere. Iar pactul lor inocent începe să se destrame, odată ce Sawyer își dă seama că băieții răi sunt, de fapt, supraapreciati.

©

BOOKZONE
Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României KASTEN, MONA
Simte din nou / Mona Kasten ; trad. de Iulia Dromereschi. - București: Bookzone, 2021 ISBN 978-606-9700-32-7
I. Dromereschi, Iulia (trad.)
Grafician copertă: **Maria Stoian** Redactor: **Ioana Barbu** Tehnoredactor: **Anca Marisac**
© Bookzone 2021, pentru prezenta ediție Toate drepturile rezervate pentru limba română. Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată sau reprodusă fără acordul editurii.
Editura Bookzone
Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București
Comenzi și informații:
Telefon: +40 774 091.579; +40 770 584.429
E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.r
oMONA KASTEN

Simte din nou

seria again #3

Traducere de Iulia Dromereschi

Bookzone BUCUREŞTI, 202

1Capitolul 1

Ce mama naibii caut eu aici?

Nu era prima oară când mă întrebam asta, în seara aceea. Ca de fiecare dată, deşi eram înconjurată de persoane gălăgioase, mă simţeam totuşi complet singură. Nu era o senzaţie nouă. De fapt, era starea mea obişnuită. Dar aici, în acest club, în prezenţa cuplurilor îndrăgostite, care nu îşi desprindeau nici preţ de o secundă privirile unii de la ceilalţi, mi s-a părut deosebit de apăsătoare.

Altfel spus: trebuia să mă abţin să nu vomit pe masă.

Că îmi plăcuseră doi dintre tipii din grupul nostru, la un moment dat, nu îmbunătăţea lucrurile. Mai ales că ambele poveşti se terminaseră descurajator pentru mine. Fără să stea pe gânduri, Ethan mă abandonase pentru „iubirea vieţii lui", Monica, iar Kaden nu-mi mai aruncase nicio privire după ce îi apăruse Allie în prag. Deja trecuse un an de atunci.

Dacă aveam ceva care punea tipii pe fugă şi se asigura că, la prima ocazie, intră într-o relaţie stabilă?

Şi ce dacă? Nu era ca şi cum aş ii fost interesată de ceva serios

.Mi-am mutat privirea de la perechile îndrăgostite, la ringul de dans. Acolo am descoperit-o pe roşcata care era motivul prezenţei mele în bârlogul ăsta. O editură îi propusese de curând lui Dawn un contract pentru una dintre cărţile ei şi de aceea venisem aici, să sărbătorim. Dawn era nu doar colega mea, ci şi singura mea prietenă adevărată, aşa că mă invitase. îi arătam prea

rar că prietenia ei era importantă pentru mine, aşa că am acceptat.

Un zgomot umed a răsunat în dreapta mea şi m-am străduit să nu fac o faţă dezgustată. Oricât de dragă mi-ar fi fost Dawn, să îi văd şi să îi aud pe Kaden şi pe Allie jucând hochei cu amigdalele lor era o dovadă prea mare de bunătate. Aveam nevoie urgentă de o băutură, dacă voiam să supravieţuiesc serii.

- Merg la bar. Vrei ceva? l-am întrebat pe tipul care stătea lângă noi. Din păcate, îi uitasem numele, deşi Dawn ne prezentase a suta oară. începea cu I. Ian, Idris, Illias... Nu mă descurcasem niciodată cu numele. De aceea inventam porecle pentru majoritatea oamenilor, când îi întâlneam prima dată. A lui era „Tocilarul".

Nu era deloc potrivit în peisaj. Purta o cămaşă de blugi cu papion. Serios, chiar purta papion. Era alb cu punctuleţe albastre şi m-am holbat prea mult la el (nu pentru prima dată, în seara aceea), înainte să-mi las privirea să alunece peste restul. Buclele, despre care n-aş fi putut spune dacă erau şaten deschis sau blond închis, şi le aranjase cu gel sau fixativ, ca să nu îi cadă pe frunte. Look-ul era întregit de o pereche de ochelari semilună, cu rame de plastic maro.

Era mult prea elegant pentru *Hillhouse* şi abia dacă mă împotriveam dorinţei de a-i ciufuli penele prea bine aranjate.

Tocilarul mi-a aruncat o privire critică. Şi ochii lui aveau o nuanţă nedefinită, între căprui şi verde, înconjuraţi de gene întunecate.

- Deci? am insistat.

- Ce? m-a întrebat el, iar obrajii i s-au înroşit uşor.

Ce drăguţ.

- Vrei să bei ceva? am repetat eu, răspicat.

A înghiţit în sec. Mi s-a părut că i-ar fi fost teamă de mine. Sinceră să fiu, nu mă miram. Eram un semn de avertizare ambulant: de la eyeliner-ul negru, pe care-l aplicam cu generozitate în jurul ochilor, până la topul cu imprimeu cap de mort şi la cizmele cu care aş fi putut dobori uşi grele, de metal. Nu îi puteam reproşa că era precaut şi păstra distanţa.

Dar fiindcă el şi cu mine eram singurii care ne păstraserăm limbile în propriile guri, trebuia să ne ţinem companie. Cel puţin în seara aceea.

- Mersi. Mai am, mi-a spus el, cu întârziere, şi a ridicat un pahar cu o umbreluţă roşie de cocktail.

- Eşti sigur că este paharul tău?

Privirea lui s-a oprit la paharul din mână. Obrajii i s-au înroşit mai tare. Aveau culoarea umbreluţei.

- Shit.

M-am ridicat şi am făcut semn spre bar.

- Vrei să vii? Sau ai prefera să continui să priveşti? N-am o problemă cu tensiunea. Doar că, în seara asta, nu am deloc starea necesară.

- Ce glumă bună, Sawyer, a luat Monica iniţiativa, dar a tăcut imediat ce i-am aruncat o privire „taci sau mori".

Dacă stăpâneam ceva la mare artă, era privirea asta, de care se bucurau mai ales persoanele despre care ştiam că mă vorbesc pe la spate sau care-mi furaseră tipii pe care-i găsisem chiar şi vag interesanţi.

Aveam nevoie urgentă de o băutură. Sau de trei. Din fericire, s-a ridicat şi Tocilarul. L-am luat de mână, fără să le arunc celorlalţi nicio privire. Avea degetele reci, însă nu voiam să risc să se piardă traversând ringul de dans, pentru că era prea politicos să se folosească de coate.

Ajungând la bar, m-am sprijinit de tejghea şi i-am zâmbit lui Chase. Era barmanul de la *Hillhouse,* iar ultima noastră întâlnire se încheiase la el acasă, în pielea goală.

- Nu ne-am mai văzut de ceva vreme, babe, a spus el în chip de salut şi mi-a dăruit o jumătate de surâs. Ce să fie?

S-a sprijinit cu palmele de o parte şi de alta a braţelor mele şi s-a aplecat spre mine. Era fix genul meu: aură întunecată, tatuaje, păr negru, ciufulit, şi o faţă numai muchii, pe care vedeam un început de barbă. îmi aduceam aminte cum se simţise pe interiorul coapselor mele. Păcat că, între timp, se cuplase.

- Aş bea un coniac. Iar pentru prietenul meu, aici de faţă..., m-am întors spre Tocilar.

- O bere, a zis el repede, fără să ne privească în ochi pe mine sau pe Chase. Petele roşii se răspândiseră şi pe gâtul lui şi îi dispăreau sub gulerul strâmt al cămăşii.

- O bere, am repetat.

Pentru o clipă, Chase s-a uitat de la mine la el, cu o sprânceană ridicată. Părea că vrea să spună ceva, dar apoi a dat doar din cap.

Ne-a pus băuturile pe bar, cu un „Din partea casei".

- Cool. Mersi.

Mi-am luat paharul şi i-am aruncat Tocilarului o privire.

- Nu stau deloc bine cu numele, am început. Cum te cheamă?

Pentru prima dată în seara aceea, pe chip i s-a conturat un zâmbet.

- Grant. Isaac Grant.

Tipul ăsta se prezenta mai întâi cu numele de familie. De parcă era la un interviu de angajare. Sau James Bond.

- Dixon. Sawyer Dixon, l-am imitat eu şi am ridicat paharul. Pentru o seară frumoasă, Grant, Isaac Grant.

A ciocnit cu mine, clătinând din cap.

Aşadar, Grant, Isaac Grant, ce faci aici

?M-am sprijinit cu spatele de tejghea, ca să văd ringul. Abia dacă se vedea grupul nostru. Doar din când în când vedeam părul lui Dawn sclipind în luminile colorate.

- Acelaşi lucru ca tine, cred.

Am luat o gură de coniac.

- Eşti prieten bun cu Dawn?

A ridicat din umeri, de parcă nu ştia exact ce să răspundă.

- în niciun caz nu eşti prieten cu Conversaţiile Casual, nu-i aşa? l-am întrebat.

Din nou yn început de surâs. Păcat. Ar fi fost chiar atrăgător, dacă şi-ar fi scos băţul din fund.

- Şi tu eşti foarte directă, a spus el încet. Vocea i-a fost aproape înghiţită de bas.

- Binecuvântare sau blestem. E chestie de perspectivă, Grant, Isaac Grant.

A oftat.

- Acum o să-mi spui mereu aşa?

M-am rotit spre el şi m-am sprijinit lateral de bar.

- La ce te aştepţi când te prezinţi aşa? Sunt uimită că nu mi-ai spus şi al doilea prenume.

Am văzut o scânteie amuzată în ochii lui. în semiîntunericul din bar îmi era şi mai greu să-i disting culoarea ochilor. M-am aplecat ceva mai în faţă şi am stabilit că mirosea exact cum arăta: lustruit, curat şi precis. Cu siguranţă folosea un after-shave scump.

M-a surprins că îmi plăcea.

- Mi-l spui? am întrebat.

I s-au mărit ochii. Am decis că mă amuza să îl tachinez

aşa.

- Doar dacă promiţi să nu râzi, a zis.

Am ridicat două degete încrucişate.

- Niciodată.

Isaac a inspirat adânc.

- Theodore. Am încuviinţat.

- Isaac Theodore Grant. îmi place. Are ceva distinct. A ridicat sceptic din sprânceană.

- Aşa crezi?

Am aprobat din cap şi am mai luat o înghiţitură de coniac.

- Dacă i-aş spune bunicului, s-ar bucura, a zis. După el mi-au pus numele.

Era drăguţ să văd că se mai relaxase. îl cunoscusem după ce Dawn avusese o reacţie nasoală la nişte calmante de care-i iăcusem rost pentru o prezentare. Atunci îmi făcuse impresia că va muri pe loc din cauza agitaţiei.

- Tu ai un al doilea prenume? m-a întrebat, după un timp.

Am tresărit. Fără să vreau, mi-am dus mâna la medalionul pe care-l purtam sub gulerul topului. Mi-am apăsat palma pe el şi am avut nevoie de o clipă să pot relua discuţia noastră inofensivă.

într-un târziu, am spus cu un zâmbet mult prea larg:

- Isaac Theodore! Nu-mi vine să cred că ai putea întreba o fată aşa ceva la prima întâlnire. Te rog frumos!

Privirea lui Isaac s-a oprit la mâna de pe pieptul meu. S-a încruntat.

- Te-am răpit cu un motiv, am spus eu repede, ca să schimb subiectul.

- Care ar fi? a întrebat el.

Cine naiba reușea să se exprime așa cu o sticlă de bere în mână?

- Suntem singurii de la petrecere ale căror creiere nu sunt înceţoşate de amor. Asta înseamnă că trebuie să ne ţinem tari şi să stăm împreună, Isaac Theodore. Fie ce-o fi.

Când a zâmbit, în jurul ochilor i-au apărut riduri fine de expresie.

- în ordine.

Am ridicat din nou paharul. Când a ciocnit sticla de el, am simţit că poate seara nu va fi atât de teribilă pe cât mă aşteptam.

O oră şi jumătate şi trei băuturi mai târziu, Isaac şi cu mine nu prea avansaserăm în privinţa conversaţiei, însă descoperiserăm un front comun: adoram să observăm lumea şi mai ales pe cei care aveau ritualuri de împerechere ciudate pe ringul de dans.

- Nu aş putea niciodată să mă mişc aşa, a murmurat el, cu capul înclinat.

I-am urmărit privirea şi am descoperit un tip care avea o unduire a şoldurilor foarte sugestivă.

- Aş putea să te învăţ.

S-a uitat la mine cu sprâncenele ridicate.

- Nu ai zis că nu dansezi?

- Nu dansez pe muzica asta îngrozitoare. Dar ştiu să mă mişc. Dacă vrei, îţi arăt cu prima ocazie, între patru ochi, i-am spus, zâmbind.

Obrajii i s-au colorat din nou. Reuşisem deja de cinci ori să-l fac să se înroşească. Doream să ating pragul de zece în cursul serii.

- Am senzaţia că lumea..., a făcut el semn spre ringul de dans, ...nu dansează pentru că se simte bine, ci doar pentru că... S-a oprit, strângând din buze.

- Pentru că vor să agaţe? l-am ajutat. Aşa este. *Hillhouse* este un loc în care studenţii în nevoie îşi găsesc parteneri. Toţi cei care nu găsesc pe cineva aici pot să o lase baltă.

Tocmai luase o gură din sticlă şi s-a înecat. Atât de rău, că i-a ieşit berea pe nas. I-am întins repede şerveţelele mele.

Arăta atât de comic că am râs tare, ceea ce a atras atenţia câtorva fete care şedeau într-o parte, la bar, şi acum se holbau la mine şi la Isaac. M-am holbat şi eu insistent la ele, sugestiv, şi am ridicat o sprânceană, aşa că au întors repede capul. Apoi au chicotit.

Mi-am dat ochii peste cap şi m-am răsucit spre Isaac. Se uita resemnat în sticlă.

- Ce este? l-am întrebat.

A clipit.

- Nimic.

- Din cauza ălora? Nu te preocupa. Sunt obişnuită, am zis repede. Ultimul lucru pe care-l voiam era compasiunea, şi încă din partea unuia ca Isaac.

Surprins, şi-a mutat privirea de la fete la mine. Apoi s-a văzut pe faţa lui că înţelege.

- Ah, dar nu e din cauza ta, Sawyer.

- Ce? am întrebat derutată.

A băut restul de bere şi a pus sticla pe tejghea. Avea privirea lipită de lemnul întunecat.

- Sunt colegele mele la un seminar. Nu sunt foarte amabile.

- Ce înseamnă că nu sunt foarte amabile? am întrebat. Nu îmi plăcea cum arăta, de parcă i-ar fi fost ruşine.

- Nu are rost, a murmurat el. Uită.

- Spune-mi ce înseamnă că nu sunt foarte amabile, Isaac Theodore, am poruncit eu.Bine,

bine. A ridicat mâinile, în semn de capitulare, şi le-a aruncat fetelor încă o privire. Nu-i mare lucru. De când a început noul semestru, acum trei săptămâni,... mă vâneză.

- Adică?

S-a înroşit din nou, dar de data asta nu m-am mai bucurat.

- Păi, s-au amuzat de stilul meu vestimentar... şi de alte tâmpenii.

- Alte tâmpenii, am repetat eu, lent.

Isaac şi-a frecat ceafa.

- Se leagă de mine zicând că... aş fi încă virgin.

- Şi eşti? afti întrebat.

M-a privit în ochi şi a clătinat din cap.

Aha.

- Atunci spune-le.

- Nu are sens. Ele cred ce vor să creadă. Săptămâna trecută le-am auzit pariind pe cine...

- Cine...?

Şi-a dres glasul.

- Pe cine...

- Pe cine o face prima cu tine? am întrebat eu.

A încuviinţat scurt.

- De unde ştii?

- Stăteau chiar în spatele meu. Mi-a fost greu să ignor ce vorbeau.

M-am înfuriat şi mi-a trebuit un moment până să pot vorbi.

- Este cel mai de prost gust lucru pe care l-am auzit în ultima vreme. Şi aud multe lucruri lipsite de gust. Chiar dacă ar fi aşa, nu te porţi în felul ăsta cu omul. Ce naiba le-a venit să vorbească asemenea tâmpenii?

Buzele lui Isaac s-au deschis puţin, iar el m-a privit de parcă era prima dată când mă vedea.

- Le-ai spus că ţi se pare că sunt jalnice şi nesuferite şi să înceteze?

A clătinat din cap.

- îmi e totuna ce cred ele.

- Nu mi se pare OK, am spus eu, aruncându-le fetelor o privire fatală. Din păcate, nu a avut efectul dorit, ci au început doar să râdă mai tare.

Am făcut un pas de lângă bar şi am vrut să pornesc spre ele, când Isaac m-a prins de coate şi m-a tras spre el. Era mult mai înalt ca mine, iar eu a trebuit să-mi dau capul pe spate ca să-l pot privi în ochi.

- Chiar nu este important şi nici nu mă deranjează. A surâs, iar furia mea s-a mai potolit.

- Mi se pare de rahat.

A înclinat capul şi m-a măsurat curios.

- De ce?

M-am uitat peste umărul lui la cele două fete. Nu se opriseră încă din râs.

La naiba cu ele.

M-am răsucit încet spre Isaac şi mi-am pus palmele pe pieptul lui.

L-am simţit ţinându-şi respiraţia.

- Pentru că mi se pare că eşti tare de treabă, Grant, Isaac Theodore Grant.

M-am ridicat pe vârfuri şi l-am sărutat.

Capitolul 2

Când gura mea a atins-o pe a lui, Isaac a scos un sunet înfundat. I-am pus capăt cu buzele mele. Mi-am lipit corpul de al lui, până când a ajuns să se sprijine de bar. I-am cuprins ceafa cu mâna, mi-am îngropat-o în părul lui şi l-am tras spre mine.

Haide, Isaac. Intră în joc.

I-am lins buza de jos şi a icnit, surprins. Mâinile lui mi-au alunecat pe şolduri şi, *în sfârşit,* mi-a întors sărutul. Limbile ni s-au întâlnit scurt.

M-am desprins de el şi m-am îndepărtat nițel.

Culoarea pe care o aveau acum obrajii lui îmi plăcea mai mult decât cea pe care le-o aducea ruşinea.

Mă privea pe sub pleoape. Ochii i se întunecaseră. Dintr-odată, m-a tras înapoi spre el, apăsându-şi buzele pe ale mele.

Wow.

M-a prins cu o mână de ceafă, iar degetele celeilalte şi le-a răsfirat pe spatele meu. M-a sărutat mai profund, pătrunzându-mi gura cu limba. Emana o energie imensă, care m-a cuprins şi, pentru o secundă, am rămas fără aer. Mi s-au înmuiat genunchii.

Mi s-au înmuiat nenorociții de genunchi.

Asta nu mi se mai întâmplase vreodată.

Mi-am înfipt mâinile în materialul cămăşii lui de blugi şi l-am tras de mână mai aproape. Nu mai era niciun milimetru între noi. I-am supt limba şi am simţit cum îi vibrează coşul pieptului sub mâinile mele. Căldura mi-a coborât în stomac şi apoi mai jos, când Isaac mi-a luat buza de jos între dinți şi a muşcat-o.

Sfinte Sisoe. Cine ar fi crezut că tipul poate săruta aşa?!

De data asta, el s-a tras înapoi. Şi-a sprijinit fruntea de a mea, respirând greu.

Şi eu aveam respiraţia tăiată.

- Unde ai învăţat să săruţi aşa, Isaac Theodore? am murmurat eu, cu mâinile încă pe pieptul lui.

A deschis gura să îmi răspundă.

- Ce mama naibii faceţi acolo? am auzit din spatele meu şi m-am întors brusc.

Dawn se afla la nici un metru de noi şi ne privea cu gura căscată.

Pentru o clipă, n-am avut idee ce să îi răspund. *Ce* tăcuserăm? Apoi am spus primul lucru care mi-a venit în minte:

- Îl ajutam pe Isaac să îşi crească reputaţia.

L-am simţit devenind rigid în spatele meu.

Părul roşu-castaniu al lui Dawn era ciufulit. Şi-a suflat bretonul transpirat la o parte. S-a uitat de la unul la altul, sceptică.

- Veniţi înapoi la masă?

Am dat din cap şi am lăsat-o să mă tragă după ea. Când m-am uitat la Isaac, după câţiva metri, privea în podea.

Fetele de la celălalt capăt al barului nu mai râdeau

.Dimineaţa de luni a început ca în oricare altă săptămână. înainte de primul curs mi-am pregătit un smoothie generos şi l-am luat cu mine în plimbarea prin campus. Woodshill era super. Chiar dacă eram în anul trei şi campusul îmi era casă de trei ani, deja,

încă mă uitam la clădirile din cărămidă, cu arcadele lor înalte şi statuile persoanelor importante, de parcă era prima mea vizită. Mereu era ceva nou de descoperit.

De exemplu, nu observasem până atunci modelul de pe zidul de cărămidă de lângă clădirea de Astronomie. Mi- am pus smoothie-ul pe bancă, mi-am scos aparatul cu lentilă oglindă din geantă şi m-am ghemuit. Prin obiectiv, am admirat modelul din piatră. Cred că în zidărie pătrunsese ploaia, iar umezeala se răspândise şi se decolorase în forma unei feţe care privea spre soare.

Lumina care cădea pe zid era perfectă. încă privind prin obiectiv, am făcut un pas lent în spate şi am întors rotiţa pentru IS6. Am ajustat focalizarea manual.

Am apăsat pe declanşator. Ca de fiecare dată, clicul uşor mi-a provocat un fior în stomac. Mi s-a făcut pielea de găină. Fotografia era totul pentru mine. Nu exista nimic care să însemne mai mult, nimic care să-mi fie atât de aproape şi să mă facă atât de fericită ca momentul în care ştiam că făcusem o fotografie perfectă.

După o vreme mi-am strâns aparatul, mi-am luat smoothie-ul şi am plecat spre sala de curs. *Vizualizarea societăţii şi a ideologiilor sale* era unul dintre puţinele seminarii obligatorii care-mi plăceau şi care nu mă plictiseau de moarte cu teorie nesfârşită. Trebuia să reflectăm diverse aspecte ale societăţii prin fotografie şi să luăm poziţie. în semestrul acesta, tema era un aport la înţelegerea critică a adevărului. Din păcate, din lucrarea finală pe care trebuia să o scriem făcea parte şi o analiză teoretică. Mi-ar fi fost bine şi fără, dar pentru cursul ăsta chiar făceam un efort.

- Neaţa, am spus sălii şi am primit câteva murmure înapoi.

M-am dus la locul meu obişnuit, din primul rând, m-am lăsat să cad pe scaun şi mi-am scos laptopul din geantă. îmi cheltuisem toate economiile pe el, iar pe lângă aparatul foto, pe care Dawn îl botezase Frank, era cel mai scump obiect pe care-l aveam.

Cheltuiam rar mulţi bani. Mâneam aproape exclusiv la cantină, aşa că nu dădeam cine ştie ce pe mâncare. îmi cumpăram mai ales haine second hand, pe care le coseam şi le croiam ca să-mi fie pe plac. Tricoul cu Van Halen pe care-l purtam azi mi-l luasem, de exemplu, cu trei dolari, dintr-un butic de chilipiruri din Portland. Era prea mare, însă făcusem câteva noduri în partea dreaptă, pe tiv, ca să se vadă că purtam blugi scurţi pe dedesubt.

- Sunteţi toţi? Atunci încep, a spus conferenţiara, Robyn Howard, iar murmurul din sală a încetat. Şi-a deschis prezentarea, pe care a proiectat-o pe ecran, şi a început să arunce în noi cu termeni precum „specificitate locală", „prezenţă" şi „modificare". îmi plăcea mult Robyn, nu doar pentru că era tânără şi avea părul albastru, ci şi pentru că (spre deosebire de mulţi alţi lectori) nu îmi aruncase niciodată privirea care spunea „Ce caută asta aici?". Dar îi puteam asculta prezentările doar cu o ureche, pentru că detestam teoria.

în schimb, am deschis programul Photoshop şi cel mai recent

proiect - o serie foto cu titlul „Dimineaţa de după", în ultimele cinci luni făcusem fotografii după fiecare dintre aventurile mele de o noapte. Fireşte că nu ale tipilor cu care mă culcasem. Ar fi fost lipsit de gust şi deloc în stilul meu. în schimb, fotografiasem piesele vestimentare aruncate pe podea şi încercasem să le aranjez în moduri

diverse. Prinsesem razele de lumină care pătrundeau pe fereastră. Aşteptasem o veşnicie stând pe vine pentru a le prinde în momentul oportun. Fotografiile erau estetice, elegante şi sexy, şi oricine le vedea ar fi putut interpreta cum dorea. Asta îmi plăcea atât de mult la artă. Nu existau bine sau rău, alb sau negru.

Totul era în regulă şi îşi avea justificarea

.Am deschis cel mai recent folder şi m-am uitat la poză. Nu o prelucrasem încă, dar îmi dădeam seama deja că va fi grozavă. Toată scena era scăldată în lumină roşie şi, ce îmi plăcea în mod deosebit, era că imaginea nu se concentra pe haine, ci pe un ceas. Am făcut zoom, ca să pot citi cadranul, şi cineva a icnit în spatele meu.

M-am întors. O fată blondă - cred că se numea Ashley - se uita la mine cu ochii mari.

- Da?

A strâns din buzele albite, cufundându-şi fără o vorbă privirea în propriul laptop.

M-am încruntat şi m-am răsucit din nou spre ecranul meu.

Restul seminarului l-am petrecut prelucrând imaginea. Robyn a terminat cu teoria şi a început să treacă printre rânduri, comentând starea intermediară a lucrărilor noastre. Când a ajuns lângă mine, s-a aplecat peste laptopul meu şi s-a uitat mai întâi la imaginea cu ceasul şi apoi la celelalte imagini pe care le mai ajustasem urmându-i indicaţiile de la seminarul anterior.

- Foarte frumos, Sawyer, a zis ea. îmi place cum te-ai jucat aici cu lumina.

- Nu doar cu lumina..., a pufnit fata din spatele meu. Nu aveam idee care era problema ei şi am rezistat tentaţiei de a-i da atenţie, câtă vreme se afla conferenţiara lângă noi. Din fericire, Robyn a ignorat-o, plină de tact.

- Ai deja o idee pentru proiectul de absolvire? m-a întrebat ea.

- Nu ştiu exact, am spus. îmi place ideea asta, însă nu mi se pare suficient de bună. Portretele îmi plac, însă la ce am făcut semestrul trecut mi-a lipsit ceva. Mai am şi o serie de fotografii din campus, însă nici acelea nu mi se par..., mi- am căutat cuvintele potrivite, ...suficient de *importante.*

Robyn a surâs cald.

- Eşti o perfecţionistă.
- Doar în fotografie.
- Nu ezita foarte mult. Ai un talent extraordinar, dar gândeşte-te că va trebui să scrii şi o lucrare de licenţă, mult mai cuprinzătoare decât alte lucrări predate până acum.
- Bine. Ţin ochii deschişi.

A încuviinţat şi s-a îndreptat spre alţi studenţi.

După curs, mi-am adunat lucrurile şi mi-am pus pe umăr rucsacul, când fata din spatele meu s-a împins cu toată puterea în mine şi a trecut pe lângă ca o furtună.

Ce mama naibii?

Am urmat-o. De parcă m-ar fi aşteptat, s-a oprit lângă uşa sălii, unde a fost îmbrăţişată de două prietene. Când m-au descoperit, mi-au aruncat nişte priviri nimicitoare.

- Ţi-am făcut ceva, Ashley? am întrebat.

A venit spre mine. Pe obraji i se lăţiseră pete roşii. Ochii îi scânteiau.

- Mă numesc *Amanda,* târfă, a sâsâit ea.

Ups. Chiar că nu mă pricepeam deloc să ţin minte numele.

- Iar eu Sawyer, nu „târfă", am spus încet. Care-i problema ta?

A făcut un pas ameninţător în direcţia mea.

- Te-ai simţit bine?

Nu aveam idee ce voia de la mine fata asta.

- Da, mă simt în general bine, în viaţă. Dar cred că nu despre asta este vorba acum, nu? am zis.

- Drept cine mă iei? Chiar credeai că n-o să recunosc ceasul? Incredibil cum ai deschis tu fotografia chiar sub nasul meu! Cum să mă port?! a şuierat. Avea vocea atât de ascuţită, că mi s-a ridicat părul pe ceafă.

- Te rog să îmi spui despre ce mama naibii vorbeşti, am spus, încercând din greu să nu ridic glasul.

- Te-ai culcat cu iubitul meu!

Pe coridor, oamenii s-au oprit şi au întins gâturile. I-am recunoscut pe câţiva dintre ei - mai ales pe ochelaristul care ieşea din sala de vizavi şi care acum, la fel ca toţi ceilalţi, se oprise. Era Isaac. Grant, Isaac Grant. Prietenul lui Dawn, pe care-l sărutasem în weekend. M-a durut că mă privea cu aceeaşi expresie cu care se uitau la mine şi ceilalţi.

Am încercat să mă controlez şi să nu mă las afectată.

- Nu ştiam despre Cooper că are iubită .

Amanda a râs şi a sughiţat, simultan. Prietenele ei o băteau pe umeri.

Cooper, nenorocitul. Nu suflase o vorbă despre ea. Nici la petrecere, nici când mă întrebase dacă voiam să merg la el, nici când ne culcasem împreună.

Fuck.

Din instinct, m-am retras. Simţeam că jumătate din universitate se strânsese în jurul nostru şi părea să ne soarbă fiecare cuvânt.

- Nu a pomenit de tine, am zis cât se putea de încet, ca să nu mă audă nimeni în afară de ea.

A ridicat privirea, încărcată de o furie indescriptibilă. A fost singurul avertisment. în clipa următoare, mi-a tras o palmă răsunătoare.

Durerea bruscă m-a făcut să văd stele verzi.

- Târfă ordinară!

Vocea i s-a frânt. Mi-am dat seama doar vag că înjurai nostru era plin de oameni şi că nimeni nu spunea nimic. îmi vâjâia capul. Cuvintele Amandei mă catapultaseră, brusc, într-un alt moment, de când eram mai mică. *Târfa! Curvă! Exact ca maică-ta!*

Mi s-a făcut rău. Amanda a ridicat din nou mâna. în ciuda şocului, am prins-o de încheietură.

- Mă loveşti pe *mine,* când iubitul tău este cel care nu-şi poate ţine scula în pantaloni? am şuierat, înfigându- mi unghiile în pielea ei.

- Târâtură...

Am strâns-o mai tare. Mi-am lipit faţa de a ei.

- Nu pot să fac nimic dacă iubitul tău este un ticălos, am spus, ucigător de încet.

I-a căzut mâna pe lângă corp şi a început să plângă, în jurul nostru, nivelul de zgomot a crescut iar. Lumea a început să murmure. Am auzit o compătimire. Apoi alta.

Era prea mult. Mă durea obrazul, îmi vâjâia capul, şi abia dacă mai puteam respira. Am lăsat-o pe Amanda şi, cât de repede am putut, mi-am croit drum printre oameni, cu capul sus, însă deloc capabilă să recunosc ceva sau pe cineva.

Când aproape ieşisem, m-a prins cineva de braţ. M-am întors, gata să...

- Totul OK? a întrebat Isaac. Mă privea cercetător prin ochelari.

- Trebuie să ies de aici, am croncănit.

S-a mişcat rapid şi a ţinut uşa deschisă pentru mine. Cu picioarele tremurând, l-am urmat. Am traversat campusul. Ne-am oprit în faţa unei bănci

din parc, aflată la umbra unui copac mare. Eram bucuroasă că mă puteam aşeza.

Am inspirat întretăiat.

- Arată-mi, a spus Isaac, aplecându-se în faţă. Mi-am răsucit faţa ca să-mi vadă obrazul. I s-a întunecat privirea.

M-am lăsat pe spate şi am închis ochii. îmi tremurau în continuare mâinile, însă mă ajuta să inspir adânc, să mă liniştesc.

- Uite, mănâncă ăsta, a spus Isaac, după o vreme.

Am deschis ochii. îmi întindea un baton de ciocolată.

L-am luat, am desfăcut ambalajul şi am muşcat o bucăţică, în prima clipă, stomacul meu s-a revoltat, dar apoi am observat că îmi făcea bine. Şi, cu toate că nu eram amatoare de dulciuri, l-am mâncat până la ultimele firimituri.

Apoi m-am uitat în gol câteva minute.

Nu exista nicio şansă ca Isaac să nu fi auzit ce îmi spusese Amanda. Cu o privire sceptică, m-a întors spre el.

- De ce eşti aici, cu mine?
- Cum adică?
- De ce stai cu mine, dacă ştii ce-am făcut?
- Ce s-a întâmplat acolo n-a fost OK.
- O târfa ca mine n-ar fi meritat altceva, am spus eu, cinică.
- Sawyer! Isaac m-a privit şocat.
- Ce? Doar ai auzit-o pe Amanda.
- Indiferent ce ai făcut, nu este OK să loveşti pe cineva, a spus el, supărat.

M-a privit în continuare prin lentilele ochelarilor nenorociți de tocilar și m-am întrebat, fără să vreau, dacă se îndreptau razele soarelui spre mine, fiindcă mi se făcuse cald dintr-odată.

- Nu am știut, m-am auzit spunând brusc. Mi-am îndreptat privirea spre vârfurile încălțărilor, iar părul mi-a căzut pe față. Era mai bine. O perdea între mine și privirea lui Isaac mă făcea să mă simt mai bine. Nu a pomenit nimic de vreo iubită, am continuat. Nu aș fi... Adică, niciodată...

- Sawyer, m-a întrerupt Isaac. Te cred.

Am clipit și mi-am dat părul după ureche

.Isaac mi-a studiat faţa. Apoi privirea lui a căzut din nou pe obrazul meu, unde cu siguranţă se mai vedea urma palmei trase de Amanda.

- Nu suntem ceea ce se spune despre noi, Sawyer. Nu lăsa asta să te afecteze.

Mi-a surâs încurajator. Lent, foarte lent, mi-a pierit durerea acută din obraz.Capitolul 3

Al m-a măsurat cu un ochi critic, apoi şi-a încrucişat braţele la piept. Era un tip imens, cât un taur, şi părea capabil să ne strivească pe mine şi pe alte două persoane fără să clipească.

Oricui altfiuiva i s-ar fi părut înspăimântător în clipa aceea, însă fiindcă lucram de patru luni la *Woodshill Steakhouse,* îl cunoşteam deja suficient de bine să ştiu că, în spatele faţadei, se ascundea un tip de zahăr.

- Haide, Al. Dispari un pic, am zis, şi mi-am forţat un zâmbet rar pe faţă. Ştiam că va funcţiona. Funcţiona mereu.
- Bine. Dar dacă-mi sperii clienţii, zbori.

A arătat cu degetul mare peste umăr.

Zâmbetul meu s-a lăţit natural.

- Eşti cel mai tare.

A mârâit, a deschis uşile batante şi a dispărut în spate, în bucătărie.

în sfârşit. Am pus repede ultimele pahare pe raftul din spatele barului şi m-

am dus la masa de mixaj. De când adusese Al instalaţia, cu câteva săptămâni în urmă (îi rămăsese din perioada de DJ), mă mâncaseră degetele să o încerc. Doar că, dacă făceam un singur pas în direcţia inoportună, vocea lui Al tuna şi fulgera din bucătărie, ameninţând că mă concediază dacă ating o singură rotiţă.

Trebuia totuşi să punem muzică mai bună, pentru că clienţii aveau să se sature curând de mixurile gastro-plictisitoare ale lui Al

.Cândva o fi avut şi el gusturi muzicale mai bune, credeam, în timp ce căutam printre discurile pe care le pusese în dulăpiorul de sub panou. Mă simţeam ca de Crăciun. Am scos un album Bullet For My Valentine. L-am pus imediat şi am reglat butonul de sunet. Aproape instantaneu, un solo de chitară mi-a trimis fiori pe şira spinării.

- Sawyer, clienţi! mi-a strigat colega mea, Willa.

Mi-am înghiţit un oftat, mi-am netezit şorţul negru şi
m-am consolat cu gândul că aveam măcar o coloană sonoră de calitate pentru tură.

Am apărut de după perdeaua din spatele tejghelei şi m-am trezit că surâd, împotriva voinţei mele. Colega mea de cameră era în echilibru precar pe un scaun şi se pregătea să urce un laptop imens pe bar. Eram uimită cum reuşea o persoană atât de fragilă şi mititică să care după ea bolovanul cu pricina.

- Am crezut că pleci în Portland cu Iubiţel, am zis, în chip de salut, şi am scos o sticlă de Cola din răcitor.

- Salut, Sawyer. Şi eu mă bucur să te văd, a zis Dawn sec. Da, aşa am vrut, dar am decis să îi fac colegei mele preferate o vizită.

Şi-a sprijinit coatele pe bar şi bărbia în palmă.

I-am întins un pahar cu Cola de la gheaţă.

- Draga de tine! De ce eşti aici şi nu la Cosgrove?

A oftat.

- A trebuit să plece mai repede.

Am ridicat o sprânceană.

- Aşa că a plecat fără tine?

A clătinat capul.

- Eram la cursul lui Noian şi nu m-am uitat la mobil. A fost... o urgenţă.

- Ah.

Nu am insistat. Dawn îmi povestise de ceva vreme că iubitul ei, Spencer, avea o familie complicată şi trebuia să plece adesea acasă pe nepusă masă. Se pare că sora lui era bolnavă şi avea nevoie de ajutorul lui.

- Ce muzică interesantă a pus astăzi Al, a comentat Dawn după o vreme.

- M-a lăsat pe mine să mixez.

I s-a luminat faţa.

- în sfârşit! De câteva săptămâni îţi curg balele.

Pentru moment am fost surprinsă că spunea asta.
Apoi mi-am adus aminte că era vorba despre Dawn. Indiferent cât de puţin vorbeam despre mine sau despre viaţa mea - era imposibil să locuiesc cu cineva ca ea şi să nu dezvălui ceva despre mine. Mă cunoştea mai bine decât îmi convenea.

Dar exista reciprocitate, iar privirea pe care mi-o arunca Dawn în clipa aceea nu îmi era deloc necunoscută.

- Haide. întreabă, am oftat şi am luat paharele pe care mi le întindea Willa pe o tavă. I-am mulţumit cu un semn din cap şi am început să le clătesc.

- Ce s-a întâmplat în weekend?

M-am liniştit. Mă aşteptam să mă întrebe despre povestea cu Amanda.

- Adică?

A pufnit tare.

Am ridicat privirea.

A ridicat din sprâncene, de parcă făceam intenționat pe proasta.

- Nu am idee ce vrei de la mine.

- Treaba cu Isaac.

Ah. Deja mi-o scosesem din minte.

- Ah, asta.

- Da, *asta*, a repetat. De ce vă lingeați?

Am oftat. Cum o știam pe Dawn, nu avea să cedeze până nu scotea totul de la mine. Așa că i-am servit un rezumat.

Când am terminat, a părut aproape ușurată.

- Eu credeam că voi... A ridicat din umeri. Am pufnit.

- Vom intra în clubul vostru pentru cupluri? S-a înroșit ca o sfeclă.

Am privit-o cu neîncredere.

- Dawn! Îți bați joc de mine?

- Mi s-a părut că arătați bine împreună, a spus ea, brusc.

- L-am ajutat, pentru că este un tip simpatic. Atât.

- Și tu nu începi nimic cu tipii simpatici, din principiu. Da, am înțeles, a mormăit ea.

Am simțit împunsătura. Mi-am atins obrazul fără să vreau. Durase mai mult de o zi să dispară roșeața și fierbințeala.

- îmi pare rău, nu asta am vrut, a oftat Dawn.

- E în regulă.

- Isaac nu face asta, de obicei. Este foarte timid. Nici măcar nu știu dacă...

A ridicat din umeri, neajutorată.

- Dacă ce? S-a înroşit iar.

Dacă a avut deja o iubită. Sau... ştii tu...A făcut un gest vag din mână, care putea însemna totul sau nimic.

Nu aveam să înţeleg asta niciodată: Dawn scria poveşti erotice. Poveşti erotice cu scene de sex lungi, explicite, detaliate, care mă făceau să mă înroşesc până şi pe mine. Dar nu reuşea să vorbească despre sex în viaţa reală fără să facă un atac de apoplexie.

M-am sprijinit cu braţele de tejghea.

- Isaac nu mai este virgin, dacă asta vrei să zici.

A inspirat brusc.

- De unde ştii?

Mi-am amintit de sărutul lui lacom şi de senzaţia mâinilor lui pe trup. Fusese timid la început, dar apoi îşi pierduse complet orice reţinere, iar sărutul lui devenise aproape disperat. Chiar dacă nu mi-ar fi spus chiar el că nu mai era virgin, tot mi-aş fi dat seama din felul în care mă atinsese că ştia foarte bine ce făcea.

- Ştiu, am spus, ridicând din umeri. Am un al şaptelea simţ pentru asta.

- Nu ar fi al şaselea?

Mi-am mişcat buzele într-un rânjet lasciv.

- Nu vrei să ştii care este al şaselea meu simţ, Dawn.

Dawn a înşfăcat paharul şi a înghiţit rapid o gură mare
de Cola, ca să nu trebuiască să răspundă.

Următorul seminar de *Vizualizarea societăţii* a fost iadul pe Pământ. Fetele care stăteau în spatele

meu vorbeau despre mine atât de tare, încât îmi era imposibil să le ignor. I,a început, mă gândisem să merg să mă aşez în ultimul rând, însă renunţasem rapid la idee. Nu voiam să mă ascund.

Era nedrept. Cooper, care-şi înşelase iubita, scăpase cu faţa curată, iar eu eram cea detestată şi făcută „târfă".

Cum aşa? Societatea noastră era a naibii de anormală, dacă femeile trăgeau mereu cartea proastă. îmi venea rău.

Cursul mi s-a părut mai lung decât de obicei. Probabil pentru că am ascultat pentru prima oară teoria lui Robyn, în loc să lucrez la poze. Doar după ce şi-a încheiat prezentarea mi-am deschis laptopul şi l-am pornit. Simţeam privirea Amandei şi a prietenelor ei înfiptă în spatele meu. Şoaptele li s-au înteţit. Mi-am dat ochii peste cap.

Voiam să lucrez mai departe la seria „Dimineaţa de după", dar ştiam că n-aş fi putut să mă concentrez. Am făcut clic pe földerül cu fotografii pe care le făcusem în ultima lună în campus.

Robyn s-a oprit lângă mine.

- Ai început un proiect nou?

Am clătinat din cap.

- E seria cu fotografii din campus despre care ţi-am povestit.

S-a aplecat peste masa mea şi a răsucit laptopul spre ea, ca să poată parcurge singură fotografiile. La câteva a încuviinţat, la altele nu mi-am dat seama cum i se părea.

- Şi celelalte?

Am aruncat o privire rapidă peste umăr, la Amanda. A văzut şi m-a fulgerat, încruntată. M-am răsucit spre Robyn şi am clătinat din cap.

- Le-am pus la păstrare, deocamdată.
- Ah, ce păcat. Aş fi vrut să le expun pe coridor.

Mi-am ţinut respiraţia. Doar cele mai bune lucrări ale
studenţilor erau expuse şi, în cele mai multe cazuri, erau ale absolvenţilor. Că reuşisem să expun portretele făcute lui Dawn anul trecut fusese deja un succes imens. Şi nu numai, pentru că, după aceea, am primit numeroase mailuri cu mici oferte; am câştigat în luna aceea mai mult decât de la începutul studiilor. Că Robyn ar fi vrut să facă asta a doua oară era deja o onoare deosebită. Voiam să îmi văd fotografiile, la scară uriaşă, pe coridor. Dar palma Amandei şi ce spuseseră despre mine ea şi celelalte erau încă prea prezente în memoria mea. Dacă fotografiile erau expuse, le- aş fi oferit o platformă de atac imensă, chiar dacă ştersesem de multă vreme poza cu ceasul lui Cooper. Cine putea să- mi garanteze că nu erau şi alte fete care să-şi recunoască iubiţii?

- Pot să mă mai gândesc? am întrebat încet.

S-a uitat lung la mine.

- Ştiu studenţi care şi-ar tăia o mână pentru ocazie. Nu mi se pare corect să îi las să aştepte, pentru că nu eşti tu 100% sigură de munca ta.

Am înghiţit în sec.

Avea dreptate. Nu puteam refuza o asemenea ofertă. Iubitul Amandei era un ticălos, dar nu din vina mea. Chiar dacă îmi părea rău pentru ea, nu o făcusem cu intenţie. Şi nu voiam să ratez ocazia asta unică, pentru nimic.

- Ai dreptate. M-aş bucura să expun fotografiile, am spus şi am privit-o pe Robyn în ochi.

S-a aplecat în faţă, cu braţele încrucişate la piept. Chiar dacă era mai tânără decât alţi lectori ai mei, era foarte autoritară.

- Bine. Trimite-mi-le până mâine seară şi spune-mi care sunt cele trei preferate. Mă uit la ele şi apoi le trimit la imprimerie.

Am încuviinţat şi mi-am luat notiţe pe mobil, cu degetele tremurând. Mai târziu, Robyn a anunţat că puteam lua o pauză şi am părăsit imediat sala. Când s-a îndepărtat de masa mea, şoaptele dinspre rândul din spatele meu au devenit mult mai puternice şi am auzit clar cuvintele „târfă" şi „nu îi este ruşine". Un fior complet diferit se instalase în corpul meu şi abia aşteptam aerul curat ca să fiu departe de răutăţi.

Exact ca maică-ta.

Nu voiam decât să fiu lăsate în pace. Nu îmi păsa ce credeau alţii despre mine. Chiar nu aveam de gând să încep să corectez impresia oamenilor.

Am dat o tură scurtă prin campus şi m-am oprit lângă o tarabă unde se dădea limonadă. Am recunoscut imediat persoana care stătea în faţa ei. Dacă n-aş fi recunoscut bretelele ciudate şi ochelarii, cu siguranţă l-ar fi trădat mişcările haotice, sau bâlbâiala timidă.

Se părea că nu îşi găsea portofelul. în timpul mişcării deja neră bdătoare de pe un picior pe altul, îşi scotocea ca un nebun în buzunarul pantalonilor de tercot. Tânăra din spatele tejghelei mi-a aruncat o privire apologetică.

- Ce să fie? a întrebat.
- Grepfrut.

Nu mi s-a părut că Isaac ar fi observat. Mişcările sale au devenit şi mai haotice, iar pe gât i-au apărut pete roşii.

- îl aveam în faţă, sony, a murmurat el.

Ea a pus paharul meu lângă al lui Isaac.

- Nu e problemă. Dacă e cazul, te pui la dispoziția mea restul zilei și te achiți.

I-a făcut cu ochiul, iar Isaac s-a înroșit și mai tare, când nu credeam că ar fi posibil. A deschis puțin gura, de parcă voia să spună ceva. Dar n-a reușit. Mâinile sale au găsit portofelul în buzunarul din spate al pantalonilor. L-a scos și, în clipa următoare, am auzit monede rostogolindu- se pe jos. îi căzuse. Era deschis.

Shit, a şuierat Isaac, aplecându-se şi începând să îşi adune banii.Nu mai suportam să privesc catastrofa nici măcar o secundă. Am pescuit o bancnotă din buzunar şi am plătit ambele limonade. Am luat paharele de pe tejghea şi am atins piciorul lui Isaac cu vârful pantofului. S-a uitat în sus şi a fost nevoie de un efort ca să nu izbucnesc în râs, atât de nedumerit mă privea.

- Salut, s-a bâlbâit, frecându-şi ceafa.
- Haide, am spus eu şi i-am făcut semn cu bărbia în direcţia clădirii universităţii.

A strâns repede ultimele monede rămase pe jos şi s-a ridicat, cu o faţă încinsă. I-am întins paharul şi ne-am îndreptat în tăcere spre intrare.

- Mulţumesc, a spus el, după un timp.
- Arătai de parcă urma să faci infarct din clipă în clipă, am răspuns eu şi am luat o gură de limonadă. Era amăruie, aşa cum îmi plăcea. Trebuia să intervin.

A strâns din buze şi s-a uitat la pahar.

L-am înghiontit cu cotul în coaste până m-a privit iar.

- A fost o glumă, Grant, Isaac Grant.

Dar expresia amărâtă i-a rămas pe faţă, iar eu am simţit o dorinţă puternică de a întreprinde ceva. Nu îl cunoşteam bine pe Isaac, iar în seara petrecerii lui Dawn fusese retras, însă nu îl mai văzusem atât de timid. Şi nici atât de tăcut. M-am gândit febril ce să spun ca să schimb subiectul.

- De fapt, tu ce studiezi? l-am întrebat, după un timp. Surpriza i s-a citit în priviri, alături de o scânteie de recunoştinţă, dacă interpretam corect.

A răspuns după câteva momente.

- Din toate câte puţin. Am ajuns deja în anul doi şi încă n-am idee ce specializare să îmi aleg.

- Câţi ani ai? am întrebat.

- 21. Am mers mai târziu la universitate, pentru că am lucrat o vreme pentru ai mei, după liceu.

- Cu ce se ocupă ai tăi?

Roşeaţa din obraji i s-a mai risipit şi, deşi părea încă tensionat şi strângea paharul cu limonadă atât de tare că îmi era teamă să nu-l distrugă din clipă în clipă, mi s-a părut că se mai liniştise puţin. Eram bucuroasă că ne întâlniserăm. Această plimbare scurtă cu el era ocazia perfectă să mă separ de ce se întâmplase mai devreme în sala de curs.

- Avem o fermă.

M-am oprit brusc. L-am privit pe Isaac, cu părul lui perfect aranjat, cu ramele ochelarilor, bretelele cenuşii şi mocasinii maro, curaţi. Nu mai văzusem niciodată pe cineva să îmi transmită un vibe de fermă mai puţin ca Isaac.

- Nu râde de mine.

I-a apărut o scânteie în ochi.

- Nu râd.

L-am măsurat.

- Dar... pari atât de curat.

Au trecut câteva secunde în care m-a privit fără un cuvânt. Apoi şi-a dat capul pe spate şi a râs tare. Ajunsesem pe coridorul cu sălile noastre de curs, iar ecoul hohotelor lui ne-a înconjurat. Am decis că Isaac nu părea deloc băţos când râdea. Dintr-odată, era opusul tipului care îşi strânsese monedele de pe jos cu chipul roşu.

Mi-ar fi plăcut imaginea, dacă Isaac nu ar fi râs chiar de mine. Mi-am vârât un deget sub

breteaua lui dreaptă şi am tras. Apoi i-am dat drumul şi a aterizat cu un pocnet înapoi pe pieptul lui.

A icnit de durere şi a frecat locul lovit.

- Au.

- Aşa-ţi trebuie.

- O să fac o vânătaie, dar a meritat. Să-ţi fi văzut faţa! Am pufnit.

- Nu eşti deloc drăguţ, cum mi-am închipuit. Şi nu cred niciun cuvânt până nu văd fotografii doveditoare.

Isaac a aruncat o privire la ceas.

- Data viitoare. Acum trebuie să plec, a spus, arătând cu degetul mare spre sala de vizavi de a mea.

- OK, am spus, înghiţindu-mi un oftat.

Cursul meu reîncepea în câteva minute. Şi dacă n-aveam chef de ceva, acel ceva erau insultele din partea Amandei şi a prietenelor ei.

- Mulţumesc încă o dată pentru limonadă, Sawyer. Am încuviinţat şi am apăsat pe clanţa rece, ca să mă

întorc în sală.Capitolul 4

Când am ajuns acasă, mi-am deschis imediat laptopul şi am făcut o selecţie de fotografii pentru Robyn. Acum, c ând nu mai stăteam într-o sală plină de oameni gălăgioşi, care voiau să mă ucidă din priviri, puteam lucra mult mai confortabil. Iar fiorul plăcut pe care-l simţeam mereu când ştiam că o fotografie era bună a revenit. în curând, aceste imagini vor fi agăţate pe coridorul universităţii, mărite de zece ori faţă de cât erau acum pe ecran. îmi era indiferent ce gândea cineva ca Amanda despre mine. Doar asta conta.

Tocmai terminasem de sortat fotografiile în programul de prelucrare, când a apărut brusc un mesaj de eroare. Am făcut clic să scap de el şi toate pozele au dispărut.

într-o secundă.

M-am încruntat şi am închis programul, doar pentru a-l redeschide imediat.

Nimic.

Am înghiţit şi am căutat folderul în care mutasem fotografiile puse deoparte pentru Robyn. Nu mai era acolo. De fapt, nu mai găseam niciun folder. în schimb, laptopul se încălzea tot mai tare în poala mea.

Ecranul s-a înnegrit brusc.

Mi-am luat privirea de la el şi am apăsat repede pe butonul de oprire. Nu s-a întâmplat nimic, aşa că am mai apăsat o dată. Şi încă o dată. De mai multe ori la rând. Pe frunte mi-au apărut broboane de transpiraţie rece. Mi-au transpirat şi palmele.

Când laptopul s-a redeschis, în sfârşit, am oftat uşurată. Asta i-a atras atenţia lui Dawn. Lucra şi ea, ca de obicei, cu căştile imense pe cap, care nu permiteau niciunui sunet să ajungă la ea. Acum s-a

întors spre mine, ceea ce mi-a indicat că oftasem din rărunchi.

Şi-a scos căştile.

- E totul OK? a întrebat, însă nu am luat-o în seamă. Laptopul meu se deschisese iar şi aşteptam ca folderele şi programele mele să apară iar pe desktop.

Din păcate nu s-a întâmplat. Nu era nimic. Desktopul meu era complet gol.

- Fuck!

A venit să se aşeze lângă mine.

- Ce s-a întâmplat?

- Au dispărut pozele, am spus, arătând spre ecran. Nu mai am nimic pe laptop.

- La naiba, a murmurat ea, rotind laptopul spre ea. A dat clic de câteva ori şi a deschis câteva foldere, dar s-a oprit imediat. Ce ai făcut?

- Cred că am deschis prea multe programe simultan şi s-a suprasolicitat. Am mai păţit-o de câteva ori, însă nu am pierdut niciodată fişiere, am zis, fără suflare. La naiba, nu mai aveam aer. Toate fotografiile mele dispăruseră!

- Ai un backup? a întrebat ea.

Am clătinat din cap, în timp ce încercam să mă liniştesc şi să trec prin posibilităţile pe care le mai aveam la dispoziţie.

- Ai un termen?

Am dat din cap.

- Mâine. Robyn vrea să expună iar fotografiile mele pe culoar.

Ochii lui Dawn s-au făcut mari. Ştia perfect ce însemna o şansă ca aceea pentru mine.

- Ai nevoie de cineva care se pricepe, şi repede.

- Dacă merg la o firmă, vor desface laptopul şi va dura, am murmurat, în timp ce

deschideam şi închideam foldere la întâmplare. Nu aveam idee ce fac, însă doream să îmi ocup mâinile cu ceva, ca să nu mi le frâng. Nu am atâta timp. Robyn voia să trimită mâine fotografiile la tipar.

Ce ghinion! M-am aruncat pe spate pe pat. Puteam să-mi iau la revedere de la ocazia asta.

- Revino-ţi,. a spus Dawn, lent. Isaac se pricepe. Lucrează într-un magazin de electronice.

M-am ridicat imediat.

- Grant, Isaac Grant?

A ridicat o sprânceană, dar a încuviinţat.

- Isaac, cel cu care te-ai lins, acel Isaac, da. Lucrează cinci zile pe săptămână la *Wesley's,* pe Porter Road. Cu siguranţă poate arunca o privire.

Am închis laptopul şi m-am ridicat atât de repede, că, pentru o clipă, am văzut punctişoare negre. Apoi mi- am luat bocancii, fără să îi leg, şi geaca de piele. Am băgat laptopul în rucsac, l-am aruncat pe umăr şi am smuls uşa. Cu un picior afară, am murmurat:

- Mulţumesc, Dawn.

Apoi am plecat.

Wesley's era un magazin mare, în care mirosea a cabluri şi carton. Ţinându-mi rucsacul pe umăr cu o mână, am alergat printre secţiuni, trecând de frigidere, cuptoare şi maşini de spălat. Când am ajuns la televizoare, am văzut un tip pe o canapea de piele, care părea să urmărească un film de acţiune pe aproximativ 20 de ecrane simultan.

- Scuze? i-am strigat.

Zgomotul care se revărsa surround din sistemul audio imens era copleşitor. Tipul şi-a întors capul spre mine. Avea gâtul atât de lung, de parcă şi l-ar fi putut roti la 360 de grade. Avea un barbişon subţire, în care am văzut resturi de la masa de prânz.

- Ce e? a întrebat el, fără să se obosească să dea volumul mai încet.
- Îl caut pe Isaac Grant, am răspuns tare. Am ajuns bine?

De data asta a redus volumul.

- Iar a comis-o broscoiul? a mârâit şi s-a ridicat, cu un efort colosal.

L-am privit perplexă. S-a dus spre o masă din margine, unde se afla un ecran, lângă un microfon. A apăsat un buton verde şi s-a apropiat atât de mult de microfon, că respiraţia lui greoaie s-a auzit prin toate boxele magazinului. Câh.

- Grant, mişcă-ţi fundul la B12. Ai clienţi.

N-a durat nici măcar un minut şi am auzit paşi grăbiţi, tot mai aproape. M-am răsucit şi l-am văzut pe Isaac sprintând spre noi. Nu credeam să fie posibil, dar în magazinul acesta, înconjurat de tehnologie, cu ochelarii lui şi cu tricoul strâmt, albastru, pe care era afişată emblema firmei, arăta mai tocilar decât de obicei. Dar şi foarte competent.

A făcut ochii mari.

- Ce faci aici? a întrebat.

Am ridicat umărul pe care aveam rucsacul.

- Am o urgenţă cu laptopul. Dawn mi-a spus că lucrezi aici.

Privirea i s-a mutat scurt la şeful lui.

Acesta ne-a măsurat lung.

- Mă duc în spate. Data viitoare să vii singur când sunt clienţi, ne-am înţeles? Nu am instalat camere degeaba.
- Sigur, Wesley, a spus Isaac încet.

Faţa lui era o mască de nepătruns. Părea încordat. Dintr-odată, nu mai eram atât de sigură că fusese o idee bună să vin aici pe nepusă masă. După

ce şeful lui s-a îndepărtat, întorcându-se la ecranele lui, Isaac mi-a zâmbit nesigur.

- Ce fel de urgenţă? a întrebat el.

Mi-am ajustat bareta de pe umăr.

- Mâine «am un termen de predare important, dar laptopul meu a cedat. Când l-am redeschis, hardul era gol. Am nevoie urgentă de fotografii.

- Mai bine vii cu mine în spate.

M-a condus în zona din spatele magazinului. Am intrat pe o uşă metalică în depozit, unde se aflau cutii de carton pe rafturi înalte. Când m-am asigurat că eram departe de urechi străine, am şoptit:

- Şeful tău este un ticălos.

Pentru o clipă, a părut să caute un răspuns diplomat.

- Este... dificil. Dar plata nu e rea deloc.

A ridicat din umeri.

- Ce faci aici?

- De toate. Consiliez clienţii, lucrez la casă, în atelier şi în depozit.

Am ridicat din sprâncene.

- E o listă lungă.

E OK, a spus el şi mi-a deschis o altă uşă, care ducea spre un birouaş. Aici.Am intrat în spaţiul înghesuit şi m-am uitat în jur. Mai multe ecrane şi carcase de PC se aflau pe rafturi alături de lăzi din care ieşeau cabluri şi tastaturi. Pe podea era întins ceva ce mi se părea a fi interiorul unui calculator şi peste tot zăceau sârme şi unelte. Trebuia să fiu atentă să nu calc pe ceva.

- îmi pare rău. Din principiu, Wesley nu face ordine şi uneori nu intru aici, a spus el, în timp ce ne croiam drum spre birou. Acolo, Isaac a făcut loc, stivuind trei tastaturi şi aşezându-le pe un raft. Apoi a luat loc în faţa unui calculator şi l-a deschis.

- Dawn a spus că lucrezi aici zilnic, am spus şi m-am aşezat pe scaunul de lângă el, cu rucsacul în poală.

- Da, în timpul săptămânii. în weekend îmi ajut părinţii, asta dacă Wesley nu vrea să fac tură dublă.

Şi eu care credeam că turele mele de la restaurant erau dure.

- Şapte zile pe săptămână şi cursuri la zi. Ai treabă, nu glumă.

- Este fezabil şi aşa îmi plătesc studiile, a spus el încet.

- îţi plăteşti singur studiile? am întrebat, surprinsă.

Isaac m-a privit foarte direct.

- Am patru fraţi, iar părinţii mei, o fermă mare de administrat.

Nu mi-a dat impresia că m-ar încuraja să întreb detalii. Şi totuşi, aş fi vrut. Nu ştiam pe nimeni care să-şi finanţeze singur studiile. Chiar şi eu eram susţinută de sora mea. Dar Isaac era diferit de orice om pe care-l cunoscusem până acum.

Cred că m-am uitat prea insistent la el, căci, după câteva secunde, şi-a întors privirea, cu obrajii roşii, şi a ajustat tastatura, deşi nu era necesar.

- îmi poţi da laptopul tău? a întrebat.

Am încuviinţat şi am desfăcut şnurul rucsacului meu rufos. îl cumpărasem, la fel ca pe multe dintre lucrurile pe care le aveam, dintr-un magazin second hand şi se vedea. Mi-am scos laptopul şi l-am pus în faţa lui Isaac, pe masă.

L-a deschis, l-a răsucit ca să-i vadă contactele şi a scos un cablu gri dintr-un sertar, prin care şi-a

conectat calculatorul la el. A tastat ceva ce părea foarte complicat, iar pe ecranul lui a apărut un câmp negru, cu cifre şi litere verzi fosforescente.

Am încercat să pricep ce facea, însă, după puţin timp, am renunţat şi m-am uitat la Isaac, care părea în elementul lui.

Tasta şi se încrunta. Expresia serioasă i se potrivea. Astăzi, din punct de vedere obiectiv, arăta bine. Părul lui blond nu era fixat, ca de obicei, pe cap, ci părea ciufulit. Probabil pentru că transpirase muncind în depozit. Şi tricoul cât se poate de obişnuit îi stătea bine. De obicei, era la papion. Ar fi trebuit să se îmbrace lejer mai des.

Dintr-odată, m-a întrebat:

- Laptopul tău s-a încălzit?

Mi-am smuls privirea de la antebraţele lui şi am încuviinţat.

- Da, însă are vreo trei ani deja.
- îl foloseşti des pe pat?
- De cele mai multe ori.

A mormăit. Se părea că nu prea vorbea când lucra. Am stat cuminte şi m-am mai uitat la el câteva minute.

- Ah, uite-le, a murmurat el, după o vreme.
- CE?

La strigătul meu, Isaac a tresărit. A continuat să tasteze şi a răspuns fără să mă privească:

- Tabelul tău de ordonare a fişierelor era defect şi din cauza unei erori de hardware s-a dus şi hardul. Am început o recuperare de date şi am verificat discul cu sistemul de fişiere. Ar trebui deja să fie toate acolo. Doar că acum fişierele tale nu mai

sunt organizate corect, ci denumirile lor sunt doar cifre, pe care trebuie să le modifici manual.

- Asta înseamnă că fotografiile mele sunt acolo? am întrebat, uimită.

- Da, însă denumirile fişierelor sunt diferite. Aş începe imediat să pun datele, de fiecare dată, şi pe un disc extern. Asta ca să nu-ţi pierzi fotografiile. Cred că am pe aici unul pe care ţi-l pot da, a spus el, în timp ce eu mă uitam de la el la laptop.

Isaac s-a ridicat şi a păşit, cu picioarele sale lungi, peste haosul răspândit pe podea. A scotocit într-o ladă de pe un raft. Apoi mi-a întins un obiect dreptunghiular, negru, pe care l-am luat, perplexă.

- Cât îţi datorez? am întrebat, în timp ce îmi vâram laptopul înapoi în rucsac, alături de discul extern.

- Nimic.

M-am încruntat.

- Serios, m-a asigurat el. Toate lucrurile de aici sunt solduri.

L-am privit, clătinând din cap.

- Mulţumesc, Isaac.

Mi-a surâs, cu obrajii roşii, împingându-şi ochelarii pe nas.

Cu plăcere

.Capitolul 5

- Aşa, îţi place asta.

Am rezistat pornirii de a-mi da ochii peste cap. Topher Culkin era foarte bun la pat. Ştia cum să se mişte şi cum să- şi folosească mâinile. Doar că vorbea prea mult.

Mult prea mult.

- îţi place, daaa, a tors el din nou, de data asta chiar în urechea mea. Chiar în ureche. I-am simţit respiraţia umedă. Câh. Aş fi preferat să-i închid gura. Dacă ştiam, aş fi băut mai mult.

Mi-am ridicat bazinul, sperând că îmi va găsi iar punctul sensibil. A pătruns tare în mine şi...

Bingol

Mi-am lăsat capul pe spate şi am suspinat tare. Asta era.

- Haide, baby, a icnit Topher.

Cu o mână sub piciorul meu, mi-a ridicat genunchiul la pieptul lui.

- Fix acolo, am oftat, când a atins din nou punctul respectiv.

I-a plăcut lauda. M-a pătruns iar şi iar, până când corpul a început să îmi tremure. I-am zgâriat spatele cu unghiile şi am simţit că toată furia, frustrarea şi energia acumulate în săptămâna care se încheiase se scurgeau din mine. Nu m-am mai gândit la nimic. Era cea mai bună senzaţie din lume.

- Baby, eşti dată naibii...

Mi-am înfipt unghiile mai adânc în umărul lui Topher şi l-am făcut, în sfârşit, să tacă.

A strâns din dinţi atât de tare că au scrâşnit, iar muşchii stomacului i s-au încordat. Mi-am arcuit spatele şi m-am bucurat de senzaţia corpului său peste al meu şi de tăria lui în mine.

A gemut. A împins încă o dată, adânc, şi l-a străbătut un fior. M-am prins de umerii lui şi am simţit cum se zvârcolea în mine.

Abia respirând, s-a rostogolit de pe mine şi a căzut pe spate. Timp de câteva minute, s-au auzit doar gâfâielile noastre.

- A fost bine, baby. O nebunie.

Am mormăit. Eram încă în ceaţă şi nu m-am împotrivit când Topher şi-a aruncat un braţ peste mine şi a adormit.

Dimineaţa devreme m-am strecurat din camera lui Topher şi mi-am procurat (şi lui Dawn, ca de obicei) micul dejun, în drum spre cămin. Capul îmi pulsa, dar, din experienţă, ştiam că nu exista nimic ce nu putea fi lecuit cu o plimbare vioaie, un smoothie mare şi un bagel cu brânză.

Când am intrat în cămin, deja mă simţeam mai bine. Aş fi preferat să intru direct la duş, însă a trebuit să îmi iau mai întâi un prosop şi nişte haine curate din cameră.

în faţa uşii noastre, m-am oprit şi am ascultat. Mă obişnuisem să fac asta după ce, într-o zi, îi găsisem pe Dawn şi pe Spencer în flagrant. Nu doream să repet experienţa. Posteriorul palid al lui Spencer îmi bântuia încă visele, şi nu pe cele frumoase.

Prin uşă au ajuns la mine două voci. Una era masculină şi, chiar dacă nu păreau să aibă o ocupaţie indecentă, am bătut de două ori, ca avertisment, înainte să deschid uşa.Dawn era la birou, dar nu cu Spencer, ci cu Isaac. Krau aplecaţi peste cărămida care-i servea ei de laptop şi au ridicat privirile când am intrat.

- Noapte lungă? a întrebat Dawn.

Am ridicat din umeri şi i-am întins punga cu micul ei dejun, o brioşă imensă cu ciocolată.

- Dacă ştiam că eşti aici, mai aduceam ceva.

Isaac nu a zis nimic, ci m-a privit doar de sus până jos. Privirea lui a trecut peste decolteul adânc al rochiei mele negre, mini, la ciorapii rupţi, la bocanci şi iarăşi sus, la părul meu, care cu siguranţă trăda ce făcusem noaptea trecută.

Şi-a încleştat maxilarul. Mi-ar fi plăcut să ştiu la ce se gândea.

- Nu-i nimic, a zis Dawn. împărţim şi... ah, sorry, Isaac. Ghinion. Mi-a adus brioşa mea preferată. Mersi, Sawyer!

- Pentru nimic, am murmurat şi m-am apropiat de comodă.

- Nu, serios, mi-a zis Dawn, insistentă. Eşti prea bună cu mine.

- E OK. Am deschis sertarul cel mai de jos şi am scos de acolo o pereche de pantaloni scurţi, un tricou şi lenjerie curată.

Dawn gesticula prin aer cu brioşa.

- Brioşa este dovada iubirii tale, a afirmat ea, triumfătoare.

Am pufnit şi am pornit spre uşă, cu hainele pe braţ. Situaţia devenise incomodă, iar privirea lui Isaac, care se plimba de la mine la Dawn cu brioşa în mână şi înapoi nu o făcea deloc mai bună.

Merg la duş.Când uşa s-a închis în urma mea, am auzit-o pe Dawn spunând:

- Mă *iubeşte.*

Dawn şi Isaac au stat şi au învăţat până după-amiază târziu. Am încercat să mă prefac că nu erau acolo, mi-am îndesat căştile în urechi şi am început să îmi sortez din nou imaginile din laptop. Erau peste o mie - rezultatul a doi ani de studii de fotografie - şi de când mi le recuperase Isaac din cine ştie ce cotlon al hardului, ordinea se dăduse peste cap. Toate fişierele se aflau acum într-un singur folder şi erau denumite de combinaţii interminabile de cifre şi litere, ceea ce însemna că trebuia să le deschid pe fiecare, ca să aflu unde le era locul.

în timp ce făceam clicuri peste clicuri, mi-am dat seama că încă nu aveam idee ce voiam să fac pentru absolvire. Robyn nu fusese foarte entuziasmată de fotografiile de campus şi nici seria „Dimineaţa de după" nu intra în discuţie. După expoziţie, proiectul devenea istorie, în plus, cât mai studiam, aş fi vrut să încerc cât mai mult, pentru a dispune apoi de un portofoliu specializat.

Aveam nevoie de inspiraţie. Ceva care să mi se potrivească, să-mi poarte semnătura şi să fie interesant pentru Robyn. Mai ales acum, când se hotărâse să îmi expună din nou lucrările, nu voiam să o dezamăgesc.

Căutam pe internet şi încercam să caut inspiraţie pe site-urile mele preferate. Am creat un moodboard pe care prindeam tot ce îmi sărea în ochi, însă scânteia nu se aprindea. La un moment dat am oftat, frustrată, şi mi-am lăsat fruntea pe laptop.

- Aşa mă simt şi eu, Sawyer, a zis Dawn, şi a căscat copios.

- Şi mie mi-ar prinde bine o pauză, a fost de acord Isaac.

- Să comandăm ceva? a întrebat colega mea de cameră.
- Eu zic că da, a spus Isaac. S-a uitat scurt la mine şi apoi şi-a privit repede notiţele.
- Şi tu, Sawyer? a întrebat Dawn.

Am încuviinţat şi mi-am întins braţele deasupra capului.

Puţin mai târziu ne aşezam în jurul măsuţei mele rotunde, care acomoda acum atât de multă mâncare asiatică, încât ar fi putut hrăni o familie mare. Era plăcut să nu mănânc măcar o dată la cantină, un lux pe care nu mi-l permiteam foarte des, de altfel.

- Ce a spus Madison? a întrebat Dawn, pescuind un pachețel de primăvară dintr-o punguliță de hârtie.

Ruloul lui Isaac a căzut pe masă, cu pleosc. Cu obrajii roşii, l-a ridicat şi l-a vârât pe tot în gură.

- Aşa de rău a fost?

Expresia lui Dawn s-a umplut de compasiune.

- Mai jffau, a mormăit el, cu gura plină.

Am luat o furculiţă plină cu tăiţei şi m-am uitat insistent în farfurie.

- De ce mai rău?

Isaac s-a foit pe scaun şi a lovit atât de tare masa cu picioarele lui lungi, că a căzut o cutie. Am pus-o înapoi şi l-am privit. Era clar că întrebările lui Dawn nu îl făceau să se simtă confortabil. Dar nu s-a lăsat. în privinţa asta, era ca un terrier. Muşca şi nu dădea drumul decât după ce afla ce voia.

De ce te uiţi de parcă te-ar fi plesnit? a întrebat ea. Ochii i s-au mărit. Doar a zis da, nu-i aşa?Isaac a clătinat din cap. Avea încă pachețelul în gură şi a început să îl mestece încet. Nu prea voia să dea un răspuns mai complex. S-a uitat la şerveţelul

de lângă farfuria lui şi a început să îl rupă în fâşiuţe. Dar Dawn nu şi-a luat privirea de la el şi, într-un târziu, el a cedat, oftând.

- M-a trimis la plimbare, a zis el spre farfurie.

- De ce? a întrebat Dawn, uimită.

Isaac s-a fâţâit din nou pe scaun. De data asta am ţinut cutia de carton să nu cadă iar.

- Nu era… interesată.

Am luat ultimul pachețel de primăvară şi l-am muiat în sos chili. Ghinionul lui Dawn, dacă insista să vorbească despre încercările de dating ale lui Isaac.

- Dar de ce nu? Eşti un tip cool şi foarte atrăgător, şi în plus…

Dawn nu a ajuns prea departe, pentru că Isaac s-a înecat când i-a spus că este atrăgător.

Nu o puteam învinui pe Madison că nu era interesată. Nici eu n-aş fi făcut mare caz de un tip atât de puţin conştient de sine, indiferent cât de drăguţ era.

- Eram atât de sigură că v-aţi înţelege, a murmurat Dawn, cu bărbia sprijinită în palmă. Cu cealaltă mână a luat din nou furculiţa şi a înfipt-o în tăiţei, gânditoare.

- Nu mi-o lua în nume de rău, Dawn, dar nu mai vreau să încerci tu să mă combini. Este deja a doua fată care mă priveşte cu milă şi mă trimite la plimbare, aşa că nu mai am niciun chef să mă fac de cacao, a zis Isaac, înfigând o scobitoare într-o furculiţă de plastic.

- Eşti prea drăguţ, m-am auzit spunând.

Dawn şi Isaac m-au privit amândoi cu gura căscată. Mi-am dat ochii peste cap, în sinea mea. De ce nu-mi ţinusem gura?

- Aşa este, am spus, ridicând din umeri. Fetele cu care încearcă Dawn să te cupleze nu sunt interesate de băiatul drăguţ care-i chiar lângă ele.
- Nici măcar nu ştii cu cine am încercat să-l combin, a spus prietena mea.

Am ridicat o sprânceană.

- Grace. Madison. Everly.

Isaac a scos un sunet gâtuit.

Le-am aruncat amândurora o privire lungă.

- Ar fi mai bine să îi răspunzi, a mârâit Dawn.
- Dar are dreptate.
- Am un al şaptelea simţ când vine vorba despre asta. Am mai băgat nişte tăiţei în gură.
- Nu ar fi al şaselea?
- Nu întreba, a mârâit Dawn. Şi-a sprijinit bărbia pe mâinile încleştate. Ce am greşit?
- Nimic, am zis, după ce am înghiţit. Am arătat cu furculiţa spre Isaac. Tu eşti prea drăguţ.
- Nu o asculta. Femeia visurilor tale e undeva, acolo, şi te aşteaptă, a continuat Dawn, deşi Isaac o ignora deja şi îşi întorsese scaunul în direcţia mea.
- Asta înseamnă că trebuie să mă port ca un târâie- brâu, ca să fac rost de o întâlnire? a întrebat el.

Să se poarte ca un târâie-brâu. Iar mi-am dat ochii peste cap, în mintea mea. Doar Isaac ar fi putut folosi „târâie-brâu", în loc de *ticălos.*

Am ridicat din umeri.

- Ce cauţi?

Şi-a muşcat buza de jos.

- Sincer să fiu, mi-e totuna. Ar fi un succes să obţin o întâlnire. Obrajii lui se înroşiseră puternic, însă el mă privea direct în ochi.

- Atunci trebuie să fii ceva mai conştient de tine, i-am spus. Şi să-ţi schimbi look-ul.

- Ce-i greşit la look-ul meu? a întrebat, părând sincer interesat.

- De fapt, nimic, dacă-ţi place stilul tocilar, supercorect. N-ai niciun fir de păr care să stea aiurea. Există fete cărora asta li se pare sexy, însă cele mai multe se simt copleşite, pe moment.

- Hm.

Isaac şi-a privit cămaşa, atingându-şi gânditor papionul, care azi era turcoaz.

- Aş putea să te transform, într-o lună, în băiat rău. Să se bată fetele pentru tine, am zis încet.

- Serios?

- Da, foarte serios. Adică ai cerinţele de bază.

A surâs.

Atunci am avut o revelaţie.

Mi-a apărut o imagine în faţa ochilor. De fapt, două. Una cu Isaac aşa cum arăta acum - cu ochelari, papion şi o frezăaranjată la milimetru. Şi una în alb-negru, care-mi arăta un Isaac complet diferit - un Isaac ciufulit, conştient de sine, relaxat, cu o fată la braţ. Sau cu două.

înainte şi după.

Transformarea lui Isaac Grant.

Ar fi fost tema perfectă pentru lucrarea de absolvire.

- De ce vă priviți așa? a întrebat Dawn.
- îți propun un târg, am început.
- Ascult.

M-am aplecat în față, cu antebrațele sprijinite pe genunchi, și l-am privit direct în ochi.

- Fac din tine un bad boy și te ajut să obții o întâlnire cu fata pe care o alegi tu. în schimb, fac fotografii cu tot procesul și le folosesc ca proiect de absolvire.

M-a studiat o vreme concentrat, de parcă ar fi căutat erori ascunse.

- Serios? a întrebat, apoi.
- Isaac, nu trebuie să te schimbi pentru nimeni, doar ca să...

Cu colțul ochiului am văzut că Dawn făcea semne cu mâinile, însă nu puteam să îmi desprind ochii din cei căprui spre verzi ai lui Isaac.

- Și dacă *vreau?* a întrebat el încet.

întrebarea îi era adresată lui Dawn, dar am răspuns cu.

- Aș spune că ne-am înțeles.

I-am întins mâna. O clipă mai târziu, a strâns-o. Mi- am adus aminte că nu trecuse nici măcar o săptămână de când ne atinsesem mâinile, iar pielea lui fusese rece și lipicioasă, de emoție. Acum mi s-a părut caldă și am mângâiat-o scurt cu degetul mare.

în ochii lui Isaac s-a aprins ceva.

O să ne distrăm tare bine împreună, Isaac Theodore.

Dawn a oftat teatral.

Doamne, în ce m-am băgat

?Capitolul 6

- Nu te uita la mine. Prefă-te că nici nu sunt aici, am spus eu, concentrată. M-am îndepărtat un pas de Isaac şi in-am lăsat pe vine în faţa lui. De fapt, aş fi avut nevoie de un asistent pentru fotografiile astea, cineva care să mă ajute cu lumina şi să îie atent să nu se reflecte în ochelarii lui Isaac. Dar trebuia să meargă şi aşa.

Cel puţin cât reuşea Isaac să îşi controleze emoţiile.

- Mă agiţi, mi-a zis el, şi s-a uitat de îndată la mine şi direct în aparat.
- Uită-te la ecran, i-am spus.

A oftat, dar a făcut întocmai.

Ideea sesiunii foto era să-l prezint pe Isaac înainte de transformare - timid, stresat, băţos. Dar imaginile trebuiau să aibă un aspect natural, cotidian. Nu să strige „Sunt atât de agitat pentru că Sawyer mă fotografiază, ajutor!"

Am apăsat din nou declanşatorul. Isaac a tresărit.

- OK, nu merge aşa, am murmurat. Am luat aparatul şi am făcut un pas spre birou.

Isaac aproape că picase de pe scaun de spaimă, când apărusem în după-amiaza asta la magazin, îndreptând aparatul spre el. Şeful lui se uita iar la un film, în secţiunea televizoarelor, şi nu observase cum mă strecurasem în atelier. îl surprinsesem complet pe Isaac, fără să îl anunţ de vizita mea. Dacă s-ar fi gândit la asta ore întregi, înainte, ar fi fost acum şi mai băţos. Deşi mă îndoiam că era posibil.

Poate că era atât de surprins pentru că nu crezuse că voi lua târgul în serios.

- Trebuia să te previn. Nu sunt deloc fotogenic, a murmurat el.

- Nu-i adevărat, am zis eu şi m-am aplecat spre el, pentru a porni calculatorul. Nu ai nimic de rezolvat pe calculatorul ăsta?

A ridicat din umeri.

M-am uitat în jurul meu. M-am dus la geam şi am încercat să trag niţel la o parte draperia maro, grea, care se afla în faţa lui. M-a lovit un nor de praf şi am început să tuşesc.

- Sorry. N-am mai făcut curat de o veşnicie.

Isaac s-a apropiat de mine şi a tras draperia.

- Eşti şi menajera lui Wesley? am croncănit la el. Mi-a întins sticla lui de apă.

- Uneori.

Am luat o înghiţitură şi am pus sticla înapoi pe birou.

- Te foloseşte.

Isaac a ridicat iar din umeri.

- Şi ce dacă? Banii sunt bani.

- Ai putea să-ţi găseşti alt job, am încercat din nou, însă el s-a întors şi s-a reaşezat pe scaunul de la birou.

- Aş putea să digitalizez lista asta, a propus el, ridicând o foaie pe care se aflau multe numere.

Am lăsat baltă subiectul „schimbarea jobului".

- Super. Ar fi mai realist dacă te-ai ocupa de ceva. Am făcut câţiva paşi în spate şi am ridicat aparatul din

nou, în timp ce Isaac a început să tasteze. L-am urmărit prin obiectiv, m-am lăsat puţin pe un genunchi şi am apăsat.M-a străbătut fiorul plăcut care-mi spunea că îmi ieşise o fotografie bună.

- Foarte frumos, am murmurat.

Am focalizat pe faţa lui Isaac. Se uita concentrat la ecran şi nu se lăsa deloc distras de mine. Am decis să îi dau mereu ceva de făcut când îl fotografiam.

Am făcut un pas lateral, ca să pot include şi raftul din fundal, şi mi-am agăţat un picior de un cablu. Mi-am pierdut echilibrul şi am căzut pe podea. în ultima secundă mi-am protejat aparatul cu braţul.

- Shit, Sawyer! Isaac a sărit de pe scaun şi s-a apropiat de mine, lăsându-se pe vine. Mi-a atins precaut braţul. Totul OK?

Am încuviinţat. încă zăcând pe podea, am apăsat pe triunghiul mic, verde, din spatele aparatului, cu care afişam ultima fotografie. M-am aşezat în fund, rânjind, şi i-am arătat-o lui Isaac.

- A meritat.

S-a uitat la poză. A clipit de câteva ori.

- Arăt foarte bine, a spus, uimit.

- Stai să termin cu tine, i-am răspuns.

Obrajii i s-au făcut rozalii.

Voiam să surprind şi asta.

Cândva.

- Arăţi de parcă te-aş tortura, am spus.

Declanşatorul a făcut clic.

Isaac a strâns din buze. Mărul lui Adam i-a tremurat, în timp ce înghiţea.

- Se uită lumea la noi.

Mi-am luat aparatul de la ochi şi am privit în jur. Nu prea se uita nimeni în direcţia noastră.

- Avem nevoie de câteva poze cu tine în campus. în plus, nu se uită nimeni la noi.

Isaac a oftat. Apoi şi-a scuturat mâinile.

- OK. încercăm iar.

Am ridicat din nou obiectivul.

- Sprijină-te de zid, i-am indicat. Am făcut câţiva paşi spre el şi i-am ridicat puţin mâinile, pentru a-i aduce cartea pe care o ţinea în unghiul dorit. Acum rămâi aşa. Trebuie să arate natural.

Isaac a ridicat din sprâncene, sceptic.

- Niciodată în viaţa mea nu m-am sprijinit de un zid ca să citesc o carte. Nu mi se pare nimic natural.

- Stai aşa. Fotografiile ies super.

Pentru că la *Wesley's* Isaac purtase uniforma de lucru, îl convinsesem să ne întâlnim azi aici ca să fac câteva fotografii cu stilul său de dinainte. îl rugasem, în prealabil, să se îmbrace ca de obicei, adică, potrivit definiţiei lui, într-o cămaşă cu cravată, peste care purta un pulover cu guler în V, o pereche de pantaloni de tercot bleumarin şi mocasini.

Reuşisem să-mi reţin cu greu expresia exasperată. Am rămas de aceeaşi părere: Isaac nu arăta a fermier. Nu arăta nici măcar a student. Arăta ca Isaac Theodore Grant Al Treilea, lord de Bla-bla-bla. Abia aşteptam să am acces la dulapul lui şi să i-l schimb din temelii.

Şi-a lăsat din nou privirea să circule. Nu conta că ajunsesem deja în al treilea loc în care încercam să facem fotografii naturale - era mult prea agitat şi nesigur. Lumina de aici, însă, era absolut superbă. Ar fi fost păcat să nu o folosim. Am decis să nu îi mai fac concesii şi să fotografiez. Punct.

- Wow, am murmurat eu, după câteva minute, şi am apăsat ultima dată pe declanşator. Deloc rău.
- Gata? m-a întrebat, plin de speranţă.
- Doamne, dar eşti mai rău decât Dawn.

Am trecut prin fotografii. Perfecţionista din mine a văzut imediat o mie de lucruri pe care le puteam îmbunătăţi, dar rezultatul era evident. Isaac Grant - în loată splendoarea. Exact ce-mi doream.

- Rămâne valabil în seara asta? am întrebat, în timp ce-mi împachetam cu grijă aparatul în rucsac.
- Da.
- Să aduc ceva de mâncare?

Isaac a clătinat din cap.

- Unchiul colegului meu de apartament are un restaurant în oraş, aşa că primim zilnic resturi suficiente pentru 20 de persoane. Mai degrabă vii flămândă. S-a uitat la ceas. Trebuie să plec. Şi-a luat geanta de piele pe umăr şi ini-a făcut din mână. Pe mai târziu.

I-am făcut semn din cap şi am plecat şi eu spre casă. Aveam o altă temă de pregătit, pentru *Proceduri şi procese tehnice*, şi chiar dacă motivaţia mea era la limită nu o puteam evita.

Dar, când m-am întors la cămin, aş fi preferat să fac stânga-mprejur. Din camera noastră nu răsuna doar vocea lui Dawn, ci şi altă voce feminină. în cele mai multe cazuri asta însemna că era Allie în vizită. Agreasem să ne suportăm reciproc şi cam atât, cum era şi normal, cu un trecut ca al nostru. Totuşi, a trebuit să mă opun din răsputeri tendinţei de a o lua la fugă.

Nu am ridicat privirea când am intrat în cameră şi am închis uşa încet în urma mea.

- Salutare, surioară-inimioară!

Am îngheţat..Apoi m-am întors.

Lângă Dawn, pe patul meu, şedea sora mea, Riley.

în următoarea secundă, am făcut ceva atipic: am ţipat.

I-am sărit de gât imediat. Ne-am rostogolit pe pat într-o încrengătură de braţe, picioare şi păr. Mi-am dat seama doar vag că Dawn se ridicase şi se îndrepta, chicotind, spre jumătatea ei de cameră.

A durat ceva până m-am decis să îi dau drumul lui Riley.

- Mov. îmi place, am spus, şi i-am luat câteva şuviţe ondulate între degete.

- Blond deschis, mi-a răspuns, imitându-mi gestul. Plictisitor.

- îmi place părul meu, am zis şi am scos limba.

- Mi-a fost dor de tine.

Riley m-a îmbrăţişat iar.

- Ce mama naibii faci aici? am întrebat-o.

Riley locuia departe, în Renton, un oraş care se afla la o oră şi jumătate de Woodshill. Crescusem acolo împreună şi trăisem iadul pe Pământ. Nu înţelegeam de ce rămăsese. Eu nu reuşeam să ajung nici pentru vizite scurte.

Acela era motivul pentru care vorbeam des la telefon, dar nu ne vedeam aproape niciodată.

- Nu mi-ai spus luni că treci pe aici.

- Am nişte veşti pe care vreau să i le dau surioarei mele în persoană, nu la telefon, a zis ea.

A rânjit şi mi-am adus aminte atunci ce bine semăna cu tata - spre deosebire de mine. Eu eram copia fidelă a mamei, mai mult sau mai puţin. Cu stilul nostru vestimentar, afinitatea pentru tatuaje şi pentru machiajul exagerat, Riley şi cu mine am fi putut fi gemene. Asta nu se schimbase.

Fusesem atât de preocupată să mă bucur de prezenţa lui Riley că nu observasem cum îmi flutura mâna stângă pe sul) nas. Mi-a atras atenţia o sclipire.

Am încremenit. Pe inelarul ei se afla un inel de platină, ni un diamant negru.

- Morgan mi-a făcut o propunere, seara trecută.

Am căscat gura.

în acelaşi timp, am simţit un gol în stomac.

- Sawyer? Eu plec la Spence, a zis Dawn, din cealaltă parte a camerei. Felicitări, Riley.

Nu puteam să-mi iau ochii de la mâna lui Riley, aşa că iun dat doar din cap.

- Felicitări, am repetat eu urarea lui Dawn, cu vocea reuşită, simţind o strângere de inimă.

Riley era tot ce aveam. Era singura persoană din lume cai e mă cunoştea şi mă înţelegea. Care ştia de ce eram cum eram. în care aveam încredere.

Fără ea, eram complet singură.

Am observat că panica se lupta să iasă la suprafaţă.

Trebuia să schimb subiectul - repede.

- Am găsit, în sfârşit, o temă pentru proiectul de absolvire.

Cu un zâmbet artificial, am privit-o iar.

Riley s-a încruntat. Am văzut dezamăgirea din ochii ci, dar am continuat să vorbesc.

- Ştiu un tip care-i supertocilar şi nu reuşeşte să-şi facă rost de o întâlnire. Vreau să îl transform în cuceritor si să fotografiez procesul. Ţi-am povestit deja că Robyn a remarcat seria mea „Dimineaţa de după"?

Pentru o clipă, Riley m-a privit în tăcere. Apoi a închis scurt ochii, a înghiţit, a expirat.

- Nu, nu mi-ai zis. E super.

Rânjetul ei era cel puţin la fel de artificial ca al meu.

- Până săptămâna viitoare, fotografiile mele sunt pe coridor, i-am povestit mai departe, într-o încercare de a lăsa în urmă momentul incomod şi de a umple tăcerea dintre noi.

Sora mea va avea propria familie, în curând. Iar eu nu făceam parte din ea.

- Super.

- Da. Mi-am dres glasul şi m-am jucat cu un colţ de pernă. Cum merge la clinica veterinară?

- Super, ca de obicei.

- Atunci totul este super, am murmurat.

- Da.

Mi-am atins fără să vreau medalionul care-mi atârna la gât. Să îl ating îmi stârnea senzaţia că eram acasă. Mă liniştea. Privirea ei mi s-a lipit de mână şi a înghiţit în sec.

- Ce ar fi zis mama şi tata? a întrebat ea, abia auzit, de parcă şi-ar fi adresat sieşi întrebarea.

Nu aveam un răspuns.

Riley a condus înapoi spre casă în aceeaşi seară, pentru că trebuia să fie devreme la clinică. Am evitat constant tema logodnei sale toată după-amiaza, chiar dacă şedea ca un elefant imens cu noi în cameră. De câteva ori s-a lăsat tăcerea între noi, Riley a părut dornică să spună ceva, însă am umplut eu pauza cu nişte absurdităţi.

După ce mi-am luat la revedere, am rămas o vreme întinsă pe pat şi m-am uitat la tavan. Am încercat să nu mă gândesc la nimic. Şi mai ales să nu simt nimic. Dar gândurile m-au copleşit şi, într-o secundă, am avut senzaţia că mă sufoc.

Mi-am luat aparatul şi am ieşit. în natura din Woodshill mă deconectam cu succes, de fiecare dată. Isaac îmi trimisese adresa lui pe mobil, iar drumul până acolo ilma doar 20 de minute, aşa că nu m-am grăbit şi am încercat să-mi eliberez mintea şi să mă calmez.

Voiam să mă bucur pentru Riley. Serios. Nu mi se părea nimic mai important decât să îi fie bine şi să fie fericită. Dar ideea că nu o mai aveam doar pentru mine şi că
0 pierdeam în favoarea altcuiva mă durea.

Riley şi cu mine avuseserăm o copilărie şi o adolescenţă
1 iribile. Crezusem mereu că ne conectase şi mai mult ceea ce nm îndurat împreună şi că ne înţelegeam reciproc mai bine ilecât oricine. Dar, dintr-odată, mi se părea că se crease o (I istanţă enormă între noi, o distanţă pe care nu puteam să o acopăr, pentru că viaţa ei devenise foarte diferită de a mea, i le pe o zi pe alta. Eu nu aveam să ajung niciodată în punctul 111 care se afla ea acum. Să am încredere în cineva şi să-l iubesc. Să las pe cineva să se apropie atât de mult de mine, mcât să ne petrecem restul vieţii împreună. Nu puteam. I'.ram sigură de asta.

Nu aveam relaţii. Singurul lucru pe care-l permiteam şi-l înţelegeam era sexul. Atât. Nu mi se păruse niciodată anormal să fiu aşa, asta şi datorită lui Riley. Se purtase exact În fel şi, deşi îl cunoscuse pe Morgan de trei ani, îmi spunea mereu că îi venea

greu să fie deschisă cu el şi că nu credea c,1 vor ajunge într-un punct stabil.

Că lucrurile se schimbaseră, trecusem cumva cu vederea. Sau poate că nu acceptasem încă.

Acum se logodise. Urma să se căsătorească şi să îşi întemeieze o familie împreună cu Morgan. Iar eu, să rămân su rioara nebună, pentru totdeauna, care nu se putea integra şi căuta doar harţă. Aşa ca înainte.

Aş fi preferat să mă duc la cârciuma mea de suflet, muie proprietarul ştia că nu împlinisem încă 21 de ani, şi totuşi îmi vindea alcool. Dar, când am trecut de colţ, am văzut clădirea în care locuia Isaac, aşa că am rezistat impulsului. Aveam un proiect la care trebuia să lucrez, iar asia mă ajuta să mă gândesc la altceva.

Am apăsat pe soneria deasupra căreia erau numele lui Isaac şi încă unul. S-a auzit interfonul, iar eu am urcat pe scări. La primul etaj, în stânga, uşa era deschisă, şi un tip cu părul negru şi barbă, arătos, scosese capul pe uşă.

- Cred că tu eşti Sawyer, a zis el, şi a deschis larg uşa. Apoi mi-a întins mâna. Grant n-a ajuns încă, dar intră liniştită. Eu sunt Gian.

- Salut.

I-am strâns mâna.

Spre deosebire de Isaac, Gian arăta perfect normal, cu tricou şi blugi. Doar că, trecând pe lângă el şi intrând în casă, mi-am dat seama imediat că era cel puţin un tocilar la fel de mare ca Isaac. Trecând peste covoraşul de la intrare, pe care scria „Bun venit, încuiatule!", pe un holişor îngust erau agăţate două semne din *The Legend ofZelda*. în camera de zi erau numeroase figurine, aşezate pe un raft de lemn, iar în colţul din spate se afla o reprezentare în

mărime naturală a lui Darth Vader, cu un braţ în jurul reprezentării lui Bilbo Baggins.

Gian mi-a arătat un puf care se afla lângă canapea şi avea formă de Pokemon gras, turcoaz.

- Fă-te comodă pe Relaxo. Vrei să bei ceva?

- Da, mersi.

M-am aşezat, ezitantă, şi am scos un zgomot surprins. Mă simţeam ca înghiţită de o nalbă uriaşă. Divin.

- De fapt, Isaac ar fi trebuit să se întoarcă de două ore şi jumătate, a zis Gian, întinzându-mi o doză de Cola şi aşezându-se pe canapeaua maronie, imensă. Şi-a întins picioarele, încrucişându-le la gleznă pe măsuţă.

- Cu siguranţă îl pune şeful lui să facă ore suplimentare. Ticălosul.

- Gian a încuviinţat cu tărie.Exact! I-am zis deja de câteva săptămâni să demisioneze.

A fost surprinzător de uşor să conversez cu Gian. Nu avea anxietăţi şi pălăvrăgea continuu, ceea ce însemna fie că era intimidat de mine, fie îşi dorea să ajung în patul lui erau cele două reacţii pe care le aveau de obicei bărbaţii când mă cunoşteau. Mi-a povestit de ce venise să studieze la Woodshill (din cauza fostei lui prietene, Regina) şi cum închiriase împreună cu Isaac locuinţa (datorită fostei lui prietene, Regina). Gian locuise aici cu ea, la început, însă după o vreme ea se plictisise. Gian îi rostea numele atât de frecvent, încât mă îndoiam că trecuse peste despărţire.

După o oră, Isaac nu se întorsese încă, aşa că Gian a încălzit nişte lasagna pe care o adusese de la restaurantul 11 nchiului său şi mi-a adus o farfurie. Apoi am primit un pahar mare de vin roşu, pe care l-am acceptat, recunoscătoare.

Uşa de la intrare s-a deschis după ce terminasem de mâncat. L-am auzit pe Isaac oprindu-se pe hol, apoi a intrat în camera de zi. Deşi nu îl cunoşteam de multă vreme, am observat imediat că nu se potrivea ceva.Fără să ne arunce măcar o privire, a trecut pe lângă noi şi s-a îndreptat spre dormitor. Uşa a scârţâit, iar el a înjurat şi a închis-o în urma lui.

Gian şi cu mine ne-am privit.

- E totul în regulă, frate? a strigat Gian.

Niciun răspuns.

M-am cules de pe puful Relaxo, mi-am pus paharul pe masă şi am traversat camera de zi. Am bătut uşor la uşa lui Isaac. Nu a răspuns, aşa că am crăpat-o niţel.

Isaac stătea pe pat, cu capul în jos. Era îmbrăcat de muncă şi avea ochelarii într-o mână. Cu cealaltă îşi freca nasul.

- Wesley m-a concediat, a spus el încet.
- Fuck, am şuierat, şi am intrat complet în cameră.

Era mobilată minimalist şi la fel de curată şi de ordonată ca Isaac însuşi. Doar în faţa patului se aflau, pe podea, câteva pixuri, un calculator şi nişte foi, pe care Isaac le luase de pe birou, probabil. Am făcut un pas mare peste ele şi m-am aşezat cu grijă lângă el.

- M-a concediat. Pe loc. Pentru că a găsit pe cineva care-mi va face munca pe bani mai puţini şi acceptă mai multe ore pe săptămână.
- Ce ticălos, am mârâit.

Isaac a ridicat resemnat din umeri.

Am ridicat mâna ca să i-o aşez pe umăr, dar m-am răzgândit în ultima secundă şi am lăsat-o în poală. Unde era Dawn când era nevoie de ea? Ştia mereu ce cuvinte să folosească în asemenea situaţii. Eu, însă, nu aveam nicio idee care era reacţia potrivită.

Ştiam însă cum m-aş fi simţit dacă m-ar fi concediat Al aşa, de pe o zi pe alta. Absolut terminată.

- La naiba cu ticălosul! am zis eu.

Isaac şi-a întors capul spre mine şi ochii i-au scânteiat scurt. Dar în privirea lui, ca şi în voce, când a vorbit, i se citea disperarea:

- Acum ce fac?

L-am apucat de braţ şi am zis primul şi singurul lucru care mi-a venit în minte.

- Găseşti ceva mai bun. Până atunci, bem vinul lui Gian şi ne îndopăm cu lasagna. OK?

Isaac nu a spus nimic, o vreme. Apoi a încuviinţat încet din cap.

Capitolul 7

Dacă mă pricepeam cu adevărat la ceva, era amânarea problemelor - cel puţin pentru o seară. Cuvântul magic era alcool şi, din fericire, în casa aia era mai mult decât suiicient. După ce am băut două sticle de vin roşu, Gian a lacut să apară, ca prin minune, din adâncurile camerei sale, şi o sticlă de amaretto pe care am golit-o imediat pe jumătate.

între timp, alcoolul mi se urcase niţel la cap şi probabil era motivul pentru care, îmbrăcată într-o jachetă de tweed, scotoceam prin dulapul lui Isaac.

Scopul acestei seri fusese să duc hainele lui Isaac la nivel de netocilar. Când Isaac îmi amintise de asta, Gian avusese ideea să probez eu lucrurile, pe rând, şi ei să comenteze. Dacă o piesă era bună, ajungea în teancul „de păstrat", iar dacă nu, în cele „de aruncat".

Era o enigmă de ce acceptasem. Dulapul lui Isaac era cel mai ciudat pe care-l văzusem vreodată. Pe lângă cele cinci milioane de jachete de tweed, am dat, de exemplu, peste o robă alb cu roşu, o platoşă de piele maronie, mitene şi o sabie care părea aproape autentică. Sau o tunică verde cu o... tichie asortată. Doamne.

- Niţel pierdută, m-am uitat la muntele de haine şi m-am decis pentru tichia verde. Am intrat apoi în camera de zi. Erau pe cale să dea pe gât alte două shoturi de amaretto. Gian şi-a trântit paharul pe măsuţă, iar când m-a văzut, mai întâi a făcut ochii mari, apoi a început să râdă ascuţit.Asta numesc eu un *statementl*

Am ridicat braţele în jacheta mult prea mare pentru mine.

- Isaac, trebuie să discutăm urgent despre hainele astea de bătrân, am zis.

Şi-a îngropat faţa în mâini, oftând.

- Şi despre costume, am adăugat, arătând spre ce purtam pe cap.

Isaac m-a privit printre degete şi a murmurat ceva neinteligibil.

- Am găsit o imitaţie de sabie în dulapul tău. A fost puţin oribil.

A lăsat încet mâinile în jos. Ochii lui erau sticloşi, ceea ce-mi spunea că alcoolul îl afectase şi pe el cel puţin la fel ca pe mine.

- Costumele nu le port în viaţa reală. Sunt pentru Comic Con. Atunci... ne costumăm.

N-aveam idee despre ce vorbea.

- Vă costumaţi?

- Cosplay, mi-a explicat Gian. Ne facem costume de personaje preferate din jocuri sau filme. Cum ar fi Link din *Zelda*, a arătat el spre tichie.

Mi-am scos-o de pe cap şi am privit-o.

- Ai făcut-o tu? am întrebat, uluită.

- Da, a încuviinţat Isaac.

M-am uitat spre camera lui, peste umăr.

- Şi celelalte costume care atârnă în dulap?

Mona Kasten

A mai încuviinţat o dată.

- Gian a pufnit şi l-a lovit în umăr.Se poartă de parcă le-ar fi făcut singur, dar l-am a jutat. înainte să se mute aici, era încă virgin în ale cosplay-lllli.

M-am uitat de la unul la altul.

- Uite, am poze, a zis Gian. A trecut cu un deget peste ecranul mobilului. Asta era anul trecut, în San Diego.

- Nu ştiu dacă Sawyer este interesată, a murmurat Isaac.

- Sunt, am spus.

M-am lăsat să cad în spaţiul dintre ei doi şi mi- am ridicat picioarele pe canapea. Piciorul meu a atins scurt coapsa lui Isaac, ceea ce l-a făcut să tresară şi să se îndepărteze puţin de mine. Mi-am înghiţit un oftat. Aveam mult de muncă.

Gian mi-a vârât telefonul mobil sub nas. L-am luat şi m-am uitat la poză.

îi înfăţişa pe Isaac şi pe Gian, care purtau robe dubioase, dar cu aspect destul de primejdios, şi apărători argintii pentru antebraţe, din care ieşea câte o lamă ascuţită.

M-am uitat mai bine. Cât de încrezător părea Isaac! Abia dacă îl recunoşteam, pentru că faţa îi era pe jumătate acoperită de glugă, dar să ieşi din casă îmbrăcat aşa denota multă încredere în sine. Aşadar, o avea.

- Ne-am îmbrăcat ca Altair Ibn-La'Ahad şi Ezio Auditore da Firenze din *Assassin's Creed*, mi-a explicat Isaac.

în ciuda alcoolului, nu părea confortabil cu ideea că aflasem despre hobby-ul său.

- Vrei să îmi spui că ai încredere în tine cât să te îmbraci în *aşa* ceva, să te duci la o convenţie

şi să pozezi în killer, şi totuşi, dacă trebuie să vorbeşti cu o femeie, leşini? l-am întrebat.

Isaac mi-a evitat privirea, uitându-se în paharul gol.

- Nu se poate compara, pentru că la convenţiile astea toată lumea este costumată, i-a venit Gian în ajutor.

M-am gândit la asta o vreme. Pentru mine, Isaac era ca o carte cu şapte peceţi. Era timid şi nu voia să greşească - dar se costuma în asasin plătit şi se îmbrăca precum un bunic.

- Care-i faza cu asta? am întrebat eu, trăgând de mâneca jachetei de tweed. Mi-am dat seama că avea până şi petice pentru coate. Hidos. Nu este un costum, nu?

Isaac a ridicat din umeri.

- Haide, Grant, Isaac Grant. Spune-mi cum ai ajuns la stilul vestimentar... ieşit din comun.

- Cât eram la şcoală, a zis el, după o pauză, nu am avut voie să-mi aleg singur hainele. Din primii bani câştigaţi mi- am înnoit garderoba.

A spus-o de parcă n-ar fi fost mare lucru pentru el, însă eu am simţit că era ceva mai mult.

- Povesteşte-i despre liceu, omule, l-a îndemnat

Gian.

Isaac s-a îmbăţoşat.

- Nu-i nimic de zis.

- Nu mi se pare, am remarcat, şi l-am privit curioasă. Mi-a întors privirea şi a oftat uşor.

Şcoala a fost nasoală pentru mine. Eram mereu îmbrăcat prost, pentru că hainele mele erau la mâna a doua şi le împărţeam cu sora mea. După bac, am decis să mă îmbrac doar aşa cum vreau eu, chiar dacă alţii râd de mine. Poate că nu poartă multe persoane de vârsta noastră papion, dar este o decizie asumată. Mă face să mă simt bine. Ca un bărbat, nu ca un băieţel. Şi când mă tachinează cineva acum…A strâns din buze.

- Nu este pentru că n-ai avea de ales, a încheiat Gian în locul lui.

M-am uitat de la unul la altul, şi am tăcut cu toţii o vreme. Apoi Isaac a spus, mult mai relaxat:

- Liceul este pentru cei mai mulţi dintre noi un coşmar.

Am amuţit, asaltată pe moment de alte amintiri. Amintiri pe care încercam să le uit cu orice preţ. Am auzit vocea de parcă mi-ar fi vorbit chiar în ureche:

Târfa. Exact ca maică-ta.

Şi vocea surorii mele: *Morgan mi-afăcut o propunere.*

încercasem toată seara să nu mă gândesc la Riley. Nu voiam să încep acum.

Mi-am pus amaretto şi am golit paharul dintr-o înghiţitură. Apoi am spus:

- Voi doi sunteţi buni prieteni, nu?

- Aşa s-ar spune. Când s-a mutat Isaac aici, mi s-a părut naşpa. Dar am început să ne înţelegem. Acum cred că e unul dintre cei mai faini tipi pe care-i ştiu.

Isaac a ridicat capul şi l-a privit pe Gian, de parcă nu îi venea să creadă ce spusese despre el.

Gian s-a ridicat de pe canapea.

- Dar, dacă vreţi să vorbim în continuare despre emoţii, am nevoie de mai mult alcool. Isaac mi-a spus despre târgul vostru. Care este prima lecţie pe care vrei să i-o predai?

Schimbarea subiectului mi-a făcut capul înceţoşat de alcool să se învârtă. Nu mă hotărâsem încă nici ce voiam să fac cu Isaac, după acţiunea Şifonierul.

Nu voiam să mă gândesc prea mult la asta. Depindea de direcţia în care avea cea mai urgentă nevoie de ajutor.

Mi-am pus iar tichia şi mi-am potrivit-o pe cap. Isaac arăta de parcă-i venea să râdă în orice clipă, dar se abţinea.

- Flirtează cu mine, am zis.

Urma de zâmbet i-a pierit de pe faţă.

- Ce? a croncănit.
- Vreau să flirtezi cu mine, am repetat. Suntem amândoi beţi, eu port o tichie şi o jachetă de tweed - deci nu prea poţi să te faci de râs mai tare decât mine. Am întors tichia cu moţul spre el.

Isaac a deschis gura şi a închis-o iar. Am lăsat capul într-o parte şi am aşteptat. Pentru că părea să aibă încă dubii, am oftat.

- Aş putea încerca întâi cu Gian, dacă preferi.
- Nu, a zis el imediat.
- Atunci dă-i drumul. Suntem în club. Gian, tu eşti susţinătorul lui Isaac. M-am ridicat de pe canapea şi am arătat spre locul în care şezusem. Mi-am pus amaretto şi m-am îndreptat, cu paharul, către un colţ al camerei, unde m-am postat lângă Darth Vader. Stau aici, cu prietenele mele, la bar. Ce faci să-mi atragi atenţia?

Isaac s-a uitat la mine de pe canapea, neajutorat.

- Contact vizual, l-am ajutat. Când vrei să atragi atenţia unei fete asupra ta, trebuie să iniţiezi contact vizual. Nu, nu poţi să te uiţi în podea, pentru că este creepy.

Isaac a ridicat imediat privirea.

- Şi nici nu poţi să te uiţi tot timpul *spre* podea, pentru că pari agitat. Uită-te încoace din când în când, în timp ce vorbeşti cu prietenul tău. Dacă ea te remarcă, îi zâmbeşti. Dacă-ţi zâmbeşte înapoi, fa-ţi curaj şi vorbeşte-i.

Isaac a încuviinţat atât de atent, că mi-a venit să râd.

- OK.

- Acum flirtează cu mine.

Se vedea cât de incomodă era situaţia pentru el. Gian a turnat amaretto în două pahare, i-a pus unul în mână lui Isaac şi a spus apoi tare:

- Wow, uită-te la bar!

Isaac şi-a rotit ochii şi a privit pe fugă în direcţia mea. Apoi a doua oară. A treia oară, mi-a surâs.

I-am zâmbit înapoi - poate mai încurajator decât era necesar, pentru că Isaac s-a înroşit ca o sfeclă şi a scăpat paharul. Dumnezeule, băiatul ăsta!

- Shit, a zis şi a luat un şerveţel, ca să-şi şteargă amaretto de pe pantaloni.

Gian se prăbuşise pe canapea, râzând.

- Doamne, Grant. Eşti un caz pierdut.

- Nu este, am spus eu, şi m-am înghesuit din nou între cei doi, pe canapea. Să zâmbeşti sexy şi să reacţionezi la un zâmbet sunt lucruri de exersat serios. Avem toată seara la dispoziţie.

- Am nevoie de mai mult alcool, a zis Isaac, resemnat.

Am clătinat din cap.

- Trebuie să poţi şi treaz.

A inspirat adânc.

- OK. Arată-mi cum să zâmbesc sexy.

în clipa următoare s-a auzit o melodie lentă, cu un bas profund. Când m-am uitat la Gian, el tasta pe telefon, cu o față nevinovată.

M-am apropiat de Isaac. Mi-am înclinat capul într-o parte și m-am uitat la el printre gene. I-am zâmbit lent.

A avut efectul dorit: privirea lui mi s-a lipit de buze și a înghițit în sec.

- Acum tu, l-am încurajat.

Isaac şi-a dres glasul.Şi-a înclinat capul şi a zâmbit larg. Arăta înfricoşător.

în spatele meu, Gian hohotea.

- Am zis să zâmbeşti sexy, nu ca un dement.

- Este atât de greu, s-a dezumflat Isaac.

- Nu fi aşa, am spus eu. încearcă încet. Mai întâi colţurile gurii, apoi restul. Ca şi cum ai vrea să mă convingi, cu un zâmbet, să îţi dau numărul meu.

- OK. Isaac a inspirat adânc. OK.

Şi-a scuturat mâinile şi le-a sprijinit pe canapea. Apoi a ridicat privirea în ochii mei… şi a zâmbit. Lent. Foarte sexy.

Am simţit un fior în stomac.

- îţi dau numărul, l-a anunţat Gian, din spatele meu, şi a pornit un sunet de fanfară pe telefon.

Zâmbetul lui Isaac s-a lăţit.

- Am învăţat prima lecţie?

Am ridicat din sprâncene.

- Lecţia 1, capitolul 1. Acum urmează capitolul 2: Cum să flirtezi în conversaţii.

- Supertare, a zis Gian. V-am zis că ador proiectul vostru?

- Perfect, poţi să-i arăţi lui Isaac cum să flirteze, dacă ştii atât de bine, i-am propus şi am făcut semn cu mâna în direcţia lui Isaac.

Gian a ridicat imediat mâinile.

- Mai bine nu.

M-am întors iar spre Isaac.

- Când vorbeşti cu o fată, o întrebi mai întâi cum o cheamă. Poţi începe cu „Salut, eu sunt Isaac. Tu?", sau aşa ceva. Când îţi spune „Mă cheamă Bla", îi răspunzi: „Bla bla.
îmi place numele tău." Aşa se va simţi flatată. Iată cum arunci undiţa.

I-au tremurat colţurile gurii.

- Am înţeles.

- Dar dacă are un nume oribil? a întrebat Gian. N-aş putea să o spun sincer. Imaginează-ţi că o cheamă Floare Albastră de Măr sau aşa ceva. Nu m-aş putea forţa să-i fac un compliment.

Isaac a râs, dar eu mi-am dat ochii peste cap şi l-am ignorat pe Gian.

- Următorul punct: Cum încep o conversaţie.

Isaac s-a oprit imediat din râs.

- Depinde de situaţie. Dacă o întâlneşti într-o cafenea, spui ceva despre cafeaua bună pe care o prepară acolo. Dacă sunteţi la o petrecere, poţi vorbi despre muzică sau despre invitaţi. într-o sală de curs ai putea să o întrebi despre prezentarea lectorului.

- în gura ta, totul sună atât de simplu. Dar, de cele mai multe ori, nu subiectul îmi lipseşte.

- Ci curajul, ştiu. Dar nu e chiar atât de greu, şi ce s-ar putea întâmpla? O să vezi repede dacă este interesată de tine sau nu. Este important să încerci şi să ai încredere în tine.

A încuviinţat încet.

- Cu timpul, vei deveni tot mai încrezător. Când vorbiţi şi observi că merge bine, atunci poţi începe să o atingi. Nu să o pipăi, am zis, cu o privire către Gian. Dar uşor - pe braţ, pe umăr, înţelegi tu. Este un gest nevinovat, dar îţi face clare intenţiile.

- OK. Mi se părea că Isaac îşi notează în minte fiecare cuvânt pe care i-l spuneam.
- Asta exersăm acum, am zis.
- Aveţi nevoie de mine? a întrebat Gian.

Am clătinat din cap.

- Bine, a spus, uşurat. Trebuie să ajung urgent la toaletă.

L-am ignorat.

- Aşa, i-am spus lui Isaac. Suntem la o petrecere. Stau aici, mă uit înjur şi nimeni nu vorbeşte cu mine. Apari tu, şiii...
- Clar.

Am aşteptat câteva secunde, dar Isaac n-a avut nicio reacţie. S-a uitat doar la mine.

- Zâmbeşte, Isaac, i-am amintit.
- Ah, deja am început!

Mi-am îngropat faţa în palme, oftând. Când am ridicat iar ochii, l-am văzut pe Isaac devenind dintr-o dată prezent. Şi-a dres glasul şi şi-a frecat mâinile. S-a ridicat şi a făcut câţiva paşi prin camera de zi. S-a răsucit din nou spre mine, apoi mi-a zâmbit exact cum îl învăţasem. S-a apropiat lent de mine. Surprinsă de comportamentul lui neaşteptat, l-am privit aşezându-se lângă mine, pe canapea.

- Salut. Eu sunt Isaac, a zis. Colţurile gurii i-au tremurat uşor când mi-a atins încet mâna. Tu cine eşti?

I-am strâns mâna. Mi-a apăsat-o scurt şi mi-a atins încheietura cu degetul mare, exact cum făcusem eu când bătusem palma pentru târg. Câtă şiretenie!

- Sunt Floare de Măr Albastră, dar prietenii îmi zic Albăstrea, am şopotit.

Isaac s-a străduit vizibil să nu izbucnească în râs, dar s-a adunat.

Albăstrea. Ce nume frumos. Mi-a reţinut mâna încă o clipă, apoi i-a dat drumul. Ce petrecere jalnică, nu crezi?Am ridicat din umeri.

- Speram să fie mai mulţi oameni aici.

- Aşa şi eu. Dar ştii ce, Albăstrea? Isaac a zâmbit iar şi s-a aplecat puţin spre mine. Mi-a atins braţul, abia simţit. Cred că seara asta pare deja mai promiţătoare decât acum câteva minute.

Asta... m-a lăsat fără cuvinte.

în condiţiile în care abia dacă scotea nişte cuvinte şi aproape picase de pe canapea când îl atinsesem cu piciorul. Se părea că trebuia doar să-i stârnesc ambiţia şi lucrurile mergeau ca unse.

- Aşa mi se pare şi mie.

Zâmbetul lui Isaac s-a mărit. Privirea lui era intensă, aproape intimă, când a lăsat-o să rătăcească peste mine.

Fiorii calzi care mi-au cuprins corpul m-au luat pe nepregătite. M-am uitat la el.

El se uita la gura mea.

- Ce am ratat?

Vocea lui Gian m-a făcut să tresar. M-am dat niţel înapoi.

- Aşa... Cu siguranţă nu ţi-aş doar numărul meu, am zis, cu înţeles.

Isaac strălucea, iar asta mi s-a părut simpatic, pentru că se făcuse roşu ca o sfeclă. Cu acest Isaac mă împăcăm mult mai bine decât cu versiunea anterioară.

- A fost foarte bine. Ai absolvit cu brio prima lecţie. Acum putem să îţi evacuăm mai departe dulapul.

Isaac părea indecis dacă să se bucure sau să plângă. S-a lăsat pe pernă, în timp ce Gian s-a apropiat de canapea şi a bătut palma cu el.

Bravo, omule. în câteva săptămâni eşti un nenorocit de Casanova.M-am ridicat. Alcoolul din sânge îşi făcea simţită prezenţa şi am avut nevoie de un moment în care să fixez peretele, ca să-mi menţin echilibrul. Nu era de mirare că Isaac reuşise să mă farmece.

M-am dus înapoi în camera lui şi m-am dezbrăcat de jachetă. A aterizat în grămada „de aruncat". Tichia am agăţat-o alături de celelalte costume. Apoi am ales următoarea piesă vestimentară din dulap, mi-am luat-o peste blugi şi tricou şi m-am îndreptat, cu paşi mari, ca la defilare, spre camera de zi. M-am oprit în faţa lui Isaac şi a lui Gian, m-am răsucit şi mi-am proptit o mână în şold.

Gian a început să râdă ascuţit.

Isaac şi-a îngropat faţa în palme.

- Scăpăm sau nu de ele? am întrebat.

Isaac s-a ridicat pe jumătate.

- Dar poate voi mai avea nevoie de ele!

- Sunt bretele galbene! Cu elani! am strigat eu. Ai 21 de ani, nu şase, şi nu eşti nici educator la grădiniţă, nici clovn. Nu există nicio explicaţie şi niciun argument pe lume care să mă convingă să nu le arunc în grămada care pleacă.

- Are dreptate. Nici măcar nu-i stau bine. Gian m-a privit şocat. Nu a fost cu intenţie.

- Şi eu, care credeam că îmi stă bine cu galben, am spus, dar nu mi-am putut împiedica zâmbetul.

- Sawyer, serios, arată teribil. Scoate-le, a murmurat Isaac.

- Nu ştiu. Dintr-odată, îmi plac foarte mult. Aşa de mult, că o să le păstrez şi o să le port de fiecare dată când ne vedem.

Isaac s-a clătinat, ridicându-se. A arătat cu degetul spre mine.

- Scoate-le.

- Asta poţi să-i spui fetei pe care încerci să o cucereşti, am chicotit şi m-am dat înapoi, când a făcut un pas spre mine.

- Jos cu elanii! a strigat Gian.

Am mai făcut un pas în spate.

- Jos cu bretelele, Sawyer.

- Sau ce? am blufat şi m-am prefăcut că-mi inspectez unghiile date cu negru.

Pe faţa lui Isaac s-a lăţit un rânjet diabolic.

- Ai uitat un lucru, Dixon, a spus el, pe un ton foarte obraznic.

- Şi anume?

- Am trei fraţi mai mici.

Totul s-a întâmplat foarte repede. Isaac s-a aruncat asupra mea şi m-a trântit pe podea. Am icnit când am aterizat amândoi pe covor, eu sub el, el cu mâna pe talia mea.

- Termină, am reuşit să zic, înainte să înceapă să mă gâdile. Am ţipat şi am încercat să îl dau de pe mine, dar degeaba. încetează!

La un moment dat, m-a lăsat. Gâfâind, am rămas întinşi pe podea, unul lângă altul.

- Cine s-ar fi gândit că Sawyer Dixon, cea dăltuită în piatră, are o slăbiciune, a zis el, amuzat, mai degrabă pentru sine.

Atunci s-a întâmplat: am râs.Duminică lucram la *Woodshill Steakhouse*. Spre seară s-a umplut, abia dacă făceam faţă în spatele tejghelei şi mai trebuia să ajut şi la servit. Willa se îmbolnăvise subit, iar Al nu reuşise să găsească pe cineva să o înlocuiască. De obicei, pregăteam doar sosurile sau mă ocupam de bar, însă astăzi trebuia să fiu peste tot şi nu reuşeam.

Al a ieşit din birou.

- Ce ghinion nenorocit, a mormăit. Şi-a luat un şorţ din cuierul din spatele barului şi mi l-a întins. Ajută-mă, te rog.

A ţinut de şorţ cât i l-am prins cu fundă. Era atât de masiv, că abia dacă-l ajungea. Eu, în schimb, trebuia mereu să mi-l înnod de două ori în jurul taliei, ca să nu-mi fluture pe lângă corp.

- Willa lipseşte toată săptămâna? am întrebat.

Al a mormăit.

- Pot să-mi mai iau una sau două ture săptămâna asta, dacă ai nevoie de mine, m-am oferit, dar Al a râs în hohote.

- Mă tem că una sau două ture nu vor fi suficiente, Dixon. Dar mersi.

- Ce-a păţit Willa?

Willa şi cu mine funcţionam după o politică de genul „ne suportăm la muncă, dar în rest n-avem nicio tangenţă". Când mă angajase Al, nu ezitase să îi spună că reputaţia mea în Woodshill nu era chiar cea mai bună şi că trebuia să mă ţină departe de clienţii bărbaţi, dacă nu voia să aibă câte un scandal la fiecare câteva zile.

Nu m-am străduit de atunci prea mult să fiu amabilă cu ea.

- Nu mai vine în următoarele şase luni, a zis şeful meu, chiar când am auzit clopoţelul de la bucătărie. Era gata următoarea tură de mâncare. Am ajuns amândoi în spate din câţiva paşi mari.

- A păţit ceva rău? am întrebat, luând două farfurii în mână.

- Depinde. Pentru unii, un copil este sfârşitul lumii.

- Willa este *însărcinată?!*

Al a încuviinţat şi mi-a mai dat o farfurie.

- Sarcină cu risc. Trebuie să stea în pat până la capăt.

- Fuck, am murmurat.

Nu ştiam nici ce mănânc în seara asta, în timp ce Willa, care era doar cu un an mai mare decât mine, era deja căsătorită, iar acum şi însărcinată. Ce lume nebună.

- Da. însă hai să supravieţuim întâi serii. Apoi vedem. Acum fugi, că se răceşte mâncarea, a zis Al, iar eu am dispărut din bucătărie.

Am servit mâncare, am turnat băuturi şi am făcut faţă haosului. Al încerca să ajute, dar nu mai era obişnuit să lucreze în restaurant şi de cele mai multe ori îmi stătea în cale, mai degrabă, în loc să îmi fie de folos. Peste toate, a schimbat discul pe care îl pusesem eu cu un CD tip lounge odios, cu o muzică pe care nu o consideram nici pe departe potrivită locului.

Per total, a fost o seară foarte naşpa. Chiar dacă nu o puteam compătimi pe Willa, trebuia să recunosc că îşi făcea bine treaba şi îmi lipsea. Nu am reuşit nici măcar să-i aduc lui Dawn o Cola şi nici să vorbesc cu ea mai mult de 30 de secunde.

- Sorry, am zis, fără suflare, când am găsit în sfârşit un minut liber.

- E superplin, nu te stresa. Am destule pe cap, a spus ca şi a făcut semn din cap spre laptop.

- Primesc un nou pornoşag? am întrebat şi i-am împins paharul pe tejghea.

Doar pentru că sunt scene de sex, Sawyer, nu înseamnă că este porno

- .Există pornoşaguri în care se întâmplă exact ce se întâmplă în cărţile tale, am răspuns.
- Cred că nu vreau să ştiu câte dintre povestirile mele ai citit.
- Până acum, şase. Dar de când am făcut grafica aceea cu citate pentru site, vreau să citesc mai multe.

Dawn a zâmbit.

- Le-ai făcut superbe. Mulţumesc!
- N-ai pentru ce.

Şi-a ronţăit buza de jos şi m-a privit cu ochii mari.

- Faţa ta se înroşeşte. Scuipă tot, am zis, cu o mişcare nerăbdătoare de mână.
- Povesteşte-mi despre sora ta! a zis ea.
- Ce?

Dawn şi-a atins obrajii, parcă pentru a-i răcori.

- Nu vorbeşti niciodată despre familia ta. Dar am văzut deja că are acelaşi tatuaj pe braţ ca tine. A arătat spre rândunica micuţă de pe braţul meu drept.

Am încuviinţat încet şi mi-am trecut degetul mare peste primul meu tatuaj.

- Aşa este.
- A fost aşa de dulce şi de entuziasmată şi abia aştepta să te întorci. Am văzut imediat inelul, dar nu a vrut să îmi răspundă la nicio întrebare până nu îţi spunea ţie.

Cuvintele lui Dawn m-au atins. Nu doar că hotărâsem să ignor logodna lui Riley, dar să aud

acum cât de entuziasmată fusese sora mea, când aştepta ieri în faţa uşii mele...

Am înghiţit. Eram exact aşa cum spunea mereu lumea despre mine: lipsită de inimă şi rece ca gheaţa.

Expresia lui Dawn s-a schimbat într-o secundă de la entuziasm la seriozitate absolută:

- Nu pari foarte încântată? Logodnicul ei e un ticălos? a întrebat ea încet. Dacă ştia cineva care-i treaba cu soţii ticăloşi, Dawn era aceea.

- Nu. Morgan e super, am zis eu repede, ca s-o liniştesc.

Aşa gândeam. Dacă era să se mărite Riley, atunci Morgan era cel mai bun candidat. Era vesel şi iubitor, iar Riley avea atât de mare încredere în el, încât îi povestise *totul*.

Şi totuşi, el rămăsese cu ea.

- Ce s-a întâmplat? Ceva nu-i în regulă, din câte-mi dau seama.

Am strâns din buze. Nu puteam spune ce îmi stătea pe buze: că nu voiam ca Riley să aibă o familie cu altcineva decât cu mine.

Nu putea înţelege şi avea să creadă că eram o bestie geloasă.

- Mi se pare că nu trebuie să te căsătoreşti atât de repede, am zis, ridicând din umeri.

Dawn şi-a ronţăit paiul.

- Ştii bine că nimeni nu împărtăşeşte opinia asta mai mult ca mine. *Nimeni*. A părut să îşi caute cuvintele. Dar, până la urmă, depinde de fiecare ce vrea să facă şi cum se gândeşte.

I-am evitat privirea şi am trecut un şervet peste tejghea. Asta mă termina: că Riley şi cu mine nu doar că eram superapropiate, ci eram una.

Simte din nou

Gândisem mereu la fel, procedasem şi simţisem la fel. Numai aşa am fi putut rezista copilăriei şi adolescenţei noastre.

- Ratasem momentul în care părerile ei se schimbaseră.Dar altceva mă interesează, a spus dintr-odată Dawn, şi m-am uitat la ea.

- Hm? am spus.

A ridicat din sprâncene.

- Ieri seară ai fost la Isaac şi te-ai întors foarte târziu.

- Da. L-am cunoscut pe colegul lui de apartament şi i-am distrus dulapul.

- Aha, i-ai *distrus dulapul,* a spus ea, cu înţeles. Mi-am sprijinit coatele de tejghea şi m-am aplecat aproape de ea.

- Dacă chiar vrei să ştii, l-am învăţat cum...

- Sawyer! a urlat Al.

- Ghinion, am spus.

Dawn s-a uitat la mine cu ochii mari. Apoi a ridicat un deget.

- Eşti atât de rea!

Am rânjit, i-am umplut paharul de Cola şi am intrat iar în bucătărie, să iau următoarea farfurie de la Al.

Seara s-a încheiat la fel de stresant cum începuse. Faptul că nici eu, nici el nu aveam şase braţe îl făcea pe Al agitat şi furios, ceea ce mă făcea şi pe mine agitată şi furioasă, iar asta ne făcea să ţipăm unul la altul.

Ca să mai calmeze apele, Al m-a lăsat să caut muzică după ce a plecat şi ultimul client. M-am decis la un albul vechi de la Smashing Pumpkins şi dispoziţia mea s-a îmbunătăţit considerabil. Mai ales

că Al a deschis două beri şi mi-a întins una. Am luat imediat o înghiţitură şi m-am sprijinit de suprafaţa de lucru.

- Să mai iau câteva ture săptămâna viitoare? am întrebat.

- Ar fi grozav. Până când găsesc pe cineva în locul Willei, mă bucur de orice ajutor. Şi dacă te întreabă cineva de un job, între timp, să-mi spui.

Am clătinat din cap.

- Nu cunosc pe…

M-am întrerupt şi mai că mi-a venit să-mi dau una fiindcă nu mă prinsesem mai repede.

- Ba da. Ştiu pe cineva care caută urgent.

- Cu experienţă? a întrebat el.

- Mă tem că va trebui să te mulţumeşti cu faptul că este prietenos, implicat şi de încredere. **Adu-l săptămâna viitoare, pe tura ta, ca să dea o probă. Vedem noi.**

Capitolul 8

A doua zi mă înţelesesem cu Isaac să mergem la unul dintre second-urile mele favorite, la ceva distanţă de Woodshill. După acţiunea noastră radicală, în garderoba lui era un gol imens, pe care voiam să îl umplem cu lucruri. Adică eu voiam. După faţa lui Isaac, încă îi părea rău după bretelele lui galbene.

Şi totuşi, am văzut că a fost impresionat când am intrat în *Cure Closet*. Se afla într-un depozit vechi, care nu mai funcţiona, dar îşi păstrase stilul industrial. Nenumărate standuri cu haine se cocoţau pe paleţi de lemn prinşi unul de altul, deveniţi suprafeţe de vânzare, iar între ei se ridicau stâlpi imenşi de beton, acoperiţi de stickere peste stickere cu trupe. Lângă pereţi erau turnuri de încălţăminte,

genţi şi alte accesorii, pe rafturi, iar de tavan atârnau luminiţe care nu se potriveau deloc cu vibe-ul magazinului, dar intrau minunat în peisaj.

- Nu am idee cum crezi tu că am putea găsi ceva înăuntru, a murmurat Isaac.

- Doar pentru că în acest magazin sunt mai mult decât cămăşi care stau corect împăturite pe raft. Dar fii fără grijă, sunt cu tine. L-am bătut pe umăr şi m-am îndreptat, fără ezitare, spre primul stand cu haine.

- Ai un sistem? a întrebat Isaac, din spatele meu.

Mi-am dat ochii peste cap.

- Nu.

- Adică... mergi aşa, la întâmplare? Nu ar trebui să ne facem un plan? De ce am nevoie urgent? Am fi putut face o listă. Nu ar trebui, mai întâi, să...

M-am întors spre el şi am ridicat o mână, ca să nu mai vorbească.

- Excursia asta pentru shopping este cel mai mişto moment al săptămânii pentru mine. Mi-o distrugi cu vorbăria ta despre sistematizare.

A încuviinţat şi a închis gura.

- Bun.

în primul rând am cercetat cămăşile şi puloverele şi am luat tot ce mi se părea că ar fi putut arăta bine pe Isaac. Când grămada de pe braţul meu a devenit prea grea - mai ales că aveam şi aparatul în jurul gâtului - i-am întins-o lui Isaac, iar el a luat-o, zâmbind.

Când am ajuns la pantaloni, i-am măsurat mai întâi şoldurile din priviri.

- întoarce-te, am zis, şi am făcut mişcarea cu arătătorul în aer.

Mi-a ascultat ordinul şi i-am privit posteriorul. Hm. Nu era deloc rău. Dar azi îl scoteam din pantalonii ăia de tercot şi-l vâram în blugi, orice-ar fi.

I-am evaluat înălţimea şi am scos o pereche de Levi's negri de pe raft. Apoi m-am dus spre standurile unde se aflau gecile de piele. Am luat-o pe cea mai uzată din maldăr şi am analizat-o atent.

- O geacă de piele? Cerule, în niciun caz!
- Credeam că vrei o schimbare.
- Să mă despart de jachetele mele a fost deja suficient. Cu aşa ceva aş arăta de parcă aş fi deghizat, a spus el, arătând spre geacă.

I-am arătat-o

- .Ai arăta sexy.

Asta l-a lăsat paf.

În drum spre cabinele de probă, l-am mai întrebat o dată cât purta la pantofi şi am pescuit două perechi de ghete şi una de tenişi de pe rafturi. Între timp, adunasem atât de multe lucruri, că Isaac a fost cuprins de panică, aşa că le-am împărţit în ţinute diferite şi le-am aşezat în ordine. După aceea, am luat loc pe suprafaţa tapiţată imensă, care se afla în faţa cabinelor.

Perdeaua neagră de mătase a cabinei de probă începea la jumătate de metru deasupra podelei şi am văzut cum Isaac şi-a scos pantalonii, cum i-a aşezat ordonat pe podea şi cum şi-a pus pantofii lângă ei. A început să vâre un picior în cracul blugilor şi s-a oprit. Probabil observase ruptura din genunchi. Mi-am muşcat buzele ca să nu chicotesc.

În sfârşit, şi-a tras blugii până sus şi a sărit pe loc ca să şi-i treacă peste şolduri. Abia aşteptam să îl văd în ei.

- Ia-ţi şi ghetele negre, am strigat să acopăr muzica rock din magazin.

A murmurat ceva de genul „Ce naiba fac aici?". După alte două minute, a părut să se fi îmbrăcat complet, dar tot nu ieşea.

- Arăt ca un clovn, Sawyer.

Am oftat, iritată.

- Vino afară şi lasă-mă pe mine să decid.

A ezitat încă un moment, apoi a tras perdeaua.

Mi-am lăsat privirea să îl cerceteze lent, de la bocancii închişi la culoare din picioare, la blugii cu aspect uzat, la curea şi la tricoul gri cu Nirvana, peste care purta geaca de piele. Îşi scosese ochelarii şi freza lui era nitel deranjată, pentru că îşi schimbase hainele.

- Arăţi bine, am spus.

Ochii i s-au mărit şi s-a privit. Apoi m-a privit sceptic pe mine, de parcă s-ar fi întrebat dacă nu cumva făceam mişto de el.

- întoarce-te, te rog, am zis şi m-am uitat cum se execută prin obiectiv.

Dacă aş fi ştiut! Posteriorul lui arăta fenomenal în blugi. Am trecut pe focalizare manuală şi am apăsat declanşatorul. Când a făcut clic, Isaac s-a întors iar.

- Tocmai ai făcut o poză cu fundul meu? a întrebat, părând şi mai sceptic.

- Da. E de primă clasă.

Gura lui Isaac s-a deschis. S-a înroşit.

Cu ochiul lipit de aparat, m-am ridicat. *Clic.*

Şi-a mutat privirea de la aparat şi a arătat spre ruptura din genunchi.

- Sunt praf.

- Aşa trebuie să fie.

Clic.

- De ce aş da 20 de dolari pe nişte blugi rupţi? m-a întrebat, sincer uimit.

Am lăsat aparatul să-mi atârne iar la gât.

- Doar atât costă? Trebuie neapărat să îi luăm.

- Vorbeşti serios.

- Da. Iei totul. Bocancii şi geaca de piele sunt elemente basic bune. Poţi să le combini cu orice.

Nu a zis nimic. Doar s-a uitat din nou la el, sceptic.

Am bătut din palme.

- Următorul outfit!

Clătinând din cap, s-a răsucit şi a tras perdeaua după

el. **90**Cât se schimba, am cercetat pozele făcute. Isaac părea perfect relaxat. Nimeni n-ar fi bănuit că e un tocilar, dacă l-ar fi întâlnit pe stradă. Abia aşteptam să îl fotografiez în toate ţinutele astea, ca lumea, cu lumină bună şi un fundal potrivit. Şi, între timp, aveam să-mi pun poza cu fundul lui pe desktop, ca s-o enervez pe Dawn. Când m-am gândit la asta, mi-a venit să râd.

- Nu se poate, a zis el, brusc.
- Ce mai e?
- Nu mă poţi convinge să port aşa ceva.

Mi-am dat ochii peste cap.

- Termină cu atitudinea şi îmbracă-te.
- Este un *tricou pentru muşchi,* Sawyer.

M-ai văzut?

A trecut un minut. Apoi încă unul.

Am oftat. Trebuia să forţez mâna destinului. M-am apropiat de cabină şi am tras perdeaua.

- Hei! a strigat Isaac, făcând un pas spre mine.

Am căscat gura.

Isaac s-a uitat la mine. Eu m-am uitat la el.

Nu doar că arăta bine.

Era *sexy.*

Blugii strâmţi, negri, i se mulau pe şolduri. Pieptul lui gol era plat şi dur. Pe abdomen i se conturau muşchi bine definiţi şi complet formaţi, care dispăreau în formă de V sub talia blugilor.

Nu mi-am putut găsi cuvintele, pentru o clipă.

- Ăăă..., am început, într-un târziu, dar m-a lăsat vocea, pe moment. Am clătinat din cap. Shit, Isaac. *Asta* când s-a întâmplat?

Am făcut un pas spre el şi i-am atins uşor abdomenul, parcă pentru a mă convinge că muşchii nu erau doar pictaţi.

Nu erau. Au tresărit la atingerea mea.

Pielea lui Isaac era mătăsoasă şi caldă.

A icnit. Corpul lui era complet rigid, privirea i se fixase pe mâna mea şi aş fi putut jura că îşi ţinea respiraţia.

- Ţi-am zis doar că am crescut la o fermă.

Am ridicat aparatul. După câteva încercări nereuşite, degetele mele au găsit butonul potrivit.

- Incredibil, am murmurat. Porţi mereu 20 de straturi de haine. Cine să ghicească...

Colţurile gurii lui Isaac s-au lăsat în jos, iar eu am mai făcut o poză.

- Nu port nimic, Sawyer, a zis el, şi a dat să tragă iar perdeaua.

Repede ca fulgerul, am făcut un salt în faţă şi în cabina micuţă.

Isaac m-a privit fix.

- Ce cauţi aici? a croncănit.
- Doar mă uit, am răspuns. Tocmai s-au deschis noi posibilităţi pentru proiectul meu.

M-am uitat din nou la trunchiul lui Isaac. Văzusem deja multe corpuri lucrate, dar muşchii lor se datorau, în cele mai multe cazuri, ridicării de greutăţi şi shake-urilor proteice, şi nu erau tocmai estetici. Dimpotrivă, ai lui Isaac aveau o autenticitate de neegalat, pe care nu o mai văzusem - şi îmi plăcea surprinzător de mult.

Isaac părea să găsească situaţia extraordinar de incomodă, însă. Se lăsa de pe un picior pe altul, şi îi apăruseră pete roşii pe gât.

Mi-am dat ochii peste cap.

- Trebuie să înveţi urgent să accepţi complimente.

A înghiţit cu greu.

- Nu e deloc uşor.

- De ce nu? Cu siguranţă nu sunt prima care-ţi spune asta.

Şi-a trecut ambele mâini peste faţă.

- Sawyer...

- Chiar nu ai avut niciodată o iubită?

Isaac nu m-a privit, ci a scos un pulover împletit din teancul care se afla pe scaunul de lângă el. L-am fotografiat îmbrăcându-se.

- Ba am avut. Dar nu recent.

- Cât a tretut de atunci? am întrebat şi am privit peste umărul lui Isaac, în oglindă. Privirile noastre s-au întâlnit.

- Trei ani. A durat doar câteva luni şi... nu a fost ceva seros. A rămas tăcut o clipă. Apoi a arătat spre pulover. Cum ţi se pare?

Nimeni nu se pricepea mai bine să schimbe subiectul decât el, dar ştiam precis ce făcea. L-am lăsat în pace, însă, chiar dacă eram îngrozitor de curioasă.

- E ca şi luat. Următorul.

A ezitat o clipă.

- Chiar nu vrei să ieşi?

- Nu, am spus eu. Am luat un teanc de haine de pe un taburet şi le-am pus pe jos. Apoi m-am urcat pe el, cu aparatul în mână, şi i-am făcut semn să continue.

- Voyeuristă, a comentat el, trăgându-şi puloverul peste cap.

M-am răsucit să-i pot fotografia de sus reflexia din oglindă.

Clic.

Tocilar.Următoarea cămaşă avea mâneci lungi şi era neagră. I se întindea peste umeri şi îi scotea perfect în evidenţă partea superioară a corpului.

Clic.

- Răsuceşte-te puţin într-o parte. Aşa. Am apăsat din nou pe buton. **Orice** alt tip ar fi bucuros ca o fată să-l însoţească de bunăvoie în cabina de probă.

M-am aplecat într-o parte.

Piciorul drept mi-a alunecat de pe taburet şi mi-am pierdut echilibrul.

Isaac a reacţionat foarte repede, înconjurându-mi talia cu braţul. M-a prins şi m-a întors, ca să nu cad. Ne-am lipit de oglinda imensa, eu cu spatele atât de fix încât n-am putut respira, pentru o clipă.

Isaac era lipit de mine.

I-am simţit abdomenul tare şi pieptul, când a expirat. Şoldurile lui, care îmi apăsau bazinul. Şi umflătura din pantaloni.

Am simţit un fior în vintre. Fără voia mea, m-am împins în el. Isaac a inspirat şuierător.

Privirea lui întunecată era indescifrabilă.

- Dar eu nu sunt oricare alt tip, a spus el, cu glas răguşit. Simţeam cât era de încordat.

Orice alt tip ar fi profitat de situaţie. Orice alt tip m-ar fi lipit de oglindă şi ar fi luat totul de la mine, fără ezitare şi fără întrebări.

Dar nu şi Isaac. El a făcut un pas în spate şi m-a ajutat să mă urc din nou pe taburet. Apoi şi-a tras un tricou peste cap, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Capitolul 9

Era întâi septembrie, iar asta însemna că începea cea mai urâtă lună din an. În trei zile, când comemoram ziua morţii tatei, trebuia să merg în Renton şi, împreună cu Riley, să vizităm mormântul părinţilor noştri.

Detestam septembrie. Fiecare secundă.

În dimineaţa asta mă trezisem cu o senzaţie ca de mâl în stomac şi cu tâmplele pocnind de durere - ca în fiecare an la începutul lunii. Mi se părea că trupul meu are un ceas interior, care bătea fix la miezul nopţii de „durere şi suferinţă".

Dawn a observat imediat că nu era ceva în regulă cu mine şi m-a invitat să merg în seara aceea cu ea la Spencer, să ne relaxăm puţin. Dar ultimul lucru pe care mi-l doream astăzi era prezenţa altor oameni. În plus, Al îmi alocase o tură la restaurant.

Am avut un seminar după-amiază şi m-am dus apoi direct acolo. Vremea frumoasă mi-a îmbunătăţit dispoziţia puţintel, mai ales pentru că am reuşit să mai fac câteva fotografii cu peisajul frumos, înainte de tura mea. O ceaţă uşoară atârna deasupra văii, iar muntele Wilson dispărea în norii joşi şi denşi, prin care pătrundeau ultimele raze ale soarelui de seară. Scena avea un efect liniştitor asupra mea, şi îmi era de mare folos.

Când am ajuns la restaurant, m-am oprit. Isaac stătea în faţa lui şi mi-a zâmbit când m-a descoperit.

- Ce faci aici? am întrebat aspru, dar m-am controlat imediat.

Isaac nu îmi făcuse nimic şi nu avea legătură cu faptul că nu eram în apele mele. De obicei, mă pricepeam la escapism şi mă puteam convinge zi după zi că nu simţeam nimic şi că-mi era bine, dar astăzi nu funcţiona, în schimb, simţeam atât de multe, că emoţiile ameninţau să mă copleşească şi să îmi taie respiraţia. Detestam că nu le puteam controla.

Sentimentele erau de rahat.

- Ai spus să vin cu tine în tura următoare, mi-a zis el în timp ce urca scările alături de mine.

Purta hainele noi. Blugii bleumarin rupţi, o cămaşă neagră elegantă şi nişte bascheţi comozi. Chiar şi ochelarii păreau mai puţin de tocilar în

această combinaţie. Arăta bine, iar asta m-a posomorât şi mai rău.

- Uitasem, am murmurat eu.

Am inspirat adânc. Nu eram pregătită pentru asta. Avea să fie un iad să învăţ pe cineva, să îi arăt totul şi să am răbdare pentru asta. Chiar dacă acel cineva era Isaac.

- Totul este în regulă? a întrebat el şi s-a oprit în faţa mea, cu ambele mâini în buzunarele blugilor.

Aş fi preferat să mă întorc pe călcâie şi să plec. Azi nu voiam să am pe nimeni în preajmă şi mai ales pe nimeni care-mi punea asemenea întrebări şi care mă privea de parcă mă cunoştea, deşi nu ştia *nimic* despre mine. Dar eu îi oferisem jobul lui Isaac şi îi zisesem deja lui Al că va veni. Trebuia să mă adun.

- Sigur, am zis jalnic, şi am făcut semn în direcţia intrării. Haide. Vrem să i te prezentăm lui Al, mai întâi.

Au trecut câteva secunde în care Isaac m-a privit doar, de parcă vedea până în adâncul sufletului şi intuia că blufam. Dar a încuviinţat, doar, şi m-a urmat înăuntru, tăcut.

L-am condus direct în spate, în biroul lui Al. Şeful meu şedea pe un scaun şi părea, ca pe orice s-ar fi aşezat, supradimensionat. în faţa lui se aflau mai multe dosare groase, în care părea să sorteze hârtii. Când am intrat, a ridicat capul şi s-a uitat de la mine la Isaac.

- Hei, Al. El ar dori postul Willei, am zis.

Al s-a ridicat, iar eu am observat că Isaac se încordează lângă mine. între timp, mă obişnuisem cu Al, care părea înfricoşător - cu scalpul lui ras, braţele imense şi statura de taur -, însă pentru Isaac, care îl vedea prima dată faţă în faţă, era copleşitor.

Al l-a măsurat pe Isaac de sus până jos.

- Deci el este tânărul prietenos, implicat şi de cuvânt despre care mi-ai zis?

- Exact.

Şi-a încrucişat braţele la piept.

- Ştii să serveşti?

Isaac a cam pălit, scuturând din cap.

- Până de curând am lucrat într-un magazin de electronice. Acolo am ajutat cu clienţii, pe lângă atelier, dar...

- Eu te-am întrebat dacă ştii să serveşti, l-a întrerupt **Al.**

- Nu încă. Dar sunt gata să învăţ.

Al a încuviinţat şi i-a întins o mână.

- Asta voiam să aud. Eu sunt Albert Phelps, însă mi se spune Al.

Isaac i-a luat mâna imediat. Am fost impresionată că nu a tresărit când Al i-a strâns-o, ci doar a clipit de câteva ori rapid.

- Grant, Isaac Grant.

Cu greu m-am abţinut să nu pufnesc.

- De obicei, nu se întâmplă multe în timpul săptămânii, de aceea este posibil să trebuiască să faci ture singur. La sfârşitul săptămânii suntem, de obicei, doi sau trei. Sawyer este responsabilă cu barul, iar jobul tău ar fi servirea în spaţiul interior, deci preluarea comenzilor şi aducerea mâncării la mese. Îţi va arăta ea totul. Mi-a făcut un semn din cap, care, în limbajul lui Al, însemna „Dispăreţi, am de lucru."

Am decis să îi arăt, mai întâi, vestiarul în care se aflau dulăpioare. Abia ce închisesem uşa de la biroul lui Al în spatele nostru, că Isaac şi-a scuturat mâna şi a şuierat:

- Cred că mi-a rupt câteva oase.

Am evitat să îi spun lui Isaac că Al ar fi putut să îi rupă toate oasele, nu doar cele ale mâinii, dacă voia. În schimb, am scos două şorţuri din dulăpior şi i-am arătat cum se înnoadă corect la spate.

Am vrut să trec pe lângă el, ca să intru în bucătărie, când m-a prins de braţ.

- Ce este? am întrebat, iritată.
- Nu pari prea fericită, a zis el, privindu-mă atent şi căutând parcă să afle ceva. Nu ştiam ce.
- Nu par niciodată fericită, Isaac. Se numeşte Resting Bitch Face, am zis, fără chef.
- îţi cunosc deja faţa suficient ca să ştiu că arată mai bine, de obicei.
- Iar eu credeam că te-am învăţat cum să flatezi pe cineva. Poate că nu mă pricep aşa de bine.

A părut afectat.

- Ştii ce vreau să zic. Doar că arăţi de parcă...
- Aşa. Cum arăt? am întrebat şi am făcut un pas spre el. Aş fi preferat să ţip la el, doar pentru că nu mă lăsa deloc în pace.

Isaac a oftat încet. M-a tras spre el.

- Arăţi de parcă ţi-ar prinde bine o îmbrăţişare, a zis
calm.

Am avut nevoie de o clipă să înţeleg ce naiba făcea. Nenorocitul mă *îmbrăţişa*.Mi-am ţinut respiraţia când braţele lui s-au închis în jurul meu. M-a mângâiat cu o mână pe umeri şi cu cealaltă pe spate. Era aproape liniştitor. Mi-am strâns degetele în pumni.

- Sawyer, eşti ţeapănă ca o scândură. Forţa îmbrăţişării nu are niciun efect dacă te crispezi aşa.

Am expirat cu zgomot.

- Eşti dus.

Isaac şi-a desprins un braţ de mine, ca să-l ia pe al meu şi să mi-l pună pe spatele lui. A făcut la fel cu al doilea. Apoi m-a luat iar în braţe.

Îi simţeam bătăile inimii şi respiraţia calmă.

Doar m-a ţinut în braţe. Fără să spună nimic. Şi fără să îşi lase mâinile să treacă peste corpul meu - ceea ce era de aşteptat, din experienţa mea, de la un bărbat de care eram atât de apropiată fizic.

Isaac m-a ţinut şi am observat că mi se făcea cald şi că mi se relaxa treptat corpul. Durerea era încă acolo, dar, dintr-odată, era suportabilă şi nu mai ameninţa să mă sfâşie din interior.

Isaac s-a desprins de mine, într-un târziu. Şi-a pus mâinile pe umerii mei şi m-a îndepărtat puţin de el.

- Bitching Resting Face a dispărut ca prin magie, acum.
- Se numeşte Resting Bitch Face.
- Mi-e totuna. Acum arăţi mai bine.
- Complimentele tale îmi încălzesc sufletul..., Tocilarule, am adăugat la final, ca să readuc o urmă de normalitate între noi.
- Pentru asta îmi oferi consiliere. în schimb, experienţa mea de mulţi ani ca frate mai mare m-a învăţat să îmbrăţişez excelent.

Încetează să mai fii atât de plin de tine şi vino în faţă, ca să-ţi arăt cum să serveşti.Isaac a râs, dar a ieşit pe uşa spre bucătărie fără niciun cuvânt.

Am stat să mă uit după el, un moment.

După ce bătăile inimii mi-au revenit la normal, am inspirat adânc şi l-am urmat.

Trei ore mai târziu, Al şi cu mine observam, din spatele barului, cum Isaac balansa cinci farfurii deodată, grăbindu- se să iasă din bucătărie, şi aşezându-le apoi, cu un zâmbet fabulos, în faţa clienţilor de la o masă. Fiecare farfurie a ajuns în faţa persoanei potrivite, firește. Pe drum înapoi, a debarasat masa şapte şi a reuşit să aşeze farfuriile şi paharele astfel încât să le poată lua cu un singur gest. A dispărut prin uşile batante ale bucătăriei, doar ca să reapară, în secunda următoare, pentru a duce tava cu băuturile preparate de mine la masa nouă.

Cu sprâncenele ridicate, m-am întors spre Al.

Se uita la Isaac. Nu îl mai văzusem niciodată fără cuvinte.

După o vreme, s-a uitat la mine. Apoi mi-a luat capul în labele lui imense şi mi-a apăsat un sărut umed pe frunte.

- Câh! am strigat şi i-am tras una în stomac.
- îţi rămân dator, Dixon. Băiatul este un dar de la Dumnezeu, a zis el. îmi poate da lecţii. Serios, uită-te la el. Pregătesc imediat contractul.
- Sigur, am mârâit eu.

Fusesem de două ori în probă aici, înainte ca Al să mă primească. Deşi nu voiam, eram niţel invidioasă.

Oare exista ceva ce nu ştia să facă băiatul ăsta?

Dacă nu ar fi fost proiectul meu de absolvire şi, între timp, n-am fi evoluat spre un soi de prietenie, l-aş fi detestat din tot sufletul.

Dar era şi fascinant să îl văd pe Isaac trecând de la o clipă la alta în modul „muncă", complet concentrat şi deloc uşor de distras. Vibra de energie şi de implicare, chiar dacă, în rest, era reţinut şi nesigur de orice făcea.

Cum de reuşea să fie atât de prietenos cu clienţii, fără să se înroşească deloc? Parcă avea un declanşator care-l pregătea pentru muncă.

După ce au plecat şi ultimii clienţi, m-am apucat să fac casa, în timp ce Isaac debarasa ultimele mese, ştergându- lc apoi. Când a terminat, a venit cu o cârpă pentru vase în mână lângă mine, la tejghea. Şi-a răsucit-o întâi în jurul unei mâini, apoi în jurul celeilalte. M-a privit, în aşteptare.

- Cum m-am descurcat?

- Al îţi pregăteşte deja contractul, Tocilarule.

- Serios?

Am încuviinţat.

Isaac m-a privit câteva secunde cu gura căscată. Apoi i s-a desenat un zâmbet pe faţă.

- Mi-ai salvat fundul, Sawyer. Mulţumesc.

- Nu e cazul, am spus. Hai cu mine să îţi arăt unde sunt depozitul şi liftul pentru marfă.

M-a urmat, iar eu i-am explicat pe scurt despre sticlele şi celelalte recipiente din depozit.

- Dacă tot suntem aici, am putea face plinul de băuturi pentru mâine, am propus.

Isaac a dat din cap şi a început să îmi întindă sticle din lada pentru băuturi. Eu am notat pe o listă ce ladă se jţolea. Am lucrat o vreme în tăcere. îi aruncam, din când în când, câte o privire lui Isaac, îi remarcam faţa concentrată, înregistram cât de eficient şi cu ce gesturi de cunoscător se dedica unei sarcini atât de simple. Era clar că îşi dorea mult

jobul. Atât de mult, încât era dispus să treacă peste tot ce îl lacea să aibă reţineri de obicei.

Mi-a întins o sticlă din ladă şi eram atât de prinsă în gândurile mele, încât i-am luat mâna în loc de sticlă.

Mi-a zâmbit, iar eu am murmurat un „Sorry" şi am constatat, fascinată, că nici nu a tresărit, nici nu s-a înroşit. Doar mi-a întins din nou sticla, apoi alta.

- De ce ai nevoie disperată de job? am întrebat, înţeleg de ce vrei să câştigi bani. Dar mi se pare că e vorba de viaţă şi de moarte.

Isaac îşi facea de lucru cu o ladă. Cu spatele la mine,
a zis:

- Deşi ai mei au o fermă care merge binişor...

S-a oprit.

- Nu trebuie să-mi spui dacă nu vrei, am zis eu, sperând că totuşi o va face. Cu cât îmi spunea mai multe despre problemele lui, cu atât mă gândeam mai puţin la ale mele.

- Nu e un secret, a zis el, şi a ridicat o ladă de pe celelalte. Şi-a dres glasul şi a inspirat adânc. Cu puţin timp înainte să termin şcoala, tata s-a îmbolnăvit grav şi a trebuit operat. Atunci nu prea ne mergea grozav. Recoltele de porumb şi de soia au mers tare prost peste an. Părinţii mei îşi cheltuiseră deja toate economiile pentru utilaje, iar două dintre hambare se năruiau şi trebuiau renovate. A trebuit să fac o groază de chestii, deşi...

S-a oprit.

- Deşi ce?

S-a uitat la mine.

- Nu am vrut niciodată să rămân la fermă, ci doar să studiez.

- Deci ai rămas din cauza problemei cu tatăl tău.

- Da, a spus, cu o privire întunecată.

- Cât timp?

- Peste un an.

- Emult.

- Nu asta a fost problema... sau nu tocmai. Pentru mine a fost mereu limpede că voi pleca, la un moment dat, ca să încerc altceva. Voiam să văd ce alte lucruri există şi să studiez cât mai multe lucruri posibil. Dar mi-am făcut bine t reaba. Ai mei erau mândri de mine şi de cum m-am ocupat de lucruri. Au crezut că mă răzgândisem.

Am mai pus o sticlă în lift.

- Dar nu era aşa.

A aşteptat niţel cu răspunsul.

- Nu.

Era evident că i se părea dificil să vorbească despre asta. Nu am insistat, pentru că detestam şi eu când lumea nu înceta cu întrebările care duceau spre locuri în care nu le era permis să ajungă.

- Când i-am zis tatei, a reluat el ideea, a fost dărâmat, lira sigur că voi prelua ferma, deşi eu nu spusesem asta niciodată. Aşa că aproape că m-a dat afară din casă. De atunci, n-am mai schimbat prea multe cuvinte.

- Dar mi-ai spus cândva că mergi acasă în fiecare weekend, să ajuţi.

A ridicat din umeri.

- Da, chiar fac asta. Mă duc pentru fraţii mei, ca să petrec timp cu ei. Şi pentru bunicii mei, care locuiesc cu noi în casă. Cu părinţii însă vorbesc foarte puţin. Sunt foarte dezamăgiţi de mine.

Isaac ţinea dinţii încleştaţi. Când mi-a întins ultima sticlă, mi-a aruncat o privirea.

- Ce rahat, Isaac, am zis.

- A surâs trist.Da, aşa cred şi eu. Dar este aşa cum este. Nu îmi voi schimba părerea, chiar dacă iubesc ferma. De aceea încerc să nu le cer nimic alor mei. Nu au dorit niciodată ca eu să studiez, dar... Eu chiar trebuia să plec şi să văd ce mai avea de oferit lumea. Să văd ce vreau să fac de fapt. Sunt atâtea de învăţat, atâtea de descoperit, iar eu n-am văzut decât o frântură din toate. Voiam... mai mult.

înţelegeam perfect. Simţisem acelaşi lucru, deşi eu plecasem din Renton din alte motive.

- Aşa că faci banii pe care nu vrei să îi ceri părinţilor, am murmurat eu.

A încuviinţat.

- Nu e deloc uşor, mai ales când ai patru fraţi. Sora mea mai mare, Eliza, studiază la o universitate de elită, incredibil de scumpă. Apoi mai sunt şi Ariei, Levi şi Ivy. Banii sunt mereu bine cumpăniţi la noi.

- Câţi ani au fraţii tăi? am întrebat.

- Eliza e cu un an mai mare decât mine, deci are 22 de ani. Ariei are opt ani, Levi şase, iar Ivy a împlinit doi în martie.

- Wow. Dar există o diferenţă mare de vârstă între
voi.

Isaac a surâs.

- Mama şi tata şi-au dorit mereu o familie numeroasă, însă după mine mama a suferit o pierdere de sarcină. Nu a fost deloc uşor pentru ea. A durat ceva până când a căpătat din nou încredere. Şi, dintr-odată, ne-am trezit şapte.

Am încercat să calculez mintal ce vârstă aveau părinţii lui Isaac, dacă încercaseră după atâţia ani să aibă din nou copii.

- Mama avea 20 de ani la naşterea mea, a explicat el, de parcă mi-ar fi citit gândurile. Ea şi tata s-au căsătorit devreme.

- Atunci ce au de comentat părinţii tăi, dacă munceşti
atât?

Nu mă puteam opri din a-l bombarda pe Isaac cu întrebări. De obicei, mi se părea plicticos când povestea cineva atât de mult despre sine, dar cu el era diferit. Mă interesa ce spunea. *Voiam* să aflu mai multe.

- Nu li se pare în regulă să fiu independent financiar. Cred că sunt supărați pentru că nu-mi pot impune nimic. Dar bunicul meu crede că tata ar fi prea orgolios și că nu ar recunoaște niciodată că l-a rănit faptul că m-am îndepărtat de ei. Că, inițial, a avut intenții bune. Câțiva ani, cât eram încă la liceu, aproape că a trebuit să vindem ferma, atât de rău ne mergea.

Am fluierat încet, dar Isaac a zâmbit.

- Din fericire, nu s-a ajuns până acolo. A trebuit să economisim. Banii nu ajungeau, așa că Eliza și cu mine neam împărțit hainele. Îți poți imagina, sunt convins, cât de popular este la Jiceu un băiat care poartă aceleași haine cu sora lui.

- Ai spus deja că nu a fost plăcut pentru tine.

- A fost un iad, a pufnit el. Colegii mei erau... iadul.

- Doar pentru că nu aveai haine noi? am întrebat.

- Pentru că eram săraci. Foarte săraci. Și toți știau asta. Se vedea de la început. Nu doar după haine. După ghiozdan, după sandvișul pe care-l mâneam în pauză, după adidași. Pentru adolescenți este un motiv suficient să lipească măscări în dulăpior sau să te încuie în toaleta fetelor, câteva după-amiezi la rând.

Pe frunte i se formaseră riduri adânci, dar arăta mai degrabă derutat decât furios, de parcă nu-și putea da seama de ce îl supărau atât de tare amintirile.

Dar eu pricepusem.

De aceea era Isaac aşa cum era. Nu era vorba despre cămăşi, pantofi curaţi sau păr aranjat la milimetru. Era vorba despre control, în opoziţie cu perioada în care alţii îl exercitaseră asupra aspectului şi purtării sale.

Mă întrebam ce însemna faptul că, în ultimele zile, îmi cedase mie acest control.

- Mă mir că încă mai revii la ferma alor tăi. Eu nu ştiu dacă aş putea, am zis, după un timp.
- Indiferent că sunt de acord sau nu cu deciziile mele, familia mea înseamnă acasă. Asta nu se va schimba niciodată.

La ultimele lui cuvinte, inima mea a început să bată cu putere. Aşa simţeam şi eu pentru Riley.

Isaac mi-a luat creionul şi a notat ultimele bife pe listă. De parcă mi-ar fi citit gândurile iar, a întrebat:

- Tu ai fraţi?
- Da, am o soră.
- Câţi ani are?
- 23. Lucrează la o clinică veterinară şi... s-a logodit de curând. Cuvintele aveau un gust artificial în gura mea. Abia dacă mi le-am smuls de pe buze.
- Grozav, nu? Tonul şi privirea lui mi-au transmis că Isaac era mult prea atent.
- Da, am murmurat.

Nu mă puteam hotărî să spun adevărul, anume că mă panica gândul că sora mea ar putea începe o nouă viaţă, diferită, cu altcineva.

- Cât de remarcabil mi se pare că oamenii îşi plănuiesc toată viaţa, în timp ce alţii nu au idee ce vor. Ce zici? a spus Isaac, în timp ce eu închideam uşa depozitului. Când mă uit la pozele de când eram mic, îi văd pe părinţii mei mai tineri decât sunt eu acum. Este un gând tare ciudat. Dar fiecare cu sincronizarea lui.

- Nu asta mă deranjează, m-am auzit spunând, brusc. Cuvintele mi-au ieşit pur şi simplu pe gură, fără să le pot reţine. Poate că din cauza lucrurilor intime pe care mi le spusese Isaac. Poate şi fiindcă simţeam că voi pocni dacă mai reţineam mult acele gânduri.

- Dar?

- De fapt...

Mi-am muşcat buza de jos.

Isaac aştepta.

Am inspirat adânc.

- Riley şi cu mine am fost mereu la fel. Mai ales în privinţa căsătoriei. Iar acum s-a logodit. Curând o să rămână şi însărcinată. Nu mai avem nimic împreună. Este singura persoană care...

...mă înţelege.

Mi-am muşcat obrazul din interior, ca să mă opresc să mai spun şi altceva.

- Deci ai impresia că se îndepărtează de tine? a întrebat Isaac.

M-am uitât la podeaua de piatră cenuşie şi mi-am înfipt dinţii ceva mai adânc în obraz. Am ridicat din umeri.

- Dacă nu ştiu senzaţia..., a spus el, sprijinindu-se de zid, lângă mine.

L-am privit întrebătoare.

- La fel a fost cu Eliza şi cu mine. Când eram copii, eram nedespărţiţi, şi pentru că între noi era doar o diferenţă infimă de vârstă. Dar la finalul liceului s-a schimbat. Cât timp eu treceam prin iad, ea era foarte populară printre colegi. Ar fi putut să-mi facă viaţa mai uşoară, atunci, dacă m-ar fi integrat în gaşca ei. Dar aşa este la liceu. Fiecare luptă pentru sine. Şi după ce s-a dus la Harvard, apoi, am ţinut tot mai puţin legătura.

- Ce ai făcut? am întrebat încet.

Cea mai mare teamă a mea era că Riley şi cu mine nu ne vom mai vorbi, cândva.

- La început, am lăsat-o în pace. în fond, primele luni de facultate sunt surprinzătoare şi stresante. Dar după aceea am forţat-o să vorbească. între timp, relaţia noastră s-a îmbunătăţit. Dar este tot departe şi lucrurile nu mai sunt ca înainte.

Nu asta voiam să aud. Dar nu toate poveştile aveau finalul dorit. Nimeni nu ştia asta mai bine ca mine

- .Ce ghinion.
- E în regulă. E greu când ai aşteptări de la alţii şi totuşi nu le poţi îndeplini chiar tu. Dar îmi este cumplit de dor de ea.
- Măcar sora mea este în statul vecin, şi nu la capătul celălalt al ţării. Aproape 7000 de kilometri sunt o distanţă serioasă, am zis.

El a dat din cap.

M-am gândit apoi la ce îmi povestise. Cu câteva zile înainte, îl caracterizam pe Isaac cu un singur cuvânt: tocilar. Acum, dintr-odată, devenise mai mult: fiu şi frate. O persoană cu o adolescenţă dificilă, care era curajoasă şi plină de voinţă, însă nu uita de unde venise. îl admiram.

- Aşa stau lucrurile, mi-a întrerupt el gândurile. Ce zic părinţii tăi despre logodna lui Riley?

M-am simţit de parcă mi-ar fi turnat apă cu gheaţă în cap. Mi s-a ridicat părul pe ceafă şi m-am simţit pieptul atât de strâmt, că n-am mai putut reţine aerul.

M-am ridicat repede. Am apăsat butonul liftului şi l-am pus în mişcare.

- Sawyer...
- Este târziu, iar eu trebuie să ajung acasă, fiindcă mai am ceva de pregătit pentru şcoală, am zis, cu voce fermă. în plus, nu vreau să creadă că facem cine ştie ce aici, jos. Altfel, cine ştie ce decide în privinţa contractului tău.

Fără să-l privesc pe Isaac, m-am îndreptat spre trapă.

M-a urmat în tăcere, deşi i-am simţit privirea gânditoare în spate tot drumul.Capitolul 10

Drumul spre Renton nu mi se părea o întoarcere acasă. Dimpotrivă, ca de fiecare dată, cele două ore petrecute în tren până acolo erau pentru mine cele mai rele două ore din întreg anul. Capul îmi bubuia de la alcoolul pe care-l turnasem seara trecută în mine, ca să pot dormi măcar'puţin, iar stomacul mi se revolta, pentru că de dimineaţă nu putusem mânca nimic.

Când trenul s-a oprit, în sfârşit, şi am coborât, a trebuit să mă lupt cu impulsul de a face stânga împrejur .şi de a pleca înapoi la Woodshill. Sau oriunde. Altundeva. Dar m-am adunat. Trecusem de multe ori cu Riley prin această zi. Reuşeam noi şi astăzi.

Când am descoperit-o în sfârşit pe Riley pe peron, m-am simţit deja mai bine. Avusese mereu acel efect asupra mea, şi când trăiau părinţii noştri, şi după, când mătuşa Melissa avea o zi proastă şi se descărca pe mine, iar eu mă ascundeam sub pătură, în camera mea, şi plângeam. Când Riley venea la mine şi mă consola, mă simţeam deja mai bine.

Fără să vreau, m-am întrebat câtă vreme mai putea prelua rolul acela pentru mine. Sau cât mai era dispusă.

Lângă Riley se afla Morgan, cu un braţ în jurul umerilor ei. Nu mă văzuseră încă, aşa că am putut să îi observ o clipă în linişte. Păreau făcuţi unul pentru celălalt. La fel ca Riley, şi Morgan era tatuat din cap până-n picioare. Avea pielea închisă la culoare, aşa că tatuajele arătau diferit decât pe sora mea sau pe mine. Garderoba lui părea să cuprindă doar patru articole: blugi, tricouri negre, geacă de piele şi bocanci. Nu îl văzusem niciodată purtând altceva. Cerceii- tunel din loburile urechilor şi inelele de pe degete l-ar fi făcut să pară înfricoşător, dacă n-aş fi ştiut că era blând ca un iepuraş.

Se potrivea perfect cu Riley. Şi nu puteam ignora cât de fericiţi erau împreună.

De ce nu mă puteam bucura pentru ei?

M-au observat, pentru că eram deja la doar câţiva paşi de ei. Riley s-a desprins imediat de Morgan şi m-a înconjurat cu braţele. Am strâns-o în braţe şi eu.

- Salut, agasanto, mi-a şoptit la ureche.

- Salut, mamă suburbană, i-am răspuns, la fel de încet.

M-a lovit în umăr, iar eu am fluierat.

- Surorile Dixon reunite. Ce privelişte frumoasă, a comentat Morgan.

Şi el m-a îmbrăţişat şi m-a strâns de umăr, apoi.

- Mă bucur să te văd, Sawyer.

- Şi eu.

Am simţit privirea nerăbdătoare a lui Riley şi am ştiut că se cerea să spun „Felicitări". Era prima dată când îl vedeam pe Morgan de la logodnă. Dar n-am reuşit.

După o secundă, el a ridicat colţurile gurii şi mi-a dat drumul umărului.

- Mergem? a întrebat Riley încet şi m-a luat de braţ.

Nu ştiu dacă voiam.

Până la cimitir am făcut jumătate de oră cu maşina. Pe drum n-am prea vorbit. Nici Riley, nici eu nu prea făceam conversaţie, mai ales că ştiam că nu avea sens să vorbim despre lucruri ca universitatea sau munca, dacă eram pe drum spre mormântul părinţilor noştri.

noîn parcare, Morgan a deschis portbagajul şi a scos un buchet cu multe flori sălbatice, pe care el şi Riley îl cumpăraseră înainte să vină după mine. Apoi ne-a lăsat singure, iar eu şi Riley ne-am îndreptat spre Green Memorial Park.

Locul era bine îngrijit, cu iarbă verde şi copaci înalţi, care îl înconjurau. Singurul motiv pentru care arăta atât de grozav era că Jimi Hendrix fusese îngropat aici, iar Greenwood Memorial Park era mai degrabă o atracţie turistică decât un cimitir. Mama şi tata fuseseră fani şi s-ar fi bucurat cu siguranţă să ştie asta.

La câţiva metri de mormânt, am luat-o pe Riley de mână şi m-am agăţat puternic de ea. împreună, am străbătut ultimii câţiva paşi şi am ajuns lângă mormânt.

Am privit lespezile în tăcere. Erau subţiri şi deloc speciale - doar nişte pietre naturale masive, cu colţuri rotunjite. Pe ele erau gravate doar numele lor: Erin şi Lloyd Dixon, precum şi datele naşterii şi decesului. Aveam nouă ani, iar Riley 12 când se întâmplase. Dacă am fi fost mai mari, am fi decis să se graveze un vers din *The Sound of Silence,* de la Simon & Garfunkel, cântecul lor preferat. Ceva care să arate că acele două persoane care erau îngropate aici avuseseră o personalitate. Că existau oameni care le jeleau.

Aşa, nu erau decât pietre.

Am înghiţit cu greu. Riley mi-a dat drumul mâinii şi s-a aplecat să lase buchetul. Apoi m-a luat în braţe. Nu plângeam - între Riley şi mine exista, de peste zece ani, o competiţie neoficială de a ne arăta cât mai puţin sentimentele. Dar felul în care ne agăţam una de alta ne spunea că eram foarte puţin împăcate cu realitatea.

Cu mâna liberă, mi-am atins medalionul. Mi-am trecut degetul mare peste marginea lui zimțată. O dată, de două ori. Apoi tot mai tare, până ce marginile ascuțite miniau intrat în piele. Riley a observat şi m-a îmbrățişat mai tare.

Nu devenea mai uşor. Indiferent câți ani treceau, nu devenea mai uşor să stăm la mormântul alor noştri. Durerea era copleşitoare, iar azi era una din zilele în care simțeam că mă revărs. O zi în care mi se părea că mă strânge pielea de cât de tare mă durea. Era prea mult.

- Cred că ar fi mândri de noi, a zis Riley, după o vreme.

Nu am putut răspunde. Nu ştiam ce ar fi zis mama şi tata dacă m-ar fi văzut. Beam prea mult alcool, mă culcam cu prea mulți bărbați şi abia dacă aveam câțiva prieteni. Nu mă bucuram de logodna surorii mele, pentru că nu voiam să mă lase singură. Unicul lucru la care mă pricepeam era fotografia.

- Cu siguranță, am zis, fără emoție.

A sunat fals şi am simțit cuvintele ca pe o masă lipicioasă în gura mea, pe care aş fi preferat să o înghit la loc şi nu să o rostesc.

M-am bucurat când am plecat. Morgan ne aştepta la ieşire, iar Riley i-a fugit în brațe. A ținut-o doar câteva secunde, apoi a mângâiat-o uşor pe spate şi i-a şoptit ceva la ureche.

M-a strâns inima şi m-am întors.

Abia dacă mi-am putut ascunde uşurarea când am plecat spre *Hot War*. Spațiul înghesuit şi afumat era crâşma noastră preferată din Renton şi veneam aici, pe 4 septembrie, de când aveam 13 ani; beam atât de mult şi până târziu, încât greutatea zilei nu mai amenința să ne strivească, iar faptul că nu ne fuseseră luați doar părinții, ci şi copilăria, nu mai părea atât de insuportabil.Riley, Morgan şi cu mine am străbătut coridorul îngust, plin de graffiti, şi am luat loc la o masă de lemn rotundă. Era după-amiază devreme, aşa că, în afară de noi, mai era doar

proprietarul acolo. Morgan s-a dus la bar şi ne-a adus trei sticle de bere şi trei pahare cu whiskey pline până la buză. Nu am ciocnit, doar am dat băutura tare peste cap. După aceea, Morgan s-a dus la bar şi a mai adus un rând. M-am uitat la sticla de bere din mâna mea şi nu ini-am dorit nimic mai mult decât să se termine odată ziua.

Alcoolul a ajutat. După o vreme, tensiunea a început să ne părăsească şi am vorbit. Adoram să o ascult pe Riley vorbind despre ce făcea. Era asistentă veterinară şi i se potrivea de minune, pentru că avusese mereu o relaţie deosebită cu animalele. Era suficient să mângâie un animal şi să-i şoptească nişte cuvinte, şi se liniştea.

- Serios, Sawyer. Să-l fi văzut. Era mărunţel, dar avea nişte urechi atât de mari, că îi atârnau până la podea. Când s-a trezit din anestezie, s-a împiedicat în ele, a zis ea, rânjind. Deja să străduia să pronunţe cuvintele şi căuta disperată pe mobil, să îmi arate neapărat poza asociată.
- Acum va vrea cu siguranţă şi un beagle, a zis Morgan încet şi a sorbit din bere.

Riley a scos un zgomot triumfător şi mi-a vârât telefonul sub nas.

A trebuit să mă dau înapoi ca să înţeleg ceva. În poză era un câine care îşi călca propria ureche şi era pe cale să cadă.

- Pare beat, am zis. Şi urechile!
- Ţi-am zis! a strigat Riley, entuziasmată. Baby, vreau şi eu un câine cu urechi.
- Cred că trebuie să fii mai specifică.
- Cu urechi *lungi*.
- Am înţeles. După nuntă.
- Gata!

ʙS-au privit pentru o clipă, zâmbind. Apoi Riley a devenit gânditoare şi s-a jucat niţel cu paharul. A inspirat adânc şi m-a privit.

- Planurile de nuntă sunt în toi.

Nu m-am putut abţine: m-am încordat. Riley a observat. De când fusese la cămin, evitasem de fiecare dată subiectul, când ne sunam. Şi chiar dacă ştiam că la un moment dat va trebui să înfrunt realitatea şi să-i accept decizia, tot îmi doream ca măcar astăzi să nu fi pomenit de asta. în schimb, ea şi Morgan mă priveau nerăbdători.

Mi-am forţat o expresie prietenoasă pe faţă.

- Foarte... frumos.

Privirea lui Riley s-a aprins. Scânteia a dispărut după o bătaie din gene, însă o văzusem. îmi cunoşteam sora suficient cât să ştiu că nu avea s-o lase baltă. Următoarele ei cuvinte mi-au confirmat-o.

- Am găsit deja un loc.

Am încercat să fac tot posibilul să îmi păstrez surâsul, dar n-am reuşit să scot un cuvânt. Simţeam un nod în gât. Şi în stomac. Ziua de azi era deja suficient de naşpa - de ce trebuia să o facă şi mai rea?

M-am uitat dincolo de Riley, la graffiti-ul imens de pe perete. Cred că era nou, pentru că nu-l mai văzusem. O sirenă şedea pe o scoică, iar părul verde îi atârna peste sânii goi până în talie, unde corpul i se subţia într-o coadă lucioasă de peşte. Imaginea era luminată de cilindri de neon albaştri şi verzi şi arăta cool. Păcat că nu aveam aparatul. Ar fi fost un fundal mişto.

- Va fi o petrecere fainã, spunea Riley. Am rezervat un hambar în care s-au căsătorit nişte prieteni anul trecut şi am decis să renunţăm la catering. Oricine doreşte poate aduce mâncare pentru bufet.

Zâmbetul meu era tot mai forţat. Doamne, ce era cu mine? De ce nu mă puteam purta ca o

persoană normală, şi să mă bucur? Sau să mă prefac, măcar?

- Prietena mea, Harlow, de la clinică, şi Janice, pe care o ştiu din liceu, or să fie domnişoare de onoare.

M-am uitat lung şi n-am reuşit să o focalizez pe Riley. Iira momentul. Mă va întreba dacă vreau să stau lângă ea la altar, să îi ţin buchetul şi să asist la despărţirea ei de mine şi la oficializarea noii ei familii. Am rezistat impulsului de a strânge tare din ochi.

- Am găsit şi o femeie ofiţer de stare civilă care a fost de acord să oficieze în hambar. Prietenii noştri care au o trupă vor cânta şi va fi grozav.

OK. Deloc.

- Şi pentru că planificarea merge atât de bine, am vrea să ne căsătorim în noiembrie, a adăugat Morgan.

Am căscat ochii.

- în noiembrie? am croncănit.

Amândoi au încuviinţat, iar în pieptul meu s-a umflat un balon care ameninţa să crape din clipă în clipă.

- Ştim că e din scurt, dar noi nu vrem o ceremonie tradiţională. Tot ce vrem este să petrecem o zi frumoasă alături de prieteni, relaxaţi, mi-a explicat Morgan.

- Toţi ne zic că suntem nebuni, a spus Riley, zâmbind.

- Şi suntem, a murmurat Morgan şi s-a aplecat să o sărute pe frunte. După aceea s-au privit şi Riley s-a înroşit.

Balonul din pieptul meu s-a spart.

Ce naiba făceam aici? Propria mea soră nu mă voia nici măcar ca domnişoară de onoare. Nu că-mi doream asta, dar de dragul ei aş fi făcut-o. Pentru Riley făceam orice. Dar iată că nu-şi dorea asta.

Logodna lui Riley îmi provocase o anxietate atât de mare pentru că eu credeam că o voi pierde în

secunda în caiv îi spunea „Da" lui Morgan. Dar acum am observat că deja se întâmplase.

Deja se îndepărtase de mine şi era prea departe ca să o readuc.

Eram singură.

Cu degetele tremurând, mi-am luat paharul şi am dat peste cap restul de whiskey. Apoi l-am pus pe masă cu mai mult avânt decât era necesar.

Riley s-a încruntat.

- De fapt, voiam să te întreb dacă ai vrea să faci fotografiile pentru invitaţii.

Am pufnit.

- De fapt.

- Da, de fapt. Acum nu ştiu dacă ar fi o idee foarte bună, pentru că nu-mi laşi deloc impresia că te-ai bucura pentru noi.

M-am ridicat. Din cauza alcoolului, m-am clătinat puţin.

Riley şi Morgan se uitau lung la mine.

- Sony, am murmurat şi am făcut un pas în spate. Sorry, dar nu pot.

Cât de repede am putut, am alergat spre ieşirea din cârciumă. Doar după ce, dincolo de uşa grea, de oţel, am dat de aerul rece de septembrie, am reuşit să respir din nou.

M-am sprijinit de zid, lângă uşă. între timp se întunecase, iar eu m-am uitat la cerul fără stele, încercând să îmi calmez pulsul. Mă străduisem serios să mă ţin tare. Dar de ce fusese nevoie ca Riley să abordeze subiectul?

Eram atât de adâncită în gânduri, încât am remarcat că lângă mine era un tip doar când am simţit fumul de la cuiul pe care şi-l aprinsese. Am întors capul. Privirea lui intensă m-a atins, dar n-a zis nimic. L-am măsurat încet, de sus până jos. Arăta bine, cu faţa lui ascuţită şi părul blond, până la umeri, care-mi amintea de Kurt Cobain. Fără să-şi ia privirea de la mine, şi-a dus cuiul la buze şi a inhalat. Am văzut cum fumul îi ieşea din gură.

Mi-a întins cuiul. L-am luat şi am văzut că îmi tremurau degetele. Eram încă supărată pe Riley şi pe Morgan, dar mai ales pe mine. Trebuia să mă întorc imediat. Am tras din cui şi am simţit cum mi se urcă la cap. Am închis ochii. Era exact ce aveam nevoie.

Fumam rar şi de fiecare dată uitam ce bine era când iarba topea încet, dar sigur, toate gândurile, până când rămânea doar un zgomot monoton. Am mai tras de două ori, adânc. Câni am vrut să îi înapoiez cuiul lui Kurt Cobain, avea deja altul în mână şi îşi ferea bricheta de vânt cu palma. L-a aprins.

- Păstrează-l. Pari să ai nevoie.

Dac-ar fi ştiut!

- Mersi.

M-am sprijinit de zid şi am închis ochii. La un moment dat au ieşit din crâşmă prietenii lui Kurt şi s-au adunat lângă el. Le-am ascultate discuţiile fără sens, de oameni beţi, până ce am terminat de fumat. Cu fiecare fum, panica mi se mai risipea niţel.

Rămâneau însă furia şi dezamăgirea. Eram furioasă că nu mă puteam bucura, deşi voiam să mă bucur. Eram furioasă fiindcă nu voiam în niciun caz să mă implice Riley în planurile ei de nuntă, şi totuşi îmi doream să mă fi întrebat măcar. Şi eram furioasă fiindcă ştiam că nu aş fi permis niciodată cuiva să se apropie de mine cât îi permisese Riley lui Morgan. îmi era prea teamă să nu fiu rănită.

Mă durea să ştiu că eram singură. Trebuia să încetez imediat să mă mai gândesc la Riley şi mai ales la nenorocita de nuntă.De parcă mi-ar fi citit gândurile, mi-a sunat telefonul. L-am scos din buzunarul blugilor.

Riley.

M-am uitat la numele ei şi am închis apelul. Ecranul mi-a arătat două mesaje pe care le primisem în cursul după-amiezii. Unul era de la Dawn, care-mi dorea distracţie plăcută în Renton şi mă ruga să o felicit pe Riley din partea ei. Al doilea, de la Isaac, conţinea doar o fotografie cu un pahar de vin spart.

Poate datorită ierbii, presiunea din pieptul meu s-a mai relaxat. Am apăsat pe „Răspunde" A fost mai greu decât credeam să apăs tastele potrivite.

Şi eu care credeam că ai mâini magice.

Răspunsul a venit neîntârziat. Am aruncat o privire la ceas. Prima tură pe care o făcuse singur în localul lui Al se terminase.

Mâinile mele sunt magice. Doar că m-am ciocnit de Al.

Mi l-am imaginat pe Isaac, care nu era plin doar de respect, ci şi de o teamă de moarte de Al, scuzându-se de o mie de ori pentru că 1) spărsese paharul şi 2) îl deranjase. Am zâmbit.

Ţi-ai rupt ceva?

Cred că am un cucui pe frunte.

Arată.

Au mai trecut câteva minute până când telefonul mi-a zumzăit din nou. Isaac îşi făcuse un selfie, în care arăta spre frunte, cu o privire gânditoare. Nu purta ochelari, iar vârfurile părului său ud i se lipeau de frunte. Nu purta altceva. I-am văzut doar umerii, însă mi-am amintit prea bine de muşchii de pe abdomenul lui şi de pielea lui netedă şi caldă. Mi s-a făcut cald.

Simte din nou

Nu văd niciun cuc, numai un chelner chipeş.
Nici eu nu văd un cuc...
La naiba cu autocrrrctrl.

Shit, vârfurile degetelor mele erau amorţite de la iarbă şi nu mai nimereau tastele.

Dacă n-aş şti mai bine, aş spune că ai băut. Ceva de sărbătorit?

Mi-am pipăit faţa. îmi ardeau obrajii şi îmi era dificil să-mi ţin echilibrul. M-am sprijinit iar de zid.

Urăsc lumea şi vreau să fiu altundeva.

Mi-era totuna ce credea Isaac despre mine. Şi mi-era totuna dacă acele cuvinte erau cele mai sincere pe care le spusesem cuiva vreodată.

Isaac mi-a răspuns cu fotografia unei fetiţe. Derutată, mi-am apropiat ecranul de ochi.

Ce mama...

Fetiţa părea să aibă în jur de patru ani şi era tare drăgălaşă, cu excepţia tunsorii teribile. Cu siguranţă luase foarfeca şi îşi făcuse o frezăă nouă. în câteva locuri, părul ei nu avea nici doi centimetri, în altele îi ajungea la genunchi. Mi-au tremurat colţurile gurii.

Pun pariu că ai zâmbit măcar, a scris Isaac.
Posibil. Ce-a fost asta?
Când Ariei avea patru ani, mi-a şterpelit coşul pentru bricolaj şi s-a jucat de-a coafeza.

M-am uitat din nou la poză. Acum am rânjit larg. Freza arăta îngrozitor.

Biata Ariei.

Pfff. EU am fost pedepsit!

Şi mai bietul de Isaac.

Aşa e mai bine.

Ţi-ai tăiat vreodată singur părul?
Serios.
Nu. Dar am luat lipici şi am încercat să-mi prind şuviţele de frunte, pentru că la grădiniţă toată lumea făcea haz de buclele mele. îmi spuneau Conopidă. Trebuia să întreprind ceva.
Muhahahaha.

Râzi tu, râzi. Orice fotografii doveditoare au fost nimicite.

Nu cred o vorbă, Conopidă.

Asta mă supără. Serios.

Niciun cuvânt.

Dar nu există!

Dă să văd.

...poate cândva.

Nu ştiam ce să-i răspund. M-am jucat cu telefonul. Carcasa se încălzise foarte tare.

- Hei, rockeriţo. Ai chef să vii cu mine? a întrebat Kurt Cobain dintr-odată, atingându-mă uşor cu un cot. M-am întors spre el şi spre prietenii lui, care păreau cu toţii într-o pasă optimistă.
- Unde? am întrebat.

Limba mi se părea grea în gură şi m-am clătinat puţin pe loc.

Kurt a zâmbit, trecându-şi mâna prin păr, cu o mişcare studiată.

- Dăm o petrecere la mine acasă. Eşti invitată.

Am stat puţin pe gânduri.

Apoi am încuviinţat încet, mi-am îndesat telefonul în buzunar şi m-am desprins de zid.

Capitolul 11

A doua zi m-am trezit cu tâmplele pulsând de durere. Pereţii se învârteau, deşi încă zăceam în pat, şi mi-a trebuit un moment să îmi dau seama că eram în camera de oaspeţi a lui Riley şi nu în Woodshill.

Salteaua *s-a* mişcat.

- Bună dimineaţa!

Doamne, capul stătea să-mi pocnească. Riley s-a căţărat peste mine şi s-a aşezat pe coapsa mea. Apoi mi-a depus un sărut pe faţă.

- La naiba, Riley, am oftat. Eşti o soră de rahat.
- Mulţumesc, la fel. M-a ciupit de umăr. Morgan a spus că ai venit acasă când se pregătea să plece la muncă. E adevărat?

- Se poate.

Mi-am frecat faţa cu mâinile şi am clipit de câteva ori. Sora mea era nemachiată, aşa că umbrele cenuşii de sub ochii ei albaştri erau vizibile. Se părea că îşi petrecuse noaptea la fel ca mine. Detestam să fiu motivul pentru privirea ei tristă.

M-a apăsat cu pumnul pe stomac.

- Termină imediat, am spus, dacă nu vrei să vomit în toată camera de oaspeţi.

- Mâna i-a dispărut imediat. A alunecat de pe mine şi s-a aruncat pe pat. Am rămas aşa în tăcere, o vreme, cu privirile în tavan.Ştiu că totul vine brusc, Sawyer, a spus ea, la un moment dat.

Am întors capul spre ea. Părul ei mov părea un evantai desfăcut pe faţa de pernă verde.

- Şi mai ştiu şi că nu ţi-e uşor să accepţi schimbările. Aşa sunt şi eu. Ştii prea bine, a continuat ea. Dar este prima schimbare din viaţă care nu-mi provoacă teamă. Abia aştept să mă căsătoresc cu Morgan. Sunt fericită cu el. Mi- aş dori să înţelegi asta.

Am oftat. Evident că înţelegeam. Dar numai pentru că Riley nu se temea de această schimbare nu însemna că şi eu simţeam la fel. Mă înnebunea să mă gândesc cum vor arăta lucrurile după nuntă. Nu voiam să îmi pierd sora. Dar, nu ştiu din ce motiv, nu îi puteam spune asta. Nu ţinusem niciodată un secret faţă de ea. Puteam să îi spun *totul* şi mă înţelegea mereu. Era singura cu care nu folosisem filtre. Chiar şi Dawn cunoştea o versiune a mea pe care alesesem eu să i-o prezint.

Riley părea atât de tristă. Poate că era timpul să mă adun. Dacă asta însemna că nu îi mai puteam arăta persoana mea adevărată şi gândurile mele, ci doar o Sawyer trecută prin filtru - atunci aşa să fie.

- Ieri n-a fost o zi uşoară pentru niciuna dintre noi, am început eu.

Riley a încuviinţat şi s-a întors spre mine, să mă privească.

- Ar fi trebuit să îţi povestesc abia azi despre planurile noastre.

- îmi pare rău pentru reacţia mea. Nu prea eram... în apele mele, am murmurat.

- Nici eu. Voiam să vorbesc despre ceva care merge bine, ca să ne binedispunem. Dar n-a funcţionat aşa cum îmi imaginasem.

Am tăcut iar. Apoi am luat o decizie.

- Hai să-l luăm mai târziu pe Morgan de la muncă şi să mergem în locul vostru preferat. Acolo pot să vă fac fotografii.

Riley s-a ridicat. Un surâs lent i s-a întins pe faţă.

- Serios?

Am încuviinţat.

- Aş vrea să fac fotografiile pentru invitaţii. Am deja câteva idei despre ce ai putea purta.

Riley a chiţăit şi a dus o mână la gură, uimită.

- Mulţumesc, Sawyer.

M-am ridicat şi eu şi am îmbrăţişat-o, cel puţin la fel de strâns ca ea pe mine. Dar senzaţia că eram pe punctul de a o pierde nu a dispărut.

Când am coborât din tren în Woodshill mai întâi am inspirat adânc, apoi mi-am luat un smoothie mare şi apoi m-am aşezat cu laptopul în braţe pe patul meu. Abia atunci m-am simţit din nou pe jumătate normal.

Am scris o lucrare pe care trebuia să o predau săptămâna următoare. Apoi mi-am verificat mailul. Aveam două oferte de la persoane care-mi văzuseră fotografiile expuse pe culoarul universităţii. Le-am răspuns imediat. Mă mâncau de mult degetele să-mi fac propriul site şi să- mi public portofoliul. Nu aveam însă idee de lucrurile la care trebuia să fiu atentă dacă m-aş fi ocupat singură de asta. Pentru că mai aveam doi ani de facultate, nu îmi dădeam seama cât sens avea să îmi fac astfel de gânduri. Şi totuşi, mi-am propus să discut asta cu Robyn la finalul semestrului.

înainte, trebuia să îmi termin proiectul de absolvire a cursului. Am deschis folderul numit „Grant Isaac Grant", în care copiasem toate fotografiile pe care i le făcusem până atunci. Am început să fac clic pe ele pe rând.

Mona Kasten

Primele erau cele făcute la *Wesley's,* în care Isaac arăta neobişnuit de ţeapăn şi se uita direct în obiectiv. Am deschis un folder nou, pe care l-am numit „Nu", şi le-am mutat pe toate acolo. Fotografiile în care stătea la PC îmi plăceau mai mult. Arăta exact aşa cum voisem să-l prezint: foarte ordonat, cu părul dat cu gel pe spate, ochelarii pe nas şi o privire concentrată. Am mutat trei dintre ele într-un folder numit „OK". Şi fotografiile din campus ieşiseră bine, mai ales cele de la final, când renunţasem să îi mai dau indicaţii şi îl lăsasem în legea lui. Favorita mea era una în care, cu cartea închisă în mână, se sprijinea de zid, cu o sprânceană ridicată, şi se uita la aparat cu o privire care parcă spunea: „Este cel mai ridicol lucru pe care l-am făcut vreodată şi este numai vina ta."

Fotografia m-a făcut să zâmbesc şi am trimis-o în folderul „NEAPĂRAT".

Cele mai bune fotografii erau, fără îndoială, cele din cabina de probă de la Cure Closet. Isaac arăta atât de bine în noile sale haine, şi în acelaşi timp atât de sceptic, încât avea să fie de mare folos pentru documentarea tranziţiei. Era o fază nouă, însă nu complet nouă. Parcă i-ar fi venit greu să creadă că se schimba.

Am accesat fotografiile pe care le pusesem deja în folderul „NEAPĂRAT" Erau bine realizate. Lumina era potrivită şi se remarca schimbarea lui Isaac. Şi totuşi, ceva nu era OK. M-am încruntat. Lipsea ceva. Dar nu aveam idee ce. Am închis folderul şi m-am uitat la celelalte poze de la Cure Closet.

Erau OK, dar nu mă dădeau pe spate. Asta până la poza cu posteriorul lui Isaac. Îl fotografiasem mai mult de distracţie, pentru că mă amuza să îl calc pe nervi. Dar, privind fotografia, am descoperit că îl puteam vedea pe Isaac şi din faţă, în oglindă. Nu îmi dădusem seama atunci. Am mărit cadrul. Isaac se uita, în oglindă, cum îl fotografiam, cu un zâmbet pe

buze, de parcă mi-ar fi făcut o favoare. Nu eram sigură dacă se potrivea cu tema proiectului, dar era un instantaneu genial. Mi s-au ridicat firele de păr pe brațe.

Am deschis imaginea în Photoshop şi am început să o prelucrez. M-am jucat cu lumina, am modificat saturaţia şi am testat cu alb-negru. Oh, da. Funcţiona.

Mi-am deschis e-mail-ul, am ataşat fotografia unui inesaj, am scris „Clasa întâi" ca subiect şi adresa lui Isaac la destinatar. După ce am trimis e-mail-ul, l-am sunat pe mobil.

A durat o vreme până să-mi răspundă.

- Alo?

- Conopidă, am zis eu, veselă.

A oftat.

- Ştiam eu că nu trebuia să-ţi fi povestit asta.

- Tu eşti de vină, dacă doreşti să împărtăşeşti.

- Doar pentru că voiam să te înveselesc, a zis el. Am auzit un foşnet, care venea cu siguranţă dinspre puful în formă de Pokemon pe care-l aveau în camera de zi el şi Gian. Mi-am amintit precis zgomotul.

- A funcţionat, am zis. Ca mulţumire, ţi-am trimis o fotografie. Verifică-ţi mailul.

A icnit, iar acum eram sigură că stătuse pe puf. Aveai nevoie de forţă ca să te ridici de pe el. Ceva mai târziu am auzit cum tasta. Apoi a râs.

- Deci?

- Este minunată. Mulţumesc, Sawyer.

Aprecierea lui m-a încălzit.

- De fapt, am vrut să mi-o pun pe desktop, ca să o enervez pe Dawn. Dar acum mi se pare prea bună.
- Pentru că fundul meu este clasa întâi? a zis el, repetându-mi propriile cuvinte.

Mi-am dat ochii peste cap, dar m-am uitat iar la fotografie. Mi-a sărit ceva în ochi şi am făcut zoom pe detaliu. La ceafa lui Isaac se încreţeau buclele. Am acoperit locul cu mâna. Ar fi arătat mai bine dacă nu ai fi fost atât de lungi - cel puţin în partea de jos.

- Ai părul prea lung.
- Asta numesc eu o schimbare bruscă de subiect.
- Ai avea încredere în mine să te tund?

S-a înecat. Ad litteram. Dinspre el a venit un zgomot distinct. Am îndepărtat puţin telefonul de ureche şi m-am uitat la ecran. Conexiunea era încă funcţională.

- Isaac? am întrebat.
- Sunt aici.
- Deci?
- în privinţa părului meu, eu decid.
- Dulceaţă, am pufnit. Nu doar în privinţa părului.
- Buclele sunt imprevizibile. Nu ştiu dacă te poţi descurca, du/cetică. Vocea lui suna de parcă şi-ar fi înghiţit râsul.
- Nu, nu. Nu aşa funcţionează cuvintele de alint.
- Oh. Nu ştiam că există o direcţie corectă sau greşită.

Am clătinat din cap.

- Reguli există pentru orice, Isaac! Nu poţi folosi un diminutiv al unei porecle alese de mine. Nu este deloc diplomatic.

A oftat, frustrat.

- Ce-i asta, lecţia de flirt nr. 273?

Am pocnit din limbă.

- Cât de obraznic eşti la telefon, Grant, Isaac Grant.

A tăcut iar.

- Se poate folosi în avantajul tău.

- Serios?

- Da, pentru lecţia nr. 274: Flirtul la telefon.

- Oh, nu.

- Ah, ba da. Primul sfat: alege locul potrivit. Nu-i nimic mai aiurea decât să vorbeşti la telefon cu o persoană care-ţi place şi pe fundal să urle colegii de apartament. Sau câtă vreme puful pe care stai scoate zgomote stranii, am adăugat.

- Fără colegi şi fără Relaxo, a spus Isaac, amuzat. Am notat.

M-am lăsat pe spate.

- Al doilea sfat: uită toate regulile despre care ai auzit înainte. Până la ale mele.

- Adică?

- Prostia aia, cum că trebuie să aştepţi trei zile înainte să suni o fată. Dacă ţi-a dat numărul ei de telefon, sun-o sau scrie-i imediat. Arată-i că te gândeşti la ea. Jocurile astea de genul poate da, poate nu sunt obositoare.

Am auzit tastatura.

- Doar nu scrii ce-ţi spun.

Şi-a dres glasul.

- M-ai crede dacă ţi-aş spune că nu?

- Nu.

- Aşa m-am gândit şi eu, a murmurat el şi am auzit din nou tastele.

Mona Kasten

- Al treilea sfat: zâmbeşte în timp ce vorbeşti. Se simte.

- Am senzaţia ca va fi o lecţie lungă, a spus Isaac.De exemplu, acum nu ai zâmbit. Sunt convinsă că arăţi foarte sceptic.
- Serios că-ţi poţi da seama?
- Da. Iar acum te rog să încetezi să mai scrii după dictare. Au fost doar câteva sfaturi bine intenţionate.
- Au fost grozave! a spus el. Nu le voi uita.

Mi-am dat ochii peste cap.

- Trebuie să le exersezi doar de câteva ori.
- Ai dreptate.
- Ha?
- Te-am auzit perfect când ţi-ai dat ochii peste cap.

A urmat un alt clic, apoi un râs uşor. M-am gândit că
nu mai stătea la birou, ci se aşezase înapoi pe puf.

- Cum era cu fosta ta prietenă? Cu siguranţă aţi vorbit la telefon, am spus.

A durat o clipă până când a răspuns.

- Ne-am cunoscut la fermă. Atunci nici măcar telefon nu aveam.
- Nu aţi vorbit pe chat?
- Nu tocmai, pentru că era aproape în fiecare zi la fermă. I-am dat lecţii de călărie.
- Atunci nu ne rămâne de ales, Isaac. Trebuie să exersăm.

O spusesem pe jumătate în glumă, dar, surprinzător, nu a protestat, ci a zis doar:

- OK.

Mi-am împins laptopul la o parte şi m-am aşezat turceşte pe pat.

- Sunt o fată al cărei număr tocmai l-ai primit şi mă suni prima dată, i-am expus scenariul.Am înţeles.

Am aşteptat un moment, apoi mi-am dres glasul.

- Alo? am spus, cu o voce prefăcută.
- Salut. Isaac sunt.

Părea nervos.

- Salut, Isaac! Ce faci?
- Bine.

A urmat o pauză.

- Conversaţie, Isaac, am spus, cu vocea mea normală.

Am auzit un* foşnet şi mi-am imaginat cum se foia pe

Pokemon, privind concentrat la tavan.

- Nu mă pricep deloc la conversaţie.
- Nu e deloc adevărat.

A mârâit.

- Ba da. Nu prea mă descurc cu străinii.
- Dar la *Hillhouse* a funcţionat, şi nu ne cunoşteam mai deloc.
- Asta este altceva. Nu prea mi-ai lăsat altă opţiune decât să vorbesc cu tine.

M-am încruntat.

Isaac a observat că nu sunase tocmai amabil, pentru că a adăugat apoi:

- Doamne, n-a fost cu intenţie. Am vrut să zic că mi s-a părut uşor să vorbesc cu tine, pentru că ai luat iniţiativa, în plus, mi-ai dat impresia că eşti cu adevărat interesată de ce aveam de spus. Am mereu impresia asta când stau de vorbă cu tine.

Pentru o clipă, am rămas fără cuvinte. Era cel mai drăguț lucru pe care mi-l spusese cineva de multă vreme.

- în fine. Se pare că sunt fără speranță. Voiam să intervin, dar el a continuat. Unde ai fost în weekend? Dawn mi-a zis că a putut scrie în liniște.

întrebarea lui m-a luat pe nepregătite.

- Am..., am început eu, ezitantă. Am fost în Renton, la sora mea.

- Ah. A fost frumos?

M-a surprins cât de mult mi-aș fi dorit să îi spun adevărul.

Că fusese oribil, nu doar pentru că era comemorarea morții tatei, ci și pentru că mă certasem cu Riley și pentru că aveam o teamă irațională de ce avea să se întâmple cu noi două după nunta ei. Că reușisem să îndepărtez, din cauza instabilității mele emoționale, singura persoană care mă iubea necondițional, și mă uram pentru asta. Dar nu am spus nimic de genul. Am răspuns vag:

- A fost OK. Ea și logodnicul ei se iubesc mult.

- Atât de mult încât se drăgălesc mereu și te simți în plus?

- Mai rău. Se privesc mereu atât de adânc în ochi, că ai crede că sunt hipnotizați.

- Folosesc nume de alint dulcege?

împotriva voinței mele, am zâmbit. Chiar asta făceau.

- Nu-ți poți închipui cum îi spune sora mea iubitului ei.

- Pare o provocare.

- Poate fi.

Am auzit din nou tastatura.

- îi spune Iepuraş. Colţurile gurii mi s-au ridicat.

- Nu.

- Clătituţă.

- Nu.

- Snoochie Boochie?

Am râs. Mi-a ieşit atât de brusc pe gură, că m-am speriat. Mi-am dus mâna la gură.

- Cerule, Isaac, de unde scoţi tâmpeniile astea?

- Am spus deja că o iau ca pe o provocare. Acum citesc un articol numit „Două sute de nume de alint pentru iubitul tău", pe site-ul Glammag.

Am clătinat din cap.

- Tocilarule, am spus, cu afecțiune în glas.

- Mh. Cât de ciudat. Nu e pe listă.

- Trimite-mi link-ul imediat.

în aceeaşi clipă, aproape, am primit un e-mail cu link- ul. Am petrecut următoarele minute citindu-ne nume de alint incredibile, care-mi aminteau de Riley şi de Morgan mai mult decât mi-ar fi plăcut. Şi deşi nu finalizasem lecţia de flirt nr. 274, după ce am închis mi-am dat seama: chiar mă distrasem.Capitolul 12

Expresia lui Isaac a fost divină când, două zile mai târziu, mi-a deschis uşa locuinţei sale şi a dat de mine cu o foarfecă în mână.

- Vrei să-mi provoci teamă, sau...? a întrebat el, facându-mi loc să intru.

Trecând pe lângă el, am clănţănit de câteva ori cu foarfeca în aer, chiar sub nasul lui.

- Puţin, am răspuns. M-am uitat prin camera de zi. Gian unde e?

- în camera lui, a zis Isaac, arătând spre uşa camerei aflate chiar vizavi de a lui, lângă baie.

- Chiar vrea să rateze aşa ceva?

Isaac nu a răspuns, ci s-a uitat gânditor spre uşa închisă.

- Isaac?

- A venit Regina, a murmurat el.

- Fosta lui? am întrebat. Credeam că s-a terminat.

Gian îmi povestise despre Regina când îl aşteptasem
împreună pe Isaac şi mă servise cu lasagna. îmi făcuse impresia că spera să o recâştige.

- Da. Isaac şi-a dres glasul şi a zis încet: Este... deosebită.

- în ce sens?

Am aruncat o privire în baie şi apoi m-am dus spre masă, ca să trag un scaun. înainte să reuşesc, Isaac s-a apropiat de mine şi l-a luat.

A dus scaunul în baie şi l-a aşezat în faţa chiuvetei. Apoi s-a întors spre mine.

- A vrut o relaţie deschisă. Şi pentru că el a refuzat, i-a dat papucii.

- Cel puţin a fost sinceră cu el, am zis, punându-mi rucsacul pe capacul lăsat al toaletei.

Isaac m-a privit fără să-i vină a crede.

- Dar erau *împreună.*

- Corect. Dar mi se pare mai bine că i-a zis.

- Pentru mine, are sens să investeşti într-o relaţie, a zis Isaac, cu sprâncenele ridicate. Nu poţi să spui, pur şi simplu, ah, acum nu merge atât de bine, aşa că am chef, brusc, să mă văd cu alţi bărbaţi. Este... este de rahat.

Părea foarte afectat. Atinsesem un punct sensibil.

- OK.

A oftat şi s-a lăsat să cadă pe scaun.

- îmi pare rău. Doar că...

- Da? l-am întrebat, aşezându-mă pe marginea căzii.

S-a uitat la gresia albă.

- Gian este un tip OK. Nu a meritat să fie tratat aşa. Dar Regina trebuie doar să spună cuvântul magic, iar el îi permite din nou să intre în viaţa lui. De asta sunt sigur. Şi nu ştiu dacă poate suporta să mai fie lăsat cu ochii în soare încă o dată.

L-am privit o vreme pe Isaac, care îşi rodea buza inferioară, îngrijorat.

- Eşti un prieten bun. Câtă vreme te are pe tine, va rezista. Dintr-odată, mi-a venit altă idee. Iar eu nu cred că Gian te va da afară, dacă se întoarce Regina.

Isaac a ridicat capul şi m-a privit. Nu aveam idee la ce se gândea, în timp ce clătina zâmbind din cap.

- Cum faci?

- Cum fac ce?

- Cum spui mereu lucrurile potrivite?

Am pufnit.

- Nu, serios. Spui mereu lucrul care mă ajută să mă simt mai bine. Eşti ca un fel de Yoda personal.

- Animalul acela verde, ciudat, din *Star Trek*? am întrebat, derutată.

Isaac a inspirat pe nas.

- *Războiul stelelor*, Sawyer.

- Chestia aia e mică, zbârcită şi vorbeşte ciudat. Nu sunt nici pe departe aşa. Altceva.

- Gandalf?

L-am lovit în braţ.

- Nu. OK. S-a mai gândit un moment, febril. Profesorul X.

- Dacă e vorba de cheliosul în scaun rulat, te lovesc în faţă.

Isaac a rânjit larg.

- Atunci e mai bine să nu spun nimic.

- Aşa. în fond, sunt pe punctul de a mă dezlănţui asupra părului tău cu o foarfecă.

Rânjetul de pe faţa lui a dispărut în câteva clipe. în schimb, m-a urmărit, preocupat, cum mă ridicam de pe marginea căzii.M-am aplecat deasupra lui şi i-am luat cu atenţie ochelarii de pe nas. I-am pus pe suportul de deasupra chiuvetei şi am deschis robinetul.

- De ce m-ai comparat doar cu personaje masculine? am întrebat.

Isaac a ridicat din umeri.

- Dacă ai propuneri mai bune, atunci te rog. Le voi reţine pentru data viitoare.

Am descoperit un şampon pe raftul de lângă cadă şi l-am luat.

- Katherine Ann Watson.
- Cine este?
- Profesoara din *Mona Lisa Smile*. Nu are mentalitatea conservatoare atât de răspândită în anii '50 şi îşi încurajează studentele să îşi folosească propriul cap pentru a gândi.

Isaac a încuviinţat. Privirea lui mă urmărea în timp ce am scos un prosop cenuşiu de pe un raft.

- Am înţeles. Mai ai şi alte propuneri?

Am inspirat.

- Mary Poppins, Elizabeth Bennett, tipa aceea elfă care e şi oracol din *Stăpânul inelelor* - cea care arată înfricoşător într-una dintre scene - McGonagall, Hermione Granger, Mătuşa May, Domnişoara Honey, Scarlett O' Hara, Minny Walker...
- OK! a zis Isaac tare. OK. A râs, apoi. Bine. Nu-l mai pomenesc pe Yoda.
- Fabulos. Am arătat spre chiuvetă. Iar acum spală- te pe cap, Conopidă, ca să-i dau drumul.

Zâmbind, Isaac s-a aplecat peste chiuvetă. Când a terminat, i-am întins prosopul. Şi-a stors apa din păr şi s-a lăsat să cadă pe scaun.

- Distrează-te, a zis, resemnat.
- Nu mai fi deprimat. O să fie mai bine, nu mai rău. Crede-mă.
- Sawyer, a zis Isaac, în timp ce îi puneam prosopul în jurul umerilor. Dacă nu aş avea

încredere în tine, indiferent de motiv, tu şi foarfeca n-aţi fi în aceeaşi cameră.

- Nu vei regreta, am murmurat şi am pescuit un pieptene pe care-l adusesem de acasă în buzunarul din spate al pantalonilor. Poţi să te dai puţin mai în faţă cu scaunul, ca să ajung şi în spatele tău?

Şi-a tras scaunul mai în faţă. M-am postat în faţa lui şi mi-am trecut degetele prin părul lui.

Toţi muşchii lui Isaac s-au încordat.

Am început să îi pieptăn buclele cu atenţie.

Şi-a strâns mâinile în pumni.

Dumnezeule. Nu aveam să reuşesc dacă Isaac arăta de parcă era pe cale să fie executat. Am căutat febril un subiect cu care să-l pot distrage.

- Ce muzică îţi place să asculţi? l-am întrebat.

Dacă Isaac ştia care era scopul întrebării, n-a lăsat
să transpară.

- Grea întrebare.

Am încuviinţat.

- Aşa este. închide ochii. A ezitat scurt, apoi m-a ascultat. Am continuat să îl pieptăn. Altfel spus: ce artist ţi-a influenţat cel mai mult viaţa?

- Arturo Benedetti Michelangeli, a spus el, ca din puşcă.

- Aud prima dată numele ăsta.

- A fost pianist. O legendă. Când nu putea cânta perfect o bucată, o lăsa în pace. A refuzat şi concerte pentru că nu era mulţumit de prestaţia lui. Deşi, spre deosebire de alţi pianişti, repertoriul său nu este cuprinzător, nu are egal. A fost...

S-a întrerupt şi m-a privit. Nu observasem, însă mâinile mele se opriseră pe capul lui.

- A fost? am insistat.

Isaac şi-a ferit privirea.

- A fost modelul meu, când cântam încă, a spus el, iar obrajii i s-au colorat într-un rozaliu palid.

I-am dat la o parte părul şi am prins primele şuviţe între două degete.

- Nu am ştiut că ai cântat la pian.
- Am început când aveam cinci ani. Luam lecţii de la o vecină. în schimb, putea veni să călărească la noi când dorea. Am cântat până la 18. între timp, mi-am ieşit din mână.

Am tăiat prima şuviţă. Avea o lăţime de doar două degete mari, însă Isaac tot a tresărit.

- Aşa crezi doar pentru că eşti un perfecţionist la fel de mare ca Arturo... cum l-o chema.

Ochii lui Isaac urmăreau fiecare şuviţă de păr care cădea pe jos, lângă el. Dar a spus doar:

- Arturo Benedetti Michelangeli. Acum vreau să-ţi arăt unul dintre vechile sale concerte.
- Ne uităm după ce rezolv treaba asta cu părul tău. Ca recompensă dacă stai liniştit.

Am făcut un semn din sprâncene, iar Isaac a râs.

- De acord.

L-am bătut uşor pe umăr.

- Doar cineva ca tine putea avea un pianist mort ca muzician favorit.
- Sunt deosebit.
- E în regulă. Pari un pic *meh* când răspunzi la întrebarea asta cu My Chemical Romance.
- My Chemical Romance sunt cool.

Am rânjit şi am înconjurat scaunul, ca să ajung la ceafa lui.

- Multe fete pe care le cunosc consideră sexy un tip interesat de muzică.

Se părea că Isaac nu ştia ce să răspundă, aşa că a scos doar un mârâit.

Nu prea credeam că întâlnise multe femei care să-i fi spus sau să-i fi arătat că îl consideră atractiv. M-am întrebat ce-o fi făcut fosta lui, de-l lăsase într-o stare de incertitudine.

- Care-i faza cu fosta? Probabil că i se părea sexy - sau măcar romantic.

- Se poate, a murmurat Isaac.

Era evident că subiectul i se părea incomod, şi în condiţii normale nu aş fi insistat. Ştiam, din propria experienţă, cât de enervant era când lumea nu observa că un subiect devenea prea intim, şi când voia să afle lucrurile nepotrivite. Dar cu Isaac aveam impresia că experienţa cu misterioasa fostă iubită lăsase urme.

- Cum v-aţi cunoscut?

Isaac a inspirat adânc. Şi-a plecat capul, ceea ce mi-a venit la îndemână, pentru că îmi oferea un acces mult mai uşor la părul de pe ceafa lui.

- I-am dat lecţii de călărie, a spus, mai degrabă către podea decât către mine. Era...

I-am lăsat timp şi am aşteptat.

- Era cea mai bună prietenă a mamei. Şi-a dres glasul. Este. Este cea mai bună prietenă a mamei.

Ah. Mi-am lăsat mâinile să cadă. Gândurile mi se zvârcoleau în cap.

- Câţi...

Isaac a părut să-mi intuiască întrebarea.

- Avea vreo 30 de ani, a murmurat.

- Şi tu? am întrebat încet.

I s-au încordat umerii.

- Eram suficient de mare să ştiu ce făceam.

Era punctul lui sensibil. Felul în care vorbea despre asta trăda faptul că nu prea vorbea cu lumea despre subiect, dacă vorbea.

îi era ruşine.

Mi s-a strâns inima.

De parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, am vârât din nou foarfeca în părul lui şi am continuat.

- N-o să te judec niciodată, Isaac, am zis. Sper că ştii.

Nu am vorbit deloc câteva minute. Singurul zgomot era cel făcut de foarfeca mea.

- A fost singura persoană care mi-a dat un oarecare sentiment că valoram ceva, a spus brusc, atât de încet, că abia am putut pricepe. Pentru mine, şcoala a fost groaznică, Sawyer. Nu aveam prieteni. Părinţii mei erau ocupaţi mai mereu cu ferma. Sau să li se pară Eliza minunată. Apoi am început să petrec mai mult timp cu Heather. M-a făcut să cred că era important ce aveam de spus. Când ţi se spune în fiecare zi că nu valorezi nimic, ajungi să crezi. Heather m-a ajutat să trec peste senzaţia asta.

Era un lucru cât se poate de firesc ca Isaac să se fi apropiat de cineva care-l asculta şi care-l lua în serios. Chiar dacă acest cineva avea dublul vârstei lui şi ar fi trebuit să ştie mai bine.

Am înghiţit cu greu.

- Ai iubit-o?

A ridicat din umeri.

- Când eram la cumpărături, ai spus că n-a fost nimic serios. De aceea întreb, am spus.

- Aveam un termen de garanţie. Ştiam amândoi cât se poate de clar că trebuia să plec, la un moment dat, şi de aceea am pus punct lucrurilor la timp. Faptul că am rămas mai mult, în cele din urmă, din cauza stării de sănătate a tatei, n-a schimbat nimic.

Nu îmi răspunsese la întrebare, dar l-am lăsat în pace.

- Şi de când locuieşti în Woodshill, n-a mai fost altcineva? am întrebat.

Terminasem cu părul lui, însă am păstrat informaţia aceasta pentru mine. Discuţia noastră nu se încheiase.

Isaac a ridicat iar din umeri.

- Când am venit aici, ultimul lucru la care mă gândeam era să cunosc pe cineva. îmi era dor de Heather şi de familia mea. Era deja mult dintr-o dată. Asta pe lângă faptul că nu interesam pe nimeni.

- Şi chiar dacă lucrurile ar fi stat diferit, nu ţi-ai fi dat seama, din cauza a tot ce ţi se întâmplase.

Isaac nu a comentat şi am mai tăcut o vreme.

- Cum merge acum? am întrebat.

- Mai bine. Am prieteni şi, chiar dacă ai mei sunt dezamăgiţi de mine, îi am pe fraţii şi pe bunicii mei. în plus, faptul că pot studia mă face nespus de fericit. Am senzaţia că mă redescopăr aici, pentru că pe nimeni nu interesează ce s-a întâmplat în liceu.

- Aşa este. După o vreme, am adăugat: Am terminat.

Isaac a ridicat capul, iar eu am început să îi dau la o parte părul care i se lipise de ceafă. La final, am luat prosopul de pe umerii lui şi l-am scuturat. Isaac a vrut să se ridice, dar i-am pus o mână pe umăr şi l-am apăsat pe scaun. Nu s-a împotrivit.

M-am dus la rucsac şi am scos cutiuţa rotundă de ceară pentru păr pe care o cumpărasem pe drum încoace. Un parfum de plante m-a lovit în nări când am frecat o cantitate mică între degete. Am început să îi formez buclele. îi tunsesem doar câţiva centimetri, dar lungimea îi stătea perfect şi, când am terminat, noua lui frezăpărea un amestec între dezordonat şi totuşi aranjat.

- Acum te poţi uita, am zis.

M-am apropiat de chiuvetă să îmi spăl degetele lipicioase. în spatele meu, Isaac s-a ridicat şi s-a uitat peste creştetul meu în oglindă. A întors capul în ambele părţi. S-a privit întâi critic, şi am vrut

să îi ţin o predică. Dar apoi a zâmbit. încet. Exact cum îl învăţasem.

Mi s-a uscat gura.

îmi place de el.

Gândul m-a luat pe neaşteptate şi, când ni s-au întâlnit privirile în oglindă, mi s-a părut întipărit pe faţa mea.

Isaac m-a privit cu ochi întunecaţi. Gura i s-a întredeschis.

Pentru o milisecundă, privirea mea i-a mângâiat buzele.

N-am zis un cuvânt.

în lumina din baie, ochii lui Isaac erau foarte verzi şi mă privea atât de intens şi de pătrunzător, că aveam senzaţia că ar trebui să îmi ţin respiraţia.Nu mă puteam mişca. Mi se părea că mă ţine pe loc cu privirea lui. Mă lipisem de chiuvetă, cu mâinile sub apa care curgea. Isaac s-a apropiat mai mult. A răsucit robinetul. îi simţeam corpul lipit de spatele meu. Mi s-a încins stomacul şi în tot corpul mi s-a împrăştiat un fior.

Am clipit.

Ce naiba?

Am făcut un pas mare într-o parte, departe de el.

- Dacă nu mă înşel, am zis, cam prea tare şi cu prea mult entuziasm, voiai să-mi arăţi un video cu un pianist mort.

Pentru o clipă, Isaac s-a uitat la locul în care mă aflasem, părând" pierdut. Apoi a clătinat din cap, iar privirea i s-a limpezit. Acum s-a înroşit el.

- Da. Şi-a dres glasul. Aşa este.

S-a uitat în jur. La început, am crezut că voia să îmi evite privirea, dar apoi i-am descoperit ochelarii pe marginea chiuvetei. I-am luat şi i-am întins. Când i-a luat, ni s-au atins degetele. Parcă

străbătuţi de un fulger, am dat drumul amândoi, iar ochelarii au aterizat cu zgomot pe podea.

- Shit, am spus. îmi pare rău.
- Nu, a fost vina mea, a zis Isaac.

M-am aplecat şi i-am ridicat. Apoi m-am ridicat pe vârfuri şi i-am aşezat repede pe nasul lui.

Isaac m-a privit de parcă mi-ar fi descoperit o parte complet nouă. De parcă nu era sigur de unde să înceapă.

I-am evitat privirea.

- Michelangelo? am zis şi am trecut pe lângă el.

- Michelangeli.

Ne-am aşezat la cele două capete ale canapelei. Isaac a pornit televizorul şi a deschis YouTube pe telefon.

Cât a căutat clipul potrivit, am încercat să îmi controlez pulsul şi să-mi pun gândurile în ordine. Nu aveam idee ce se întâmplase în baie, dar ştiam că nu se putea întâmpla din nou. Nimeni nu îmi făcea corpul să vibreze şi nici obrajii să se aprindă. Nici Isaac, indiferent cât de bine arăta în noile haine şi cu noua frezăă. *Mai ales* nu Isaac.

M-am bucurat când a pornit, în sfârşit, clipul, şi a început concertul. Aşa mă puteam concentra la altceva.

Am fost fascinată imediat. Muzica clasică nu era tocmai pe gustul meu. Nici oamenii care aveau o pasiune pentru ea. Şi pianistul ăsta avea destulă. Atingea clapele cu blândeţe, iar în clipa următoare le lovea. Fără să vreau, m-am întrebat dacă şi Isaac arăta la fel de extatic când stătea la pian.

M-am afundat încă puţin în perna canapelei şi mi- am ridicat picioarele. Nu mă puteam abţine să nu mă uit la el. Capul lui se mişca încet în ritmul muzicii şi părea complet absorbit. Fericit.

M-am gândit la tot ce îmi povestise. Cât de naivă fusesem să cred că rezolvasem enigma care era Isaac Grant. Astăzi îmi dădusem seama prima dată că îmi lipseau multe piese.

Capitolul 13

- Eşti sigură că e o idee bună? a şoptit Isaac şi m-a privit încruntat şi îngrijorat cum mă vâram sub gardul de sârmă ghimpată stricat.
- Nu trebuie să vorbeşti în şoaptă, Isaac, am răspuns foarte tare. Nu-i nici ţipenie aici.

M-am răsucit spre el şi am ridicat sârma puţin, ca să poată trece şi el. M-a privit în continuare cu scepticism, dar a făcut un pas în faţă.

- Ai grijă la geacă, am murmurat şi m-am aşezat astfel încât să pot ridica gardul mai sus. După ce a trecut Isaac de cealaltă parte, l-am lăsat să cadă la loc.

M-am uitat în jurul meu şi am dat din cap, mulţumită. Eram în afara Woodshill, pe domeniul unei fabrici închise. Aşa îmi imaginasem decorul pentru fotografiile „după" ale lui Isaac.

- Perfect.
- Perfect? Din cauza ta voi ajunge la închisoare, a şoptit el, iar eu mi-am dat ochii peste cap.
- Revino-ţi. Dacă ne descoperă cineva, spunem că facem câteva fotografii pentru un proiect la facultate. Atât. Acum, vino.

M-am îndreptat spre clădiri.

- Ai încălcat de multe ori legea? a întrebat Isaac.
- Da. însă n-am fost fraieră să mă las prinsă.
- Minunat, a murmurat el. Chiar minunat.

Am privit în jur şi m-am oprit la o uşă metalică, pe care atârna un avertisment imens. La stânga şi la dreapta erau geamuri enorme, a căror sticlă fusese spartă. Arăta amenințător - de parcă aici s-ar fi petrecut ceva cumplit, cândva.

- Nu e rău, am zis.

Isaac mi-a urmărit privirea şi mi-am dat seama că se gândea la aceleaşi lucruri ca mine.

Mi-am pornit aparatul. Prin obiectiv m-am concentrat la lumină şi am focalizat.

- Du-te acolo.

Isaac s-a sprijinit de cadrul uşii.

- Ai putea să ridici un braţ şi să...

De parcă mi-ar fi citit gândurile, s-a postat exact cum doream. S-a sprijinit într-un braţ şi s-a aplecat niţel în faţă.

- Aşa?

Arăta foarte sexy. Blugii negri îi stăteau perfect pe şolduri şi purta tricoul cenuşiu şi geaca de piele de parcă ar fi făcut parte din el. în plus, renunţase la gelul de păr, iar aşa, uşor ciufulit, îl făcea să arate mai îndrăzneţ, în combinaţie cu ochelarii.

Am apăsat de câteva ori pe declanşator şi m-am uitat cum ieşeau fotografiile.

- Uită-te într-o parte. Şi priveşte sexy.
- Nu pot să privesc sexy la comandă.

Ah, ba da, poţi, aproape că am spus, simţind cum mi se încălzesc obrajii când m-am gândit la momentul acela cu Isaac în baie.

Am alungat imediat acel gând

- .Isaac, serios, i-am spus şi am lăsat aparatul jos. Nu se poate ca, după săptămâna pe care am avut-o, să ai atât de puţină încredere în tine. îţi

pot spune în fiecare zi cât de atrăgător eşti, dacă ai nevoie de asta, dar trebuie să şi crezi puţin.

A înghiţit cu greu şi m-a privit cu ochi întunecaţi. Apoi a încuviinţat scurt.

- Bine.

S-a mai aplecat niţel în faţă, iar expresia lui a devenit mult mai OK ca înainte. A adăugat o notă proprie indicaţiilor mele, arătând niţel posomorât, lucru care, împreună cu ţinuta şi cu ochelarii, crea o duritate într-un contrast plăcut cu primele fotografii făcute.

Câteva minute mai târziu, Isaac s-a dezbrăcat de geacă şi a atârnat-o lejer de vârfurile degetelor, peste umăr. Am ridicat degetul mare, ca să vadă că mi se părea o idee bună. Isaac avea braţe frumoase. Bronzate, cu muşchi bine formaţi. De fiecare dată când lua tava cu băuturi la restaurant sau când ducea mai multe farfurii o dată, ieşeau în evidenţă, iar eu mă uitam mai lung decât era necesar.

Era evident că Isaac se schimbase mult, dar aveam impresia că era doar la suprafaţă. în ochii lui citeam prea des nesiguranţă, iar dacă facea un gest precum cel cu geaca, era doar fiindcă ştia că va da bine în poze. Nu pentru că voia să se expună. Asta mă frustra. O parte a înţelegerii noastre fusese *să se simtă* bine şi nu doar să arate bine.

Dar după tot ce-mi povestise despre şcoală şi familie, îmi era limpede că va fi nevoie de mai mult de câteva săptămâni să scape de timiditate. Ştiam că poate şi văzusem cum arăta când reacţiona complet liber - ca acum câteva zile, când ascultasem acel pianist. îmi doream să îşi permită mai des asemenea momente.

Asta îmi doream şi pentru fotografiile

mele. Scânteia din ochii lui, când se bucura complet de ceva

.Acum, însă, nu se bucura de nimic. Părea regizat şi deloc relaxat. Dintr-odată, mi s-a părut nasol că-l pusesem într-o situaţie în care se simţea atât de prost. Am lăsat aparatul jos şi am deschis gura.

- E totul OK? a întrebat Isaac, încruntat.
- Păi…
- Hei!

Am întors capul. La distanţă, am văzut un paznic cu un câine, care se uita la mine şi la Isaac.

- Shit, am şuierat şi am scos cât puteam de repede obiectivul.
- Ce faceţi acolo? Este un domeniu privat! a strigat paznicul şi s-a apropiat de noi, în pas alert.

M-am uitat cu ochi mari la Isaac. Am mimat cuvântul „Fugi!".

A încuviinţat şi am luat-o amândoi la goană.

- Staţi pe loc!

N-aveam de gând.

Am auzit câinele lătrând tare şi paznicul ţipând după noi.

Isaac a ajuns înaintea mea la gard şi s-a vârât prin el. L-a ţinut ridicat.

- Haide odată, Sawyer! a şuierat.

Inima îmi bătea atât de repede, că îmi era teamă că va sări din piept. M-am împleticit prin gard.

- Staţi pe loc!

Isaac m-a prins de braţ şi m-a tras după el. La naiba, ce rapid era! Ţinându-mi aparatul cu o mână, am traversat o parcare şi ne-am îndreptat spre o zonă de pădure împrejmuită. Lătratul nu s-a mai auzit atât de tare. Dar nu ne-am oprit. Ne-am împleticit printre arbuşti şi frunziş, traversând apoi o cărare şi intrând mai adânc în inima pădurii.

- Nu mai pot, am icnit şi m-am aplecat în faţă, să mă sprijin de genunchi. Abia dacă mai aveam aer.

Atunci am auzit brusc un zgomot care nu se potrivea deloc cu situaţia. Spre deosebire de mine, Isaac nu gâfâia.

Râdea. Şi încă tare.

Nebunul.

Mi-am înfipt mâinile în talie, să-mi calmez junghiurile, mi-am suflat o şuviţă de păr de pe faţa transpirată şi m-am uitat la el.

îşi dusese mâinile la ceafa şi-şi îndreptase faţa spre cer. Şi râdea.

Nu-l mai văzusem aşa niciodată.

Era superb.

Fără să-mi iau privirea de la el, m-am foit cu aparatul şi l-am ridicat. Mi-era totuna cum arăta fundalul sau că lumina îi puncta nasul şi partea superioară a corpului. Arătau doar cât de adevărată era scena.

Când am apăsat pe declanşator, s-a uitat la mine. A clătinat din cap, rânjind.

- Ce faci cu mine? m-a întrebat.

Aproape că i-am pus aceeaşi întrebare.

Seara, Isaac şi cu mine lucram împreună la restaurant. Spre 19:30 a apărut Dawn şi s-a aşezat la bar. S-a răsucit spre Isaac, care aşeza o faţă de masă.

- Arată bine, a spus ea, clătinând din cap.

- Da, ştiu, am spus printre dinţii care-mi clănţăneau.

Se desprinsese un şurub de la congelatorul de sub
chiuvetă şi se pierduse printre cuburile de gheaţă. îl căutam de 20 de minute. Degetele îmi amorţiseră complet.

- Şi înainte arăta bine, a continuat Dawn. Dar acum are ceva, cu freza cea nouă şi toate cele.

- Mhm, am spus. Eram sigură că, din moment în moment, îmi vor cădea degetele.

- La început, proiectul nu mi s-a părut deloc o idee bună. Dar, între timp... S-a lăsat o umbră peste mine şi am ştiut că se aplecase peste bar şi se uita la mine. Cred că-i faci bine.

Am mârâit.

- Termină cu mârâitul şi vorbeşte cu mine sau le povestesc tuturor cum te-am găsit cu pătura bunicii, a spus Dawn.

Am fulgerat-o cu privirea, întorcând capul.

- N-ai îndrăzni.

A făcut un semn din sprâncene.

- Ah, ba da. Te-ai înfăşurat în ea şi arătai ca un burrito. Am şi o fotografie.

- Minţi.

Rânjetul lui Dawn a devenit diabolic.

- Ştiam că îmi va folosi cândva. Ai puţine slăbiciuni, aşa că aveam nevoie de un element de şantaj.

- Sawyer se gâdilă, am auzit brusc vocea lui Isaac. Intrase pe uşa batantă fără să observ.

Dawn a ciulit urechile.

- Serios?

- Nu, am strigat, în aceeaşi clipă în care Isaac spunea

„Da"

Dawn a rânjit mai tare.

- Mersi, Isaac. Rămân datoare.

Isaac s-a apucat să pregătească băuturile la care nu ajunsesem încă.

- Fotografie burrito? a întrebat el, aplecându-se să ia cuburi de gheaţă şi să le pună în trei băuturi.

- Am descoperit-o pe Sawyer dormind în păturica de la bunica. Arăta atât de dulce, că a trebuit să o pozez. Asta ca să o şantajez când este naşpa, a explicat ea, mândră.

- O să distrug poza aceea, Dawn, am mârâit.

Tot nu găsisem şurubul. Am înjurat încet.

- Dar nu înainte să o văd - Doamne, chiar e dulce, a zis Isaac.

Am ridicat brusc capul. Isaac se uita cu un rânjet larg la fotografia de pe mobilul lui Dawn. Am sărit şi am vrut să-l apuc, însă mâna îmi era atât de îngheţată şi mişcările atât de necoordonate, că a plesnit doar barul, ca un peşte mort.

- Arată-mi-o imediat, am poruncit şi i-am aruncat privirea mea letală.

Din păcate, a lăsat-o rece.

Ţinea telefonul la o distanţă rezonabilă, aşa că a trebuit să mijesc ochii ca să-mi dau seama ce vedeam.

Aşa era.

Nemernica mă pozase când dormeam înfăşurată în pătura hidoasă de la bunica ei, care era mult mai pufoasă şi mai confortabilă decât părea.

- Ştii că este foarte urât să fotografiezi pe cineva când doarme, nu? am întrebat, frecându-mi mâinile. Nu îmi mai simţeam degetele.

- Asta spune persoana care m-a pozat pe jumătate dezbrăcat într-o cabină de probă, a murmurat Isaac.

- Ce? a întrebat tare Dawn.

- Trădătorule, am şuierat.

Isaac a rânjit, a pus paharele pline pe o tavă şi le-a dus la o masă

.Am reînceput căutarea şurubului. Nenorocitul trebuia să fie pe undeva. Gheaţa începea să se topească încet şi curând avea să picure de pe pereţii laterali ai congelatorului complet îngheţat, pentru că nu se mai închidea bine clapeta.

- Ai făcut poze cu Isaac dezbrăcat? a întrebat Dawn.
- Dacă vrei să vezi, te spun lui Spencer.
- Nu cred că are o problemă. Uneori ne uităm împreună la clipuri făcute de fanii One Direction şi avem discuţii sincere despre cine este cel mai *hot*.
- Sunteţi ciudaţi.
- Da, ştiu.

M-am uitat în sus şi am văzut-o zâmbind, visătoare.

M-a surprins cât mult mă bucuram să o văd fericită.

- Vreau totuşi să văd fotografiile cu Isaac, a zis ea.
- După ce sunt gata. Nu mai devreme.
- Au fost înscenate precum cele cu hainele? Acelea au fost tari!
- Mersi, Dawn, am zis, scuturându-mi mâinile şi mişcând din degete, pe măsură ce îmi revenea circulaţia. Vedem dacă-i vor plăcea profei mele sau nu.
- Eu spun oricum că sunt minunate. Mi-a zâmbit încurajator, înainte să îşi pună căştile şi să înceapă să tasteze, concentrată.

Isaac s-a întors la bar şi a pus tava jos.

- Soriy, nu prea ţi-am fost de mare ajutor. Am arătat spre clapetă. încă nu am găsit blestematul de şurub.
- Lasă-mă pe mine, a spus, şi a îngenuncheat lângă mine. Mi-am scos degetele din

congelator. La naiba, Sawyer, ţi s-au albăstrit degetele.

Isaac m-a privit şocat. S-a ridicat şi m-a prins de braţe ca să mă ridice. Cu o mână m-a împins de la spate spre chiuvetă. A rotit robinetul şi a verificat temperatura, înainte să îmi aşeze mâinile sub apă, cu grijă.

- Zici că ar trebui să chemi salvarea, am spus, zâmbind.

N-a zis nimic, dar a început să îmi maseze cu blândeţe degetele sub apa călduţă. Am început să simt din nou, treptat. Am tresărit. Au. Simţeam de parcă mi s-ar înfipt mii de ace în pernuţele degetelor. Am vrut să mă desprind, dar Isaac nu mi-a dat drumul.

Am oftat, resemnată, şi m-am uitat în sus la el. Buclele lui erau aşa cum trebuia: ciufulite, dar nu prea mult. Faptul că ştiam senzaţia de a-mi înfige degetele în ele mi-a încălzit obrajii. I-am privit faţa, concentrarea din ochi, nasul, pometii. Uitase un locşor pe maxilar, când se bărbierise. Aş fi vrut să mă ridic pe vârfuri şi să i-l ating cu limba.

Şi-a întors încet capul. De parcă mi-ar fi citit gândurile, privirea lui s-a îndreptat spre gura mea şi a zăbovit o secundă prea mult acolo. M-a privit la fel de intim cum îl privisem şi eu înainte şi a părut să îşi întipărească faţa mea în gânduri, centimetru cu centimetru.

Mişcările pe degetele mele au devenit mai lente, dar îi simţeam privirea peste tot - în special între coapse.

în clipa următoare, Al a intrat val-vârtej pe uşa batantă. Isaac şi cu mine am tresărit şi ne-am întors capetele spre el.

- E totul OK cu congelatorul? a întrebat el. Ne-a văzut lângă chiuvetă şi s-a încruntat. Totul în regulă?

Mi-am scos degetele dintre ale lui Isaac şi am închis robinetul.

- Da. Isaac s-a ocupat de reanimarea mâinilor mele.

- Ce băiat bun. Să chem un tehnician sau vă descurcaţi? a întrebat el, nerăbdător.

Mă descurc, a zis repede Isaac.Am dat din cap şi m-am sprijinit cu spatele de blatul de lucru. Al a dispărut din nou în spate. Am simţit privirea lui Isaac, dar l-am evitat. M-am apucat să spăl paharele murdare pe care le debarasase de pe mese.

Capitolul 14

Ar fi fost o exagerare să afirm că Amanda şi cu mine ne plăceam înainte de problema Cooper. Abia dacă schimbam o vorbă şi ne ignoram în cea mai mare parte a timpului. De când văzuse pozele de pe laptopul meu, ea şi cele două prietene ale ei îmi transformau cursul de luni cu Robyn în trei ore de iad.

Se aşezau mereu pe rândul din spatele meu şi comentau tot ce făceam, tot mai des şi tot mai tare. Erau atât de evidente, încât nu doar un tip de lângă mine, ci chiar şi Robyn îmi recomandaseră să mă mut. Dar nu voiam să le ofer această satisfacţie celor trei. Dacă voiau să se poarte mai departe ca nişte copii, atunci rezistam.

în timp ce Robyn explica în faţă ceva legat de prezentarea ei, am deschis folderul „NEAPĂRAT!" din „Grant Isaac Grant" şi am trecut lent de la o poză la alta. Eram agitată, pentru că voiam să i le arăt lui Robyn şi nu îmi dădeam seama cum i se vor părea. Erau lipsite de cusur, din punct de vedere tehnic, şi ştiam asta. Dar îmi făceam griji că Robyn avea să considere, aşa cum mă temeam, că schimbarea lui Isaac nu era suficient de vizibilă.

- Ia uite, a şoptit Amanda atât de tare, că mi-am dat ochii peste cap.

Prietena ei a şoptit la fel de tare:

- E tipul ăla ciudat pe care l-a refuzat Madison, îţi aminteşti?

- Ah, *ăla*. Amanda a râs încet. Avea „virgin" scris cu litere mari pe frunte.

M-am întors şi am privit-o furioasă.

- Ah, a făcut Amanda. Nu mai e cazul.

Cele trei au chicotit la adăpostul mâinilor. Cu dinţii încleştaţi, m-am întors şi m-am concentrat din nou la fotografii.

Mi s-a părut că a trecut o veşnicie până ce Robyn a străbătut rândurile şi a ajuns la mine. Astăzi începuse din spate, însă măcar aşa rândul cu Amanda şi prietenele ei fusese deja evaluat, iar ele puteau ieşi din sală.

- Arată-mi, a spus Robyn, prietenoasă.

Şi-a tras un scaun la masa mea şi s-a sprijinit cu braţele de margine.

Am deschis fotografiile în ordinea în care le pregătisem pentru proiect. Apoi am întors laptopul spre Robyn, ca să se poată uita a doua oară, în ritmul propriu. Din când în când, se încrunta sau mormăia. Când a terminat, mi-a împins laptopul înapoi. Şi-a dus mâinile cu degetele împletite la gură şi m-a privit.

- Nu-ţi plac, am zis, lipsită de expresie.

A lăsat mâinile în jos.

- Nu e aşa. Doar că sunt... S-a strâmbat şi s-a aplecat din nou peste marginea mesei, ca să mai privească o dată pozele. Sunt regizate. Modelul tău ştie că îl fotografiezi şi asta se vede. Nu cred deloc că e un tip cool, doar fiindcă l-ai pozat într-un loc cool şi poartă geacă de piele. A arătat spre poza cu pricina. Uită-te numai cât de rigidă şi de artificială este compoziţia.

M-am uitat în jos. Am început să îmi trag de lacul negru de unchii, care se crăpase deja în câteva locuri.

- Ai şi alte propuneri? a întrebat ea, închizând fişierul.

Am clătinat din cap.

- Nu. Am vrut să arăt un proces de tranziţie şi să pun fotografiile înainte şi după unele lângă celelalte, pentru contrast.

- înţeleg mesajul. Dar fotografiile nu sunt suficiente. Nu simt nimic aici. Şi-a lovit pieptul cu

palma. Asta fac dintotdeauna când vine vorba de imagini.

Mi-am muşcat buza de jos. Cu cât mă uitam mai mult la poze, cu atât mai dezamăgită eram. Robyn avea dreptate. Isaac dădea impresia de rigiditate. îi impusesem toate astea şi nu fusese nicidecum ideea lui. Se *vedea.* Cu atât mai mult acum, când ajunsesem să îl cunosc ceva mai bine, imaginile mi se păreau şi mai oribile.

- Ar fi bine dacă ai încerca altceva. Zic să vezi şi cu alt model. Câteodată ai idei geniale, însă implementarea nu merge aşa cum ţi-ai imaginat.

Am mârâit, descurajată.

- Reuşeşti tu, a spus, făcându-mi un semn prietenos din cap, înainte să se ridice şi să mă lase singură cu laptopul.

Am parcurs din nou fotografiile, una după alta. Depusesem multă muncă în acest proiect. Isaac făcuse tot ce putuse ca să asculte orice îi cerusem, şi acum? Să mă duc la el şi să îi spun că a picat toată povestea şi că îmi caut alt model? Că trebuia să se reapuce de purtat bretele şi papion şi că înţelegerea noastră era de domeniul trecutului?

Nu. Nu puteam căuta pe altcineva. Credeam în proiect şi ştiam că fuseseră momente în care-l fotografiasem pe Isaac şi mi se păruse bine. Aveam nevoie de asemenea momente.

Dar, în primul rând, aveam nevoie de părerea lui Isaac.

După o scurtă oprire la cămin, ca să-mi iau aparatul, m-am dus la Isaac. Uşa clădirii era deschisă, aşa că am intrat şi am urcat scările. La uşa apartamentului m-am oprit. Pe coridor răsuna muzică italiană, acompaniată de o gălăgie atât de mare, că m-am întrebat, pentru o clipă, dacă nu greşisem clădirea. Am aruncat o privire spre sonerie. Nu, eram unde trebuia. Am apăsat pe buton. După un minut,

pentru că nimeni nu îmi deschidea şi muzica se auzea şi mai tare, am bătut cu pumnul în uşă.

A răspuns Isaac. Arăta de parcă tocmai alergase un maraton.

- Ce faci aici? a întrebat, gâfâind.
- Salut. Am vrut să...

M-a întrerupt un urlet asurzitor. încruntată, m-am uitat dincolo de Isaac. Pe jos erau împrăştiate geci şi articole de încălţăminte, printre altele care aparţineau cu siguranţă unei femei. Pe lângă ele, am mai văzut trandafiri uscaţi, un glob cu ninsoare artificială şi o inimă de pluş. M-am uitat mirată la Isaac.

- Regina s-a despărţit din nou de Gian, a spus el şi s-a dat la o parte, ca să intru. Am ajuns acasă şi l-am găsit beat- mort, aruncând lucruri prin apartament. A luat-o razna.

Muzica era atât de tare, că trebuia să fac eforturi să nu îmi astup urechile.

- Ce a făcut cu el? am întrebat tare, ca să acopăr muzica.
- Nu ştiu. Cred că...

Restul de cuvinte s-a pierdut, pentru că Gian a început să cânte din rărunchi odată cu Eros Ramazotti. Mai bine zis, să urle.

îi povestisem lui Isaac despre discuţia mea cu Robyn şi voiam să îl întreb care era părerea lui. Dar asta mai putea aştepta. Am făcut un pas spre uşa închisă, nesigură dacă trebuia să mă bucur sau să-mi fie teamă de ce aştepta în spatele ei.

- Intri pe riscul tău, a strigat Isaac, însă eu deschisesem uşa deja.

Gian stătea pe masă. Era semi-dezbrăcat şi îşi legase tricoul în jurul capului, ca pe un turban. într-o mână ţinea o sticlă de vin pe jumătate goală, pe care o folosea ca microfon.

M-am uitat înjur şi voiam să merg să dau muzica mai încet, când Isaac m-a prins de mână.

- Când am încercat acelaşi lucru, a aruncat cu o sticlă goală după mine, a zis el tare şi a arătat spre un munte de cioburi întunecat^ care se afla în faţa mesei pe care erau televizorul şi instalaţia de sunet. Am ridicat din sprâncene. Isaac nu exagerase când spusese că Gian o luase razna.

Gian continua să danseze şi să urle pe masă. Avea ochii închişi şi interpreta la sentiment o baladă italiană, din care nu pricepeam niciun cuvânt. M-am dus spre el şi l-am apucat de blugi.

S-a uitat la mine.

- Bella! a spus şi a închinat cu sticla.
- Gian! am strigat, să acopăr muzica.
- Vino să dansezi cu mine!

Şi-a dat capul pe spate şi a gâlgâit din sticlă.

Nu m-am gândit de două ori şi m-am urcat lângă el, pe masă.

- Daaa! a urlat el şi mi-a îndesat sticla în mână. La refren, a urlat din răsputeri. Am dus sticla de vin la spate, în speranţa că Isaac va înţelege ideea. O secundă mai târziu, mi-a luat-o.
- Ce s-a întâmplat? a întrebat Gian, tare.

A ridicat mâna şi a clătinat din cap. Cu cealaltă mână m-a tras spre el şi a început să danseze cu mine pe masă.

Era o minune că n-am căzut amândoi pe podea, căci am ajuns chiar pe margine de câteva ori.

Când s-a oprit cântecul, m-am îndepărtat puţin de el şi i-am luat faţa în mâini, forţându-l să se uite la mine. Ochii lui căprui erau injectaţi.

- Cât ai băut? am întrebat.

A ridicat degetul mare şi arătătorul şi le-a frecat unul de altul, rânjind.

- *Solo un pochino*[1].

---

1 Doar puţintel (lb. it. în orig., n. trad.)

- Ce s-a întâmplat, Gian? am întrebat şi i-am ţinut faţa îndreptată spre mine. Avea pete roşii pe gât şi pe trunchi. Faţa îi era acoperită de un strat de sudoare. Nu arăta deloc bine. Părea să fie pe punctul de a-şi pierde cunoştinţa.

- *Io non voglio parlare*[1], a zis. încă nu.

Şi-a lăsat capul să cadă în faţă, pe umărul meu. I-am mângâiat ceafa şi am căutat privirea lui Isaac. Părea preocupat, surprins şi amuzat - toate în acelaşi timp.

- Haide, Gian, a spus el, apucându-l de braţ. Te ajut eu să cobori.

Gian s-a clătinat şi, pentru o clipă, mi-a fost teamă că se va prăvăli peste Isaac, în mijlocul cioburilor. Dar a reuşit să coboare teafăr de pe masă şi Isaac l-a ajutat să ajungă la canapea.

- Sawyer, a murmurat el, cu ochii închişi, şi a bătut cu palma spaţiul de lângă el. M-am aşezat, iar el s-a lăsat să cadă într-o parte. Capul i-a aterizat pe umărul meu şi un braţ pe burta mea.

Isaac s-a folosit de prilej ca să închidă muzica. Am respirat uşurată.

Gian nici nu a părut să remarce.

- Ce s-a întâmplat cu Regina şi cu tine? am întrebat. Din colţul ochiului am observat că Isaac dispărea în bucătărie. S-a întors cu o măturică şi a început să strângă cioburile.

- Am încercat. Dar..., a început Gian.

Mi-am adus aminte ce îmi povestise Isaac despre relaţia dintre Regina şi Gian.

- Ce ai încercat?

- A spus că mă iubeşte, dar că este încă tânără şi că vrea să încerce chestii. A trebuit să mă

---

1 Nu vreau să vorbesc (lb. it. în orig., n. trad.)

chinui să pricep ce îmi îngâna pe umăr. Voia un menage a trois, dar eu nu. Aşa că am căutat un compromis.

- Ce fel de compromis?

- Voia..., s-a poticnit el.

- Ce voia?

Gian nu a răspuns.

- Haide, Gian.

- Voia să mă uit la ea cum face sex. Cu un alt bărbat. M-am uitat lung la el.

- Să nu-mi spui că ai făcut asta. A oftat.

- Aveam de ales? O iubesc.

- Aveai de ales să-i spui să se ducă naibii. A inspirat întretăiat.

- Tu înţelegi.

- La naiba cu Regina, a zis Isaac brusc. Nu merită. Gian s-a desprins brusc de mine.

- La naiba cu *tine,* Isaac. Nu ţi-a plăcut niciodată de

- Cu un motiv întemeiat, a zis el, sec.

- Spui asta doar pentru că n-ai idee ce înseamnă să fii îndrăgostit.

În ochii lui Isaac a scânteiat ceva întunecat. Fără niciun cuvânt, s-a răsucit pe călcâie şi a plecat în bucătărie, cu un făraş plin de cioburi. Am auzit zgomotul căderii lor în coşul de gunoi.

Gian a înghiţit cu greu.

- Shit. Sunt un ticălos.

- Şi încă cum, am fost de acord.

- Mersi, a mormăit.

- Sincer, însă, fosta ta nu-i în toate minţile. încetează să mai înghiţi rahaturile ei şi uit-o.

- Aş vrea să pot, a murmurat el atât de încet, că am fost sigură că şi-o spusese mai degrabă lui decât mie.

După o vreme a ridicat capul şi m-a privit cu ochii mijiţi.

- Sawyer, trebuie să-ţi spun ceva.

- Ce?

- S-ar putea să fi băut într-adevăr cam mult.

- Nu mai spune.

- Nu, serios. Şi chestia aia cu sticla şi cu Isaac... a fost un accident. A vrut să închidă muzica, m-am îndreptat spre el - a simulat mişcarea - şi sticla mi-a alunecat cu toată puterea din mână. A mimat o explozie cu mâna.

- Nu s-a întâmplat nimic, am spus, liniştindu-l. Isaac a supravieţuit.

A încercat să se ridice, dar s-a poticnit şi a căzut iar pe canapea.

- Shit. N-o să mai pot dormi niciodată în patul meu.

M-am uitat lung la el, apoi la uşa camerei lui.

- S-a întâmplat ceva *acolo?* S-a strâmbat, amărât.

- Poţi dormi în patul meu.

Gian şi cu mine am întors capetele spre Isaac, în acelaşi timp. Stătea în uşa bucătăriei, cu braţele încrucişate, şi ne urmărea.

- Mersi, a murmurat Gian, evitându-i privirea. L-am ajutat să se ridice. Când m-am asigurat că nu va cădea şi că era în stare să găsească patul lui Isaac, i-am dat drumul. A închis uşa în urma lui.

M-am răsucit spre Isaac. Nu se clintise încă şi se uita la canapea, posomorât. Cuvintele lui Gian îl afectaseră.

- Mâine va avea o mahmureală să o ţină minte.

Isaac nu s-a uitat la mine şi nici nu mi-a răspuns. Am încercat din nou.

- Să ştii că nu ai exagerat în ceea ce o priveşte pe fosta lui. Chiar nu e întreagă la minte.

Isaac a dat din cap şi totuşi privirea lui era departe. Părea mohorât şi această nouă latură a lui nu îmi plăcea deloc.

Am pocnit din degete. A ridicat capul.

- Unde ai plecat? am întrebat şi m-am apropiat de el. Voiam să mă aşez pe canapea sau pe un scaun. Sau pe puf. Dar Isaac mă atrăgea ca un magnet.

- Ce a spus el nu este adevărat, a zis, într-un târziu. Avea privirea întunecată.

- Ştiu precis cum e să fii îndrăgostit.

Nu am pus alte întrebări. I-am pus mâinile pe braţe.

- Ştii bine că n-a vrut. Adică... şi-a văzut iubita cu alt tip. După ceva de genul, ajungi să spui lucruri care rănesc.

A scos un mârâit.

L-am zgâlţâit puţin, ca să-şi relaxeze braţele.

- Haide.

A oftat şi a încuviinţat. Apoi a părut să-şi dea seama de ceva.

- Nu vreau să par nepoliticos, dar ce cauţi aici? Am decis că nu era un moment potrivit să îi povestesc despre îndoielile mele cu privire la fotografii. Avea deja suficiente pe cap ca să-l mai încarc şi cu ale mele.

- Am uitat. Să plec? Ai alte planuri?

- Nu, a zis atât de repede, că aproape s-a poticnit. S-a înroşit. Apoi şi-a dres glasul.

- Ţi-e foame? Gian a adus ieri resturi.

De parcă l-ar fi înţeles, stomacul mi-a ghiorţăit tare. Isaac a râs.

- Mi se pare suficient de clar răspunsul. L-am urmat în bucătărie.

- Am putea da din nou drumul muzicii lui Gian? Aşa ar părea că suntem în Italia.

Am vrut să fac o glumă, dar Isaac a scos un zgomot ca de vomă.

- Nu mai ascult în viaţa mea o melodie de la Eros Ramazotti. Aş prefera să îi dau foc acelui CD.

A fost aproape o încurajare să cânt.

- *Se bastase una bella canzoneee...!* Mâna lui Isaac s-a închis peste gura mea.

- Dumnezeule, potoleşte-te.

I-am lins degetele, iar el şi le-a tras înapoi, râzând.

- Ceva, ceva, *amoreeel*

- Ceva, ceva, *amore*? Cu siguranţă nu aşa sunt versurile.

- *Se bastase una bella canzone...,* am reînceput.

- E singurul vers pe care-l ştii.

- Pentru că Gian mi l-a urlat în ureche. Dar pot să caut pe Google restul textului, nu-i problemă.

Isaac a clătinat din cap, zâmbind. A ridicat o mână şi mi-a dat la o parte o şuviţă de păr. Mi-am ţinut respiraţia. Buricele degetelor lui mi-au atins scurt obrazul. Mi-a trecut şuviţa după ureche. M-am încălzit când mi-a atins lobul urechii. Căldura mi s-a răspândit pe faţă şi apoi în stomac - care a chiorăit din nou.

- Salut, stomacul lui Sawyer, a spus Isaac, fără să-şi ia privirea din ochii mei. De ce ai avea poftă? Avem paste carbonara, pâinici pizza sau caprese. Cum ai zis? Isaac s-a aplecat în faţă până când faţa lui s-a lipit de stomacul meu. Cu urechea lângă burta mea, părea să aştepte un răspuns.
- Idiotule, am zis, lovindu-l uşor cu palma peste cap.
- Ssst, ascult ce-mi spune stomacul.
- Stomacul spune să încetezi cu tâmpeniile.
- Cred că ai înţeles greşit. Mie mi-a spus că n-are nimic împotrivă să mănânce paste.

Isaac s-a ridicat, rânjind, şi s-a îndreptat spre frigider. L-am urmărit scoţând câteva recipiente de aluminiu şi inspectându-le conţinutul.

Locul în care mă atinsese îmi pulsa.

Dintr-odată mi-am dat seama de ceva.

Sub nicio formă nu voiam să renunţ la proiect

.Capitolul 15

Când am deschis uşa joi seara şi l-am privit pe Isaac, am zâmbit. Se îmbrăcase la patru ace, cel puţin potrivit definiţiei mele. Ştiam ce fel de haine considera el estetice, aşa că îmi puteam doar imagina cum se simţea cu blugi rupţi şi părul ciufulit.

- Haide. Sunt gata, am spus şi m-am postat din nou în faţa oglinzii.
- Dawn a plecat deja la Spencer?
- Da, de vreo oră, am murmurat, în timp ce îmi trăgeam nitel părul din elastic, ca să nu pară atât de strâns prins.
- Arăţi bine, a zis Isaac.

Am încercat să nu-mi las surprinderea să se vadă. Cu câteva săptămâni în urmă, nici mort nu ar fi făcut un asemenea compliment.

- Mersi. Şi tu.

A schimbat subiectul.

- Mă obişnuiesc uşor, uşor cu noile haine. Ar fi trebuit să o vezi pe Ariei, când am mers acasă weekend-ul trecut.

- Ce a zis? am întrebat.

Mi-am luat creionul kohl şi am început să-mi conturez ochiul stâng.

Nu mai rămăsese mare lucru din machiajul de dimineaţă. îmi petrecusem toată ziua în studioul din campus, ocupându-mă de invitaţiile pentru nunta lui Riley şi Morgan. Era singurul lucru pe care mi-l ceruseră, aşa că mi-am investit toată energia până când am fost 100% mulţumită de rezultat.

De la cearta mea cu Riley din Renton mă străduisem să mă prefac că mă bucur pentru ea şi că ascult cu plăcere când îmi povestea despre nuntă. Dar faptul că nu mă întrebase dacă voiam să-i fiu domnişoară de onoare încă mă râcâia. Nu ştiam de ce, pentru că nu-mi puteam imagina ceva mai nasol decât să fiu implicată în planificarea nunţii.

- La început nu m-a recunoscut, a zis Isaac, smulgându-mă din gânduri. Apoi a ţipat. La final mi-a spus că trebuie neapărat să-i povestească celei mai bune prietene că fratele ei mai mare arată acum ca un star pop.

S-a uitat prin cameră, căutând un loc unde să se aşeze, dar peste tot erau haine, fotografii şi alte lucruri nedefinite, pentru că Dawn bricolase ceva, iar eu îmi sortasem prin vechea mapă. Isaac s-a uitat întrebător spre patul meu.

- Aşază-te liniştit, i-am zis. Am verificat dacă conturul arăta la fel la ambii ochi.

Isaac a dat la o parte un morman de fotografii şi s-a aşezat pe marginea patului.

- Ceilalţi cum au reacţionat? am întrebat.

- Levi nu a remarcat nimic, iar Ivy a fost derutată. Pentru o clipă, nu m-a recunoscut nici ea. Ah, şi bunicul m-a întrebat dacă aveam...

S-a oprit brusc.

M-am răsucit spre el.

Isaac scosese o poză din teanc şi se uita la ea

.Era un seminud al meu. Aveam capul dat pe spate, îmi ţineam un braţ peste stomac şi pe celălalt îndoit, atingându-mi uşor buzele cu degetele. Braţele mele erau poziţionate astfel încât să-mi acopere sânii, dar fotografia tot arăta o suprafaţă mare de piele. Mi se vedeau şi câteva dintre tatuaje. Deşi poziţia mea le ascundea în mare parte şi nu mi se puteau citi rândurile de pe coaste, se puteau recunoaşte câteva contururi.

- Tu eşti? a întrebat Isaac, cu voce ascuţită.
- Da, am zis.

Isaac şi-a ţinut respiraţia. Am devenit agitată, pentru că nu spunea nimic şi pentru că nu-mi dădeam seama din privirea lui ce simţea. Poate că i se părea complet inestetică şi nu ştia cum să-mi spună frumos.

- Nu e tocmai reuşită, am murmurat, ca să umplu tăcerea. Lumina nu e tocmai aşa cum mi-aş fi dorit. Dar...
- Sawyer.

N-am mai spus nimic şi am văzut cum Isaac atingea fotografia cu degetele - umărul, tatuajul. S-a uitat apoi la mine.

- Este... foarte frumoasă.

Mi s-a uscat gura şi mi-am umezit buzele cu limba.

- Mulţumesc.

- Pot să mă uit prin mapa ta?
- Sigur. Dar e ca şi goală, fiindcă azi am sortat-o.

M-am răsucit din nou spre oglindă şi mi-am cercetat
machiajul pentru ultima dată. Am pus apoi creionul pentru contur înapoi în trusa de cosmetice şi am închis fermoarul.

- Cred că e sora ta, a zis Isaac.

M-am întors iar spre el. Ţinea una dintre fotografiile făcute pentru invitaţiile de nuntă. îmi developasem poza preferată, pentru că avea să dea bine în portofoliu.

- Da, şi logodnicul ei.
- Arată numai buni de pus pe coperta unei reviste despre tatuaje, a zâmbit el. Poza e recentă.

De unde ştii? am întrebat

.A ridicat din umeri.

- Cele de aici, a arătat el spre teancul dezordonat de pe pat, au un stil diferit şi par uşor visătoare. Cele de aici, a ridicat el mapa, arată făcute de Sawyer Dixon.

L-am privit surprinsă. în timp ce scoteam pozele mai vechi din mapă şi le adăugam pe cele noi, mă gândisem exact la fel. Se vedea cât crescusem în ultimul an şi că îmi găsisem propriul stil. Dar mi se părea fascinant că văzuse asta Isaac, care nu avea nicio legătură cu arta sau cu fotografia.

M-am aşezat lângă el.

- Am făcut-o când am vizitat-o pe Riley în Renton.

- îmi place, a zâmbit Isaac. Cum merg planurile de nuntă?

Am încremenit. N-avea decât să mă întrebe orice despre poze, însă pe subiectul Riley n-aveam de gând să spun nimic. Făcusem greşeala de a-i povesti prea multe în pivniţă, în ziua lui de probă pentru Al. Nu aveam să o repet.

- De fiecare dată când pomenesc despre asta, te închizi complet.

I-am evitat privirea şi m-am uitat la Riley şi la Morgan, care se priveau în ochi, îndrăgostiţi.

- Atunci nu mai pomeni de asta, Isaac.

A închis mapa şi a aşezat-o pe pat. A luat apoi teancul de fotografii vechi şi le-a aşezat cu atenţie, până ce niciuna nu mai avea colţuri în afară şi toate arătau ceva mai ordonat. Apoi şi-a ridicat mâna spre faţa mea. La fel de protector cum aşezase fotografiile mi-a atins obrazul cu vârfurile degetelor. Dar eu nu puteam fi aranjată.

Privirea i-a devenit grea, iar când a deschis gura să spună ceva, i-am luat-o înainte.

- Mergem?

A lăsat mâna jos şi a dat din cap.Capitolul 16

De fiecare dată când mă invitase Dawn la Spencer până acum, reuşisem să evit politicos. Ştiam, din poveştile ei, că locuia într-o zonă bună şi că avea o casă întreagă la dispoziţie.

Nu mă gândisem însă cât de *imensă* era. Cred că avea părinţi putred de bogaţi. Priveam în jur din grădina aflată în faţa casei, în timp ce Isaac mi s-a părut mult mai puţin impresionat. Poate că mai fusese aici. Sau nu era la fel de impresionabil ca mine.

Am sunat la uşă şi a deschis Dawn, după nici două secunde. Mi-a zâmbit larg, apoi şi-a întors privirea spre Isaac.

- Wow! a strigat ea.

Isaac se foia de pe un picior pe altul. Obrajii i s-au colorat în roz când Dawn l-a măsurat din cap până în picioare.

- Ne-am mai văzut.

- Da, aşa este. Dar la universitate. Acolo mă concentrez la cursuri, nu la tine, a zis Dawn, cu o mişcare ce îi cuprindea întregul corp. A făcut un pas în faţă şi l-a adulmecat. Arăţi ca o versiune optimizată a lui Isaac. Din fericire, încă miroşi ca Isaac *al meu*. Ceea ce-i foarte bine.

Isaac arăta de parcă ar fi preferat să-l înghită pământul.

Mi-am încreţit nasul.

- Ţi-a zis deja cineva că e foarte ciudat să adulmeci alte persoane? am întrebat-o.

- Dă-mi pace, a zis ea, prinzându-mă de mână şi trăgându-mă după ea în casă. A închis uşa şi s-a uitat iar la Isaac. Sau, mai bine zis, la braţele lui, pentru că tocmai îşi scosese geaca.

- Dawn, serios, dacă te mai holbezi aşa, îi spun lui Spencer, am ameninţat-o.

- Ce-mi spui? Ca la o apăsare de buton, iubitul lui Dawn a apărut pe hol. L-a descoperit pe Isaac şi a fluierat. Rahat, Grant. Cât pe-aci să nu te recunosc.

Isaac s-a înroşit mai tare.

- Oameni buni, începe să devină incomod, i-am anunţat eu.

Spencer a rânjit, cu un braţ în jurul taliei lui Dawn.

- Haide, dulceaţă. Devenim cuplul ăla oribil cu care nu vrea nimeni să aibă de-a face. Nu vrem asta, nu?

A sărutat-o pe gât şi a tras-o după el.

Isaac şi cu mine i-am urmat, la o distanţă confortabilă. Isaac se mişca încă greu şi îşi privea pantofii, dar eu mă uitam curioasă înjur.

Casa lui Spencer arăta şi la interior ca la exterior - de parcă persoana care locuia acolo era nemaipomenit de bogată. Mobila era scumpă, iar decorul, stilat. Eram sigură că se ocupase cineva specializat. Niciun tip de vârsta lui nu avea un gust desăvârşit.

în timp ce Spencer s-a îndreptat spre doi ţipi pe care nu-i cunoşteam, Dawn ne-a condus prin camera de zi. Acolo se aflau deja câteva grupuleţe, care discutau peste muzica pop dată tare, care venea din boxele mari. Am intrat pe o uşă deschisă, care ducea spre terasă şi apoi în grădină, unde se juca beer pong. Apoi am intrat în cea mai mare şi mai modernă bucătărie pe care o văzusem vreodată.

- Bucătăria asta e mai mare decât dormitorul meu, a mârâit Isaac din spate.

- E mai mare decât toată camera noastră de zi, am fost şi eu de acord.

A agitat entuziasmată o sticlă de şampanie. Nu i-a păsat că spuma îi curgea peste mână. Obrajii ei roşii trădau faptul că nu era primul pahar pe care-l consuma în seara aceea.

- Serios, Sawyer nu vine niciodată aici. Ţie trebuie să-ţi mulţumesc pentru vizita asta, Isaac.
- Mulţumesc de invitaţie, a zis el politicos.
- Deci? a întrebat ea, întinzându-ne mai întâi mie, apoi lui, câte un pahar plin. Cum merge proiectul vostru?

Am ciocnit.

- Merge, am spus eu. Lent, dar merge.
- Credeam că l-ai schimbat deja de mult într-un bad boy total, a zis Dawn, cu o privire elocventă spre Isaac.
- Aşa credeam şi eu, a zis Isaac, privindu-mă gânditor.

Am ridicat din sprâncene.

- Atunci du-te şi vorbeşte cu o fată.

Tocmai băuse din şampanie şi s-a înecat.

- Ce?
- După toate lecţiile, ar trebui să fie floare la ureche, am zis.
- Lecţii? I-ai dat ore de flirt? a întrebat Dawn şi a plesnit din palme. Ce interesant! Vreau să-l observ şi eu flirtând.
- De parcă aş putea, dacă ştiu că voi două căscaţi

- gura.E doar o vorbă, ca să nu încerci, am zis şi i-am îndesat un cot în coaste.

Paharul i s-a clătinat şi el s-a uitat urât la mine. I-am susţinut privirea până când a oftat şi a dat resemnat din cap.

- în ciuda voinţei mele.

- Te porţi de parcă ar fi o pedeapsă, am zis, când neam întors cu toţii în camera de zi. O să te distrezi. Crede- mă.

Dawn şi cu mine ne-am aşezat pe două scaune libere de la masă. Isaac a rămas în picioare.

- Vrei să spui că voi o să vă distraţi, a mârâit. Eu o să mă fac de tot rahatul.

- De ce? am întrebat, oftând. Chiar trebuie să-ţi amintesc care e cea mai importantă lecţie, Grant, Isaac Grant?

- Care e cea mai importantă lecţie? a întrebat Dawn. Am văzut precis când Isaac şi-a reţinut o privire exasperată, cât a spus:

- încrederea în sine.

- Ah, a zis Dawn. M-am întors spre ea.

- Ţie şi lui Spencer aproape că v-au ieşit ochii din cap când l-aţi văzut. Am ridicat din umeri. Dar indiferent cât de mult i s-ar spune că e sexy, nu crede.

- Haide, Sawyer, a răspuns Isaac, cu o privire urâtă. Dawn se uita de la mine la el, zâmbind. Nu îi puteam desluşi expresia, însă ceva părea să se petreacă în capul ei.

- Eu aş spune să încerci cu Everly, a spus ea. Isaac a oftat.

- Să nu începem iar povestea cu prietenele tale singure, Dawn.

- Se va bucura dacă vorbeşti cu ea, sunt convinsă. A păţit ceva, dar nu vrea să vorbească despre asta. Cred că-i va face bine să fie nitel distrasă.

Am urmărit privirea lui Dawn spre partea opusă a încăperii, unde se afla sora ei vitregă. Nu pentru prima dată am constatat cât de frumoasă era, cu trăsăturile ei delicate, tenul palid şi părul negru, scurt. Dar se uita la telefonul mobil, într-o stare catatonică, şi părea să nu remarce nimic din ce se întâmpla în jurul ei.

- Mi se pare* că ar dori să fie lăsată în pace, a zis Isaac, însă a ridicat mâinile când mi-a văzut privirea. OK, OK, bine. Şi-a golit paharul dintr-o înghiţitură. Apoi l-a pus pe masă şi s-a uitat de la Dawn la mine. Mă duc acolo să vorbesc cu ea despre friptură.

S-a apropiat de canapea şi de Everly, cu paşi reţinuţi.

- Despre friptură? a întrebat Dawn, derutată.

- Conversaţie, i-am explicat.

- Despre carne?

- I-am spus să vorbească despre subiecte cu care se simte confortabil. Vorbeşte cu plăcere despre muncă.

Dawn a încuviinţat şi ne-am uitat cum s-a aşezat Isaac pe canapea şi i s-a adresat lui Everly.

- Cred că ar fi trebuit să îi spun că Everly este vegetariană.

M-am uitat şocată la ea. Apoi am izbucnit amândouă în râs.

- De ce râdeţi? a întrebat Spencer.

S-a apropiat de noi şi s-a sprijinit de spătarul scaunului lui Dawn. M-am întrebat dacă îl atrăsese râsul ei.

- Nimic important.

- Atunci ai putea să vii cu mine, să dansăm puţin, a spus el şi s-a aplecat ceva mai tare peste scaun. Dawn a dat capul pe spate şi i-a zâmbit. Apoi s-a răsucit spre mine, întrebătoare.

Am dat din mână.

- Du-te liniştită. E în regulă dacă fac nişte poze?

- Sigur, a zis Spencer şi a tras-o pe Dawn de braţe, ca să se ridice.

Dawn a zâmbit.

- Revin, Sawyer.

S-au dus spre centrul încăperii, unde se mişcau deja câţiva oameni în ritmul muzicii - sau încercau.

L-am scos pe Frank din rucsac, iar când mi l-am atârnat în jurul gâtului m-am simţit imediat mai bine. Am prins obiectivul şi am făcut o poză ringului de dans provizoriu. Am încercat să fac un plan-detaliu cu Spencer şi Dawn, însă se mişcau atât de repede că nu-mi ieşea. Când a văzut Dawn că aveam aparatul spre ea, a scos limba la mine. Am zâmbit şi am apăsat chiar atunci pe declanşator. Voiam să imprim poza şi să i-o agăţ deasupra patului.

Am privit prin obiectiv şi am îndreptat aparatul în direcţia lui Isaac.

El stătea încă pe marginea canapelei, dar Everly se răsucise spre el. Spunea ceva care o făcea să râdă. Am apăsat imediat declanşatorul. Nu ştiam despre ce discutau, dar obrajii lui Isaac se înroşiseră. Am mărit planul şi chiar atunci s-a aplecat în faţă, iar eu a trebuit să îndepărtez iar imaginea, ca să văd ce se întâmpla.

Mi-a stat inima.

Isaac îşi pusese o mână pe braţul lui Everly şi o mângâia cu degetul mare. Ea îi zâmbea.

Oare şi eu îl privisem aşa când mă atinsese? Degetul mi-a plutit deasupra declanşatorului, în timp ce-i observam. Cum îşi sorbeau cuvintele de pe buze. Cum îşi zâmbeau. Cum îşi mutase Everly mâna în direcţia lui Isaac, parcă sperând că-l va atinge.

Se părea că făcusem totul ca la carte.

Atunci de ce mă simţeam de parcă se întâmpla ceva greşit?

Nu puteam apăsa pe buton. Ce făcea Isaac nu puteam fixa prin obiectiv. Ca de la sine, am lăsat aparatul jos. Asta a făcut lucrurile şi mai rele. Prin obiectiv, păruse doar o piesă de teatru - nu reală, ci regizată.

Dar se întâmpla cu adevărat, şi încă sub ochii mei. Nu puteam să mă uit în altă parte.

Everly a zis ceva, iar Isaac a râs. Nici urmă de timiditate la el. Nimic din reţinerea şi din îndoiala care i se citeau atât de frecvent pe chip.

Mi-am încleştat dinţii şi mi-am ferit privirea. Apoi mi-am închis aparatul şi l-am îndesat înapoi în rucsac. Fără altă privire spre Isaac şi Everly, am intrat în bucătărie, în zona în care depozitase Spencer alcoolul. Am cercetat sticlele până când am găsit vodca mea preferată.

Mi-am turnat o porţie generoasă în pahar şi tocmai voiam s-o amestec cu suc de portocale, când lângă mine s-a postat cineva, atât de aproape că ne-am atins de la umăr la şold.

Am sperat, pentru o frântură de secundă, că era Isaac.

în schimb, era Cooper cel care îmi zâmbea.

- Salut.

Pentru o clipă, n-am ştiut cum să reacţionez şi doar m-am holbat la el.

Apoi am pus sticla înapoi pe masă, am luat paharul şi am trecut pe lângă el, în direcţia camerei de zi, fără un cuvânt.

La uşă, m-a oprit. Mâna lui m-a prins de braţ.

- Aşteaptă.

Cu sprâncenele ridicate, m-am întors spre el.

- Ce vrei?

- Voiam doar să te salut.

- Salut, am zis sec şi am vrut să-mi eliberez braţul, dar el mă ţinea în continuare.

- Care-i faza? m-a întrebat.

- îţi baţi joc de mine? Lasă-mă în pace, Cooper, şi du-te la iubită.

S-a uitat la mine derutat, de parcă n-ar fi avut idee care era problema.

M-am încruntat. Era imposibil să nu ştie de ce nu mai voiam să am vreo legătură cu el. Am deschis gura chiar când, din spatele meu, am auzit o voce rece ca gheaţa:

- Ia mâinile de pe prietenul meu, Dixon.

Am încremenit.

Se putea oare să devină mai proastă decât era deja seara aceea? De ce naiba invitase Spencer tocmai oamenii ăştia?

M-am întors şi m-am uitat drept în ochii furioşi ai Amandei.

Cooper şi-a luat mâna de pe braţul meu.

- Babe..., a zis el, făcând un pas spre ea.

Dar Amanda nu l-a luat în seamă. Se uita doar la mine.

- Cred că eşti disperată, a zis ea, arătând cu sticla de bere spre mine. Chiar nu poţi sta departe de iubiţii altora?

- Doamne. Nu aveam nevoie de drama asta.Nu ştii despre ce vorbeşti, Amanda, am zis pe cât de încet posibil.

A râs ascuţit.

- Ba ştiu exact despre ce vorbesc, a zis ea tare. Câteva persoane întorseseră deja capetele spre noi. Târfă eşti, târfă rămâi.

Am tresărit.

Exact ca maică-ta.

Cu colţul ochiului am văzut că Isaac se ridicase de pe canapea. Am strâns din dinţi şi mi-am coborât privirea. Nu voiam să se uite la mine.

- Amanda, a zis Cooper încet. Las-o baltă.

- Mi-ai promis, Cooper! Ai spus că a fost o scăpare! Că lui Sawyer Dixon i-o trage toată lumea şi nu înseamnă nimic.

Cineva a râs tare. Urechile au început să-mi vâjâie şi privirea mi s-a înceţoşat. Am strâns atât de tare mâinile în pumni că m-a durut. Nu puteam respira.

Curuă. Exact ca maică-ta.

Amanda avea dreptate.

Ce căutam aici? Chiar crezusem că poate deveni ceva normal pentru mine? Să merg la o petrecere, împreună cu prietenii, şi doar să mă distrez?

Nu era nicidecum realitatea mea.

Realitatea mea era că tipul cu care voiam să-mi petrec seara se ducea şi vorbea cu cea mai inocentă fată din încăpere. Cât de ironic mi se părea să fi crezut că aş fi putut deveni mai mult decât „una mică" pentru cineva.

Am înghiţit în sec. Mă durea mai mult decât palma pe care Amanda mi-o dăduse într-o zi.

- Voi doi trebuie să plecaţi acum, s-a auzit o voce liniştită din spatele meu. Era Dawn.

- Sau ce? a hohotit Amanda. Nu e casa ta.

- Dar este a mea, a zis Spencer. Şi nu-mi amintesc să vă fi invitat.

- Dar ai invitat-o pe ea?

- Da, pentru că este prietena mea, a răspuns el, răspicat. Şi nu permit să o şicanezi. Plecaţi, vă rog.

Mi-am privit vârfurile bocancilor cât i-a zis Cooper ceva Amandei şi cei doi au părăsit camera. Nu eram capabilă să mă mişc.

Cineva mi-a pus o mână pe umăr, uşor. Am tresărit şi am ridicat capul. Dawn mă privea cu ochi rotunzi.

- E totul OK? a şoptit ea.

Nu mai respiram. Ştiam că trebuia, dar mi se părea că uitasem, cumva.

- Mergem acasă? a întrebat Dawn.

Am reuşit doar să dau din cap.

Fără să mai schimb un cuvânt cu cineva, m-am lăsat împinsă de Dawn în noaptea răcoroasă de septembrie. Am reuşit să respir iar doar când am lăsat casa lui Spencer în urmă şi zgomotele petrecerii s-au pierdut în noapte.

Capitolul 17

Dawn nu m-a lăsat singură toată noaptea. Am ajuns în camera noastră şi m-a tras pe patul ei, şi-a luat laptopul, s-a căţărat lângă mine şi a deschis Netflix. M-am decis, fără chef, pentru cel mai nou sezon din *Supernatural*. Dar nu m-am uitat cu adevărat. îmi era greaţă, mă simţeam rău şi nu voiam să mănânc nici ciocolata pe care Dawn o scosese din adâncurile noptierei sale, nici să discut cu ea despre ce se întâmplase. La un moment dat, a renunţat la încercările de a mă face să vorbesc.

în zori, a adormit lângă mine. Am închis laptopul şi am încercat să mă dau jos din patul ei cât mai subtil posibil. M-am îmbrăcat cu geaca, mi-am luat rucsacul şi am închis uşa după mine, fără zgomot.

Aveam nevoie urgentă de aer curat. Şi de linişte. De linişte şi de timp să îmi pun gândurile în ordine şi să mă regăsesc.

Era atât de devreme că abia dacă se vedea mişcare pe străzi. Soarele nu răsărise încă bine, iar cerul nu se putea decide dacă voia să fie roz sau bleumarin. Mi-am scos aparatul şi am lăsat capul pe spate, să imortalizez culorile. Tot drumul de la cămin la locul meu preferat din Woodshill - micul lac din vale, lângă care se afla şi restaurantul - am făcut poze. Aveam pielea înfiorată, iar degetele mele se răciseră complet, aşa că-mi era greu să folosesc aparatul ca lumea, dar mă bucuram să am ceva de făcut. Era mai bine să mă concentrez la frumuseţile de aici, de afară, şi nu la ce se petrecea în interiorul meu.M-am oprit lângă o bancă din parc, de pe care puteai privi direct spre restaurant, peste lac. Mi-am ridicat picioarele la piept şi mi-am înconjurat genunchii cu braţele. Apoi mi-am dat capul pe spate şi am inspirat adânc. Aerul proaspăt mi-a făcut bine. Aveam senzaţia că trebuia să inspir tot ce era bun, ca să pot scoate afară tot ce îmi aruncase Amanda în faţă.

Eşti târfa, rămâi târfă.

Auzeam cuvintele Amandei în buclă în capul meu. Iar şi iar, am ascultat vocea ei înveninată. Se amesteca însă cu altă voce, cu o voce din trecutul meu, pe care încercam de ani de zile să o uit.

Exact ca maică-ta.

Am înghiţit în sec şi am atins medalionul de la mama, sperând că mă va face să mă simt mai bine.

Oare mama m-ar fi crezut târfă? Nu ştiam. Murise cu mult timp înainte să încep măcar să mă gândesc la băieţi şi să pot vorbi cu ea despre asta. Nu ştiam multe despre ea, dar... tot credeam că o cunosc. Din puţinele momente de care-mi aminteam, din fotografiile pe care le ascunsese Riley sub pat, ca să nu ni le ia nimeni, şi din poveştile celei mai bune prietene ale mamei, Gloria, care locuia în Renton şi ne adăpostise pe mine şi pe Riley, când nu am mai putut rămâne la Melissa. De la ea ştiam că părinţilor noştri nu le păsase niciodată ce crezuseră alţii şi îşi

duseseră viaţa în stil rock'n'roii, chiar şi când fuseseră ironizaţi.

Pe atunci locuiam toţi patru într-un apartament mititel, fără televizor şi fără computer. Dar îmi amintesc perfect cât de plăcut era şi cât de bucuroase ne cuibăream Riley şi cu mine pe canapea, lângă mama, ca să ascultăm un CD sau un vinii nou. Pentru alţi copii de vârsta noastră era cel mai important să aibă haine deosebite sau propriul mobil. Riley şi cu mine ne rugam părinţii să ne ducă la magazinul de discuri, la concert sau la o petrecere de după vreun spectacol.

Ne era indiferent că nu voiau să aibă colegii de-a face cu noi, doar pentru că mama purta tricouri cu trupe, iar tata conducea o motocicletă. Singura lecţie pe care o învăţasem de la ai noştri fusese să facem mereu ce era bine pentru noi şi niciodată să nu ascultăm ce voiau alţii. Aşa am încercat să trăim de mici, Riley şi cu mine. Şi ne-a fost mereu suficient.

Evident că ştiam că am o problemă cu relaţiile stabile. Nu aveam alte prietene în afară de Dawn, iar ea era prietena mea doar fiindcă nu îmi dăduse de ales. Bărbaţilor le permiteam să se apropie de mine într-un singur fel. Doar gândul de a mă deschide în faţa cuiva şi a-i povesti despre trecutul meu mă umplea de panică.

Nu aveam nevoie de nimeni.

Sau, cel puţin, aşa crezusem.

M-am gândit la seara anterioară. Ceva se schimbase în mine. Nu ştiam precis ce era, însă adânc în mine simţeam ceva diferit. înainte să apară Cooper şi Amanda, mă simţeam bine cu Dawn şi cu Isaac. Iar dacă mă gândeam bine la ultimele săptămâni, nu fusese prima dată.

M-am întrebat cum ar fi dacă aş fi fost... altfel. Dacă aş fi permis oamenilor să facă parte din viaţa mea. Dawn îşi petrecuse noaptea trecută făcându-şi

griji pentru mine. Spencer mă apărase în faţa tuturor prietenilor săi. Şi Isaac...

Isaac declanşa ceva în mine de care-mi făceam mai multe griji decât pentru cuvintele Amandei.

Aş fi putut ajunge şi eu în punctul în care se afla Riley? Trecuse prin mai multe decât mine şi nu avusese o soră mai mare care să o protejeze. De la 13 ani era pe cont propriu.

Dar acum era fericită. Avea un viitor soţ pe care-l iubea, prieteni în care avea încredere, un job la care se pricepea şi care o împlinea. îşi făcuse un cămin. Dacă ea reuşise... poate că reuşeam şi eu.

Am privit suprafaţa lucioasă a lacului şi am luat o decizie. Cu atenţie, mi-am scos aparatul din jurul gâtului şi l-am pus pe bancă. Apoi m-am dezbrăcat de geacă, de tricou şi de blugi şi am pus totul lângă el. Doar în lenjerie intimă, m-am îndreptat spre lac. Am făcut un prim pas în apă. Am inspirat, şuierând, dar am mai făcut unul, imediat. Rahat, cât de rece era apa! Al treilea pas. Groaznic de rece!

Am mers mai departe. Sub tălpi am simţit nisip, pietricele şi plante. Alunecam. Răceala mi-a urcat de la picioare în fiecare colţişor de trup. Mă trezea şi mă amorţea, simultan. Era bine. Am mers mai departe, până ce apa mi-a ajuns la şolduri.

Am desfăcut braţele şi m-am lăsat să cad în faţă.

Doar seara târziu m-am întors la cămin. Mă bucurasem de timpul petrecut lângă lac, mă plimbasem de câteva ori în jurul lui şi făcusem fotografii. Spre prânz, îmi luasem un smoothie şi nişte gustări dintr-o cafenea şi m-am plimbat pe alte cărări din natură. Mi-era indiferent că pierdeam cursul de vineri.

Aveam aparatul cu mine şi îmi plăcea să ştiu că aici exista doar frumuseţe şi nimic care mi-ar fi putut pricinui o senzaţie neplăcută.

Mona Kotl«n

Am fotografiat iar şi iar şi am pierdut complet noţiunea timpului. Când m-am întors la cămin, soarele apusese deja, iar eu eram terminată. Dar în interiorul meu se instalase şi o linişte aparte, pe care nu o mai simţisem înainte - cel puţin nu îmi aminteam să o fi trăit. Ghetele mele erau pline de noroi şi am încercat să le scot cu o singură mână, în timp ce deschideam uşa de la cameră cu cealaltă.

Trei perechi de ochi s-au îndreptat spre mine.

M-am oprit în mijlocul mişcării şi am privit în sus.

- Eşti complet nebună? a şuierat Dawn, printre dinţi.M-am ridicat şi ra-ara uitat de la ea la Spencer şi la Isaac.

- Am ratat ceva?

Isaac m-a privit ca pe o arătare, s-a apropiat de mine încet şi m-a tras spre el, înconjurându-mă strâns cu braţele. Mi-a şoptit în păr ceva ce n-am înţeles.

- îmi poate spune cineva ce s-a întâmplat aici? am mormăit eu la pieptul lui, lovindu-l neajutorată în spate.

Cu mâinile pe umerii mei, s-a îndepărtat puţin de mine şi m-a privit nedumerit.

- Ce crezi? Ai dispărut. Fără să spui unde te duci!

M-am uitat la Dawn, care avea faţa şi ochii roşii.
Lângă ea, Spencer mi-a întors privirea, clătinând din cap, cu maxilarul încordat.

- Am fost la lac, am zis.

Dawn a râs fără urmă de umor.

- La lac, a repetat ea.

- Am plecat de dimineaţă ca să pot fotografia răsăritul.

Clătinând din cap, s-a apropiat şi ea de mine şi m-a luat în braţe. M-a strâns atât de tare, că mi-a scos aerul din plămâni.

- M-am speriat de moarte când m-am trezit şi nu mai erai aici. Seara trecută... A clătinat din cap şi a ridicat un deget ameninţător. Să nu mai faci asta niciodată. Niciodată, mă auzi?

- îl anunţ imediat pe Kaden, a spus Spencer şi a ieşit.

- Şi eu pe Gian, a spus şi Isaac, urmându-l.

- De ce? am întrebat, deşi nu mai erau niciunul în cameră.

- Pentru că te caută, a zis Dawn, muşcător.

- Am căscat gura.Azi dimineaţă nu te-am găsit. De obicei ne spunem întotdeauna dacă plecăm şi când ne întoarcem sau măcar ne scriem un SMS. A fost regula pe care ai creat-o din cauza lui Spencer! Dar mobilul tău era pe birou. Atunci l-am sunat pe Isaac şi el mi-a zis că nu te văzuse, aşa că am intrat în panică şi i-am sunat pe ceilalţi. Şeful tău s-a dus special la restaurant, să vadă dacă erai acolo.

- Dar de ce? am întrebat, complet şocată.

- De ce întrebi mereu asta de fiecare dată? Pentru că mi-eşti *dragă,* vacă proastă. După ce s-a întâmplat seara trecută, nu poţi pleca pur şi simplu aşa, fără o vorbă, şi să te aştepţi să nu căpiez!

M-am simţit trasă în toate direcţiile. Am deschis gura să îi răspund lui Dawn, dar nu am reuşit să scot un cuvânt. Nu îmi ieşea. Mi-am ferit privirea şi m-am uitat în podea. Mă ardeau ochii şi am clipit, furioasă. A început să-mi tremure buza de jos.

Dawn a făcut un pas spre mine şi mi-a atins mâna, parcă pentru a-mi arăta că era acolo pentru mine.

- Când am dispărut în Portland, ai fost furioasă şi tu, pentru că-ţi făceai griji.

Am încuviinţat scurt.

- Vezi? Nu poate fi atât de greu de crezut că ne facem cu toţii griji pentru tine.

Asta era. Nu ştia cât de greu era.

Când eram mai mică şi îi spuneam mătuşii mele unde plecam şi când mă întorceam, răspunsul ei era, de cele mai multe ori, „Mă rog". Şi nici în Woodshill nu păruse nimeni interesat de ce făceam, şi nici nu spusese nimeni că i-ar păsa dacă-mi era bine sau nu.

Că Dawn şi-ar fi putut face griji doar pentru că dispărusem o zi nu mi-aş fi închipuit niciodată.

- Erai terminată, ieri... m-am gândit...

- L-am luat pe Frank, am spus încet şi am ridicat rucsacul cu aparatul în el.

Dawn a scos un sunet care părea râs, dar nu i-a ieşit.

S-a auzit o bătaie în uşă.

- Poţi intra, Isaac, a strigat Dawn.

El a deschis uşa.

- De unde ai ştiut că sunt eu?

- Pentru că Spencer nu bate, de obicei, a zis ea, şi s-a înroşit ca sfecla.

Am simţit că-mi tremură colţurile gurii.

- Aşa e, am zis, sperând să mai relaxez puţin atmosfera.

Şi-a dat ochii peste cap, dar a surâs subţire.

- Gian aduce mâncare. Isaac a ridicat telefonul. Se bucură că eşti OK.

Dawn s-a uitat de la mine la el. Apoi a zis tare:

- Mă duc să văd ce face Spencer, şi a dispărut cu paşi rapizi din cameră.

Isaac a rămas în mijlocul camerei, fără să ştie cum să- şi folosească mâinile. Le-a vârât întâi în buzunarele de la spate ale blugilor, apoi în cele din faţă, apoi şi-a încrucişat braţele, doar ca să le lase din nou pe lângă corp în secunda următoare. Dar nu mă lăsa din priviri. I-aş fi spus bucuroasă că nu era cazul să mai ezite, ci să îmi spună ce îi stătea pe limbă.

Dar l-am privit şi am aşteptat.

- M-ai speriat îngrozitor, a zis, în cele din urmă.

M-am lăsat să cad pe pat.

- Am făcut poze, i-am spus, pentru că nu ştiam ce să îi răspund. A fost frumos afară, iar lacul este locul meu preferat, mai ales când...

- Chiar vrei să ignori ce ţi-am zis? m-a întrerupt şi a făcut un pas spre mine. S-a postat în faţa mea. Mi-am făcut griji pentru tine.

Ce trebuia să îi răspund? OK? Cool? Mersi?

- Chiar nu te interesează că ne-am petrecut toată ziua căutându-te?

Am clipit brusc şi am scuturat din cap. Privirea lui mi-a cercetat faţa.

- Nu sunt obişnuită, am şoptit.
- Cu ce?

Am fixat cu privirea genunchiul lui. Pielea lui se vedea prin ruptura din blugi. Voiam să pun mâna şi să simt. Să îl simt.

- Cu ce nu eşti obişnuită?

Am ridicat din umeri.

- Să îşi facă cineva griji pentru mine.

A expirat. Apoi iar. Din nou, şi apoi a inspirat. Era evident că voia să spună ceva pentru care avea nevoie de avânt.

- Dawn îşi face griji. Spencer, la fel. Gian îşi iese din minţi când îi povestesc că nu te găsim. Şi mie... mie mi-a fost groaznic de frică pentru tine, Sawyer.

Cuvintele lui m-au făcut să-l privesc, deşi nu îi puteam citi expresia. Ochii lui erau întunecaţi, dar blânzi. Eram convinsă că, în clipa aceea, nu ştia dacă să mă îmbrăţişeze sau să mă zgâlţâie.

- Te rog să nu fii supărat pe mine.

A oftat, frustrat.

- Nu sunt. La naiba, Sawyer, nu sunt.

Dar aşa pari.Isaac a tăcut. Toată ziua mă bucurasem de liniştea din jurul meu şi fiindcă nu trebuise să ascult pe nimeni. Dar momentul acela dintre noi devenea insuportabil.

La un moment dat, şi-a coborât privirea spre mâini.

- Mă uit aşa, pentru că...
- Pentru că?
- Pentru că mă gândesc că tu crezi ce ţi-a spus ieri Amanda. Şi nu vreau asta.

Am înghiţit în sec.

- De ce?
- Pentru că mi-ai făcut un bine atât de mare. Vreau să ai parte doar de bine.

Cuvintele lui au pus laolaltă tot ce se spărsese ieri seară. Bucată cu bucată.

Isaac îmi spusese că îi ziceam mereu lucrurile potrivite. Că eram Yoda lui personal. Acum înţelegeam ce voise să spună.

- îmi pare rău că v-aţi făcut griji pentru mine, am şoptit, după o vreme.
- Data viitoare te rog să spui expres că ai nevoie de timp pentru tine. Dawn n-o s-o ia razna. Şi nici eu.

Mi-am muşcat buza de jos.

- Nu ştiam c-o să mă declare dispărută şi o să pună o întreagă trupă pe urmele mele.
- Vorbim despre Dawn, a spus Isaac, zâmbind. A ajutat, măcar? Să pleci aşa.

Am ridicat din umeri.

- Da, puţin. Aici simţeam că-mi cade tavanul în cap.

- Ştiu senzaţia. De fiecare dată când mă simt aiurea, plec la fermă. Dacă lucrez pe câmp, îmi limpezesc mintea. Uneori iau unul dintre cai şi plec cu el. Sau joc o rundă de poker cu bunicul.Din păcate, n-am cal, am zis sec. Nici bunic şi nici casă părintească nu aveam, la care să mă pot întoarce - dar asta am păstrat pentru mine.

- Este bine că-mi spui asta. îl împart oricând cu tine.

- Ce? Calul?

- Şi bunicul, dacă ajută. îţi las şi un petic de pământ, ca să te poţi descărca.

M-am uitat la el cu gura căscată. Despre ce naiba vorbea?

- Ar trebui să fie o invitaţie indirectă, a continuat el şi s-a sprijinit de scaun, mai aproape de mine. Este ziua bunicului mâine. Mă duc acasă şi m-aş bucura dacă m-ai însoţi.

- Vrei să mă duci la tine acasă? am întrebat, uluită.

Surâsul lui Isaac era timid, dar şi entuziasmat. Pentru o clipă, m-am pierdut în ochii lui căprui-verzi.

- Am putea face o mică excursie. Să mai ieşim un pic din rutină. Doar dacă n-ai alte planuri.

Am clipit şi am încercat să-mi dau seama dacă mă lua peste picior.

- N-am fost niciodată la o fermă, am chiţăit.

Isaac mi-a zâmbit.

- O să fie cool, o să vezi.

A nu ştiu câta oară în aceeaşi seară am simţit că îmi lipsesc cuvintele. Isaac a început să îmi povestească despre ferma alor săi, iar eu îmi priveam mâinile, îmi cojeam lacul de unghii şi încercam să procesez ce se întâmpla. Aşa am stat până când au apărut Dawn şi Spencer, însoţiţi de Gian, care adusese o căruţă de mâncare italienească.

Capitolul 18

Drumul până la ferma familiei lui Isaac era mai lung decât strada principală din Woodshill. Sau cel puţin aşa mi s-a părut - poate din cauza agitaţiei.

Am mers cam jumătate de oră până ce am ajuns la un drum printre lanuri imense de porumb. Maşina lui Isaac era veche şi ruginită. Nu avea nici aer condiţionat, nici sistem audio intact, dar nu îmi păsa. Mi-am lăsat braţul să atârne pe geamul din dreapta şi m-am bucurat de vântul care-mi şuiera printre degete.

Nu mi-am putut însă atenua senzaţia de gol în stomac. Dimpotrivă, a devenit tot mai pregnantă, cu cât ne apropiam mai mult de fermă. în câteva minute aveam să îi cunosc familia lui Isaac şi n-aveam idee ce însemna asta. Cu excepţia tatălui lui Dawn, care o vizita din când în când la cămin, nu cunoscusem familia nimănui. Cum să mă port? Ce să spun? Ce să nu spun? Aveam haine potrivite?

Mi-am privit picioarele. Cămaşa neagră, supradimensionată, pe care o purtam, era cu câţiva centimetri mai scurtă decât era recomandat - de asta eram sigură. Şi ciorapii peste genunchi, în combinaţie cu bocancii, nu dădeau tocmai o impresie şic. Ar fi trebuit să-i spun lui Isaac să întoarcă, dar chiar atunci am trecut pe lângă un semn verde pe care stătea scris „Ferma Grant".

Doamne. N-aveam nici cea mai mică idee despre agricultură. Ar fi trebuit să mă pregătesc din timp, şi să fi împrumutat o carte despre subiect de la bibliotecă. Sau măcar să caut câteva idei de bază pe internet.

M-am întors brusc spre Isaac.

- N-am idee despre agricultură.

Mi-a aruncat o privire.

- Aşa, şi?

- Dacă vor părinţii tăi să discutăm despre recolta de porumb şi mă întreabă ce părere am?

- Spui şi tu: scopul agriculturii nu este recoltarea porumbului, ci optimizarea şi civilizarea existenţei umane, şi de aceea pun mare preţ pe munca voastră.

- Serios, am zis, cu o sprânceană ridicată, nu îţi bate joc de mine. Eu n-o să scot niciodată pe gură aşa ceva.

Colţurile gurii i-au tremurat.

- Păcat. Ar fi fost tare distractiv.

- Da, extrem, am mârâit şi m-am uitat din nou pe geam.

Dacă părinţii lui credeau că sunt oribilă? Nu eram tocmai aşa cum îţi imaginai o prietenă. încă îmi aminteam de şcoală, când părinţii colegilor mă considerau o influenţă proastă şi le interziceau să aibă de-a face cu mine.

Am simţit un junghi în piept.

Dacă familia lui Isaac mă considera atât de groaznică, încât nu mă voiau în preajma copiilor mici? Dacă...

- Arăţi de parcă ne-am îndrepta spre execuţia ta, mi-a întrerupt Isaac şirul gândurilor.

Voiam să îi răspund, când, dintr-odată, s-au terminat lanurile de la dreapta şi de la stânga mea, şi am dat cu ochii de fermă.

Wow.

Totul era atât de... *uriaş*.în faţa casei aşezate oblic pe întregul teren se afla o curte interioară pavată cu granit, cu peluză, cu o sumedenie de plante şi copaci, care, deşi intrasem de mult în toamnă, îşi păstraseră verdele şi erau doar punctate de locuri ruginii, galbene şi maronii.

Nu doar locul era imens, ci şi casa care se întindea în spate. Părea să se facă tot mai mare, cu cât ne apropiam mai mult. M-am uitat la faţada luminoasă şi a trebuit să- mi feresc ochii cu palma, pentru că soarele mă orbea.

Casa avea două etaje. Câteva trepte duceau la o verandă albă, prin care ajungeai la uşa verde închis,

lângă care erau agăţate două felinare mici. în jurul casei se afla un strat de pietricele, din care creşteau mai mulţi arbuşti.

Mai departe începea un hambar roşu închis, în formă de L, urmat, la câţiva metri, de unul drept, iar în spatele lor vedeam un grajd. Chiar în faţa casei, printre copaci, fuseseră montate un leagăn şi un panou de căţărat, iar peluza era presărată cu jucării.

în plus, mai era şi o cuşcă pentru câine. O nenorocită de cuşcă. Arăta ca într-o reclamă kitschoasă.

N-am observat când a parcat Isaac maşina şi mi-am dat seama că ne-am oprit doar când a deschis portiera. Am ieşit şi eu rapid. Aerul mirosea neobişnuit: a pământ, mai proaspăt decât în Woodshill.

Isaac tocmai scotea cadoul nostru pentru bunicul lui din portbagaj, când am auzit un lătrat puternic. M-am răsucit spre cuşcă şi am văzut un labrador negru, imens, care fugea spre noi. Când ne-a descoperit, a lătrat iar. Am făcut un pas în spate şi m-am pus între Isaac şi maşină.

Râzând, Isaac s-a lăsat pe vine şi l-a mângâiat cu ambele mâini pe cap şi pe bot.

- Vader, ea e Sawyer. Fii bun cu ea, a zis el, pe un ton normal, de parcă ar fi vorbit cu un pom. Apoi s-a uitat la mine peste umăr. Sawyer, el este Vader. Fii bună cu el.

Am clătinat din cap şi m-am aplecat lângă el să-i întind o mână lui Vader. A mirosit-o

bănuitor. în clipa
următoare, a făcut un
pas şi a sărit pe mine.
Am ateriza

tM.m.i Ktr.lon
l>c spali' şi am încercat să-mi apăr faţa cu ambele mâini de limba lui şi de balele pe care le lăsa. Inutil.

Isaac a râs.

- Cam multă iubire, Vader. Treci de pe ea. A pocnit din degete, iar Vader s-a dat jos de pe mine instantaneu. Apoi Isaac mi-a întins o mână şi m-a ridicat. Mi-a scuturat câteva fire de iarbă din păr. Deja merge totul foarte bine.

Mi-am şters obrajii cu dosul palmelor.

- Dacă mă place pentru că mi-a lăsat bale pe toată faţa, atunci chiar că da.

- Cu siguranţă.

OK. Să cunosc primul membru al familiei fusese un succes. Avea să funcţioneze şi cu restul, într-un fel sau altul.

- Haide, mi-a zis Isaac.

A luat cutia cu cadoul şi m-a condus spre intrare, înainte să ajungem lângă uşa casei, însă, cineva a smuls-o din interior. O fetiţă mărunţică a alergat pe verandă. Avea bucle şaten deschis, ciufulite, şi purta nişte ciorapi galbeni cu alb şi o rochie verde. înainte să-mi dau seama ce se petrece s-a aruncat pe Isaac, ţipând ascuţit. El a prins-o cu braţul liber şi a învârtit-o, râzând. După aceea, cu ea lipită de el, mi-a întins cadoul, ca să o poată prinde şi cu celălalt braţ.

- Ivy, ea este Sawyer, a spus el, făcând un semn spre mine.

Fetiţa m-a privit nesigură cu ochii ei căprui, apoi s-a întors să-şi îngroape faţa în scobitura din umărul lui Isaac. El s-a uitat la mine şi a mimat cuvântul „timidă". Am zâmbit. Se părea că timiditatea era o trăsătură de familie.

Cu Ivy pe braţ, Isaac a intrat în casă. Fetiţa mi-a aruncat o privire sceptică peste umărul lui, iar eu m-am strâmbat, sperând că i se va părea amuzant şi nu de speriat. Ivy a chicotit încet, iar eu am jubilat în sinea mea.

Când am trecut pragul, am simţit un miros de lemn şi de cald, o versiune cumva intensificată a mirosului pe care-l asociam cu Isaac. Am inspirat adânc. M-am simţit imediat mai bine.

Coridorul de la intrare era lat şi lung. Pe stânga am văzut o garderobă albă, de lemn lăcuit, pe care atârnau multe haine, de toate mărimile. Podeaua era din dale de piatră închise la culoare, iar două covoare mici, dreptunghiulare, erau întinse peste ele. Isaac s-a dus direct spre uşa de la capătul holului. L-am urmat repede şi, cu cât mă apropiam mai mult, cu atât auzeam mai bine zgomotul de vase, de pahare şi tacâmuri.

Pentru moment, am simţit impulsul să las cadoul pe podea şi să fug.

în schimb, am inspirat adânc, am numărat până la trei şi l-am urmat pe Isaac, care traversa camera de zi, cu Ivy pe braţ, şi se îndrepta spre terasa mare, deschisă, care dădea în grădină. Am cercetat spaţiul luminos. Pereţii albi, scândurile grunjoase, bârnele masive de pe tavan. Mobila din camerele de zi şi de luat masa era maroniu închis şi numai pianul care se afla pe un perete din dreapta ieşea în evidenţă, fiind dintr-un lemn mai deschis.

Aş fi vrut să stau să privesc mai mult, dar Isaac dispăruse deja în grădină, aşa că m-am grăbit după el. Am ieşit chiar când oamenii aflaţi afară îl descopereau pe Isaac. Câţiva dintre ei au ţipat şi au sărit în sus simultan.

Nu aveam idee ce reflexe bune avea Isaac. Am urmărit, fascinată, cum a prins încă doi copii, cu toate că Ivy era încă pe braţul lui. Cealaltă fată, despre care am presupus că era sora lui, Ariei, era deja destul de înaltă, iar Isaac s-a clătinat câţiva paşi înapoi, înainte să poată lua în braţe şi băieţelul.

Atâţia omuleţi dintr-odată! Mai erau şi câţiva adulţi, care stăteau la o masă lungă, acoperită, sau în picioare, în jurul unui grătar.

M-am uitat lung şi m-am simţit imediat copleşită. Căutând ajutor, m-am uitat la Isaac, care emana bucurie, iar râsul lui... Nu-l mai văzusem niciodată aşa. Niciodată.

A lăsat-o pe Ariei jos, iar ea a venit la mine fără ezitare. Părul îi crescuse la loc, din fericire, şi arăta ceva mai bine decât în poza pe care mi-o trimisese Isaac. Mi-a zâmbit. Nu avea canini.

- Tu eşti Sawyer, a spus ea, peltică.
- Şi tu eşti Ariei, i-am răspuns.

A zâmbit mai larg şi i-am privit fascinată gingiile, înainte să-mi dau seama, când era prea târziu, că mă apucase de mână şi mă ţâra spre masa din mijlocul grădinii. Isaac, care o ducea pe Ivy în cârcă, era deja acolo, îmbrăţişând la rând fiecare din cele 20 de persoane.

- Ia uitaţi-vă! Chiar a adus-o pe Sawyer! a strigat Ariei, încântată.

Un şuvoi de „Mă bucur să te cunosc, în sfârşit!", „Am auzit multe despre tine", „Simte-te ca acasă!" şi „Sper că ţi-e foame" s-a revărsat peste mine. Nu mă aşteptasem nici la atâta lume - prieteni, mătuşi, unchi, veri şi verişoare, chiar şi vecini -, nici la atâta căldură. Isaac m-a prezentat fiecăruia, iar eu am strâns mâini şi am fost îmbrăţişată. Speram că nu arătam pe cât de copleşită mă simţeam. Nu le puteam întoarce vorbele frumoase. Parcă aveam gura cusută.

După ce salutasem pe aproape toată lumea care şedea la masă, Isaac mi-a pus mâna pe spate şi m-a împins spre un domn robust, în vârstă, cu părul alb şi o barbă colilie, care purta o coroană de hârtie bricolată. Avea riduri adânci, dintre care majoritatea păreau de expresie. Sprâncenele lui erau stufoase şi la fel de cenuşii ca barba, iar culoarea neidentificată

a ochilor şi scânteile din priviri mi-au spus imediat că trebuia să fie bunicul lui Isaac.

- Toate cele bune la aniversarea celor 70 de ani, bunicule, a zis Isaac, şi l-a îmbrăţişat strâns.

Cu cât mă uitam mai mult la Theodore Grant, cu atât mai limpede îmi era cât de mult semăna Isaac cu bunicul lui. Nu doar la expresie, ci mai ales la vestimentaţie.

Bunicul purta o cămaşă verde mentă, bretele albastre şi un papion asortat, cu buline, o ţinută pe care eram 100% sigură că o văzusem şi la Isaac.

În ciuda papionului şi a coroanei de hârtie, emana respect, ca un om care a văzut multe şi nu mai putea fi impresionat prea uşor. Şedea foarte drept, iar dacă n-ar fi fost scânteile voioase din ochii lui m-aş fi temut niţel de el.

Isaac i-a dat drumul, a făcut un pas în lateral şi s-a întors spre mine. Am înghiţit în sec. Eram atât de agitată, că îmi simţeam inima bătând puternic în piept şi mâinile reci.

De ce nu făcusem stânga-mprejur să mă ascund în maşină? Ştiam deja că nu mă pricepeam să fac cunoştinţă cu oameni şi că nu făceam o primă impresie bună. Mai ales nu oamenilor de care-mi păsa şi cărora *voiam* să le fac impresie.

Conversaţie la petreceri, ca să agăţ? Nicio problemă! Bunicul lui Isaac, despre care ştiam cât înseamnă pentru el? Nici urmă de relaxarea mea obişnuită. N-am scos niciun cuvânt şi am întins doar cadoul, pe care-l adusesem împreună cu Isaac.

- Bunicule, ea este Sawyer. Ţi-am povestit despre ea, a zis Isaac, de lângă mine.

- Bunicul lui a luat cadoul, l-a pus pe masă şi m-a luat de mână.Mă bucur să te cunosc, a zis, punându-şi pentru un moment şi cealaltă mână peste a mea.

- Şi eu mă bucur, domnule Grant, am croncănit eu. La mulţi ani.

Cu siguranţă faţa mea crispată şi degetele mele lipicioase făceau o impresie excelentă.

Am încercat să nu par foarte uşurată când mi-a dat drumul mâinii.

- Spune-mi Theodore.

- Al doilea prenume este Isaac?

Cuvintele mi-au ieşit pe gură fără să-mi dau seama, şi m-am întrebat ce mama naibii era cu mine. De ce să pun o asemenea întrebare? Lângă mine, Isaac încerca să îşi reţină râsul, iar mie îmi venea să intru în pământ. Theodore a părut să nu considere întrebarea ciudată - sau nu a lăsat să se înţeleagă asta. A clătinat din cap şi a spus, pe un ton sincer:

- Nu. Este Malcolm.

Am surâs. Fusese cea mai nasoală şi mai ruşinoasă conversaţie pe care o purtasem vreodată. Am remarcat că jumătate de masă ne ascultase.

Erau atât de multe persoane necunoscute aici! Care nu mă cunoşteau, însă îl ştiau pe Isaac de o viaţă. Dacă mă considerau groaznică şi ajungeau la concluzia că Isaac era prea bun pentru mine?

Am tresărit când a ţipat un copil lângă mine, urmat de al doilea.

Am simţit că mă ia cineva de mână. Am crezut că era Isaac, însă Theodore a zis, cu un semn spre scaunul liber de lângă al lui:

- Stai jos.

Recunoscătoare, m-am lăsat să cad pe scaun.

Isaac s-a aplecat deasupra mea, iar umbra lui mi-a acoperit corpul.

- Vrei ceva de băut? a întrebat el încet.

Am încuviinţat.

- Prăjituri? a mai întrebat.

Am încuviinţat iar, deşi nu eram sigură că puteam înghiţi nici măcar o firimitură. Nu voiam să mă lase singură. Cu siguranţă remarcase că nu eram capabilă să port o conversaţie.

- Mă duc să mă uit ce avem, a zis. Apoi s-a întors spre bunicul lui.£liza a ajuns?

Theodore a clătinat din cap, trebuind să îşi ţină coroana cu o mână.

- încă nu. Zborul ei a întârziat, dar ajunge sigur în seara asta.

Isaac n-a părut foarte bucuros, dar a încuviinţat.

- OK.

- Dacă tot eşti acolo, salută-i şi pe ceilalţi.

Privirea lui Isaac s-a întunecat. A deschis gura să
spună ceva, dar bunicul lui l-a întrerupt.

- Fă-mi şi mie pe plac, Isaac.

A inspirat adânc şi mi-am dat seama cât de tensionat devenise. Muşchii maxilarului i se încordaseră când şi-a întors capul şi a privit grupul din jurul grătarului.

- Mă întorc imediat.

Am văzut cum a traversat peluza şi s-a oprit lângă unul dintre ei. De la distanţă, asemănarea era evidentă. Era, probabil, tatăl lui.

Nu a reacţionat când Isaac i-a spus ceva. Nici măcar nu s-a întors spre el. A rămas blocat şi s-a uitat cu încăpăţânare în faţă.Isaac a ridicat din umeri şi a mers mai departe, cu o expresie întunecată. Tatăl lui a întors o friptură, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

- Nepotul meu mi-a povestit multe despre tine.

M-am întors spre Theodore, ai cărui ochi îl urmăreau
pe Isaac, care se îndrepta spre bufetul instalat într-o parte a casei, şi încărca două farfurii cu prăjituri.

- Serios? am întrebat, încercând să nu par prea încordată, dar nici să nu zâmbesc prea tare. Mi se părea că aveam faţa sub înaltă tensiune. Cred că arătam ca o dezaxată.

Dacă aşa era, bunicul lui Isaac n-a lăsat să se vadă.

- Isaac vine acasă aproape în fiecare weekend şi atunci stoarcem toate noutăţile de la el, că vrea sau că nu vrea. Dacă-mi amintesc bine, petreceţi mult timp împreună, nu?

Am reuşit să încuviinţez, iar pentru că mă privea răbdător, să scot şi un soi de răspuns.

- Isaac mă ajută cu proiectul de absolvire şi suntem colegi la restaurant. Suntem... prieteni.

Cuvântul mi s-a părut ciudat pe buze, dar cred că asta eram. Prieteni.

- Lui Isaac i-a fost mereu dificil să îşi facă prieteni. De aceea, mă bucur că a cunoscut la facultate oameni care-l primesc atât de bine.

Nu ştiam ce să răspund, aşa că m-am jucat cu fermoarul genţii.

- în plus, mi-a zis şi cum l-ai ajutat să îşi găsească nouljob.

- Aveam un post liber la restaurant şi i s-a potrivit.

- O potrivire fericită, într-adevăr. Ştiu că se pricepe la calculatoare, dar i-am zis de multe ori să mai încerce şi altceva. Sunt tare bucuros că nu mai

trebuie să lucreze pentru tipul acela groaznic. Cred, oricum, că nu ar trebui să muncească atât.

- Nu vrea să depindă de nimeni financiar, am spus, înainte să mă pot reţine. M-am uitat speriată la Theodore, dar privirea lui era în continuare prietenoasă. Emana un asemenea calm, încât am remarcat că mă simţeam ceva mai relaxată.
- Vorbeşte despre multe cu tine.
- Uneori, am zis.
- Frumos, a continuat Theodore. Nu aveam senzaţia c-o duce bine, în ultimul an.

Nu mi s-a părut OK să discut cu bunicul lui lucrurile pe care mi le încredinţase Isaac, chiar dacă ştiam cât de apropiaţi erau cei doi.

- Mie-mi face impresia că e fericit.

Faţa lui Theodore s-a luminat de un zâmbet.

- Mă bucur că nepotul meu te-a adus în vizită, Sawyer.

I-am întors zâmbetul şi, de data asta, nu l-am mai simţit ca pe o grimasă.

- Şi eu.

După aceea, Theodore a început să discute cu mine despre fotografie, iar conversaţia noastră s-a îndreptat, din fericire, spre o zonă în care nu mai stăteam mută.

Aşa s-a scurs după-amiaza. Isaac mi-a adus limonadă şi o felie din cea mai bună tartă cu lămâie din câte gustasem vreodată. Cred că arătam atât de încântată, că Isaac m-a urmărit amuzat cum culegeam fiecare firimitură de pe farfurie. Apoi m-a prezentat cu mândrie bunicii lui, cea care făcuse tarta.La scurtă vreme m-a lăsat singură cu ei doi, ca să meargă să întâmpine un cuplu care tocmai ce intrase în tti rtilinft. A lost OK pentru mine, fiindcă Mary era la fel de inimoasă ca soţul ei, şi niciunul nu m-a făcut să mă simt măcar o secundă inconfortabil. Dimpotrivă, mi-au dat mereu senzaţia că se bucurau de prezenţa mea.

Bunica lui Isaac mi-a mai adus o felie din tarta ei şi mi-a povestit cum s-au cunoscut ea şi Theodore, cu 55 de ani în urmă. Mary crescuse la oraş, într-o familie influentă. Tatăl ei nu fusese deloc entuziasmat că singura sa fiică se îndrăgostise până peste urechi de un fermier, însă dragostea ei era atât de puternică, încât nu se pusese problema unei despărţiri.

Le-am sorbit cuvintele când mi-au povestit, amândoi, cum a trebuit Mary să se obişnuiască să trăiască şi să muncească la fermă, şi cum nu i-a fost uşor, mai ales când familia ameninţa să se destrame.

- Dar noi, cei din neamul Grant, rămânem mereu împreună, indiferent ce s-ar întâmpla, a zis Theodore, iar pe mine m-a trecut un fior când s-au luat de mână şi s-au privit în ochi, zâmbind. Bunicul purta încă pe cap coroana de hârtie.

Dintr-odată, am simţit un nod în gât. M-am uitat în jur. Deja erau peste 30 de persoane în grădină. Se aşezaseră la masă, lângă noi, sau stăteau în grupuri mici lângă grătar şi la bufet. Ceva mai la o parte se jucau şi râdeau copiii.

Momentul mi s-a părut ireal, străin. Atât de multe persoane fericite, care ţineau unele la celelalte şi se preocupau de binele reciproc. Isaac îmi explicase, în drum spre fermă, că nu invitaseră doar membrii familiei, ci şi angajaţii de la fermă, vecinii sau colegi ai lui Ariei. Spusese că era casa mereu plină şi că lui i se părea normal când era plină de zgomot şi de viaţă.

Theodore şi Mary îşi construiseră un cămin adevărat, iar Isaac putea mereu să se întoarcă acasă, aici, când avea nevoie de ajutor sau se simţea singur. Acum abia începeam să înţeleg ce însemna asta.

Am simţit tot mai puternic nodul din gât. înainte să îl cunosc pe Isaac, mi se păruse simplu să îmi ascund emoţiile. Să nu simt *nimic.* De la o vreme, părea să nu mai funcţioneze. M-am ridicat brusc.

- Ar fi în regulă să fac nişte poze? am întrebat, când Theodore şi Maiy m-au privit surprinşi.

Au fost de acord, iar eu l-am scos pe Frank din geantă.

Ca întotdeauna, m-am simţit mai bine cu aparatul în mână. Când observam ce se întâmpla prin obiectiv, mă concentram la unghiuri, la sclipiri, la formate, şi nu la emoţii sau la privirile pe care mi le aruncau membrii familiei lui Isaac.

După ce le-am făcut o fotografie lui Theodore şi lui Mary, în care arătau atât de îndrăgostiţi, de parcă atunci s-ar fi cunoscut, m-am uitat în jurul meu. în cele din urmă am mers la fraţii lui Isaac, care se jucau cu alţi câţiva copii şi se mişcau atât de repede, că majoritatea pozelor au ieşit neclare. Tocmai cântăream dacă să folosesc alt obiectiv, când un băiat s-a lovit cu toată forţa de picioarele mele. Mi-am pierdut echilibrul şi am aterizat, cu un „Uf!", pe jos, cu mâna în care ţineam aparatul întinsă în aer. Din fericire, iarba era moale.

Toţi copiii s-au uitat în acelaşi timp la mine, cu ochii mari de groază.

M-am luptat să ajung iar în poziţie şezândă şi am privit în spate. Când buza de jos a băiatului care intrase în mine a început să tremure, mi-a fost limpede că le era teamă de reacţia mea. Aşa că am încercat să adopt o expresie prietenoasă.

- Totul este OK, am spus şi am fluturat mâna liberă spre ei. Continuaţi.

Au alergat imediat, probabil să se îndepărteze de mine cât mai repede.

Doar Ariei a alergat spre mine.

- Pot să văd câteva poze? a întrebat ea, arătând spre aparat.

- Sigur.

Am îngenuncheat lângă ea ca să ne putem uita împreună la ultimele poze.

- Nu e niciuna cu Zac, a spus ea.

- Zac? am întrebat, derutată. Cunoscusem mulţi oameni azi. Theodore, Peter, John, Chris, Paul, Jeff... dar Zac?

Ariei a ridicat din sprâncene.

Pentru că o priveam mai departe întrebătoare, a zâmbit.

- Isaac!
- Ah, am spus.

Pentru mine, Isaac nu arăta ca un Zac. Nici ca un... Isaac. Doamne, o luasem razna.

- Deci? a întrebat Ariei şi m-a privit întrebătoare. Credeam că tu faci poze cu el, nu cu noi.

Am lăsat privirea în jos, spre aparat. Copila asta părea să aibă conexiune directă cu temele incomode şi să ştie perfect cum să pătrundă în ele dureros. Am auzit imediat în minte vocea lui Robyn, care-mi spunea că fotografiile făcute de mine nu erau suficient de bune. Că nu funcţionau şi că nu îi provocau nicio emoţie. Nu îi spusesem încă nimic lui Isaac, iar datorită surorii lui îmi aminteam că nu mai puteam amâna multă vreme.

- Jumătate din hard disk-ul meu este plină de poze cu fratele tău, am răspuns, cu oarecare întârziere.
- Ha! Deci îl foloseşti? a întrebat Isaac, din spatele meu.

Am dat capul pe spate şi m-am uitat la el. O ţinea din nou pe Ivy cu un braţ şi părea cel mai firesc gest din lume pentru el.

Era tare dulce. Şi, în acelaşi timp, supersexy.

- Fac şi backup-uri zilnice.
- Ce-mi este dat să aud! a exclamat el, rânjind.

Ariei m-a lovit în braţ.

- Arată-i poza pe care mi-ai făcut-o!

Era clar că ea nu moştenise înclinaţia spre timiditate a familiei Grant.

Am zâmbit, gândindu-mă la asta. Am căutat imaginea, una dintre puţinele care nu erau mişcate, şi i-am arătat-o lui Isaac. S-a aplecat peste display, ferindu- se cu mâna de soare. în poză, Ariei poza ca un model şi sufla un pupic spre aparat.

- Foarte frumoasă - mult mai frumoasă decât cea pe care i-am arătat-o eu.
- Nu-i aşa? Cred că e... Capul lui Ariei s-a ridicat, iar ea şi-a privit fratele. A mârâit: Nu e cinstit, Zac!
- Ce? a întrebat el, pozând în nevinovat.

A mijit ochii.

- I-ai arătat *fotografia?*
- Posibil.
- De ce trebuie să mă faci de ruşine mereu? a oftat ea, supărată.
- Sunt cel mai rău frate din lume, ştiu. îmi pare rău.
- Nu-ţi pare deloc rău, ticălosule.
- Ticălos, a repetat Ivy cuvântul.
- Ariei, a şuierat Isaac, încercând să îi acopere ambele urechi cu o mână lui Ivy, deşi era prea târziu.
- Ticălos, a repetat ea, dând din picioare.
- Este vina ta! a zis Ariei şi a arătat cu un deget spre el.

S-a răsucit pe călcâie şi a luat-o la goană spre mama ei.

Isaac a oftat.

- Nu te stresa, am zis, încurajator. Mai devreme sau mai târziu, Ivy ar fi învăţat oricum

înjurături. Nu e prima fetiță de doi ani care află cuvântul cu T.

M-am ridicat şi mi-am scuturat iarba de pe picioare.

Dintr-odată, Isaac a început să râdă. M-am uitat la el mirată.

- Ce este?

- Ce-au făcut fraţii mine cu tine? a întrebat el, făcând un pas spre mine. Mi-a dat ceva la o parte din păr. Eşti plină de iarbă. Şi de praf. Arăţi ca o zână a anotimpurilor din caietele de lucru ale lui Ariei. Îţi mai lipseşte doar rochia din petale şi frunze.

Mi-am scuturat capul şi am văzut că din el au căzut câteva frunze. Ivy a chiţăit, şi-a întins mânuţa şi m-a tras cu toată puterea de o şuviţă. Doar în ultimul moment mi- am reţinut un *J^uck!",* muşcându-mi în schimb buza.

O doare, Ivy. Fii ceva mai blândă, a zis Isaac cu o voce caldă şi i-a desprins cu atenţie degetele. Vezi? Aşa. Mi-a atins părul cu mâna. Era un act de blândeţe, după atacul lui Ivy. A repetat mişcarea, doar că, de

data asta, mi-a pieptănat şuviţele, iar vârfurile degetelor lui mi-au alintat pielea capului. Tot corpul mi s-a înfiorat şi am oftat împotriva voinţei mele. Isaac m-a privit surprins, dar n-a zis nimic. A luat mâna lui Ivy şi mi-a purtat-o pe cap, în aceeaşi mişcare

- .Ei, a făcut Ivy.
- Exact, a spus el liniştit.

Am înghiţit în sec şi l-am privit.

Când era cu familia lui, era atât de autentic! Nu ştiam ce mi se întâmpla, însă în clipele acelea aş fi făcut orice, doar să continue să mă atingă. Voiam să mă mângâie mai departe pe cap, să mă ţină strâns în braţe sau să îmi vorbească pe un ton liniştitor.

Doamne, ce naiba păţisem?

Am făcut repede un pas în spate. Ivy şi Isaac m-au privit şocaţi, iar eu am fluturat ostentativ aparatul, forţându-mi un zâmbet pe buze.

- Sunteţi atât de drăguţi, le-am explicat fără suflare şi cam repede.

Mi s-a părut că Isaac nu a remarcat nimic sau cel puțin a fost suficient de prietenos să nu discute despre asta. I-a șoptit lui Ivy ceva la ureche, care a făcut-o să chicotească. Am apăsat pe buton. Voiam să-i fotografiez până ce fiorul care mi se răspândise în tot corpul dispărea.

Capitolul 19

N-a dispărut. Nici când Isaac a traversat curtea fermei, alături de bunicul lui, şi mi-a arătat, cu ochii scânteind de entuziasm, noul tractor. Nici când a luat unul dintre caii din grajd, mi l-a prezentat drept Moonshine şi am dat o tură de grajd. Nici când ne-am întors la petrecere şi a dansat cu bunica lui, sub lampioanele de pe peluză.

Când îmi spusese Isaac într-o seară, în Woodshill, că nu îi plăcea să danseze, crezusem că era împiedicat şi îi pusesem o etichetă, aşa cum îmi punea şi mie lumea. Dar acum, când ştiam mai bine şi când îl văzusem aici, aveam o părere total diferită. Era vesel, loial, iubitor, se ocupa de fraţii lor, care erau cu toţii nebuni după el, şi reuşea să aducă din doar câteva vorbe zâmbete pe feţele tuturor - inclusiv a mea. Ştiam că îl apăsa povestea cu părinţii lui şi dacă îl observam cu atenţie vedeam cum i se plimba automat privirea spre tatăl sau spre mama lui şi, pentru o clipă, îi pierea zâmbetul şi părea trist. Dar avea nevoie doar de o clipă ca expresia să dispară. Îl văzusem însă şi îl admiram pentru că reuşea să păstreze o faţadă veselă şi să se poarte iubitor cu fraţii şi bunicii lui, deşi fusese adânc rănit.

Isaac Theodore Grant era mai mult decât îmi imaginasem.

Aşa voiam să îl prezint în fotografii. Senzaţia asta de apartenenţă şi de iubire, pe care o răspândea aici, dar şi durerea şi tristeţea din ochii lui - asta voiam să documentez.

Dar asta nu ţinea de exterior sau de privirea seducătoare, ci de ce se afla adânc în el şi-l făcea om. Că purta papion sau geacă de piele era totuna. Cât de superficială fusesem!

Abordasem totul prost de la început. Cum de nu îmi dădusem seama?

Dintr-odată, cineva m-a tras de poalele cămăşii. Am privit în jos. În faţa mea se afla Ivy, cu braţele întinse.

M-am uitat la ea.

S-a uitat la mine.

N-am reacţionat, aşa că i s-a răsfrânt buza de jos.

Voia cumva...? Doamne, voia să o ridic în braţe. Eu.

Am căutat ajutor din priviri în jurul meu, dar Isaac încă dansa cu bunica lui, iar Theodore discuta cu o femeie mai tânără şi cu bărbatul ei.

Buzele lui Ivy continuau să tremure. Doamne, urma să plângă din moment în moment.

Am înghiţit în sec şi m-am aplecat spre ea, am apucat-o cu mâinile de sub braţele mici şi am ridicat-o. Am sprijinit-o pe şold, aşa cum îl văzusem pe Isaac făcând, şi am sperat că nu îi făceam rău.

Ivy mi-a înconjurat imediat gâtul cu braţele şi şi-a înfundat faţa în scobitura gâtului meu.

- Ei, a zis, şi mi-a atins capul cu mini-mâna.

Mi s-a răspândit o căldură deosebită în piept.

Am ţinut-o mai strâns. Chiar dacă era atât de mică, era caldă şi se ţinea strâns, iar asta îmi dădea o senzaţie ciudată de familiaritate. Mi-am balansat corpul până când strânsoarea i s-a relaxat şi am auzit-o sforăind uşor.

Aşa stătusem şi eu, cândva, în braţele tatei. Încredere deplină şi numai iubire.

Fiorul pe care-l simţisem toată ziua s-a intensificat, la fel şi căldura din pieptul meu, care mi s-a părut, brusc, prea mare şi prea multă. Eram complet neajutorată şi nu puteam împiedica emoţiile să mă copleşească.

Doar după ce am simţit un gust sărat mi-am dat seama că plângeam.

Trebuia să plec cât mai repede.

M-am împleticit orbeşte spre Theodore, care se aşezase din nou la masa din grădină. Mi-a zâmbit când m-a descoperit, însă zâmbetul i s-a şters când mi-a văzut faţa. N-a pus nicio întrebare, ci s-a ridicat şi mi-a luat-o pe Ivy. Am simţit privirile curioase ale perechii care şedea lângă el, dar m-am întors fără un cuvânt şi am alergat spre casă. Nu voiam să mă vadă nimeni aşa - mai ales nu Isaac.

Am străbătut camera de zi şi m-am trezit în braţele mamei lui Isaac, care m-a privit şocată.

- Sawyer, a zis. După „Bună", a fost primul cuvânt pe care mi-l adresa. La fel ca tatăl lui Isaac, se ţinuse constant departe de el şi de mine. Nici nu credeam că-mi ştia numele. Uitasem numele ei. E totul OK?

- Am..., am clătinat din cap. Trebuie doar...

Privirea ei speriată a devenit îngrijorată.

- Haide, mi-a spus, apucându-mă de braţ. M-a condus pe coridor într-o cameră mică de oaspeţi.

- Să-l aduc pe Isaac? a întrebat ea.

- Nu, am spus. Vă rog, nu.

A încuviinţat.

- Sunt în camera de zi, dacă ai nevoie de mine.

S-a întors pe călcâie şi a închis uşa după ea. Vedeam lumina lampioanelor de afară prinfereastră. M-am aşezat pe patul de o persoană. Lacrimile îmi curgeau mai departe pe faţă, iar când mi-am apăsat

ambii pumni peste pleoape, nu s-au oprit. Am plâns şi-am tot plâns, de parcă Ivy deschisese o ecluză pe care n-o mai puteam stăvili.

Familia asta schimbase ceva în mine. încrederea necondiţionată a lui Ivy, care-mi adormise în braţe. Purtarea prietenoasă a lui Theodore, chiar dacă arătam şi mă purtam diferit de ceilalţi invitaţi la petrecerea lui. Şi Isaac...

Isaac, care le arăta fraţilor lui ce era bunătatea şi ce însemna familia. Care, chiar dacă părinţii îl trataseră nedrept, nu lăsase ferma în urmă, ci îşi înghiţise orgoliul şi ajuta mai departe acolo unde era nevoie de el. Isaac, care trezea în mine dorinţa de a fi altfel. Nu mai voiam să mă agăţ de trecut, de moartea alor mei şi de criticile răutăcioase ale Melissei, nu mai voiam să mă gândesc că era OK să fiu singură şi să nu mă bazez pe nimeni.

Fusesem oarbă. Nu *Isaac* era cel care trebuia să se schimbe. El era OK aşa cum era. *Eu,* în schimb, aveam nevoie de un makeover.

N-a durat nici cinci minute şi Isaac s-a strecurat pe uşa camerei de oaspeţi. Am ştiut fără să mă uit că el era. Totuşi, sau poate de aceea, mi-am lăsat mâinile unde erau. Nu voiam să mă vadă aşa. Nu voiam să mă văd nici măcar eu aşa.

- Sawyer, a zis.

Atât. Doar numele meu. Am început să plâng şi mai tare, pentru că nimeni nu îmi spunea numele la fel ca el.

Am auzit cum închide uşa încet şi cum străbate camera din câţiva paşi. M-a cuprins apoi în braţe. Era cald şi am simţit că poate repara tot ce se stricase în mine. M-am agăţat tare de el, mi-am îngropat faţa la pieptul lui şi, chiar dacă nu voiam să mă vadă aşa, dorinţa de a nu-i mai da drumul a fost mai puternică.

Cu mine în braţe, Isaac s-a lăsat pe spate, sprijinindu- se de pat. M-a ţinut mai departe, cu o mână pe ceafă, care mă mângâia liniştitor. Scotea nişte zgomote înfundate, ca şi cum aş fi fost un copil care se lovise la genunchi. M-a ajutat.

Am pierdut complet noţiunea timpului şi nu ştiu cât am stat aşa. Isaac nu mi-a dat drumul nicio clipă. Nici când corpul nu mi-a mai fost scuturat de sughiţuri.

Mi-am desprins degetele din tricoul lui. îl ţinusem atât de strâns, că mă dureau articulaţiile. Mi-am deschis şi mi-am închis mâna de câteva ori, apoi mi-am aşezat palma pe pieptiil lui. Se ridica şi cobora în ritm egal, sub degetele mele. Era aproape hipnotizant.

Mai târziu, Isaac mi-a pus o mână pe cap şi m-a tras uşor de o şuviţă. I-am urmat îndemnul mut şi l-am privit. O rază de lumină cădea pe pat şi îi scălda o parte din faţă într-o strălucire caldă. Avea ochii mai mult verzi decât căprui.

- Aş vrea să întreb dacă eşti bine, a început el, încet. Dar ştiu că ar fi o întrebare idioată. M-a privit atent. Ce s-a întâmplat, Sawyer?

L-am privit. Avea atât de multă încredere în mine! Cu excepţia lui Riley, nu cunoscusem niciodată atât de bine pe cineva.

- Nu-mi pot aminti precis când a fost ultima dată când am plâns, am zis, într-un târziu, răguşită.

- Atunci, era cazul, a spus el.

- Când ai plâns ultima dată? l-am întrebat.

Nu s-a gândit mult.

- Când s-a mutat Eliza.

I-am mângâiat pieptul.

- A ajuns, între timp?

A clătinat din cap.

- Nu mai vine. Zborul ei a fost anulat. Am înjurat.

Isaac a zâmbit.

- Aşa zic şi eu. Dar nu despre asta era vorba. Eşti foarte pricepută la schimbat subiectul.

Nici măcar nu o făcusem cu intenţie. Era doar din obişnuinţă: când venea vorba despre mine, deviam discuţia. Nu îşi dăduse încă nimeni seama - cu excepţia lui Isaac.

- Nu trebuie să-mi povesteşti nimic, dacă nu vrei. Dar... am senzaţia că nu vorbeşti cu nimeni. Şi nu e deloc bine, a zis el, după o clipă.

- Da, ştiu, am şoptit.

Am luat medalionul mamei în mână, fără să-mi iau privirea de la Isaac.

Poate că era timpul să am încredere în cineva - şi dacă nu lui, cui să mă confesez?

Fusese primul care încercase să arunce o privire în spatele zidurilor mele atent construite; primul care se interesase de persoana care se afla îndărătul lor. Nu se dădea înapoi să mă îmbrăţişeze când nu-mi era bine. Mă urmărise aici şi îmi dădea senzaţia că nu mă va lăsa niciodată la greu. Atunci cui, dacă nu lui Isaac?

Am inspirat adânc. îmi era greu să găsesc cuvintele potrivite.

- Familia ta... este atât de drăguţă.

- Iar încerci să schimbi subiectul? a întrebat Isaac încet.

Am clătinat imediat din cap.

- Nu. Doar că... eu nu cunosc aşa ceva. Toţi cei pe care i-am cunoscut azi au fost amabili cu mine, de parcă nu am venit aici prima dată, ci aş fi fost aici dintotdeauna. Bunicii şi fraţii tăi, mătuşa ta, Trudy... toţi. Şi se vede cum funcţionaţi împreună.

Sunteţi o familie adevărată. Numai părinţii tăi... ştiu că este dificil, dar, dacă se ajunge la limită... nu mai ştiu. La un moment dat, trebuia să mă gândesc la propria mea familie. Şi am ajuns aici. Şi arăt aşa, am explicat, arătând spre faţa mea plină de lacrimi.

Isaac mă mângâia încet pe spate. Expresia din ochii lui era gânditoare şi sinceră.

- Mi-ai povestit deja despre sora ta. Şi ceilalţi?

- Nu mai am alţii, am şoptit.

Nu era o minciună. Riley era singura persoană de pe lume pe care o consideram din familie. Melissa îşi pierduse privilegiul de multă vreme, iar alţi unchi sau mătuşi nu aveam. Nici bunicii nu mai trăiau. Riley şi cu mine eram ce rămăsese în urmă după o tragedie.

Isaac a continuat să mă mângâie pe spate. încet, iar
şi iar.

- Ce s-a întâmplat cu părinţii tăi?

Nu mai povestisem nimănui. Nu rostisem niciodată cu voce tare ce se petrecuse atunci. Aproape mi s-a făcut rău când m-am gândit că o voi face.

- Când aveam nouă ani, tata a murit de cancer, am şoptit.

- îmi pare foarte rău, Savvyer, a murmurat Isaac. Cancerul e de rahat.

- Da, am spus, răguşită, şi am lăsat privirea în jos, pentru că nu puteam rosti cuvintele următoare privindu-l. Apoi, la scurtă vreme, mama s-a sinucis. A fost... şi asta de rahat.

Isaac a încremenit.

- Ce?

Vocea lui era atât de blândă, că abia l-am auzit, şi totuşi era singurul lucru care mă ancora în prezent, în timp ce amintirile - imaginile groaznice, cenuşii, pe care nu le puteam uita - ameninţau să mă înece.

- Şi-a tăiat venele, am spus.

Isaac era complet nemişcat lângă mine. Eram sigură că nici nu mai respira.

Am simţit că, din clipă în clipă, mă va părăsi curajul. Dar nu voiam să-i povestesc lui Isaac doar o parte. Merita să afle totul. Toată povestea oribilă.

- Eu am găsit-o. Cuvintele îmi răsunau în urechi de parcă le spunea altcineva. Zăcea în cadă, cu un braţ peste margine. Era sânge peste tot şi... M-a lăsat vocea, pentru o clipă, iar Isaac m-a tras mai aproape. M-a cuprins cu ambele braţe şi am simţit că tremurau. îmi făcea bine să fiu ţinută aşa. Lacrimile îmi curgeau pe faţă şi picurau pe tricoul lui Isaac, pe clavicula lui. M-a lipit de el, şi deşi îmi erau greu să respir i-am înconjurat gâtul cu braţele. Probabil urma să ne sufocăm reciproc până la finalul serii, dar mi-era totuna. Singurul lucru care conta era ca apăsarea din interiorul meu, gheara aceea de gheaţă care mi se înfipsese atunci în inimă şi nu îmi mai dăduse drumul, se mai relaxase puţin. Ca un nod în gât care, deşi încă prezent, nu mă mai sufoca.

Dacă aş fi ştiut că aşa te simţeai când mărturiseai ceva, poate aş fi facut-o mai repede.

- Vrei să o vezi? am şoptit, după un timp.
- Da, te rog, a zis Isaac, cu vocea răguşită.

Mi-am desprins braţele din jurul gâtului ei şi mi-
am scos lanţul din jurul gâtului. Am deschis medalionul de aur cu un clic. în interior erau două fotografii, una cu părinţii mei şi una cu mine şi cu Riley, când eram mici.

- Ei sunt părinţii mei, am zis.

A luat medalionul cu grijă şi s-a uitat atent la poze. A zâmbit blând.

- Semeni cu mama ta.

Am încercat să îi întorc zâmbetul, dar nu am reuşit. Inima îmi bătea nebuneşte, iar mâinile mele erau calde şi umede. Nu îmi venea să cred că îl

lăsasem pe Isaac să ţină medalionul, cel mai de preţ lucru pe care-l aveam.

Privirea lui Isaac s-a mutat la stânga. A întors fotografia spre mine.

- Câţi ani aveaţi?

- Cinci. Rjley, opt, am zis, după ce mi-am dres glasul.

A dat din cap gânditor şi a închis medalionul. S-a uitat la marginile zimţate, apoi şi-a trecut degetele peste iniţialele gravate.

- E.D.? a întrebat.

- Erin Dixon. Medalionul a fost al mamei. Mă mai cheamă şi Erin. Nu ştie nimeni. Nu vorbesc despre asta.

Privirea lui Isaac era de nepătruns când s-a aplecat să îmi pună din nou lanţul la gât.

- îmi pare foarte rău, Sawyer, a şoptit el. Nu aveam
idee.

- Nu trebuie.

Isaac mi-a mângâiat obrajii cu buricele degetelor. Abia atunci am observat că erau încă umezi şi că-mi ştergea de fapt lacrimile.

- Chiar dacă nu vrei să auzi asta, tot îmi pare rău. Pentru tine şi pentru sora ta. Niciun copil nu ar trebui să treacă prin asta, a zis el, cu o voce fermă. Când îmi imaginez că Ariei ar putea...

Am văzut în faţa mea ochii mari şi nevinovaţi ai lui Ariei. Eram cu doar un an mai mare când îmi pierdusem părinţii. Când remarcasem că apa ieşea pe sub uşa băii noastre. Când mă năpustisem în baie şi alunecasem pe gresie. Când văzusem mâna pătată cu sânge pe marginea căzii şi mă apropiasem de ea foarte, foarte încet, în patru labe.

- Aş vrea să pot face ca asta să nu ţi se fi întâmplat, a spus Isaac încet. Degetele lui erau încă pe obrajii mei.

Am strâns din buze. Simţeam că mă apasă ceva, dar şi că eram ciudat de apărată. Pentru prima dată exista cineva pe care mă puteam baza. Care îmi putea lua o parte din povară. Care voia asta.

- Ce s-a întâmplat după aceea? Unde aţi crescut, tu şi Riley? a întrebat el, fără să-şi ia mâinile de pe obrajii mei. Nu puteam să privesc în altă parte.

- După moartea părinţilor, am ajuns la mătuşa Melissa, care era singura noastră rudă în viaţă. Ea şi cu mama se certaseră în tinereţe şi se detestau. Melissa nu ne-a vrut şi a avut grijă să ne comunice asta în fiecare secundă petrecută în prezenţa ei. Cu Riley s-a purtat relativ normal, probabil fiindcă era mai mare şi o putea controla mai uşor. Dar cu mine şi-a dezlănţuit toată frustrarea şi furia, din prima clipă. Mi-a făcut viaţa un iad, fără să ştiu cu ce greşisem. Am ridicat din umeri. Poate fiindcă semănăm cu mama.

între sprâncenele lui Isaac apăruse o cută adâncă.

- Te lovea?

- Nu foarte des, am .zis imediat. Dar nici nu era nevoie.

- Şi atunci?

Am înghiţit în sec. Aş fi vrut să alunec din îmbrăţişare şi să pun distanţă între noi, însă braţul din jurul meu nu îmi permitea să mă mişc nici măcar un milimetru.

De când împlinisem 17 ani, iar Riley şi cu mine ne făcuserăm bagajele şi plecaserăm din casa Melissei, încercasem să nu mă mai gândesc la femeia aceea plină de ură. Riley mă învăţase să nu mă uit niciodată înapoi, ci doar înainte. Şi chiar dacă făcusem mereu asta, observam acum că îmi făcea bine să vorbesc despre momentele întunecate ale copilăriei şi adolescenţei mele şi să le îndepărtez cu ajutorul lui Isaac.

- Ne spunea zilnic ce povară enormă eram. Că locuiam cu ea doar pentru că era obligată şi pentru că nu ne voia nimeni. Că nu era de mirare că mama nu mai vrusese să rămână cu noi.

Degetele lui Isaac mi-au coborât pe gât, apoi pe umăr şi înapoi pe obraji.

- Dar aveai nouă ani. *Nouă,* a mârâit el, iar furia din vocea lui crea un contrast imens cu atingerile lui blânde.

- Cu cât creşteam, cu atât devenea mai rău. Riley a început să vină acasă tot mai rar. Era cu trei ani mai mare decât mine şi începuse să stea în baruri şi în cluburi. Eram prea mică pentru asta. Nu aveam prieteni, pentru că nu aveau voie colegii să se joace cu mine. Fusesem fata cu părinţi nebuni, apoi orfana căreia sigur îi lipsea o doagă. Aşa că nu-mi rămânea decât să merg acasă. Din fericire, Melissa lucra peste zi. Dar când venea acasă, mi se părea că aşteptase toată ziua doar să îmi facă rău. Nimic nu îi plăcea la mine. Într-o zi eram prea grasă, a doua zi, prea slabă. Hainele mele erau prea ţepene, apoi prea libertine. Notele mele erau fie proaste, fie dovada că eram o tocilară. Când ai zece ani, cauţi laude. Şi aprecieri. îmbrăţişări. Dar la un moment dat n-am mai încercat să fac lucrurile bine. Când am ajuns la pubertate, a rămas un singur lucru: eşti exact ca mama ta. O putoare la fel de mare, care nu va reuşi în viaţă.

La naiba, a murmurat el

- .Am încă vorbele ei în minte... *Arăţi groaznic, te îmbraci ca o curvă ieftină, arăţi ca maică-ta, n-o să te ia nimeni în serios, n-o să ai parte de nimic bun în viaţă, mizerabilo...*

- încetează. Vocea lui Isaac devenise rece ca gheaţa, iar muşchii maxilarului i se blocaseră. Nu pot asculta, a zis încet. Nu pot asculta aşa ceva.

- îmi pare rău, am şoptit, evitându-i privirea.

- Pentru ce mama naibii te scuzi?

- Pentru că eşti foarte supărat, iar eu am stricat petrecerea bunicului tău cu povestea mea de viaţă deprimantă, am răspuns. Ştii ce? Ar trebui să ieşim iar. Cred că părinţii tăi se întreabă unde eşti. Sper că nu cred că-mi fac de cap cu tine în camera de oaspeţi.

Am încercat să mă ridic, dar am eşuat. Isaac m-a apucat cu o mână de şold şi cu cealaltă de bărbie. Mi-a dat capul pe spate şi m-a obligat să îl privesc. Doar privirea lui era suficientă să mă străbată un fior prin tot corpul.

- Mai întâi, nu sunt supărat. Adică, sunt teribil de supărat. Dar nu pe tine, mi-a explicat. Ci pe femeia aia oribilă care ţi-a distrus copilăria. Nu am înţeles niciodată cum de îţi este indiferent ce zic alţii despre tine - şi nu pot suporta gândul.

- Cum adică? am şoptit.

A inspirat ftdânc. Cu degetul mare mi-a desenat o linie de-a lungul pometelui, până sus, ajungând să-şi împletească degetele prin părul meu.

- Ultimele două luni au fost cele mai frumoase din viaţa mea şi numai ţie trebuie să-ţi mulţumesc, a zis el, fără să-şi ia privirea de la mine.

A durat doar o clipă până când am înţeles ce îmi spunea. Mi s-a strâns stomacul.

- Nu cunosc pe nimeni cu o inimă la fel de mare ca a ta, a continuat el. Chiar dacă te porţi de parcă ţi-ar fi indiferent, nu e adevărat. Din seara aceea la Hillhouse, m-ai motivat mereu să îmi

depăşesc limitele. Chiar mi-a folosit. Şi chiar dacă nu ne cunoşteam tot te-ai implicat. Nu pot pricepe cum de sunt oamenii atât de orbi şi nu îşi dau seama ce persoană minunată eşti.

Cuvintele lui sunau mai bine decât cântecele mele preferate.

- Vorbeşti serios? am şoptit.
- Eşti cea mai puternică persoană pe care o cunosc, mi-a răspuns.

M-am uitat la el, fără cuvinte.

Apoi am făcut singurul lucru care mi-a venit în minte.

I-am înconjurat gâtul cu braţele şi l-am sărutat.

Isaac a scos un zgomot surprins, un zgomot profund, din piept, pe care l-am simţit într-al meu şi, de parcă n-am fi făcut altceva de săptămâni întregi, mi-a răspuns la sărut. Mi-am trecut degetele prin părul lui. Era atât de moale, în timp ce corpul lui era atât de tare, lipit de al meu şi...

...în clipa următoare, Isaac s-a tras de lângă mine.

- Nu cred că e o idee bună.

Mi s-a părut că mi-a pus frână întregii lumi. Respirând greu, l-am privit.

Isaac s-a lăsat să cadă pe spate, cu o expresie chinuită.

Doamne. Nu mă voia. Bineînţeles că nu mă voia. îmi petrecusem săptămâni la rând pregătindu-l să iasă la întâlnire cu o fată, şi fata asta nu eram eu, cu siguranţă, ci era cineva precum sora vitregă a lui Dawn, Everly. Văzusem cu ochii mei, cu două seri înainte. Mi-am dus mâna la gură.

- îmi pare rău.
- Chiar ţi-ai cerut scuze pentru că m-ai sărutat acum? a întrebat el, iar vocea i-a sunat cum mă simţeam eu.
- Păi... da.

în secunda următoare s-a aplecat şi mi-a trecut o mână care tremura prin păr. Şi-a trecut buzele uşor peste ale mele. A repetat gestul, iar eu am închis ochii. A treia oară, a apăsat mai tare, iar eu am oftat încet. Era un sărut mai bun. Mai puţin haotic, mai puţin impulsiv. Minunat.

Isaac mi-a sărutat colţurile gurii, apoi mi-a urmat conturul bărbiei, a ajuns la gât şi mi-a sărutat locul unde mi se zbătea pulsul. Acolo, a ezitat. Respira liniştit, însă când m-am mişcat puţin am simţit ce-i făcea apropierea de mine.

- Tot nu este o idee bună, a repetat el, cu vocea răguşită.

- De ce nu?

S-a lăsat niţel pe spate şi m-a privit.

- Dacă simţi nevoia să mă săruţi, să nu fie pentru că nu ştii cum să-mi mulţumeşti altfel, ci pentru că nu poţi fără asta, a zis el.

- Isaac...

A clătinat din cap.

E în regulă. Dacă va fi vreodată aşa, să îmi spui.Capitolul 20

Un zgomot puternic m-a smuls din somn. A durat un minut să îmi dau seama că venea din natură şi că nu era nimeni în pericol să fie ucis. Apoi cineva a chiţăit şi au urmat hohote de râs. Între timp, am auzit şi muzica blândă care picurji de pe clapele unui pian.

M-am ridicat în capul oaselor şi am privit în jur. Razele luminoase ale soarelui pătrundeau printr-o crăpătură din perdea. Cred că era dimineaţă târziu. Isaac nu mai era cu mine. Singurul semn că îşi petrecuse noaptea alături de mine era perechea de ochelari de pe noptieră. Simţeam cum mi se răspândeşte o durere imensă în piept. Am luat ochelarii şi i-am pus cu grijă în buzunarul de la piept al cămăşii mele. Apoi m-am ridicat pe picioare nesigure şi am ieşit din camera de oaspeţi.

Levi a năvălit din direcţia opusă, pe hol. L-a urmat imediat Ariei, care mi-a rânjit în fugă. Dacă ei doi erau în plină formă, eu mă simţeam de parcă mă călcase un camion. Eram sigură că aşa şi arătam.

Din fericire, vizavi de camera de oaspeţi am găsit o baie, în care am reuşit să mă spăl pe faţă cu apă rece şi să îmi şterg cu un colţ de prosop rimelul şi resturile de creion kohl de pe faţă. Mi-am spălat dinţii cu degetul şi cu pasta pe care am găsit-o în dulăpiorul de deasupra chiuvetei. La final, mi-am prins părul într-un nod.

M-am analizat în oglindă. Aveam faţa palidă şi ochii roşii şi umflaţi de plâns, dar măcar arătam pe jumătate omenește. Am inspirat adânc şi m-am pregătit pentru întâlnirea dificilă care urma. M-am apropiat de camera de zi, auzind tot mai tare pianul. Dar numai când am intrat în camera plină de lumină mi-am dat seama că nu venea de la un sistem de sunet.

Isaac stătea la pian cu Ivy. Cânta o melodie veselă, rapidă, însă era întrerupt mereu de surioara lui, care îşi trântea mânuţele pe claviatură şi chiuia de fiecare dată când auzea zgomotul clapelor lovite deodată.

M-am sprijinit de uşă şi i-am privit umerii care se scuturau de râs. A început din nou cântecul, însă, după jumătate de minut, Ivy a intervenit iar. A spus câteva cuvinte peltice, care l-au făcut pe Isaac să râdă mai tare şi pe mine să rânjesc. După seara anterioară, nu mă gândeam că îmi voi aminti atât de repede cum.

Mi-am scos aparatul din geantă cât am putut de încet şi am făcut o poză. Chiar atunci a apărut cineva lângă mine. Am întors capul şi am lăsat aparatul jos.

Fata nu fusese ieri la petrecere, eram sigură. Aş fi remarcat, cu siguranţă, dacă versiunea feminină a lui Isaac s-ar fi fâţâit prin peisaj: aceeaşi faţă, aceiaşi pometi frumoşi, aceeaşi culoare greu de identificat, aceeaşi bărbie dură. Doar părul era diferit - lung, lucios, şaten închis.

Probabil era Eliza.

Am deschis gura să mă prezint, dar, cu un zâmbet, a dus un deget la buze, şi-a pus geanta pe jos şi s-a strecurat spre Isaac şi Ivy, în vârful picioarelor.

- Sună minunat, a zis, când Ivy a atins deodată toată claviatura din partea stângă şi a făcut să răsune câteva acorduri foarte înalte.

Isaac s-a întors, cu ochii mari. Şi-a înghiţit un icnet de surpriză, a aşteptat să îi sară Ivy din braţe şi a făcut un pas spre Eliza. A ridicat-o şi a învârtit-o în braţe, aşa cum procedase şi cu ceilalţi fraţi. Eliza era aproape la fel de micuţă ca Dawn şi foarte fragilă, aşa că nu prea conta că, spre deosebire de ei, era adultă.

- Credeam că nu mai vii, a zis Isaac, fără s-o lase jos.

- Am făcut scandal până când n-au mai vrut să mă vadă şi mi-au schimbat zborul. Nu aveam de gând să- mi strice vacanţa de toamnă o nenorocită de companie aeriană.
- Pentru că ţi-a fost dor de mine.
- Pentru că voiam neapărat să o cunosc pe Sawyer, a zis Eliza, făcând din ochi şi arătând spre mine.

Capul lui Isaac s-a rotit spre mine şi privirile ni s-au întâlnit. Pentru o clipă, pe chip i s-au amestecat emoţiile: grijă, bucurie, dorinţă, teamă, şi am simţit că nu mai aveam aer, pentru că mi-am dat seama, dintr-odată, că îi împărtăşisem totul în noaptea anterioară şi că ştia mai multe despre trecutul meu decât oricine, cu excepţia lui Riley.

Pe faţă i s-a întins un zâmbet cald şi a lăsat-o jos pe Eliza.

- La naiba, acum îi vei povesti chestii jenante!

Am respirat din nou.

Eliza a râs şi a sunat atât de călduros, că m-am desprins de lângă uşă şi am intrat în cameră. Eliza s-a aplecat să o ia pe Ivy, dar ea s-a foit şi s-a urcat iar pe scăunelul de la pian.

Fără niciun avertisment, Eliza m-a luat în braţe. Am încercat să nu mă crispez şi să îi întorc gestul. Cândva, mă voi obişnui cu siguranţă cu purtarea inimoasă a fraţilor Grant. Cândva.

- în sfârşit am şi eu un chip pentru poveştile pe care mi le spune Zac, mi-a zâmbit ea.
- La fel. Singura soră cu care am primit o poză până acum a fost Ariei.

Eliza şi-a fixat fratele cu privirea.

- Sper că nu i-ai arătat *acea* poză.

A ridicat din umeri.

- Stai tu, stai. Răzbunarea ei va lovi crunt. Ştie bine unde sunt ascunse toate pozele tale ruşinoase.

- A meritat. A făcut-o pe Sawyer să râdă, a zis el, iar zâmbetul lui mi s-a părut atât de intim, că mi-a fost incomod să se afle sora lui chiar lângă noi. Am scos ochelarii din buzunarul cămăşii şi i-am întins.

- Mulţumesc, a zis el, punându-i. Acum pot să văd ce... Doamne, ce ţi-ai făcut la păr?

Eliza şi-a trecut mâna prin păr, dintr-odată nesigură.

- Am vrut să încerc ceva nou.

- Arată bine, a zis repede Isaac. Doar că e atât de... întunecat. Parcă ai fi vampir.

- Acum îţi dai seama, după ce ţi-ai pus ochelarii? Credeam că eşti miop, nu daltonist, am murmurat.

- Ha! Eliza mi-a încercuit talia cu braţul şi m-a lipit scurt de ea. îmi place de tine, Sawyer.

înainte să pot spune ceva, Ariei şi Levi au năvălit în cameră. I-au urmat Theodore şi mama lui Isaac. Au salutat-o cu toţii pe Eliza, s-au mirat de părul ei, iar eu m-am uitat la Isaac. Era mai în spate, cu mâinile la ceafă, şi observa scena.

în mine s-a răspândit o căldură neobişnuit. A durat o clipă să îmi dau seama de ce.

Mă bucuram că Isaac era fericit.

Să vorbesc cu Eliza era amuzant. Stăteam de peste o oră pe o bancă de lemn, la masă, luam micul dejun şi vorbeam câte în lună şi în stele - despre cursurile ei, despre ale mele, despre Woodshill, despre Boston. Isaac se aşezase din nou la pian şi cânta, cu Levi şi Ivy luând loc pe rând în poala lui.

- N-a mai cântat de secole, a zis Eliza, văzându-mă că mă uit la el a nu ştiu câta oară.

- De ce nu? am întrebat.

Şi-a ferit privirea şi a ridicat din umeri.

- Era foarte ocupat cu ferma. Şi-a rotit capul spre pian, măsurându-şi fratele cu ochi calzi. Şi cred că a decis, când a absolvit liceul, că nu mai vrea să aibă nicio legătură cu băiatul care fusese tot anul anterior. A fost... S-a întrerupt, de parcă nu ştia cât îmi povestise Isaac, sau dacă era OK să vorbească despre asta.

- Mi-a spus cât de nasol a fost liceul pentru el.

Eliza nu şi-a luat privirea de la Isaac.

- A fost şi vina mea.

- Adică?

- Isaac nu era popular. Toţi îl considerau un ciudat. Nu mai ştiu de unde şi cum a început. Dar pe mine... lumea mă plăcea. Aveam prietene. Aş fi putut să merg să mă aşez la masa lui, în pauză. Sau să vorbesc cu el pe coridor. Sau să îl aştept după şcoală. A făcut o pauză de o clipă. Dar nu am făcut-o, deşi vedeam cât era de singur.

M-a costat tot efortul de care eram capabilă să nu las să se vadă cât de mult o disprețuiam în clipa aceea. Aş fi preferat să mă ridic şi să plec, dar ceva m-a împiedicat. Poate că era durerea din privirea ei. Arăta de parcă încă îi făcea rău felul în care se purtase cu Isaac.

- Părinţii noştri nu aveau idee ce se întâmpla la şcoală. Isaac nu vorbea niciodată acasă despre asta şi nici nu mi-a cerut ajutorul. Iar eu ne-am lăsat relaţia să se înrăutăţească. Când i-am spus că plec la Harvard, a fost foarte dezamăgit.

- Nu prea pot să-i găsesc vină, am spus, fără să mă gândesc, dar nu îmi părea rău. îmi venea greu să empatizez cu Eliza.

A oftat.

- La ferma asta se trăieşte pentru agricultură. Ştiu că sună egoist, dar voiam să am ceva doar pentru mine. Am crezut că meritam.

- Şi Isaac merita, i-am zis, străduindu-mă să vorbesc încet. Dar a rămas.

- Când s-a operat tata, eram la Harvard. Nu îmi puteam întrerupe studiile.

- Nu ai *vrut*, i-am spus. Înţelegeam că era mare lucru să ai bursă la Harvard. Dar Isaac fusese cel care îndurase totul. El luptase pentru fermă şi pentru familie, în timp ce Eliza era plecată. Şi-a sacrificat el studiile, ca să-ţi împlineşti tu visul.

Eliza a înghiţit cu greu.

- Un vis care nu e deloc aşa cum mi-l imaginasem. Dar asta observi doar când e prea târziu.

Avea privirea absentă, de parcă vorbele nu mi-ar fi fost destinate mie, ci doar ei.

- între timp, am reînceput să ne înţelegem bine. Dar nu sunt naivă. Ştiu că trecutul încă se interpune. Aş vrea mult să pot repara totul, dar nu ştiu cum.

- Nu pot să-ţi spun, am spus eu. Dar ştiu că ar fi o mare uşurare pentru el dacă părinţii voştri ar alege să îl trateze din nou ca pe un fiu. Cearta asta nu ajută pe nimeni.

- Nu ştiam că e atât de rău, încă, a zis Eliza încet. Am crezut că şi-au revenit. La telefon, a părut mereu ca şi cum ar fi totul în ordine.

- Pentru că este Isaac. Nu vrea să îţi dea o stare proastă. De fapt, ei nici nu vorbesc cu el, de când a spus că vrea să studieze şi că nu mai primeşte bani de la ei.

- Nu primeşte bani de la părinţii noştri? m-a întrerupt Eliza. Atunci cum se descurcă în Woodshill?

- Munceşte pe brânci. Studiază 20 de materii. Nu vrea să depindă de ai voştri, după ce i-a dezamăgit deja.

Ochii Elizei s-au mărit, iar ea a clătinat din cap.

- Nu ştiam.*
- Ar face *totul* pentru familia asta, deşi a suferit atât de mult aici.
- Ştiu, a zis ea, ferindu-şi privirea.
- El îşi face griji pentru toţi, am continuat eu, gândindu-mă la noaptea trecută, când mă ţinuse în braţe şi mă liniştise până adormisem. Dar nimeni nu îşi face griji pentru el. Nu este corect.

Nu-i adevărat, a zis Eliza, după o pauză. M-a privit în ochi. Te are pe tine, Sawyer. Nici că mi-aș putea dori mai mult pentru el.

Capitolul 21

Am petrecut toată duminica la familia lui Isaac, iar când am deschis ușa camerei noastre de cămin, la întoarcere, Dawn mă aștepta. Se prefăcea extrem de ocupată la laptop, însă în jurul ei deja ieșea fum și știam din experiență cât o costa să nu mă întrebe imediat toate detaliile.

Aș fi vrut să mă arunc în pat și să dorm. Eram ruptă de oboseală. Atât de obosită mă simțeam, de obicei, după trei zile de petrecere. Doar că în ultimele două zile nu petrecusem, ci mă jucasem. Mă jucasem, vorbisem, fusesem alergată kilometri. Și călărisem - ceva ce-mi dorisem să fac de când aveam cinci ani.

Dacă era după mine, aș fi sărit pe calul lui Isaac și aș fi luat-o la galop pe câmp, urlând, dar Isaac era de părere că Moonshine trebuia să mă cunoască mai întâi și să își creeze o relație cu mine, înainte să mă lase cu el în sălbăticie. Așa că a trebuit să îl țesal întâi cu o perie ciudată, apoi m-a ajutat să mă urc în șa și să fiu plimbată în pas de melc prin curte. Dar a fost cool.

După noaptea din camera de oaspeți mă gândisem că va fi straniu să dau din nou ochii cu familia lui Isaac, mai ales cu mama și cu bunicul lui. Dar familia Grant n-a suflat o vorbă și nici nu mi-au dat senzația că mă considerau ciudată. Doar tatăl lui Isaac nu m-a luat deloc în seamă tot weekend-ul, ci a muncit tot timpul afară. Remarcasem că Isaac își oferise de câteva ori ajutorul și fusese îndepărtat cu o mișcare scurtă din cap. De fiecare dată Isaac păruse atât de afectat, că îmi venise să țip la tatăl lui. După expresia Elizei, și ea gândea la fel ca mine și speram că acum, când știa ce se petrecea în familia lor, poate începea să intervină.

Dawn a tuşit. M-am lăsat să cad lângă ea pe pat şi mi-am încrucişat braţele la piept. A răsuflat uşurată şi a închis imediat laptopul.

- Te simţi mai bine? a vrut să ştie.

Aproape că am întrebat de ce, dar apoi mi-am amintit că de aceea făcusem excursia la ferma familiei Grant. De ieri dimineaţă nu mă mai gândisem la cuvintele urâte ale Amandei. Iar acum mi le aminteam, pe lângă toate lucrurile care se întâmplaseră la fermă.

La asta se referise Isaac, vorbind despre efectul vindecător pe care-l avea ferma.

- Mă simt bine, am zis, privind harta colorată a lumii pe care o agăţase Dawn deasupra patului. Nu fusesem niciodată în vacanţă în afara Statelor. Dar weekend-ul cu Isaac, indiferent cât de emoţional şi de complicat se dovedise - mi se părea aproape ca o vacanţă.

- Pari foarte obosită, dar şi foarte bucuroasă. Aproape de parcă te-ai fi ocupat tot weekend-ul cu atingerea corpului dezbrăcat al lui Isaac.

Mi-am dat ochii peste cap.

- M-a bătut bunicul lui la poker de m-a uscat. M-am jucat cu fraţii lui. Şi l-am cunoscut pe Moonshine, calul lui.

S-a uitat la mine perplexă.

- Serios?

- Afostcool.

- Vreau să aud totul.

I-am povestit despre ferma lui Isaac, despre familia şi despre animalele lui. După ce am terminat, Dawn a scuturat râzând din cap.

- N-aş fi crezut c-o să trăiască aşa ceva, a zis ea, încrucişându-şi picioarele.
- Ce?

A zâmbit, de parcă ştia lucruri despre care eu nu aveam idee.

- Nu contează. Vei înţelege curând.

M-am încruntat şi am vrut să întreb iar, dar Dawn a schimbat brusc subiectul şi mi-a povestit despre ce se apucase să scrie în noaptea anterioară.

Săptămâna următoare am făcut patru ture la restaurant. Era tot mai frig şi se făcea întuneric mai repede, aşa că lumea venea mai devreme şi pleca mai târziu. Al se bucura că avea clienţi, dar pentru Isaac şi pentru mine însemna că trebuia să lucrăm în plus.

Eram bucuroasă că tot ce se întâmplase în weekend- ul anterior nu făcuse lucrurile incomode între noi. Nu-mi imaginasem cum m-aş fi descurcat, dacă Isaac se purta brusc diferit, dar n-a fost aşa. îl subestimasem din nou, se părea. Trebuia să renunţ, pentru că, pe lângă faptul că între timp îl cunoşteam mult mai bine, se schimba şi el. Nu se mai bâlbâia aproape niciodată când i se adresa o fată. Uneori chiar făcea pariu cu mine, dacă flirta cineva cu el, care dintre noi va primi bacşiş mai mare.

Era o distanţă ca de la cer la pământ faţă de acel Isaac pe care-l văzusem la standul cu limonadă, când nu îşi mai găsea monedele. Ignoram mereu faptul că mi se înfigea un cuţit în inimă când îl vedeam vorbind cu altă fată. Şi nu voiam să îl întreb despre Everly. Dawn îmi povestise că sora ei vitregă rămăsese cu o impresie foarte bună şi că făcuseră schimb de numere de telefon.

îmi ajungea. Cu siguranţă nu voiam să ştiu mai multe.

în zilele în care nu lucram, eram ocupată cu şcoala. M-am întâlnit cu nişte colegi pentru proiectele

de grup, care trebuiau finalizate curând, şi m-am chinuit cu două lucrări teoretice pentru un alt curs.

Mă bucuram că se apropia sfârşitul săptămânii - chiar dacă asta însemna că trebuia să plec în Portland şi să o ajut pe Riley să îşi găsească rochia de mireasă.

Fusesem atât de surprinsă când mă întrebase, că, fără să mă gândesc, refuzasem. După ce mă asigurase, de câteva ori, că nu voia să facă mare caz şi că nu trebuia nici să chiţăi, nici să plâng, când se înghesuia într-un material care o făcea să arate ca un zmeu de hârtie, m-am bucurat. Cel puţin, domnişoarele ei de onoare rămâneau acasă.

Primul magazin în care am intrat ne-a sufocat cu pluş şi tul, aşa că am ieşit la fel de repede cum intrasem, în al doilea am fost întâmpinate cu un zâmbet superior şi o privire dispreţuitoare aruncată tatuajelor noastre, iar când am început să ne uităm prin magazin, una dintre vânzătoare ne sufla mereu în ceafă, aşa că lui Riley i s-a activat instinctul de fugă. În al treilea magazin am fost tratate mult mai bine. Riley a probat o rochie cu mâneci bufante, crem, dar a început să râdă când s-a văzut în oglindă. Vânzătoarelor nu li s-a părut amuzant.

- Nu cred că ne iese, Riley, am spus, când am ieşit iar şi ne-am uitat la lista de magazine pe care i-o scriseseră prietenele pe un bileţel. Prietenele tale au căutat doar magazine tradiţionale. Dar ţie nu îţi place stilul acesta. În plus, sunt scumpe ca naiba toate.

Riley a oftat adânc.

- Da, ştiu. Dar nu am idee unde să mă uit.

Când eram mai mici, făceam adesea excursii în Portland, mai ales ca să ajungem la concerte sau în cluburi, însă, uneori, şi ca să luăm la rând magazinele second hand ca să căutăm comori pentru dulapurile noastre.

- îţi aminteşti de magazinul din care am cumpărat primele tale ghete Doc Martin? am întrebat-o.

- Cred că da. Era... S-a încruntat. Chiar crezi că am găsit ceva acolo?

Am ridicat din umeri.

- Nu ştiu. Dar cred că ne-am simţi mai bine acolo decât în magazinele astea cu vânzătoare deloc prietenoase şi snoabe.

Riley a strâns din buze. S-a uitat încă o dată pe listă. Apoi mi-a luat lista din mână, a facut-o cocoloş şi a aruncat-o în primul coş de gunoi.

Am rânjit. Sora mea mi s-a agăţat de braţ.

- Haide. Ştiu încă unde e magazinul.

Ceva mai târziu, Riley şi cu mine am intrat pe uşa rotativă de la *Owen House Thrift Store*. Magazinul avea trei etaje şi era enorm. Pe pereţi se aflau rafturi, dintre care unele erau atât de înalte, încât numai pe o scară puteai ajunge la cele de sus, şi aveai nevoie de ajutorul unui asistent să iei lucruri de pe ele.

- Aici sigur găsim ceva, pot să pariez, am zis.

- Ştiu câte ore pierdeam aici. îmi amintesc perfect covorul. Şi cabina de probă, şi-a amintit sora mea.

- Pentru că ai făcut sex cu un tip în cabina de probă, am murmurat.

Riley mi-a dat una cu cotul în coaste.

- Cumpărăm rochia mea de mireasă, Sawyer. Nu e cazul să îmi aminteşti acum de păcatele tinereţii.

- Dar eu îmi aduc foarte bine aminte cum te-am căutat şi am primit doar gemete ca răspuns, am zis, rânjind. De data asta a râs, în timp ce eu începeam să mă uit după rochii la primul etaj.

- Nu te-am mai auzit vorbind de uimitor de multă vreme despre viaţa ta intimă, a zis Riley din spatele meu.

Am dat la o parte câteva umeraşe, pentru că descoperisem un tricou cu o trupă în spatele lor, care mi se părea cool.

- Momentan nu sunt multe de povestit.
- Ha?

Am întins tricoul cu Oasis să îl văd. Am decis să îl iau şi mi l-am pus pe braţ.

- în prezent, sunt foarte stresată. Nu am nici timp, nici chef de aventuri de-o noapte.
- Cine eşti şi ce-ai făcut cu Sawyer?

Mi-am dat ochii peste cap.

- Mie şi lui Morgan ne merge de minune.
- Nu este de mirare că v-aţi şi logodit.
- Da, iar sexul cu *logodnicul* meu este o nebunie. Nu credeam că poate deveni mai bun, dar iată.
- înainte să ajungă măcar oficial împreună, Riley îmi povestise cu toate detaliile cum era Morgan în pat (fenomenal) şi, spre disperarea mea, pe unde avea piercing-uri (de nerepetat). La început, mi-am făcut griji pentru părţile intime ale surorii mele, dar apoi mi-am dat seama că nu era cazul. Morgan o făcea pe Riley mai fericită decât fusese vreodată.Mă bucur pentru voi, am zis, cu o privire peste umăr. Trebuia să vadă că vorbeam sincer. Durase o vreme până să recunosc, dar, indiferent cât de teamă îmi era de nunta lor şi de ce urma, pentru mine cel mai important era să fie Riley fericită.

A surâs.

- Şi eu. Şi îmi doresc foarte mult să găseşti şi tu pe cineva.

Nu am răspuns.

Era drăguţ că îmi spunea asta. Se gândea, se pare, că exista cineva acolo care ar fi putut fi pentru mine ce era Morgan pentru ea. Care mă putea iubi necondiţionat, în ciuda trecutului şi greşelilor mele. Dar, chiar dacă exista cineva, trăisem odată cu Dawn eforturile pe care le făcuse ca să fie deschisă cu Spencer, şi ştiam de cât curaj era nevoie. Nu ştiam dacă aveam să fiu vreodată gata să îmi asum un asemenea risc.

Dar era OK. Dragostea nu era pentru toată lumea.

- Alo? Pământul către Sawyer? m-a smuls Riley din gândurile mele.

- Hm?

- Uite, a zis şi mi-a arătat un semn de lângă scară.

Ei: Haine de seară

- Hai să mergem, am zis şi am urcat.

Odată ajunsă, m-am uitat fascinată înjur.

- Nu îmi amintesc să mai fi fost aici, am murmurat.

- Probabil pentru că nu ne-au interesat niciodată hainele de seară, a zis Riley.

Am început să căutăm împreună. Spre deosebire de parter, aici nu era un covor multicolor, ci scânduri de lemn, care scârţâiau sub paşii noştri. Lămpi strălucitoare, care atârnau până jos de sârme din cupru, scoteau în evidenţă rochiile şi costumele aranjate pe stendere, unele vizavi de celelalte.

- Uită-te la asta, am zis, şi am scos o rochie albă, model sirenă. I-am arătat-o surorii mele, dar a strâmbat din nas şi a clătinat din cap. Frumoasă, dar prea lungă. în plus, n-aş putea dansa.

- Asta cu siguranţă.

- Dar ţine minte unde e. Dacă nu găsesc altceva, o s-o încerc.

Am agăţat rochia la loc.

Am mers mai departe. Tricoul cu Oasis mi-l pusesem pe umăr, pentru că aveam nevoie de ambele mâini să dau rochiile la o parte.

Am mai scos trei rochii albe să i le arăt lui Riley, dar ea a clătinat din cap de fiecare dată. Eram pe punctul de a renunţa, însă, când am intrat pe următorul culoar, s-a luminat la faţă când a văzut un stender pe care erau agăţate numai rochii negre.

- De fapt, aici n-ar trebui să mă uit, a murmurat ea şi a privit, cu ochii lucind, o rochie de tul negru. Riley adora tulul negru.

- De ce nu?

A oftat.

- Pentru că nu prea mă pot căsători în negru.

- Cine zice? am întrebat, încruntată, scoţând o rochie etui.

- Nu se face. E o nuntă.

Am ridicat o sprânceană.

- Faceţi ce vreţi. Chiar tu ai spus asta, Riley. Dacă vrei să porţi negru, poartă naibii negru. Nimeni nu îţi poate interzice.

Mi-a întors privirea şi am văzut cum îi dispare îndoiala din ochi şi cum este înlocuită de un entuziasm aparte.

- Ai dreptate, a zis ea încet şi a repetat apoi tare: Ai dreptate.

în clipa următoare, a început să caute prin rochii. Am urmărit-o, zâmbind.

Apoi am văzut-o.

Rochia.

Rochia lui Riley.

Mi-am ţinut respiraţia şi am dat la o parte rochiile din jur, cu grijă.

- Doamne, am şoptit.

- Ce este?

- Riley, am zis, şi am luat umeraşul de pe stender. Am ridicat rochia.

Riley a făcut ochii mari. Partea de sus era făcută dintr-un material alb, peste care era cusută dantelă neagră, simplă. Fusta era amplă şi lungă, din acelaşi material alb. Deasupra fusese aplicat un strat subţire de tul negru, care calma efectul albului şi îl făcea să pară aproape cenuşiu.

Era perfectă.

O simţeam. Şi vedeam acelaşi lucru reflectat pe chipul surorii mele. Era rochia lui Riley.

- Trebuie să o probezi, am spus eu, hotărâtă, şi m-am ridicat pe vârfuri, ca să văd unde erau cabinele.

Am apucat-o pe Riley de braţ şi am mers întins spre draperiile de mătase grea din partea din spate a spaţiului. Acolo i-am luat geanta şi geaca şi am vârât-o în prima cabină, cu rochia. Era aproape copleşită şi, în timp ce aşteptam nerăbdătoare, am auzit-o murmurând cu intermitenţe.

- Vai, nu îmi vine. Sawyer, dacă nu-mi vine, să ştii că o iau razna...

Dar apoi a tăcut. După o veşnicie, a dat draperia la o parte.

Am căscat gura.

Arăta magic.

Rochia era pe gât, dar dantela de pe braţe şi de pe decolteu lăsa să se vadă pielea palidă. îi accentua talia îngustă şi devenea voluminoasă sub ea. Era cam lungă, însă eram sigură că putea fi scurtată fără probleme. Riley s-a învârtit şi mi-a arătat croiala de la spate. Deşi decupajul plonja adânc, era de bun gust, iar într-o parte se vedeau câteva dintre cuvintele pe care le purtam amândouă în exact aceeaşi loc de pe corp.

nu sunt ***pustie***

*nu sunt **singură***

*nu sunt **pierdută***

Trebuiau să ne aducă aminte că, atâta vreme cât ne aveam una pe alta, puteam înfrunta totul.

Să văd acele rânduri pe pielea lui Riley, în timp ce purta rochia în care urma să se căsătorească, m-a făcut să mă gândesc la mama şi la tata. Dintr-odată, tot cş se sfărmase în mine la sfârşitul săptămânii trecute a început să se clatine iar. Lacrimile mi-au ars ochii, iar când Riley s-a răsucit spre mine şi m-a privit, i s-a şters zâmbetul imediat. Şi-a ridicat fusta ca să ajungă din doi paşi la mine.

Rahat.

- Ce-ai păţit? Arăt atât de groaznic?

M-a apucat cu blândeţe de braţ.

- Nu! Nu, arăţi minunat. Mi-aş dori doar... Am clătinat din cap şi mi l-am dat pe spate, ca să nu-mi curgă lacrimile din ochi şi pe faţă. Mi-aş dori ca mama şi tata să fie aici.

Pentru o clipă, Riley a încremenit. Apoi m-a strâns în braţe. Mi-am îngropat faţa în scobitura gâtului ei. Mi se părea incredibil de bine să mă ţină aşa.

- Aşa simt şi eu, Sawyer. Nici nu ştii cât de mult, mi-a şoptit ea.

M-a mângâiat pe spate şi eu pe ea; amândouă am părut să ne bucurăm, cel puţin pentru o clipă, de senzaţia prefăcută că era totul OK cu noi, că nu aveam nicio problemă cu tot ce se petrecuse în viaţa noastră.

După o vreme, Riley s-a dat un pic înapoi. Mâinile ei m-au prins de braţe şi m-a privit direct în ochi.

- Dacă ar putea vedea tot ce faci - că munceşti, că studiezi - şi că îţi foloseşti talentul, ar fi tare mândri de tine. Sunt sigură de asta.

Mi-am muşcat buza.

- Uneori mă întreb dacă e aşa. Nu sunt tocmai o fiică model.

Riley a ridicat din sprâncene.

- Cine spune rahaturile astea?

- Nimeni! Doar că… îmi fac griji. I-am cunoscut foarte puţin. Uneori încerc să îmi imaginez feţele lor şi atunci trebuie să deschid medalionul ca să mi-i pot aminti corect.

- Dar aşa mi se întâmplă şi mie, a şoptit ea. Este normal, Sawyer. Au trecut 11 ani.

Să aud asta din gura ei m-a liniştit.

- Nu am mai vorbit de multă vreme serios, mi-a zis Riley, frecându-mi braţele.

- Pentru că este de rahat să vorbeşti.

- Da, ştiu. Şi totuşi. Mi-a dat drumul şi s-a aşezat în faţa oglinzii până în tavan, care se afla între cabinele de probă. A înclinat capul într-o parte. Arăt cool, a zis, de parcă nu-i venea să creadă.

Am încuviinţat cu entuziasm.

- Absolut minunat.

- Să o cumpăr?

Nu puteam să nu încuviinţez tot mai energic.

S-a întors şi s-a uitat peste umăr la croiala de la spate. Privirea i-a căzut pe tatuaj, iar pe faţă i s-a citit dintr-odată că a înţeles. Mi-a zâmbit.

- O cumpăr.

- Să îl chem pe vânzător ca să măsurăm tivul?

Riley a clătinat din cap.

- N-am terminat.

Am privit-o întrebătoare cum zâmbea diabolic.

- Nu prea poţi veni la nunta noastră în tricou cu Oasis.

- Ah, am făcut eu, pe un ton plat. Trebuie să probez şi eu haine?

Riley a încuviinţat scurt.

- Mă schimb repede, ducem rochia şi apoi ne ocupăm de tine.

Din gura ei, a sunat aproape ca o ameninţare.

Ceva mai târziu, în cabina de probă, încercam o rochie după alta şi nu mai simţeam nici urmă din calmul anterior. Din contra. Cu fiecare secundă deveneam tot mai furioasă pe Riley, care mă făcea să probez nu doar rochii în alte culori decât negru, ci mai ales rochii cu volănaşe şi funde. Volănaşe. Şi funde.

în timp ce fierbeam pe interior, Riley se făcuse comodă pe taburetele din faţa cabinelor şi sorbea dintr-o
Cola pe care i-o adusese vânzătorul, Tommy. La început fusese agitat, când îi spusesem ce căutam, şi chiar se scuzase fiindcă nu ţinuse pasul cu magazinele specializate. Dar noi îi povestisem cum merseseră lucrurile în celelalte magazine, iar faptul că Riley găsise ceva îl bucurase mult, aşa că ne adusese băuturi şi gustări.

Acum stătea cu braţele încrucişate lângă Riley şi mă măsura de sus până jos.

- Nu arată bine, i-a zis lui Riley.

- Dar ar fi atât de frumos să se potrivească măcar puţin, a zis Riley pe un ton sincer.

Voiam s-o omor.

- Atunci poart-o tu, am mârâit. Rochia era un coşmar mov. Arăt ca o idioată.

- OK, poţi să o scoţi. Dar nu înainte să îţi fac o poză, a ridicat ea telefonul meu. Perfect!

Mi-am dat ochii peste cap şi am intrat înapoi în cabină.

Să fiu sinceră, preferam să mă cert cu ea decât să fiu aproape în lacrimi în cabina de probă. Nu mă puteam plânge.

- Sawyer, cine este Isaac? m-a întrebat ea, brusc.

Am scos capul de după draperie.

- De ce?
- întreabă cum merg cumpărăturile, a răspuns ea şi mi-a arătat ecranul telefonului. L-am văzut cum se luminează. Am tras din nou draperia şi am început să cojesc rochia de pe mine.
- Să îi răspund?
- Dacă nu te poţi abţine, am zis, pe un ton cât mai dezinteresat.

Tăcerea care a urmat nu putea fi semn bun, însă aveam un maldăr de rochii pe care trebuia să le probez. Următoarea era verde. Am oftat şi mi-am tras-o peste cap. Aproape că a trebuit să mă disloc, ca să pot închide fermoarul de la spate măcar pe jumătate.

Cu o expresie iritată, am tras draperia. Riley a ridicat ochii din telefon şi şi-a dus mâna la gură.

- Arăţi ca o versiune foarte greşită de Tilincuţa, a zis ea, râzând.
- Mulţumesc. Acum pot, în sfârşit, să probez o rochie neagră? am întrebat, plină de speranţă.
- Da. O clipă. A ridicat din nou telefonul meu şi a făcut o poză. Apoi degetele i-au alergat pe ecran.
- Ce naiba crezi că faci?

A ridicat scurt privirea, dar nu s-a oprit din tastat.

- îi scriu lui Isaac.

- Te rog să nu-mi spui că i-ai trimis poza, am oftat.

Riley a zâmbit.

- Ba da, i-am trimis-o. A zis că ar fi mai bine să fac poze în cabină.
- Perversul, am murmurat şi am tras iar draperia.
- Isaac ăsta e motivul pentru care nu-mi mai spui nimic despre viaţa ta intimă?
- Motivul este că nu am o viaţă intimă, Riley. N-am nimic de povestit, am strigat, în timp ce mă luptam să ies din rochie şi o lăsam să cadă la podea, cu satisfacţie.
- Ştii că pot să vă citesc tot schimbul de mesaje, nu?
- Aşa, şi? Nu e ca şi cum am fi făcut sexting.
- *Mulţumesc pentru weekend-ul superb,* a citit ea, pe un ton ascuţit. Inima mi-a alunecat în stomac. *Data viitoare îl voi călări aşa cum trebuie pe Moonshine.* Te rog să nu-mi zici că i-ai botezat scula Moonshine.

L-am auzit pe Tommy tuşind afectat.

- Moonshine este un cal, am strigat. M-a dus la ferma părinţilor lui.

-Aha.

Am simţit, din tonul ei, că nu credea un cuvânt. Vaca proastă.

Am luat o rochie neagră din morman şi m-am strecurat în ea. Avea bretele subţiri şi îmi ajungea chiar deasupra genunchilor. Era cam subţire pentru o nuntă de iarnă, dar am ignorat aspectul, pentru că mă îndrăgostisem pe loc de materialul moale şi de cum se simţea pe pielea mea. Era netedă şi comodă în zona pieptului, unde avea un tiv de dantelă delicată şi un decolteu superb. Partea de sus era mulată până în talie, unde fusta se desfăcea.

Când am ieşit din cabină, zâmbeam. Tommy a deschis gura şi a închis-o iar, apoi a privit-o întrebător pe Riley.

Sora mea a oftat.

- OK, recunosc. Putem să ne îmbrăcăm cu toţii în negru.

- Trebuie să o cumpăr, am zis eu.

- Fireşte că trebuie. Când ieşi aşa din cabina de probă, e totul clar.

M-am postat în faţa oglinzii şi m-am răsucit. Mă simţeam ca o fetiţă cu rochia plutind în jurul meu. M-am uitat încântată la Riley, care mi-a ridicat telefonul chiar atunci şi a apăsat pe butonul camerei. Mi-era totuna dacă îi trimitea sau nu poza lui Isaac, voiam să port rochia la nunta ei. Pentru mine, totul era super.

M-am schimbat şi i-am întins lui Tommy maldărul de rochii care nu se potriveau sau erau oribile. Când am ieşit din cabină cu rochia pe braţ, Riley mi-a dat telefonul, zâmbind.

- Nu mă poţi duce de nas, a zis ea, înainte să îmi ia rochia şi să se îndrepte spre casă. Mă aşteptam la ce era mai rău. Mi-am deblocat telefonul şi am parcurs schimbul de mesaje dintre ea şi Isaac.

îi trimisese trei poze pe care le făcuse, de fiecare dată, când ieşeam din cabina de probă şi arătam de parcă mi se înecaseră toate corăbiile.

El scrisese: *Nu pari foarte fericită.*

La care sora mea răspunsese: *Nu e niciodată fericită când trebuie să probeze rochii care nu sunt negre.*

Cine e acolo? era următorul mesaj.

Eu: *Riley. Jumătatea mai bună a luiSawyer.*

Isaac: *Sincere felicitări pentru logodnă, Riley!*

Eu: *Mersi. Uite, a ieşit.*

Urma o poză cu mine în oribila rochie verde.

Isaac: *Separe că nu îi place verdele.*

Eu: *Se pare că nu. Am supărat-o. Acum a aruncat rochia roşie din cabină şi o probează pe cea neagră.*

Isaac: *Aştept.*

Riley îi trimisese apoi poza în care mă răsuceam spre cameră, în rochia neagră, şi zâmbeam larg.

Isaac: *Riley, te rog să îi dau lui Sawyer telefonul.*

Eu: *De ce? Vrei să îi scrii ceva porcos?*

Isaac: *Posibil.*

Eu: *OK. Ar fi drăguţ să te cunosc. Haide şi tu la nuntă, în noiembrie, dacă ai timp şi chef.*

Isaac: *Cu drag. Vreo dorinţă?*

Eu: *Ocupă-te să fie Sawyer binedispusă ©* Isaac:… *Fac tot ce pot.*

Am ridicat o sprânceană şi tocmai voiam să îi scriu cc însemna asta, dar mi-a luat-o înainte. Isaac: *Sawyer?* Am oftat. Eu: *Da.*

Isaac: *Te rog să cumperi rochia.* Am clătinat din cap.

Eu: Şi eu care credeam că îmi scrii ceva complet porcos.

Isaac: *Cumpără rochia. Arăţi superb în ea. Eu: Nu e deloc porcos, Isaac.* Isaac: *Abia aştept să te am în rochia asta, până când îmi strigi numele. Dar vai, porţi lenjerie.*

A trebuit să citesc de trei ori mesajul, apoi am izbucnit în râs. După ce m-am mai calmat puţin, am reuşit să îi trimit un răspuns.

Eu: *Ai citit povestirile lui Dawn?* Isaac:… *HotFor You.*

Eu: *De ce n-am ştiut? E un antrenament bun.*

Isaac: *Da. E greu de crezut, dar am învăţat multe.*

Eu: *Vreau să aud mai multe!*

Isaac: *Restul îl păstrez pentru nuntă…*

Isaac: *Sau pentru weekend-ul viitor.*

Eu: *Ce e weekend-ul viitor?*

Isaac: *Hai cu mine la fermă.*

Isaac: *Dacă vrei.*

Isaac: *A fost foarte frumos. Fraţii mei cred că eşti super. Ariei nu vorbeşte decât despre tatuajele tale.*

Următorul mesaj era o fotografie în care Ariei, zâmbind cu toate gingiile, îşi ţinea mândră dosul palmei în faţa camerei. Pe el se afla un tatuaj temporar, în formă de unicorn, care se rosese deja pe margini.

Isaac: *Trebuie să îţi spun că tu i-l faci tu pe următorul.*

Isaac: *Sawyer?*

Isaac: *Evident că nu trebuie să vii dacă nu vrei.*

Isaac: *Când am ajuns azi acasă, toată lumea a pus întrebări despre tine. Bunica a făcut tartă cu lămâie.*

Isaac: *Dar înţeleg dacă preferi să îţi petreci timpul cu persoane de aceeaşi vârstă şi nu cu bunicii şi cu fraţii mei.*

Isaac: *Las-o baltă.*

Isaac: *Oricum n-o să fie vreme bună.*

Eu: *ISAAC*

Isaac: *Sorry*

Eu: *Nu pot scrie atât de repede.*

Eu: *Aş vrea să vin cu tine la fermă.*

Isaac: *Oh! OK*

Isaac: *Cool*

Isaac:

© Capitolul 22

Nu mi se păruse posibil, dar următoarea săptămână a fost şi mai stresantă decât precedenta. Al luase un virus nasol şi nu a putut veni două zile la rând la restaurant, ceea ce, pentru mine şi Isaac, nu însemnase doar mai multă muncă în turele noastre, ci şi mai multă responsabilitate. Exceptând faptul că Al suna la fiecare două minute şi întreba dacă Roger, bucătarul lui, nu cumva arsese prăjiturile şi dacă nu cumva transformasem eu restaurantul într-un club rock. în plus, Robyn îmi spusese luni că entuziasmul colegilor ei faţă de seria „Dimineaţa de după" fusese atât de mare, că săptămâna asta trebuia să ţin o prezentare despre ea celor din primul semestru. Adoram să vorbesc despre fotografiile mele şi m-am simţit onorată, dar cu toate lucrurile pe care le aveam deja pe cap, aş fi preferat să renunţ. Cel puţin, după petrecerea lui Spencer, Amanda şi prietenele ei mă lăsaseră în pace.

Când am ieşit vineri de la ultimul curs şi l-am văzut pe Isaac aşteptându-mă pe marginea străzii, rezemat de coaja lui, mi-a venit să ţip de uşurare. Ideea de a mă duce din nou cu el la fermă mă ţinuse toată săptămâna pe linia de plutire.

Dawn mă bombardase cu priviri curioase când îmi pregătisem geanta de dimineaţă, dar eu o ignorasem. Nu ştiam de ce acceptasem a doua oară invitaţia lui Isaac. Cum să îi explic, dacă nici eu nu înţelegeam?

Dar nu voiam să mă gândesc prea mult la asta. Nu voiam să mă gândesc ce însemna că era suficient să îi aud râsul ca să mă simt mai bine.

- Te avertizez, a zis el, când treceam pe lângă lanurile de porumb şi ne apropiam de fermă. Ariei a decis că vrea să devină fotografă, aşa ca tine,

şi în ultimele două săptămâni a fotografiat tot ce-a văzut. *Totul*. Cu siguranţă va vrea să îţi arate.

- De unde are aparat?
- Cred că de la tata, a zis Isaac, ridicând din umeri.

Am parcat în faţa casei şi am coborât din maşină. Nu mă mai simţeam la fel de ciudat ca acum două săptămâni. Am îndurat, răbdătoare, ca Vader să sară pe mine şi să îşi ştergă botul plin de nisip de blugii mei negri. Deşi era o seară obişnuită de vineri şi nu era nicio petrecere, casa era animată. Bunicii lui Isaac şedeau la măsuţa de colţ din bucătărie şi jucau cărţi, iar Levi sărea de la unul la altul şi îi enerva în mod egal.

Mama lui Isaac, care se numea Debbie, aşa cum îmi amintise Isaac pe drum, şedea în camera de zi, cu un munte de bileţele răspândite pe masă. Le lua unul după altul, nota ceva într-un catastif mare, roşu, şi apoi le prindea într-un dosar. Printre picioarele ei, pe podea, şedea Ivy, care se juca cu o ţestoasă de pluş.

M-a surprins că Debbie a observat că intrasem în cameră şi ne-a întrebat cum a fost drumul. Pe faţa lui Isaac s-a lăţit un zâmbet precaut şi a început să îi povestească despre cele trei tractoare în spatele cărora trebuise să ne târâm.

Am intrat în bucătărie şi i-am salutat pe bunicii lui Isaac.

- Stai cu noi, Sawyer, a zis Mary, după ce mă îmbrăţişase cu o mână. Tocmai începem runda următoare.

Mulţumită că puteam face ceva să nu mă mai uit continuu la Isaac, m-am aşezat lângă ea, mi-am suflecat mânecile puloverului şi am luat cărţile pe care mi le întindea Theodore, zâmbind.

Sâmbăta a trecut ca prin farmec. înainte de prânz am făcut câteva comisioane pentru bunica lui

Isaac şi am condus până în cel mai apropiat oraş mai mare, iar după amiază am curăţat împreună grajdul şi am tuns iarba, lucruri care m-au amuzat mai mult decât mă aşteptam. Seara eram atât de îngheţaţi după ce muncisem în aer liber, că am băut cacao fierbinte şi ne-am înfăşurat în pături de lână, în vechea cameră a lui Isaac din copilărie, care fusese transformată într-o a doua cameră de oaspeţi, şi am făcut un maraton Star Wars. Înjur de trei dimineaţa m-am dus în camera mea, după ce constatasem că Yoda nu era chiar aşa de sucit cum crezusem.

Duminică, după prânz, Ariei şi-a făcut în sfârşit curaj să îmi arate fotografiile ei. M-am aşezat lângă ea, pe canapeaua din camera de zi, şi am privit micile opere de artă pe care le crease în ultimele două săptămâni. Pentru o fetiţă de opt ani nu erau deloc rele şi i-am spus lui Ariei că n-am mai văzut aşa fotografii făcute de cineva de vârsta ei. Aproape că a plesnit de mândrie.

La un moment dat, Maiy a pus pe masa din faţa noastră un album mare cu fotografii.

- Aici sunt fotografiile *mele* preferate, a zis ea, apoi a dispărut din nou în bucătărie.

Nu îmi plăceau neapărat dulciurile, însă mirosul care venea spre noi din direcţia aceea era delicios.

Ariei a tras albumul de pe masă, l-a deschis şi a pus jumătate pe picioarele mele şi jumătate pe picioarele ei.

Pe prima pagină erau fotografii cu bebeluşi, inscripţionate cu date din urmă cu 20 de ani.

- Aici este..., a început Ariei, însă a fost întreruptă de Isaac, care şedea la pian şi a scos un mârâit frustrat. Zac face zgomote ciudate, a şoptit ea, fără să-şi ia privirea de la album.

- Nu este mulţumit de el, am zis, la fel de încet.

După ce strânsese masa împreună cu bunicul lui,
Isaac voise să se aşeze pe canapea, însă Ariei ţipase şi îşi ascunsese aparatul la spate. Se părea că pozele ei erau încă strict secrete şi puteam să le văd doar eu. Isaac s-a prefăcut jignit, dar Ariei a rămas fermă şi nu a vrut s,ă scoată iar aparatul.

Isaac s-a dus apoi la pian, bosumflat, unde şedea de peste o oră. Mi se părea minunat ce cânta. Dar nu părea prea bucuros.

A oftat iar şi mi s-a părut că a izbit claviatura cu ambele mâini. Acorduri înalte au umplut camera.

- începsă mă tem, a şoptit Ariei.
- Ignoră-l, am zis. Nu poate să fie toată lumea la fel de talentată ca noi.

Ariei a chicotit.

- Cine e aici? am întrebat, arătând spre o fotografie din album.
- Este sora mea mai mare, Eliza, mi-a explicat Ariei, zâmbind. Şi eu arătam tot aşa, când eram bebe. Uite, a continuat ea şi a dat pagina.

Chiar aşa. Cele două păreau gemene. Când se va apropia de 20 de ani, cu siguranţă Ariei avea să semene cu Eliza.

Isaac a oftat din nou, frustrat, când a nimerit o clapă greşită.

- Nu fi atât de aspru cu tine, a zis dintr-odată mama lui, din uşa terasei. Şi-a scos pantofii şi a intrat. N-ai mai cântat de ani întregi. Cum să reuşeşti totul?

Isaac a ridicat din umeri.
S-a apropiat de el.

- îmi amintesc foarte bine cât a durat să poţi cânta prima melodie fără greşeală, a continuat ea. Dă-te mai încolo.

Isaac s-a uitat la ea o clipă.

Lângă mine, Ariei se potolise şi ne-am uitat amândouă cum s-a dat Isaac mai la o parte, ca mama lui să se aşeze în locul lui. A spus încet ceva, şi-a pus mâinile pe clape şi a cântat aceeaşi melodie ca Isaac, mai înainte. Acolo unde el greşise ea a cântat lent, ca să o poată urmări. Era o priveliştе atât de frumoasă, de liniştită, şi nu doar pentru că ştiam cât de dificilă era acum relaţia dintre ei. Poate că Eliza se ţinuse de cuvânt şi începuse să atragă atenţia alor ei. în orice caz, de ziua lui Theodore se întâmplase ceva. Am luat fără să mă uit aparatul lui Ariei. L-am deschis, l-am ridicat şi am apăsat pe buton.

- Uite, a zis Ariei, imediat. Este cea mai amuzantă poză cu Zac din câte există.

M-am uitat de două ori ca să-mi dau seama că băiatul din fotografie era, într-adevăr, Isaac la zece ani. Era foarte slab şi avea membrele parcă prea lungi pentru corpul lui micuţ. Părul îi strălucea într-un breton drept, iar hainele lui erau prea largi şi prea scurte. Dacă poza ar fi fost făcută în glumă, Isaac n-ar fi părut atât de trist. Avea ochii roşii, de parcă plânsese, şi m-am întrebat care fusese idiotul să-i facă poză în starea aceea. De fapt, avea nevoie de o îmbrăţişare şi nu de un aparat vârât sub nas.

Am răsfoit mai departe şi am găsit şi alte poze cu Eliza, care, cândva, exact ca Ariei acum, nu se mai sătura de aparat. Uneori se vedea şi Isaac în fundal, cu un surâs nesigur. Am continuat să mă uit şi i-am urmărit pe Eliza şi pe Isaac crescând. La un moment dat a apărut bebeluşul Ariei, iar în pozele cu ea Isaac îşi făcea din nou apariţia. Braţele şi picioarele sale erau bine proporţionate şi nimeni nu mai experimenta cu părul lui. Hainele sale erau la fel de ciudate ca înainte.

- Aici, tati era bolnav, mi-a explicat Ariei, în timp ce dădeam mai departe. A atins cu degetele faţa tatălui ei, care zăcea pe un pat de spital, arătând palid şi slăbit, prin contrast cu bărbatul agil şi

puternic pe care-l cunoscusem la fermă. S-a operat la spate.

- Cred că nu a fost uşor pentru voi, am murmurat eu.

M-am uitat la pozele în care Eliza, Isaac şi Ariei înconjuraseră patul bolnavului şi arătau foarte îngrijoraţi, îmi aminteam puţine lucruri din perioada în care fusese tata bolnav, dar încă ştiam senzaţia de a-l fi văzut în patul alb de spital, între toate aparatele şi furtunurile, şi să fi ştiut că îl pierdeam încet. Zgomotele maşinăriilor mi se întipăriseră în minte pentru totdeauna, la fel şi ţipetele mamei, care ne trezeau pe mine şi pe Riley noapte de noapte.

- Acum e din nou sănătos, a spus Ariei şi a dat repede foaia. Ştiam că nu îşi amintea cu plăcere de perioada aceea.

Pe următoarea pagină erau fotografii cu un hambar dărăpănat, în faţa căruia Isaac şi alţi trei tineri erau murdari din creştet până-n tălpi. Isaac purta blugi rupţi şi un tricou negru, simplu, şi îşi ştergea fruntea.

N-aş fi putut face o poză mai bună.Următoarele pagini documentau renovarea hambarelor şi grajdului, care arătau atât de prost, că îţi era teamă că se vor prăbuşi dintr-o clipă în alta. Chiar şi tractoarele din imagine păreau desprinse dintr-un alt deceniu. Cu cât răsfoiam eu şi Ariei mai departe, cu atât deveneau echipamentele mai noi. în câteva dintre poze, tată lui Isaac şedea într-un scaun rulant, cu fiul lui alături şi cu un zâmbet mândru pe buze.

Dacă ferma se bucurase de o asemenea dezvoltare în perioada în care se ocupase Isaac de ea, puteam înţelege de ce părinţii lui crezuseră că el va rămâne. Părea născut pentru munca de aici. Şi când îi vedeai lumina din ochi, în poze, era foarte ciudat să îţi imaginezi că nu ştia ce să facă exact cu viaţa lui.

- Dacă ştiam c-o să vă uitaţi la pozele mele jenante din copilărie, nu V-aş fi lăsat singure aici, s-a auzit vocea lui Isaac.

Am ridicat privirea şi am văzut că se răsucise spre noi. Mama lui s-a ridicat şi a venit spre canapea, surâzând. S-a aşezat lângă Ariei şi a mângâiat-o pe cap.

- Nu m-am mai uitat la pozele astea de o viaţă. Ia uite ce păr deschis la culoare aveai, comoara mea. Acum s-a închis mult.

- Buni ne-a dat albumul, a zis Ariei şi a dat câteva pagini înapoi. Isaac s-a aşezat pe canapea şi s-a aplecat puţin peste mine, ca să poată vedea pozele. Era atât de aproape, că îi simţeam corpul lipit de al meu.

- Nu vreau să le văd, a zis, cu o mână la ochi.

- Voiam să te rog să treci pe la Heather, înainte să te întorci în Woodshill. S-a întors ieri din concediu şi nu îi merge calculatorul. A întrebat dacă ai putea arunca o privire. Se pare că ecranul arată doar albastru, când îl deschide.

Am văzut cum s-a uitat Isaac la mine, scurt. Mi-am întors capul spre el, dar el mi-a evitat privirea şi s-a ridicat.

- Da, sigur. Fug, a murmurat el şi a dispărut cu paşi rapizi, din camera de zi.

- Mătuşa Heather n-a venit să ne salute, a zis Ariei. *Heather*. Mătuşa *Heather*.

Dintr-odată, am înţeles. Am încremenit fără să vreau.

- Mătuşa Heather? am întrebat cu voce liniştită.

Debbie a surâs.

- Heather este cea mai bună prietenă a mea. Am crescut împreună. Soţul ei a murit la scurtă vreme după ce s-au căsătorit. Este ca o soră pentru mine, de aceea i-am propus cândva să se mute aici,

ca să nu fie singură. Locuieşte în ferma micuţă de la capătul străzii.

- Heather este naşa mea, a adăugat Ariei cu mândrie. Am încuviinţat încet şi în piept mi s-a răspândit o senzaţie ciudată.

Isaac era deci în drum spre fosta lui iubită. Spre singura femeie care-i dăduse senzaţia că valorează ceva. Spre femeia cu care îşi trăise prima experienţă sexuală. Femeia de care se îndrăgostise.

- Totul OK, Sawyer? a întrebat Debbie.

Am încercat să ghicesc, din privirea ei, dacă ştia sau măcar bănuia ce se întâmplase cândva între Isaac şi Heather. Că femeia aceea - *cea mai bună prietenă a ei* - se consolase după moartea soţului ei cu un tânăr labil emoţional.

Dar Debbie nu ştia. Eram sigură. Zâmbetul ei era nevinovat.

În clipa aceea aş fi dat orice să fiu la fel de inocentă. Să nu simt durerea aceea în piept sau să mă întreb ce însemna.

Au trecut 20 de minute.

O jumătate de oră.

Altă jumătate de oră.

Mi-am scos telefonul din buzunar, convinsă că Isaac îmi scrisese că mai dura, însă aveam doar un mesaj de la Dawn, care mă întreba când mă întorc. Niciun apel de la Isaac. Niciun mesaj. Am încercat să îi răspund lui Ariei, a cincea oară, la toate întrebările despre tatuajele mele, şi să declar apoi că-mi fac unul împreună cu ea.

La un moment dat, însă, senzaţia neplăcută din stomacul meu nu s-a mai lăsat ignorată, la fel ca furia care începea să clocotească molcom înăuntrul meu.

Cum putea?

Cum putea să mă invite la el acasă şi să mă lase acolo, ca să meargă la *fosta* lui?

Indiferent de semnificaţia lui Heather pentru familia aceasta, nu era în ordine.

Când l-am auzit, în cele din urmă, după vreo oră şi jumătate, că se întoarce, mi-a venit să sar şi să ţip la el. Dar mi-am înghiţit comentariul muşcător când am văzut-o pe femeia care a intrat după el în cameră.

Heather era frumoasă - şi încă foarte. Avea părul şaten, ondulat, purta blugi strâmţi şi o bluză înnodată în talie, care-i lăsa o fâşie bronzată de piele la vedere.

- îmi pare rău, Debbie, că l-am reţinut ceva mai mult, a zis ea veselă, aruncându-i lui Isaac un zâmbet. I s-au înroşit obrajii, iar gândul la ce ar fi făcut ei doi între timp mi-a dat o stare de greaţă.

A străbătut camera de zi de parcă îi aparţinea, a sărutat-o mai întâi pe Debbie pe obraz, apoi a îmbrăţişat-o pe Ariei. A ridicat o sprânceană când m-a văzut.

- Heather, ea este Sawyer, m-a prezentat Isaac.

Privirea lui Heather a alunecat peste blugii mei negri, care aveau mai mult găuri decât material, şi peste pulover, care-mi era prea larg la guler şi îmi aluneca mereu pe umăr, dezvelind două dintre tatuajele mele. Mi-a zârtibit politicos, dar aş fi putut jura că, în secunda aceea, ar fi preferat să mă strivească sub talpă, ca pe o insectă.

înainte să îmi întindă mâna, l-a privit pe Isac.

- Ah. Şi-a dres glasul. L-am privit, dar el mi-a evitat privirea. Sawyer este… o prietenă.

Am tresărit şi, pentru o clipă, n-am mai avut aer - atât de rău mă dureau cuvintele lui.

Am înghiţit în sec.

Mecanic, am luat mâna lui Heather şi am ignorat expresia de satisfacţie pe care o căpătase faţa ei după ce m-a prezentat Isaac.

- Mă bucur să te cunosc, Sawyer.
- Şi eu, am zis scurt.

Secundele au devenit minute, iar minutele, ore. Tot ce era în jurul meu s-a transformat într-o ceaţă. Doar vag mi-am dat seama că Isaac le-a urmat, la un moment dat, pe Heather şi pe Debbie în bucătărie.

Nu ştiam ce se întâmplă cu mine, dar, dintr-odată, nu mi-a fost bine. Au început să-mi pulseze tâmplele, palmele mi s-au răcit şi au devenit lipicioase, aveam nevoie de concentrare numai ca să respir.

Mi s-a făcut tot mai rău şi m-am ridicat să-i spun lui Isaac că voiam să plecăm. Dar m-am oprit în uşa bucătăriei. Heather avea o mână pe umărul lui.

- Trebuie să promiţi că revii curând, spunea ea, încântată. Te vedem prea rar.

Junghiul din inima mea, pe care-l simţeam din când în când văzându-l pe Isaac cum flirtează cu câte o fată, la muncă, nu se putea compara cu durerea pe care o încercam acum.

Isaac a zâmbit subţire.

- Vin în fiecare weekend la fermă, Heather, a zis, apoi s-a răsucit spre mama lui. A ridicat o mână. Noi plecăm. Spune-le bunicilor la revedere.

Pentru o clipă, mi s-a părut că Debbie a vrut să îl îmbrăţişeze, însă apoi doar a încuviinţat.

- Da, aşa voi face. Să conduci prudent, Isaac. I-am făcut cu mâna lui Debbie din uşă şi i-am mulţumit pentru sfârşitul de săptămână, apoi am plecat, fără o privire către'Isaac. M-am încălţat, mi-am luat geaca, mi-am urcat rucsacul pe umăr şi am ieşit la maşină.

Aerul rece şi proaspăt mi-a făcut bine. Am inspirat adânc.

O prietenă. Asta eram pentru el.

De ce mă răniseră cuvintele lui? Era mai mult decât voiam cândva de la el.

Şi de ce mă durea atât de rău să o văd pe femeia aceea?

- Hei, e totul OK? a întrebat Isaac, din spatele meu. Dar nu voiam să mă uit la el, să fac sau să îi spun ceva ce aş fi regretat ulterior. Aşa că am aşteptat lângă portiera din dreapta să descuie maşina.

Doar că nu s-a întâmplat. Isaac s-a apropiat de mine.

- Ce s-a întâmplat? m-a întrebat încet.

Nu l-am privit, ci m-am uitat la mânerul portierei. Era atât de obtuz sau doar făcea pe prostul? îl crezusem un tip empatic şi inteligent.

- M-ai lăsat singură, a izbucnit din mine şi am regretat imediat că deschisesem gura. Acum păream rizibilă.

Jalnică. Şi vulnerabilă.

A ridicat o mână şi mi-a atins umărul. M-am răsucit şi l-am fulgerat cu privirea. Nu voiam să mă las consolată.

- îmi pare rău c-a durat atât, a zis el cu blândeţe.

De ce vorbea cu mine de parcă eram un animal timid?

- Ea era, nu? am întrebat şi am fost uimită de cât de rece mi-era vocea. Tipa mai în vârstă cu care ai avut o relaţie.

Privirea i s-a întunecat. N-a răspuns. Nu era nevoie.

- Nu pot să cred, am murmurat şi m-am uitat în pământ. Chiar nu pot.

- Ai spus că nu mă judeci pentru asta.

- Nu te judec. Poţi porni maşina? Aş vrea să plec acasă.

- Dacă eşti atât de supărată pe mine, nu mă pot concentra la condus, şi ar fi periculos. Deci nu, până când nu ne lămurim, nu vreau să pornesc maşina.

I-am aruncat o privire răutăcioasă. Nu a părut să îl intereseze. Tot ce a făcut a fost să mă privească gânditor, de parcă ar fi încercat să afle ce se afla dincolo de masca furiei mele. Dar asta m-a înfuriat mai rău.

- Sigur, atunci hai să discutăm, am şuierat, cu pumnii strânşi până la durere. Am venit cu tine acasă. Am lăsat baltă două petreceri la care eram invitată şi o tură la Al, ca să fiu aici cu tine, iar tu ce faci? Dispari peste o oră la nenorocita de fostă iubită, ca să repari ştiu eu ce, şi o aduci cu tine, cu obrajii roşii, cu părul ciufulit şi cămaşa cu burta la vedere, şi mă prezinţi drept... *o prietenă*. Aşa că nu ştie nimic despre cine sunt, sau ce sunt pentru tine, sau ce rol joc în viaţa ta, şi...

- Sawyer, a mârâit..

- De ce mama naibii ar trebui să te învăţ cum să fii cu cineva, când ai pe cineva care te aşteaptă? am întrebat fără suflare. Mi se uscase gâtul şi aveam senzaţia că voi izbucni din clipă în clipă în lacrimi. Dar nu voiam să fac asta. Nu din nou. Nu în faţa lui Isaac şi cu siguranţă nu *din cauza* lui.

- Sawyer, a şoptit el.

îmi spunea mereu pe nume. Niciodată „baby" sau „dulceaţă", aşa cum făcuseră toţi bărbaţii înaintea lui. Pentru Isaac eram doar Sawyer. M-am întrebat dacă ştia ce însemna asta.

în clipa următoare, mi-a pus mâinile pe obraji. Nu am putut face altceva decât să-mi las capul pe spate şi să-i caut privirea.

M-a privit cu căldură. Mi-a mângâiat obrajii cu grijă şi a respirat calm. Am făcut automat la fel, deşi corpul meu părea încă gata să explodeze din clipă în clipă.

- Nu simt nimic pentru Heather, a zis el, în cele din urmă. Şi îmi pare rău că am dispărut atâta vreme, deşi am venit aici împreună. Am crezut că ar fi vorba despre o chestie de două minute, dar a apărut soţul lui Heather, Keith, şi mi-a pus o sută de întrebări despre noul sistem pe care-l cumpăraseră înainte de concediu.

Am înghiţit în sec.

- S-a recăsătorit?

- Anul trecut.

Ah.

- în plus, am spus deja că n-a fost nimic serios între

noi

.Am vrut să o las aşa şi să nu mai spun nimic, dar cuvintele mi-au ţâşnit oricum de pe buze.

- Ba a fost, dacă ai zis c-a fost singura femeie care te-a făcut să simţi că eşti deosebit.

A clătinat uşor din cap.

- A fost prima. Nu singura.

Mi-am muşcat buza. Ce-mi imaginasem? Acela era motivul pentru care ne băgasem în povestea asta, să câştige Isaac încredere în sine şi să cunoască fete. Văzusem cu ochii mei cum îi sorbea cuvintele sora vitregă a lui Dawn.

Mi-am ferit privirea.

Pentru o clipă, în acest weekend, se născuse în mine dorinţa de a fi eu fata potrivită pentru Isaac.

Ce gând absurd!Capitolul 23

în următoarea săptămână l-am evitat pe Isaac. Nu m-am văzut cu el, nu i-am răspuns la mesaje şi am deviat orice încercare a lui de a mi se adresa cât eram la muncă.

Fusese deja prea mult pentru mine.

Weekend-ul*petrecut cu familia lui pusese capac. Sâmbăta aceea pierdusem orice control asupra emoţiilor mele. Nu mi se mai întâmplase niciodată aşa ceva şi îmi provocase o asemenea groază încât voiam să iau o distanţă cât mai mare.

Nu mai puteam petrece nicio secundă în compania lui, câtă vreme isca în mine asemenea sentimente adverse. Căderea nervoasă de la aniversarea bunicului său fusese deja suficientă. Aşa ceva nu avea să mi se mai întâmple, câtă vreme eram în control.

Nu eram genul de fată care să bocească. Şi nici genul care să devină geloasă de îndată ce un tip se uita la altă femeie. N-aveam idee ce făcuse Isaac Grant din mine, însă îmi era suficient.

Voiam să fiu din nou eu însămi.

Ani de zile fusesem singură. Nu aveam nevoie de nimeni, cu atât mai puţin de Isaac.

Trebuia doar să mă mai şi conving de asta. Şi asta voiam să fac deseară.

Am făcut totul ca de obicei. Mi-am pus playlist-ul preferat şi m-am machiat, cu un creion gros pentru pleoape şi sclipici argintiu. Am îmbrăcat o rochie neagră, fără bretele, ciorapi sfâşiaţi şi ghete cu platformă. Am decis să iau taxiul din campus, care mă lăsa direct în faţa clubului, renunţând astfel la geacă.

Mi-am luat la revedere de la Dawn şi i-am spus că era probabil să mă întorc doar în zori. N-a fost entuziasmată, dar mi-era totuna.

O făcusem lată. Nu mai voiam să permit să pătrundă nimic până la mine şi să mă rănească.

Faded era la o distanţă măricică de campus şi era unul dintre cluburile mele preferate din Woodshill. îmi plăcea vibe-ul şi faptul că majoritatea clienţilor aveau acelaşi stil ca mine. Spre deosebire de *Hillhouse*, unde ieşeam în evidenţă ca un papagal multicolor, aici mă simţeam perfect integrată în peisaj. Muzica era bună, băuturile aveau preţ rezonabil şi puteai picta cu laser imagini de lumină pe zidurile dărâmate.

Portarul m-a salutat cu un „Nu ne-am mai văzut de mult" şi mi-a făcut semn să intru. La bar m-am întâlnit cu trei colegi de semestru pe care-i vedeam adesea aici. Unul dintre ei se numea Masao, iar privirea scânteietoare pe care mi-a aruncat-o cât am încercat să ne înţelegem pe deasupra muzicii nu mi-a lăsat nicio îndoială despre ce voia de la mine. M-am dus cu el pe ring, unde s-a lipit de mine din spate şi m-am bucurat de atingerea mâinilor lui pe corpul meu. Mi-a şoptit cuvinte în ureche care au fost înghiţite de ritmul muzicii, dar al căror sens l-am priceput. I-am înconjurat gâtul cu braţul şi l-am tras mai aproape. Melodia era bună, iar Masao ştia să se mişte. Apăsarea degetelor lui pe talia mea mi-a spus clar ce voia. Mi-am pus mâinile peste a lui, în timp ce

el cobora. Am simţit cum îi vibra pieptul, lipit de spatele meu, aproape la fel ca basul care vibra şi în mine. Am închis ochii şi...

...mi-a apărut în minte imaginea lui Isaac.

Am încremenit.

Nu era posibil!

Apoi mi-am adus aminte de toate: de ochii lui verzi- căprui, care vedeau mereu mai mult decât aş fi vrut eu; de buzele lui calde; de felul cum se simţise corpul lui sub palmele mele; de cum suna numele meu pe buzele lui; de cum mă simţeam cu el. Mai bine.

M-am încălzit. Nu doar trupeşte, ci şi pe dinăuntru, în inimă. Era pur şi simplu de rahat!

Am deschis brusc ochii. Dintr-odată mi-am dat seama ce se petrecea. Mâinile de pe şoldurile mele, mişcarea de care mă bucurasem cu un minut în urmă, mi s-au părut greşite şi străine deodată. Nu voiam decât să mă îndepărtez de Masao cât mai repede.

Am strâns din dinţi. Furia m-a străbătut ca un şuvoi de lavă.

Era numai vina lui Isaac! Tocilarul ticălos, cu vorbele lui pline de iubire şi nenorocita de purtare blândă. Doamne, eram tot mai furioasă! Masao şi-a dat seama că nu era ceva în regulă şi m-a privit întrebător. Am clătinat din cap, am mimat cuvântul „Sony" şi l-am lăsat acolo.

Ştiam că era complet iraţional şi poate că băusem prea multă vodcă, însă trebuia să-l văd pe Isaac. Trebuia să-l văd şi să-i spun că era absolut inacceptabil ce făcuse din viaţa mea în doar câteva săptămâni, şi că mă transformase.

Cu paşi rapizi şi energici am părăsit *Faded.*

Ajunsă la el, m-am strecurat pe lângă un cuplu înlănţuit de lângă intrare, am urcat în goană scările şi am bătut cu palma în uşă, atât de tare, că sigur am trezit toţi vecinii.

Din păcate nu mi-a deschis Isaac, ci Gian. Nu l-am lăsat să zică nimic.

- Unde e? am șuierat.

- în camera lui? Mi s-a părut mai degrabă o întrebare decât un răspuns propriu-zis. Sawyer, ce...

Fără să-i dau atenție, am străbătut holul și camera de zi și am deschis ușa spre camera lui Isaac.

Ședea la birou, cu o carte în față, din care ieșeau multe post-it-uri colorate. Clar. Doar un tip ca Isaac ar fi putut să stea cu nasul în lecturile pentru școală într-o seară de joi, când pentru majoritatea studenților începuse deja weekend-ul.

- Tu! mi-am ațintit un deget spre el.

S-a uitat la mine de parcă-mi pierdusem mințile.

Așa mă și simțeam. Nebună și complet razna. Și numai din cauza lui.

- Este numai vina ta! am zis, cu vocea tremurătoare.

- Ce? a întrebat el, închizând cartea, fără să-și ia privirea de la mine.

M-a privit de sus până jos și înapoi. A înghițit, iar ceva adânc și întunecat i-a sclipit în priviri, ceva care mi-a provocat fiori în tot corpul.

- Ar fi trebuit să fii un proiect și atât, am zis. M-am sprijinit cu spatele de ușa închisă a camerei. Aveam nevoie de susținere și lemnul era plăcut pe pielea mea înfierbântată.

Isaac s-a ridicat. Și-a îngropat mâinile în buzunarele blugilor și s-a apropiat încet de mine. Fiecare pas m-a făcut să respir mai greu. Când s-a oprit în fața mea, aveam senzația că nu mai puteam respira.

Ce naiba faci cu mine? mi-a trecut prin cap, iar inima mi-a bătut mai repede. Mi-am dus mâna la piept.

- Ce s-a întâmplat?

Mona Kasten

Am inspirat şuierat

- .Nu mai pot.

A ridicat scurt mâna spre faţa mea, dar a lăsat-o să cadă iar, înainte să mă atingă. A strâns-o în pumn.

- Ce nu mai poţi, Sawyer?
- Totul! Să plâng. Să fiu geloasă. Nu sunt aşa.
- Cu mine poţi să fii cine vrei.
- Ce?
- în prezenţa ta, pot să fiu cine vreau. Fără să mă gândesc ce vor crede alţii. Cred că aşa ar trebui să fii şi tu, a zis el încet.

Am înghiţit în sec.

- încetează.
- Cu?
- Cu lucrurile pe care mi le spui.
- De aceea m-ai evitat toată săptămâna? Ca să nu auzi lucrurile astea?

Existau atât de multe răspunsuri la întrebarea aceea. Că sentimentele pe care mi le provoca trezeau o teamă teribilă în mine. Că în prezenţa lui mă simţeam diferit. Că voiam mai mult de la el.

N-am reuşit decât să ridic din umeri, neputincioasă.

Isaac a oftat încet. în clipa următoare a ridicat mâna şi mi-a dat părul la o parte de pe faţă. Când m-a atins, m-am pierdut. Fiorul care m-a străbătut a fost atât de puternic, că am fost recunoscătoare uşii de care mă sprijineam.

- Am ieşit azi, am spus după o vreme, privindu-l.
- Mi-am dat seama, a murmurat el şi m-a mângâiat atent sub ochi, de-a lungul pometelui. Eşti numai sclipici. Arată bine.

M-am încălzit şi mai tare. Eram neputincioasă în faţa a tot ce dezlănţuia în mine. A felului în care îmi vorbea. Fiecare cuvânt care i se desprindea de pe buze era sincer şi insuportabil de fragil.

M-am adunat.

- Am găsit un tip cu care am vrut să merg acasă.

Mâna lui Isaac s-a oprit pe obrazul meu.

- Dar n-am putut, am zis.

- De ce? a întrebat el, răguşit.

- Pentru că...

Mi-a cedat vocea. Niciodată în viaţă nu îmi fusese atât de teamă să rostesc ceva cu voce tare.

- Sawyer...

- Pentru că mă gândesc numai la tine, Isaac.

I s-a tăiat respiraţia.

Pentru o clipă ne-am privit doar, de parcă eram amândoi uluiţi că spusesem ce spusesem.

Apoi mi-am lipit gura de a lui.

A fost inocent. Scurt. Trebuia să ştie că... îl doream.

îl doream acolo şi atunci.

Inima îmi bătea atât de tare, că tot corpul părea să îmi vibreze. Mi-am desprins buzele de ale lui Isaac şi m-am lăsat uşor pe spate, căutându-i privirea.

Dar ochii lui erau închişi.

- M-ai sărutat, a zis el încet.

A trebuit să zâmbesc.

- N-ar fi prima dată.

- Aşa este. Dar de data asta a fost altfel.

- Serios?

A încuviinţat. Fără să deschidă ochii, mi-a luat faţa în mâini şi s-a aplecat spre mine. Mi-a atins buzele cu ale lui. Deşi abia mă atingea, mi se părea că voi începe să plutesc din clipă în clipă.

Nu fusese niciodată aşa. Dacă numai atingerea uşoară ca o pană a buzelor lui se simţea aşa...

Ştiam că eram pe cale să comit o eroare. Isaac era singurul meu prieten. Treaba mea era să-l cuplez cu alte fete, cu fete care i se potriveau mai bine decât mine.

Dar o voce trădătoare din capul meu mă întreba de ce, într-o singură noapte, nu aş fi putut să fiu eu cea care-i aparţinea. Doar azi. Doar de data asta.

- Isaac, am şoptit.

Mi-am lăsat mâinile să îi alunece peste trunchi, până la şolduri. Acolo m-am oprit, în timp ce mă săruta cum nu mai fusesem sărutată niciodată. A început încet, atât de încet, de parcă ar fi vrut să-mi definească forma gurii. Sărutul a devenit mai apăsat, iar părul lui mi-a gâdilat fruntea.

Mi s-a părut că uitasem tot ce ştiam. îmi simţeam mintea golită. Era doar Isaac, doar senzaţia corpului său lipit de al meu, a gurii lui calde şi a bătăii inimii mele, care mi se părea nesănătos de iute.

Numai uşa mă ţinea în poziţie verticală. Dacă n-ar fi fost acolo, aş fi căzut. Isaac mă înmuia, dar îmi trimitea şi un şuvoi de adrenalină prin tot corpul, făcându-mă să tremur.

De parcă ar fi observat că genunchii mei stăteau să cedeze, mi-a înconjurat şoldurile cu braţul. M-a tras spre el, iar eu m-am ţinut bine de umerii lui. Apoi şi-a strecurat limba în gura mea. Am simţit-o

până în vârful degetelor de la picioare. Am ştiut, atunci. Am ştiut că era bine. Şi mai mult, că era inevitabil. Ca o forţă a naturii.

M-am agăţat de el în timp ce îşi afunda limba în gura mea şi îmi oferea ceea ce tânjisem. *La naiba.* Nu doar genunchii mi-au cedat, ci întreg corpul a părut să mi se topească, bucată cu bucată. Mă concentram doar la gura şi la corpul lui, la căldura incredibilă care mă pătrundea.

Ne-a sărutat până când n-am mai avut aer. Apoi şi-a sprijinit fruntea de tâmpla mea şi am respirat amândoi.

- Sunt bucuros că nu te-ai dus acasă cu tipul ăla, a murmurat.

Mi-a mângâiat talia cu degetele. în jos şi în sus, foarte lent. Mi s-a făcut pielea de găină. Cu siguranţă nu aveam să mai respir vreodată. Dar poate că respiraţia era supraevaluată.

- Şi eu, am şoptit. I-am mângâiat ceafa.

- în schimb, ai venit aici, a continuat. La mine.

M-am uitat la gura lui frumoasă şi n-am reuşit decât
să încuviinţez.

- Şi eu mă gândesc la tine, a zis el, în cele din urmă, şi obrajii i s-au colorat în rozaliu. Cât de cunoscută îmi era nuanţa!

Inima mea a făcut un pas imens în faţă.

Şi-a lipit din nou gura de a mea. Chiar înainte să ni se atingă buzele, a murmurat:

- Neîncetat.

De data asta n-am mai făcut pauze de respiraţie. Isaac m-a prins de cap şi m-a sărutat intens, fierbinte, mai adânc ca până atunci. S-a lipit de mine atât de brusc, încât m-a lovit cu spatele de uşă.

- Sorry, a chicotit Isaac. N-am vrut.

- E OK, am spus. Mi se pare sexy.

- în ciuda expresiei neliniştite din ochii lui, un zâmbet băieţesc i s-a lăţit pe faţă.Da?

Ca răspuns, l-am luat de guler şi l-am tras înapoi spre mine. A icnit când ni s-au întâlnit limbile. Şi-a trecut mâinile peste corpul meu şi m-a apucat de fund. La început ezitant, apoi ceva mai tare, până am icnit. încurajat, şi-a împins şoldurile în ale mele. Simţeam cât de excitat era. îmi aprindea întreg corpul.

Nevoia de a-l atinge era copleşitoare. Mi-am vârât mâinile sub tricoul lui şi am oftat când am dat de pielea caldă. Mi-am trecut degetele peste muşchii de pe spatele lui, până la umeri, unde mi le-am afundat.

Isaac mi-a sărutat maxilarul, apoi gâtul. Şi-a lipit buzele de locul unde-mi bătea pulsul, chiar când şi-a strecurat mâinile pe sub rochia mea. Mi-a prins coapsa din spate, dar nu s-a aventurat mai sus.

- La naiba, Sawyer, te vreau.

Cuvintele lui m-au lăsat mască. Era *Isaac.* Isaac care, acum câteva săptămâni, aproape leşina dacă-i zâmbea o fată. Isaac care se înroşea la orice mărunţiş.

Isaac care tocmai mă lipea de o uşă şi îmi gemea în ureche.

Pieptul i se ridica şi îi cobora adânc. Cu un deget sub bărbie, l-am făcut să mă privească. în ochii lui am citit nesiguranţă, de parcă nu ştia ce urma după ce-mi spusese. Nici eu nu ştiam.

Cu Isaac, lucrurile erau diferite. Aveam senzaţia că făceam totul prima dată. Că sărutam prima dată un bărbat, că atingeam prima dată un bărbat.

Mâinile îmi tremurau şi nu ştiam dacă de dorinţă sau de agitaţie. Speram să nu observe, când degetele mele s-au împletit cu ale lui şi m-am ridicat pe vârfuri. îl sărutam şi, în acelaşi timp, îl ghidam în spate.Ne-am împleticit spre birou, iar eu m-am trezit cu pulpele lipite de picioarele patului, însă nu conta. Să nu îl mai sărut ca să văd pe unde mergeam nu era o opţiune.

- Am nevoie de ajutor cu fermoarul, am şoptit.

Pupilele lui Isaac erau imense, iar buzele, roşii. Cu
greu am reuşit să mă întorc cu spatele la el.

Mi-a dat părul la o parte. Simţeam că degetele lui tremurau cel puţin la fel de tare ca ale mele. A apucat fermoarul rochiei. După mai multe încercări, l-am auzit expirând uşurat. Şi-a pus o mână pe spatele meu, să ţină rochia cât timp o descheia lent cu cealaltă. Când a ajuns jos, s-a oprit. Mi-a atins coloana şi mi-a mângâiat-o cu degetele până sus.

Doar mişcarea aceea uşoară şi aproape că m-a făcut să leşin de dorinţă. Isaac mi-a scos rochia încet, iar eu mi- am ţinut-o la piept, să nu alunece brusc. A inspirat scurt, poate pentru că nu purtam sutien.

Sau poate fiindcă îmi vedea tatuajele de pe spate pentru prima dată. A mângâiat cu degetul întâi cuvintele pe care le avea şi Riley fix în acelaşi loc, apoi şirul de rune mici care îmi traversau jumătate din omoplat. Am tresărit.

- Ce înseamnă?
- Curaj. Putere. Rezistenţă.
- Ţi se potrivesc, a murmurat el, şi în clipa următoare i-am simţit mâna pe talie şi buzele pe spate. Mi-a sărutat fiecare tatuaj.

Pe sub material, mâinile sale mi-au cuprins coastele. Mi-am lăsat capul pe spate încet, sprijinindu-l de umărul lui, iar el mi-a sărutat gâtul,

mai întâi blând, apoi mai tare. Tensiunea a devenit insuportabilă. Am lăsat rochia să cadă şi mi-a alunecat până pe şolduri. Respiraţia lui Isaac era fierbinte pe ceafa mea, când a tras rochia mai jos, peste şolduri, până ce a căzut pe podea. Am păşit peste ea şi am dat-o la o parte cu piciorul.

M-am răsucit apoi, cu inima bătând puternic. Privirea lui aprinsă mi s-a oprit pe faţă, iar mâinile lui miau atins coastele iar, până când degetele mari i-au ajuns sub sâni. Sfârcurile mi s-au întărit şi aş fi vrut să-i iau mâinile şi să i le mut câţiva centimetri mai sus. Dar m-am controlat.

L-am lăsat în ritmul lui.

Nu mă mai simţisem niciodată atât de valoroasă, de preţuită şi de specială. Şi era datorită atingerilor lui Isaac.

Fusesem atât de rătăcită, pe drum încoace; atât de pierdută şi de vulnerabilă. Dar Isaac reuşea să mă facă să mă simt confortabil cu el.

Nerăbdătoare să îl ating şi eu, mi-am vârât iar mâinile sub tricoul lui. Voiam să îl dezbrac şi să îl simt, piele pe piele, dar Isaac nu coopera.

- Isaac, am murmurat.

Era ocupat să îmi acopere clavicula cu săruturi.

- Da?

Am tras de tricoul lui.

- Dezbracă-te.

- Ah. Ups, a mârâit el.

Zâmbetul pe care mi l-a dăruit era atât de dulce şi de atrăgător totodată, că m-a distras complet, pentru un moment. Am clătinat din cap şi am tras din nou de tricou.

- Dezbracă-te, am repetat.

Zâmbetul lui a devenit obraznic.

Şi eu care credeam că-ţi place tricoul.Am vrut să îl lovesc, dar asta l-a făcut doar să mă prindă de încheietură, să o ducă la gură şi să o acopere de săruturi scurte. I-am dat drumul tricoului şi mi-am afundat mâna în buclele lui.

Isaac m-a împins blând în direcţia patului. Serios.

Isaac Theodore Grant m-a împins pe patul lui.

L-am privit cu gâtul uscat. Şi-a scos încet ochelarii şi i-a pus pe birou. Doar asta a fost suficient să îmi intensifice căldura din vintre. Şi-a apucat marginea tricoului cu mâinile şi l-a tras peste cap dintr-o mişcare. M-am sprijinit în coate. *La naiba.*

Corpul lui Isaac era fantastic, aşa cum mi-l aminteam. Mi-am plimbat încet privirea peste umerii lui laţi, peste braţele lui puternice şi peste pieptul lui musculos, apoi peste abdomen, unde musculatura se pierdea în V sub talia strâmtă a blugilor.

- Nu m-a mai privit nimeni aşa. Cuvintele m-au făcut să mă uit în ochii lui. Privirea lui era intensă şi, înainte să pot spune ceva,

s-a urcat în pat, peste mine, şi m-a apăsat cu trupul lui în saltea. Pielea lui era fierbinte pe a mea şi în sfârşit mi-a atins sânii. Sunetul pe care l-a scos când şi-a trecut degetul mare peste sfârcurile mele era atât de profund şi de sexy, că l-am simţit între coapse. M-am împins în el. Pe cât de dornice erau mâinile lui, pe atât de blândă şi de darnică îi era gura. Mi-a sărutat iar gâtul şi clavicula, apoi a coborât spre conturului sânului, până când buzele i s-au închis în jurul sfârcului meu stâng, pe care l-a supt.

M-am arcuit şi mi-am înfipt mâinile în părul lui.

- Sony, a murmurat.

- Termină cu scuzele, am şoptit, şi l-am strâns mai
tare. 27

- **4**OK.

I-am mângâiat ceafa.

- A trecut o vreme. Sunt sensibilă.

S-a uitat la mine pe sub pleoape şi a zâmbit.

- Cred că noţiunile noastre de „o vreme" sunt foarte diferite.

Nu am reuşit să întreb la ce se referea, pentru că mi-a supt din nou sfârcul şi l-a strâns uşor cu dinţii.

- Haide, am şoptit. Cred că i-am smuls părul, la cum l-am tras. Dar nu puteam altfel. Mă înnebunea.

A mormăit fin „încă nu" pe pielea mea. Părea să îi placă să mă tortureze.

Mâinile i-au rămas pe sânii mei, în timp ce-mi săruta fiecare petic de piele de pe burtă şi continua cu limba. A ezitat un moment la elasticul ciorapilor, apoi a alunecat în jos pe pat şi mi-a scos mai întâi bocancii, apoi ciorapii - incredibil de lent.

M-am uitat fără suflare în tavan când mi-a sărutat partea interioară a coapsei şi mi-am înghiţit un icnet când mi-a sărutat cele mai sensibile locuri.

Unde naiba învăţase aşa ceva?

De fapt, nu voiam un răspuns.

îmi trata corpul cu o asemenea delicateţe şi dedicare, că am simţit un junghi în piept. Nu era doar pentru mine. Era şi pentru el. Se bucura să mă atingă.

I-am mângâiat umerii, mi-am trecut mâinile peste braţele lui şi m-am ridicat uşor. Mi-am încolăcit picioarele în jurul şoldurilor lui. L-am simţit tare, prin materialul blugilor, şi mi-am împins bazinul spre el. M-am oprit scurt, să văd cum reacţionează şi dacă e prea repede pentru el. Dar Isaac mi-a apucat şoldurile cu mâinile şi m-a tras iar spre el. Şi-a dat capul pe spate, cu ochii închişi, şi a scos nişte

zgomote profunde, care m-au făcut să-mi pierd minţile.

- Te simţi bine, i-am şoptit şi m-am aplecat să îi prind lobul urechii între buze.

Dar nu era suficient. Voiam să îi descopăr fiecare centimetru de piele cu buzele. Am coborât uşor, atingându-i umărul cu buzele şi trecându-mi dinţii peste sfârcurile lui. Am aflat, lent, ce îi plăcea. Mi-am lipit gura de burta lui şi am simţit muşchii încordându-se sub atingerea mea. I-am lins pielea de deasupra taliei blugilor şi şi-a înăbuşit un geamăt.

- Am vrut să fac asta de când te-am văzut în cabina de probă, i-am zis, privindu-l.

Mi-a vârât o mână în păr.

- Am crezut că ţi-era milă de mine.

- Mai crezi asta? am întrebat, sărutându-i buricul. Sunetul înfundat pe care l-a scos mi-a ajuns ca răspuns.

Degetele lui mi-au tremurat pe cap, când i-am descheiat capsa blugilor. Am ridicat privirea spre el.

- Ajută-mă, Isaac, am şoptit.

Şi-a ridicat bazinul şi i-am tras blugii, împreună cu boxerii, pe picioare. Acum era gol în faţa mea şi, pentru o clipă, n-am putut decât să îl privesc.

Era superb.

Am decis că funcţionasem suficient în ritmul lui Isaac. Penisul lui avea dimensiunea potrivită, era gros şi drept, iar când l-am atins, a tresărit. M-am aplecat şi l-am lins pe toată lungimea.

Isaac a gemut şi a înjurat, simultan, iar eu mi-am înghiţit un rânjet.

- Să nu crezi că nu văd că rânjeşti, a spus el, fără suflare. Îţi place.

M-am uitat la el şi i-am întors privirea intensă.

- Nici n-ai idee cât de mult.

Mi-am coborât iar capul şi, de data asta, l-am luat încet în gură. Mi-a dat din nou putere, putere pe

care o pierdusem săptămânile acestea, şi m-am simţit fantastic.

L-am supt.

- La naiba, Sawyer, a gemut el, apucându-mă de păr. Nu îl văzusem niciodată pe cale să-şi piardă controlul, aproape brutal. Mă termina.

Mi-am lăsat capul în jos, iar şi iar, sprijinindu-mă cu mâna, şi i-am încercuit capul cu limba. După câteva minute, muşchii i s-au încordat şi picioarele i-au devenit rigide.

Apoi s-a ridicat brusc. Fără să-mi dau seama ce se petrecea, mă apucase cu mâinile de sub braţe şi mă trăsese în sus, aşezându-mă deasupra lui. Apoi m-a sărutat aproape cu disperare.

L-am apucat cu mâna de ceafă şi m-am sprijinit cu cealaltă de umărul lui. Isaac îşi înfipsese degetele în spatele meu şi mă lipise de el. Mi-am mişcat bazinul, m-am frecat de erecţia lui şi m-am bucurat de zgomotele adânci pe care le făcea.

Apoi mâinile lui şi-au făcut drum sub chiloţii mei. A tras de materialul subţire cât a putut. N-a ajuns prea departe, aşa că m-am ridicat puţin şi i-am scos. Sub privirile lui, m-am aşezat din nou peste el.

Ne-am privit, gâfâind. Isaac s-a răsucit într-o parte, fără să-şi ia privirea de la mine, a deschis un sertar al noptierei şi a scos de acolo un prezervativ. M-am întrebat de ce le avea pregătite lângă pat, dar am vârât întrebarea adânc, în cel mai ascuns colţ al minţii mele.

I-am sărutat gâtul, în timp ce el smulgea folia şi îşi punea prezervativul. Adrenalina îmi străbătea tot corpul şi mi-am dat seama de ce: eram excitată.

Nu fusesem niciodată doar pentru că eram pe cale să mă culc cu cineva. Niciodată.

- Eşti OK? m-a întrebat Isaac încet, cu o mână pe spatele meu. Degetele lui blânde m-au lăsat fără suflare.

Am încuviinţat, cu capul pe umărul lui, apoi l-am privit. Se uita la mine cald, deschis, şi inima mi s-a mai liniştit.

- Tu?

A ridicat din umeri.

- Aş distruge complet atmosfera, dacă aş spune că sunt agitat?

- Nu, am murmurat eu, mângâindu-i pieptul cu degetele. Şi eu sunt.

A fost nevoie de efort să rostesc cuvintele cu voce tare. Am avut apoi senzaţia că un alt zid s-a prăbuşit în faţa lui Isaac.

Niciodată nu mă mai simţisem atât de expusă.

Isaac m-a privit lung în timp ce mă mângâia pe coapse. A surâs brusc.

- Mi-am pierdut exerciţiul. Nu vreau să te dezamăgesc.

Am clătinat imediat din cap şi i-am cuprins ceafa cu mâna. L-am sărutat apăsat pe gură.

- în primul rând, nu mi se mai pare că n-ai şti ce faci. L-am sărutat iar. în al doilea rând, nu m-ai putea dezamăgi niciodată. Al treilea sărut. Şi în al treilea rând, avem toată noaptea la dispoziţie.

A râs încordat.

- Dar dacă nu vrei, atunci...

- Vreau, m-a întrerupt, cu braţele în jurul spatelui meu. E tot ce-mi doresc.

Când gura lui s-a lipit de a mea, mi s-a părut că a apăsat un declanşator. Dintr-odată n-au mai fost decât buzele lui care s-au topit într-ale mele, şoldurile lui care se împingeau în mine, gemetele lui şi senzaţia pe care mi-o dădeau mâinile lui pe piele.

Obrajii lui erau stacojii când m-am aşezat deasupra lui şi l-am condus. Ne-am ţinut amândoi respiraţia în timp ce îl lăsam să se afunde încet în

mine. Senzaţia de a-l avea în sfârşit acolo era atât de copleşitoare, că nu puteam să mă mişc. Simpla atingere dintre noi când am inspirat m-a făcut să tremur. Muşchii mi s-au închis în jurul lui, iar el şi-a înfipt degetele încordate în spatele meu.

Nu ştiu cât am rămas aşa. La un moment dat, m-am aplecat să îl sărut pe gât şi să îl muşc uşor de umăr. Mi-am croit drum cu buzele şi dinţii până la faţa lui. I-am luat-o în mâini şi mi-am trecut limba printre buzele lui. A oftat adânc, împingându-şi bazinul în sus.

Ah.

- A fost bine, am murmurat. Mai fă o dată.

La început nu ne-am găsit ritmul. Atunci i-am apucat mâinile şi i le-am pus pe şoldurile mele, ca să poată conduce, în timp ce-mi îngropam faţa în scobitura gâtului său şi îmi permiteam doar să simt.

Isaac părea să se bucure de fiecare secundă. Ca într-o filmare cu încetinitorul, se retrăgea din mine aproape complet, doar ca să mă pătrundă iar, adânc. Degetele i s-au înfipt în coapsele mele şi nu puteam decât să ghicesc de ce control avea nevoie ca să se mişte aşa.

Am gemut când ritmul lui a devenit tot mai rapid. Şi mai dur. Adânc în mine s-a strâns căldura şi am avut senzaţia că nu mă va arde numai pe mine de vie, ci şi pe el. M-am ţinut strâns de el, mi-am înfipt degetele în părul lui, abia mai respirând. I-am simţit respiraţia pe gât, gemetele în ureche, şi era aproape prea mult, dar atât de bine, că nu voiam să mă opresc pentru nimic în lume.

M-am pierdut complet în el, iar următoarea dată când a împins a fost destul. Am gemut înfundat, l-am cuprins din ce în ce mai adânc, până când a început să tremure sub mine şi mi-a apăsat şoldurile atât de tare, încât cu siguranţă avea să lase urme.

Dar nu conta. Contau doar el, corpul lui, care tremura sub al meu, ritmul nostru, care încetinea lent - până când ne-am ţinut strâns, gâfâind, iar capul mi-a căzut, fără putere, pe umărul lui.

Cât ne recăpătăm suflul, Isaac m-a luat în braţe. Şi-a pus urechea pe pieptul meu şi mi-a ascultat inima bătând. A fost nevoie de ceva vreme să îşi normalizeze ritmul. I-am mângâiat ceafa şi l-am tras uşor de bucle. îi ciufulisem zdravăn părul.

Mâinile lui Isaac mi-au înconjurat faţa şi mi-a tras gura spre a lui. Sărutul pe care mi l-a aşezat pe buze mi s-a părut mulţumit, fericit, şi aşa arăta şi Isaac.

- A fost grozav, a zis el încet.
- Aşa mi s-a părut şi mie.

Privirea lui s-a plimbat de la ochii mei la gură şi înapoi.

- Tu eşti grozavă.

Clătinând din cap, mi-am sprijinit fruntea de tâmpla lui. Pentru o clipă, am închis ochii şi m-am bucurat de apropierea lui.

Dar nu puteam rămâne o veşnicie în poziţia aceea, oricât mi-aş fi dorit. Aşa că m-am desprins de el. Isaac s-a ridicat şi a aruncat prezervativul în coşul de gunoi de sub birou. Apoi s-a urcat din nou în pat, lângă mine. M-a tras spre el şi a întins pătura deasupra noastră. M-a apucat de ceafa şi m-a sărutat, la fel de fierbinte ca acum câteva minute.

Se părea că luase în serios vorbele mele, cum că aveam toată noaptea la dispoziţie. Surprinzător, nu am avut nicio obiecţie. Mi-am lipit corpul gol de al lui şi m-am bucurat de căldura dintre noi şi de fiecare sărut.

Panica şi teama pe care le simţisem cu mai puţin de o oră în urmă dispăruseră. Nu voiam să fiu nicăieri altundeva.Capitolul 24

în dimineaţa următoare m-am trezit singură. Pentru o secundă am fost derutată, fiindcă nu-mi aminteam când adormisem, şi nu ştiam nici unde eram sau ce se întâmplase. Dar apoi m-am uitat în jur şi, când m-am mişcat, mi-am simţit fiecare muşchi dureros din corp. Gemând, mi-am îngropat faţa în pernă.

Dumnezeule.

Petrecusem noaptea cu Isaac.

Făcusem sex de cinci ori.

De cinci ori.

Era un record.

Confuză, mi-am trecut picioarele peste marginea patului şi m-am frecat la ochi. Mi-am cules rochia de pe podea şi mi-am căutat chiloţii. I-am găsit sub pat. Ciorapii erau pe spătarul scaunului de la birou. Le-am strâns pe toate şi am riscat o privire în oglindă.

Isaac îmi lăsase urme. Pe scobitura gâtului, pe sânul stâng, pe interiorul coapsei drepte. Pe şolduri mi se vedeau pete întunecate, în locurile în care mă prinsese strâns.

Am clătinat din cap, uluită.

Doar după ce mi-am prins părul ciufulit într-un nod m-am aventurat afară din cameră. Mă gândeam să alerg în baie şi să încerc să mă fac prezentabilă, dar când am trecut pe lângă bucătărie l-am descoperit pe Isaac, care stătea lângă aparatul de cafea şi umplea un filtru.

Muşchii spatelui i se mişcau fluid, în timp ce trebăluia. S-a întins să pună cutia de cafea înapoi pe raftul unui dulap.

Pe spatele lui se vedeau urmele nopţii petrecute împreună: zgârieturi lungi pe omoplat şi puncte roşii, în formă de semilună, acolo unde mi se îngropaseră unghiile în carnea lui.

Mi s-a uscat gura şi a trebuit să-mi dreg glasul. S-a răsucit imediat. Ne-am privit pentru o clipă.

Apoi a devenit ciudat.

- Bună dimineaţa, am zis, abia auzit.

A deschis gura, dar n-a spus nimic. Faţa i s-a transformat, cu o expresie pe care nu o puteam defini. Am simţit cum mă cuprinde o senzaţie neplăcută.

- Eu..., am început, după câteva secunde care mi s-au părut ore. Poate ar trebui să...

M-am oprit, neajutorată.

Isaac s-a întors iar spre dulap.

Chiar atunci a intrat Gian în bucătărie.

- Oameni buni, a zis. S-a dus la aparat şi a măsurat din priviri câtă cafea se scursese deja în cană. A trebuit să- mi pun căşti în urechi. Din când în când am crezut că vă omorâţi reciproc, aşa de tare aţi gemut.

Am simţit că îmi iau foc obrajii. M-am uitat la dulap, apoi la sertar, apoi în podea, doar ca să nu îi privesc pe niciunul în ochi. Nu ştiam cum să mă port într-o „dimineaţă de după" o aventură de-o noapte cu cineva care nu-mi era indiferent.

- De ce nu m-aţi avertizat? M-aş fi cărat, a mormăit mai departe Gian, netulburat. Şi-a luat un pahar din dulap şi l-a umplut cu suc de portocale. Bătrâne..., a zis el brusc şi s-a uitat la Isaac sau mai bine zis la umerii lui. Apoi l-a luat şi l-a întors. Sawyer! Pisică sălbatică!

Rânjind larg, a ridicat palma spre Isaac, ca să bată
cuba.

Am profitat. Am arătat cu degetul mare peste umăr.

- Eu plec.

Isaac s-a întors imediat.

- Te duc.

Am clătinat capul, din reflex.

- Pe naiba. Nu. E OK.

A părut indecis dacă să protesteze sau nu. Nu i-am lăsat decizia şi am ieşit pe uşă, având grijă să dispar din casa lor cât de repede am putut.

Drumul spre cămin a fost cumplit. Cu fiecare metru pe care-l lăsam .între mine şi locuinţa lui Isaac, senzaţia neplăcută din stomacul meu se înrăutăţea. Singurul lucru la care mă puteam gândi era întrebarea: ce mama naibii a fost în capul meu?

Pentru prima dată în viaţă avusesem un prieten - cineva care mă înţelegea şi pentru care era important să îmi fie bine, cu care puteam să râd. Şi ce-am făcut eu? Am stricat totul, pentru că nu mi-am putut ţine mâinile acasă.

Când m-am gândit cât de aiurea fusese momentul acela dintre noi, în bucătărie, mi s-a făcut rău.

Rahat.

Când am intrat în cămin şi am cotit spre holul nostru, am văzut că tocmai atunci se întorcea şi Dawn. Şi ea purta hainele din ziua anterioară şi arăta de parcă nu dormise foarte mult. Când voia să închidă uşa în urma ei, a dat cu ochii de mine.

M-am strecurat în cameră în spatele ei şi am închis eu uşa.

- Salut, am spus.

A ridicat din sprâncene.

- Bună dimineaţa. Privirea ei s-a mutat de la faţa mea la gâtul meu şi mai jos, spre decolteu. Rahat, ai petrecut noaptea cu un piranha?

A făcut un pas spre mine şi a analizat pata mov dintre gât şi umăr. Am acoperit-o imediat cu mâna, iar cu cealaltă mi-am ridicat puţin rochia. Am trecut pe lângă ea, am ajuns la dulapul meu şi am scos din el o pereche de colanţi şi un tricou. De pe spătarul scaunului mi-am luat prosopul. Aveam nevoie urgentă de un duş.

Dawn mă privea lung.

- Care-i faza? am întrebat, iritată.
- Te înroşeşti, a zis ea, uimită, făcând un pas spre mine. De ce?
- Este frig afară, am zis sec. Am vrut să mă îndrept spre uşă, dar s-a pus în calea mea.
- îţi ascunzi vânătăile şi îmi ignori întrebările, a zis ea, cu ochi bănuitori.
- Ce prostie, Dawn. Vreau să fac duş.
- Unde ai fost seara trecută?
- în *Faded*, am răspuns şi am încercat iar să ajung la uşă. Nicio şansă.
- Ştii bine la ce mă refer! *Cu cine* ai fost seara trecută?

M-am simţit incomodată de privirea ei.

Când nu am răspuns, a mai făcut un pas spre mine.

- îmi povesteşti totul despre escapadele tale nocturne. Mai mult decât vreau să ştiu! Dar acum eviţi şi mi se pare ciudat. Dacă n-aş şti mai bine, aş spune că ai fost cu o persoană pe care o cunosc.

Mi-am coborât privirea la picioarele ei, vârâte în şosete cu model ciudat. Păreau tricotate chiar de ea.

- Doamne, a şoptit Dawn.

M-am uitat iar la ea. Avea ochii cât cepele. Am strâns din buze.

- Cine a fost?
- Dawn...
- Cine a fost, Sawyer?

- După cum te uiţi, aş spune că ştii deja.
- Sawyer! Spune-mi imediat cine a fost!
- A fost Isaac, enervanto. Acum eşti mulţumită?

Dawn şi-a dus palma la gură. Arăta picată din cer.
Uimită, şocată, speriată şi entuziasmată. Toate deodată.

- Isaac? a spus, dar atât de înfundat, încât a sunat a „Mfaac".
- Da. Acum pot să merg la duş?

A vrut să mai spună ceva, dar am ocolit-o şi am sprintat spre duşuri. Voiam să mă liniştesc, înainte să ascult părerea lui Dawn despre toată povestea.

Cred c-am lăsat apa fierbinte să îmi maseze corpul undeva în jur de o jumătate de oră. Membrele mă dureau într-un fel care-mi era familiar, şi numai gândul la ce făcusem noaptea trecută îmi răspândea căldură prin corp, o căldură fără nicio legătură cu temperatura de la duşuri.

Fusese atât de bine. Atât de bine.

După tot ce-mi povestise Isaac despre viaţa sa intimă inexistentă, mă aşteptasem să fie mult mai reţinut şi măcar puţin confuz. Dar s-a petrecut exact opusul: Isaac ştia precis cum să mă atingă şi ce să facă. Iar când nu ştia precis, mă întreba: „Aşa?", „Cum se simte?", „Aşa ajungi la orgasm?", iar asta fusese mai sexy decât tot ce trăisem vreodată în materie de sex.

Cum să îl privesc din nou în ochi şi să mă prefac că nu se întâmplase, când ştiam ce puteam face împreună? Am oftat şi am oprit apa. Tocmai de aceea eram fata potrivită pentru aventuri de o noapte. Nu mă pricepeam deloc la restul de tâmpenii.

Nu *voiam* să mă pricep.

După ce m-am uscat, m-am îmbrăcat în colanţii şi tricoul cu Oasis pe care mi-l cumpărasem de la *Owen House*. îmi aminteau de Riley şi aveam nevoie de senzaţia de familiaritate.

Când am intrat înapoi în cameră, Dawn şedea pe patul meu. M-a privit cu ochi mari.

- Am reacţionat naşpa, aşa-i? a întrebat.

Aveam hainele de seara trecută pe braţ şi mă jucam absentă cu fermoarul rochiei. Mă gândeam cum mă dezbrăcase Isaac de ea, iar amintirea era atât de proaspătă, că îmi înfiora braţele.

- Poate, puţin, am murmurat.
- îmi pare rău. N-am vrut, a spus ea imediat, sincer afectată. A bătut cu palma spaţiul de lângă ea.

Mi-am îndesat hainele în coşul de rufe şi m-am răsucit spre ea. Privirea ei plină de regret făcea să-mi fie greu să fiu răutăcioasă cu ea.

- Doar că… de obicei nu îi cunosc pe tipii cu care te culci. Şi când vii aşa acasă, a făcut semn cu mâna spre scobitura gâtului meu, care, din fericire, era acum acoperită de tricou, mă gândesc, wow, ce tip dur. Dar Isaac... pe Isaac îl cunosc! Isaac este prietenul meu inocent, tocilar, bun ca pâinea caldă, şi când o să mă uit acum la el... S-a înroşit. Serios, ce-a *făcut?*

Am oftat şi m-am lăsat să cad pe burtă pe pat, chiar lângă Dawn. Mi-am afundat faţa în perne, până când n-am mai avut aer şi a trebuit să-mi întorc capul într-o parte şi să o privesc pe Dawn. Se uita la mine curioasă, dar şi de parcă nu era sigură cum să reacţioneze.

- Nu a fost... bine? a întrebat, după o vreme.

Am simţit că mi se înroşesc obrajii. Eu nu mă înroşeam. Niciodată.

Am ridicat din umeri şi m-am aşezat în fund. Am luat o pernă în poală şi m-am jucat cu husa. Nu

mă mai simţisem niciodată ca acum - complet copleşită, rătăcită şi fără cuvinte.

- Nu, am zis, încruntându-mă. A fost... super.

- Atunci de ce pari atât de sceptică?

Am lăsat privirea în jos şi am tras de un fir desprins.

- Pentru că azi dimineaţă a fost totul foarte ciudat. N-a zis un cuvânt şi nici măcar nu mă putea privi în ochi.

Dawn a mormăit, gânditoare.

- Eram prieteni. Acum am stricat totul.

- N-ai stricat nimic, Sawyer.

- Aşa mă simt, am mârâit.

- Cu siguranţă nu este deloc uşor pentru Isaac şi nici ceva obişnuit. Cred că era doar nesigur, a zis ea.

M-am gândit la momentul în care observase că mă aflam în bucătărie. La felul în care mă privise, pe care nu-l putusem cataloga, şi la faptul că se întorsese cu spatele la mine.

- Colegul lui a intrat în bucătărie chiar când voiam să merg la el. A fost... groaznic de jenant. Mi-am îngropat din nou faţa în perne. Dawn m-a mângâiat o vreme pe spate şi a avut grijă să mă facă să mă simt mai bine, dar se purta de parcă aş fi fost un copil. Mi-am întors capul într-o parte şi am privit-o. Mă comport ca o nebună.

Mi-a făcut un semn din sprâncene.

- Probabil pentru că Isaac te-a f... S-a strâmbat. Doamne, nu, chiar nu pot spune asta cu voce tare.

Am rânjit, bucuroasă că se mai relaxase atmosfera. Am văzut că avea o mie de întrebări. Dar, în loc să le pună, a început să-mi povestească despre seara petrecută cu Spencer.

- Sawyer? a întrebat, după ce terminase şi am mai vorbit o vreme despre altceva. S-a jucat cu nodul meu de păr şi a tras din el o şuviţă subţire.

- Da, am zis, uitându-mă cum începea să frece şuviţa între degete.Ştii că nu poţi continua proiectul, nu? a întrebat ea precaută, fără să se uite la mine.

Am înghiţit în sec, fără să răspund.

- Dacă aţi continua, v-aţi frânge inimile reciproc.

Avea dreptate.

Nu îl puteam ajuta pe Isaac să cunoască alte fete şi nici să flirteze cu ele. N-ar fi funcţionat. Trebuia să pun punct proiectului.

- Da, ştiu, am murmurat în pernă.

Dawn a decis apoi să comande mâncare asiatică pentru prânz. A pus să meargă o reluare a ultimului episod din *Bachelorette* şi mi-a făcut bine să fiu distrasă. Dawn adora televiziunea de proastă calitate şi se putea porni groaznic împotriva participanţilor la reality shows. Am fost atentă la ea o vreme, iar când s-a înroşit până am fost convinsă că va exploda, am luat telefonul să îi fac o poză.

Mi-a stat inima o secundă, pentru că îmi scrisese Isaac.

Hei. Totul bine?

Am simţit privirea lui Dawn, dar am ignorat-o.

Da. La tine? Te-a mai stresat Gian?

îmi face viaţa un iad. Sony c-a fost aşa ciudat mai devreme.

Am înghiţit cu greu şi i-am scris ceva pe care l-am şters imediat. Aş fi preferat să scriu ceva amuzant şi să mă prefac că nu fusese deloc neobişnuit şi că puteam ignora noaptea trecută, şi că totul era ca de obicei. Dar ar fi fost nesincer.

După jumătate de oră, am scris trei cuvinte.

Trebuie să vorbim.

A avut nevoie de altă jumătate de oră să răspundă. Mi- am imaginat cum scria şi ştergea. în cele din urmă, a trimis doar două cuvinte.

Da, știu.

Capitolul 25

Luni m-am dus, cu laptopul din dotare, la ora de consultații a lui Robyn. Proiectul de absolvire trebuia să fie gata doar în decembrie, la finalul semestrului, dar aruncasem tot ce făcusem până atunci și trebuia să o iau de la capăt. Așa că trebuia să discut cu ea.

Am așteptat câteva minute pe banca din fața biroului ei, până când s-a deschis ușa și Robyn s-a despărțit de un alt student. Apoi s-a întors spre mine.

- Sawyer! Intră. Fă-te comodă.

Am luat loc pe un scaun de la măsuța rotundă care se afla lângă o etajeră de cărți. Fiecare colțișor era plin de chestii, de la postere, cărți, flori și echipamente foto, la căni de cafea goale - pe birou, pe podea, pe raft. Pe lângă biroul ei, atelierul lui Wesley era un exemplu de ordine la locul de muncă.

Robyn ne-a turnat două pahare cu apă și mi-a întins unul peste masă. Apoi s-a lăsat pe spătarul scaunului.

- Părea urgent, din tonul mail-ului. Ce s-a întâmplat?

La naiba, mi-era mai greu decât crezusem să vorbesc despre asta. Chiar dacă Robyn era profa mea preferată și aveam senzația că puteam fi sinceră cu ea, nu înțelegeam ce mi se întâmplase în ultimele săptămâni și cum de putuse totul să scape de sub control în așa hal.

- Trebuie să pun capăt proiectului înainte de termen, am început.

O cută mică, întrebătoare, s-a format între sprâncenele ei.

- De ce?
- Din... motive personale.

Robyn s-a aplecat să își ia paharul, fără să își desprindă privirea de a mea. A luat o înghițitură.

- Dar nu este din cauza feedback-ului meu, nu? Ar fi trebuit să te îndemne să faci lucrurile mai bine, nu să renunţi.

Am clătinat din cap.

- Nu am renunţat.

În clipa următoare mi-am luat rucsacul şi am scos laptopul. L-am pornit, am introdus parola şi am deschis pozele făcute cu Isaac şi familia lui. Am răsucit laptopul spre Robyn.

Pusesem la început câteva dintre fotografiile mai vechi care îi plăcuseră lui Robyn. Apoi urmau poze de la petrecerea de la fermă. îl fotografiasem pe Isaac cu fraţii lui, cu Ivy agăţată de gât, cu Levi pe braţ. Băieţelul părea să facă tracţiuni la bicepsul lui. La final era o poză cu Isaac şi bunica lui, pe ringul de dans. Amândoi râdeau. Urmau câteva cu el şi cu Gian, pe canapea, una alb-negru, în care citea o carte şi se sprijinea de aragaz. A făcut-o pe Robyn să râdă.

- Mi se pare super, a zis.

- E atât de tipică lui Isaac, am murmurat.

S-a uitat întrebătoare la mine şi am simţit că mi se înroşeau obrajii. Din nou.

Robyn mi-a împins laptopul înapoi şi şi-a încrucişat braţele la piept.

- Fotografiile sunt grozave, Sawyer. Eşti sigură că nu vrei să le foloseşti?

Aş fi preferat să spun „Ba da! Ba da, sigur că vreau!". Adoram fotografiile. Erau printre cele mai frumoase pe care le făcusem vreodată. Tot weekend-ul şezusem în camera de cămin, mă uitasem la el şi mă gândisem cât de mult suflet pusesem în ele.

Dar nu prea aveam de ales. Isaac şi cu mine făcusem un târg - eu îl ajut, el mă ajută. Dar eu nu puteam continua partea mea de înţelegere. Şi nici nu voiam. în plus, pozele erau foarte îndepărtate de prima idee a proiectului.

Trebuia să las totul în urmă. Era mai bine aşa.

- Sunt sigură, am zis încetişor, chiar dacă m-a durut. Am băut o gură de apă, pentru că mi

se uscase gâtul şi mă ustura. Doar după aceea am putut-o privi din nou pe Robyn. Nu ştiu ce ar trebui să fac acum.

Robyn m-a măsurat un moment. Trăsăturile i s-au luminat de înţelegere. Şi-a atins gânditoare buzele cu degetele, apoi s-a răsucit şi s-a întins spre birou, de unde a luat un bileţel dintr-un teanc mic. Mi l-a întins.

- Prietena mea şi cu mine deschidem o galerie în centru, mi-a spus. M-am uitat la ea, derutată. Vom expune câteva fotografii care s-ar putea să te inspire.

Crezusem că îmi va spune cât era de dezamăgită de mine şi cât de iresponsabilă era purtarea mea, pentru că voiam să încep deja alt proiect. Crezusem că mă va pica şi mă va obliga să repet cursul. Nu mă aşteptam deloc să mă invite la vernisajul galeriei sale.

- Haide să vezi ce expunem. Apoi mai discutăm o dată şi vedem dacă putem ajunge la un compromis privind proiectul tău de absolvire, a continuat.

- Mulţumesc mult, m-am bâlbâit.

A surâs.

- Atunci ne vedem miercuri seară. Poţi invita pe oricine alături de care te simţi confortabil.

Fără cuvinte, i-am strâns mâna întinsă.

Luni seară, Isaac şi cu mine aveam tură comună la restaurant. Nu ne mai văzuserăm de vineri. Ca în fiecare weekend, se dusese la familia lui, iar eu îmi petrecusem mare parte din sâmbătă şi duminică încercând să nu mă gândesc la nimic.

După discuţia cu Robyn, îmi luasem mai întâi un smoothie şi apoi alergasem tot drumul până la lac, unde mă aşezasem pe bancă şi îmi petrecusem restul zilei gândindu-mă cum să îi spun lui Isaac că voiam să închei proiectul.

Când am intrat în restaurant, ceva mai devreme decât de obicei, stabilisem deja tot ce îi voi spune. Mă pregătisem pentru dezamăgirea din privirea lui şi de posibila lui furie. Dar toate lucrurile pentru care mă blindasem mi s-au evaporat din minte când l-am văzut pe Isaac la vestiar.

Era pe punctul de a-şi lega şorţul şi, pentru o clipă, am simţit că nu am aer. Purta un tricou negru, ochelarii - Doamne, ochelarii! - şi îşi aşezase părul cum făcea de obicei la muncă.

Era o nebunie. Isaac îşi lega şorţul, iar eu îl sorbeam din priviri.

- Hei, mi-a întrerupt el şirul gândurilor, iar eu am tresărit.

- Hei. Am făcut un pas spre el, lângă dulăpior, să- mi agăţ geaca. Totul OK?

Conversaţie neimportantă. Asta făceam.

Mi-am luat unul dintre şorţuri şi tocmai voiam să mi-l leg, când am văzut că se postase în spatele meu. Am simţit căldura pe care o degaja corpul lui. Şi-a pus mâinile pe şoldurile mele. Mi s-a făcut cald şi inima mi-a bătut mai repede.

- Ce faci? am murmurat.

- Te ajut, mi-a spus încet.

S-a apropiat mai mult de mine şi mi-a răsucit capetele şorţului într-o fundă, pe abdomen. Când a terminat, n-a luat mâinile. M-a ţinut strâns, mângâindu-mă cu degetele mari şi lipindu-se de mine cu tot corpul.

Degetele lui mi-au mângâiat corpul mai jos, peste abdomen, spre bazin, unde, ca înainte, îi puteam vedea şi simţi vânătăile. Mi se părea că ştia perfect în care locuri supsese şi muşcase prea tare, pentru că tocmai acolo m-a atins.

- Isaac, am şoptit.

- Da? a răspuns, la fel de încet. S-a aplecat în faţă şi şi-a apăsat buzele pe gâtul meu.

- Voiam să vorbim.

- Da, ştiu, a murmurat.

M-a răsucit spre el, cu un braţ încă strâns în jurul meu. Şi-a lăsat ochii să îmi cerceteze chipul, a deschis gura, parcă vrând să spună ceva, dar a inspirat adânc şi… m-a sărutat.

M-a sărutat.

Fierbinte. Adânc. De parcă nu s-ar fi schimbat nimic între noi, de parcă ar fi fost încă seara în care totul se simţise perfect şi deloc nepotrivit între noi.

Am uitat ce vrusesem să zic. Fiecare cuvânt. Aveam loc doar pentru fiorii pe care mi-i dădea. Neajutorată, m-am agăţat de el în timp ce mă împleticeam mergând cu spatele şi m-am prins de dulap. Am tresărit când unul dintre mânere mi s-a înfipt în spate, dar Isaac nu şi-a cerut scuze, ci doar a pus o mână între mine şi uşa dulapului şi m-a sărutat mai departe. Era o nebunie. I-am desfăcut funda legată cu migală şi şorţul lui a căzut, iar el şi-a vârât mâinile pe sub tricoul meu şi mi-a cuprins sânii.Eram înapoi acolo de unde începuseră prolemele. Dar nu mă puteam abţine. Nici el. Ne îndreptam fără oprire spre o catastrofă de proporţii.

Dar căderea liberă era copleşitoare.Capitolul 26

Miercuri m-am dus la galeria lui Robyn cu Dawn. Era în centrul Woodshill-ului, într-un pasaj comercial aflat chiar lângă centrul pentru tineret. Am găsit intrarea doar din a treia încercare, pentru că era cam ferită şi pentru că vorbisem prea mult, în loc să fim atente la plăcuţele care fuseseră agăţate provizoriu.

La etajul inferior al vechii clădiri din cărămidă se afla un bar dezafectat, pe care l-am măsurat sceptică în timp ce urcam treptele spre galerie în spatele unui grup de persoane mai în vârstă. Dar sus am rămas cu gura căscată.

Suprafeţele erau netede şi luminoase, cu tavane înalte, albe. Pereţi albi se aflau şi în centrul încăperii, şi pe laturi, şi peste tot erau expuse fotografii şi pânze imense, luminate de reflectoare. Din boxe se revărsa o muzică liniştitoare, pe care, alături de murmurul invitaţilor, nu prea le luam în seamă.

- Sawyer! a răsunat brusc vocea lui Robyn. I-am văzut braţul ridicat. M-am uitat spre ea şi mi-a făcut semn să rămân pe loc, că venea ea.

S-a strecurat spre noi printre invitaţi.

- Ai ajuns, m-a salutat bucuroasă şi mi-a întins mâna.

Da. Am arătat spre Dawn. Am adus-o pe prietena mea, Dawn

- .îmi amintesc. Eşti cea din seria de fotografii făcute de Sawyer semestrul trecut, nu? Mă bucur să te cunosc, a zis Robyn, dând mâna cu Dawn. Noian vorbeşte mult despre tine. Nu ai primit recent un contract pentru o carte, de la o editură?

Dawn s-a înroşit.

- Ba da. Nu ştiam că..., s-a întrerupt ea.
- Noian şi cu mine suntem prieteni buni, a zis Robyn, zâmbind. De aceea discutăm şi despre studenţi. Şi el este aici. Robyn a aruncat o privire peste umăr. Acolo, undeva. în fine. Aţi apucat să vă uitaţi înjur?
- Doar puţin, am răspuns sincer. îmi plac enorm pânzele mici şi multe, care sunt agăţate acolo, în spate. Câteva arată exact precum cărămizile peretelui, iar celelalte sunt pete de culoare şi îmi place faptul că par să integreze imaginile în perete.

Dawn dădea din cap energic de lângă mine.

- Da, o idee bună, a zis Robyn. Sunt tare bucuroasă că am reuşit să o scoatem la capăt cu toate la timp. La un moment dat am crezut că nu vom reuşi. S-a strâmbat. Cu siguranţă aţi trecut de trei ori pe lângă intrare, înainte să o găsiţi, la fel ca toţi cei prezenţi. Săptămâna viitoare montăm plăcuţele. Ne-am înţeles deja cu proprietarii barului şi vom da câteva în lucru. Dar, până când apucăm să alegem materialul şi să comparăm ofertele... A inspirat adânc, şi chiar atunci s-a apropiat de ea o femeie cu părul negru, care i-a pus o mână în jurul umerilor.

- Haide, Robyn.
- Ah, Pat! a zis Robyn, bucuroasă. Ea este studenta despre care ţi-am povestit.

Pat a zâmbit sincer şi deschis, iar acest zâmbet, alături de multele riduri de expresie din jurul gurii şi ochilor ei, mi-au făcut-o imediat simpatică. în plus, îmi plăcea stilul ei: avea un piercing în buză, şuviţe albe în părul ei negru ca noaptea şi purta negru din cap până în picioare. Avea chiar şi mănuşi negre, străfmte. Nu ştiam dacă erau un statement de modă sau dacă avea un motiv legat de sănătate, dar am făcut un semn din cap.

- Eu sunt Sawyer. îmi pare bine.

A făcut şi ea semn din cap, zâmbind mai departe.

- Plăcerea e de partea mea. Acum aţi ajuns? A privit de la mine la Dawn şi înapoi. Atunci, să vă fac turul de onoare.

Dawn şi cu mine le-am urmat prin galerie şi am ascultat povestea fiecărei fotografii şi serii.

Pe un perete lateral erau fotografii cu Robyn. A trebuit să mă apropii ca să-mi dau seama ce purta. Era un costum de...

- Carton? am întrebat, încruntându-mă.
- Da. A fost proiectul unui prieten fotograf. Rochia, a arătat spre rochia verde care ocupa jumătate de cadru, a fost făcută pe comandă. Bluza consta din hârtie ornamentală cu diverse modele, pe care le-a lipit aleatoriu. A trebuit să stau cuminte trei ore, până le-a finalizat.
- Am avut cel mai delicios bufet din câte am încercat vreodată. îmi amintesc precis cum am încercat să fiu solidară, dar totul arăta atât de bine..., a murmurat Pat.
- Ai încercat să fii solidară? a zis Robyn. Te-ai plimbat prin faţa mea cu un wrap delicios, vaco. Privirea ei speriată s-a îndreptat spre mine, de parcă

uitase, pentru scurtă vreme, că eram studenta ei şi nu trebuia să vorbească aşa în faţa mea. Dar mie mi s-a părut dulce cum se cicăleau.

- Fotografiile sunt superbe, a spus Dawn, prietenoasă, înclinându-şi capul ca să vadă mai bine. în poză, Robyn avea mâinile în şolduri şi îşi înclinase corpul astfel încât rochia să iasă în evidenţă. Machiajul ei era la fel de colorat precum cartonul pe care-l purta.

- N-am făcut niciodată asemenea fotografii, am murmurat.

- îmi amintesc de cele cu substrat erotic, a zis Dawn, cu sprâncenele ridicate.

- Dar n-a fost un shooting de editorial. Am înscenat ceva provizoriu, în campus.

- Ţi-ai putea imagina că faci asemenea fotografii?

Pat părea sincer interesată şi nu întreba doar din
politeţe.

- Da. Chiar şi cu Dawn mi le pot imagina. Părul ei este făcut pentru blocarea culorii, şi..

Dawn a tuşit.

- Gândesc cu voce tare, nu-ţi fie teamă. Nici măcar nu am un studio.

- Aş putea să-ţi pun la dispoziţie studioul galeriei. Avem şi materiale cu care să testezi. Şcoala mea ne-a oferit multe când a auzit că deschidem, mi-a spus Pat.

- Serios?

Am privit-o uluită.

- Da. Ştiu că la facultate ai rar ocazia de a testa ceva. De obicei cauţi în prostie studiouri, iar când găseşti unul, nu ai dispoziţia necesară. Vino aici oricând ai un proiect concret şi apoi vedem.

- Bucuroasă, am zis, şi i-am zâmbit lui Dawn.

- Fac orice, doar să îmi păstrez hainele pe mine, a zis ea sec.

- Sawyer are ochiul format. Sunt sigură că ar face fotografii foarte bune cu tine. Robyn a măsurat-o pe Dawn de sus până jos, de parcă şi-ar fi imaginat-o goală. Prietena mea s-a înroşit ca sfecla.

Asta zic şi eu mereu, însă nu am ajuns să o şi las

- .Nu e pentru toată lumea, a fost de acord Pat, privind-o şi ea pe Dawn. Ce-ai zice de body painting? Atunci pari îmbrăcată, dar nu eşti.

Mi-am imaginat-o imediat pe Mystique din *X-Men*. Dawn ar fi arătat extraordinar albastră.

- Dawn, ai *văzut X-Men?*

S-a uitat la mine dezumflată.

- Uită. Nu mă dezbrac, nu mă las pictată cu albastru şi fotografiată nud. Niciodată.

Am rânjit, dar am lăsat-o în pace. Când ne îndreptam spre alte fotografii, am auzit-o pe Dawn murmurând lângă mine:

- De unde ştii *tu* despre *X-Men?*

M-am gândit la seara în care şezusem cu Isaac pe canapea şi ne uitasem la fotografii de la cel mai recent Comic Con. îmi explicase, pentru fiecare costum, ce personaj reprezenta şi din ce joc sau serial făcea parte. Când nu ştiusem cine era Mystique, aproape căzuse de pe scaun şi pusese filmele, fără alte cuvinte.

M-am gândit şi ce mult mi-aş fi dorit să fi fost el aici, cu mine. îmi era dor de el, deşi nu trecuse decât o zi de când nu ne văzuserăm. îmi era teamă să dau totuşi ochii cu el, pentru că ar fi trebuit să îi spun că îmi căutam alt proiect. Şi ştiam că, pentru ce se înfiripase între noi, ar fi fost o lovitură letală.

- Acelea sunt făcute de Emmett Glasbury, m-a smuls Robyn din gândurile mele. A arătat mândră spre o serie de fotografii în care modelele purtau măşti şi îşi acopereau ochii şi urechile.

M-am uitat lung la ea.

- Serios?

Emmett Glasbury era unul dintre cei mai renumiţi fotografi din ultimii zece ani. în faţa obiectivului său se aflaseră persoane importante, fotografiase concerte şi câştigase multe premii.

- Emmett a studiat cu mine, a explicat Pat, pe un ton călduros. A privit fotografiile şi i-am citit mândria în ochi.
- Ştiu că par proastă, dar... cine este Emmett Glasbury? a întrebat Dawn în şoaptă.

I-am povestit imediat tot ce ştiam despre Emmett şi i-am descris fotografiile mele preferate realizate de el.

- A ajuns departe, însă nu are nici 35 de ani.
- Cineva a fost foarte atentă la cursul tău, a zis Pat, cu sprâncenele ridicate, în timp ce Robyn mă privea surprinsă.
- Şi totuşi, reacţionează de parcă ar fi pe punctul să intre în comă când spun chiar şi o singură propoziţie teoretică.

Am continuat turul. Când Dawn a menţionat că Spencer făcea cursuri de artă şi sora lui îşi dorea şi ea să devină pictoriţă, Pat i-a dat cartea ei de vizită şi i-a spus că amândoi ar trebui să o caute imediat. Dawn a pus bine cartea de vizită, bucuroasă, şi i-a scris un mesaj lui Spencer. între timp, Pat şi Robyn îmi povesteau cum ajunseseră să deschidă galeria tocmai acolo.

- Am descoperit clădirea accidental, când am sărbătorit ziua unui prieten la bar. Cumva, am ajuns aici, sus, mi-a spus Robyn.
- Vrea să spună că eram bete şi am nimerit aici, a întrerupt-o Pat.
- E studenta mea, Pat.
- OK, hai să trecem la subiect: am văzut etajul şi am avut imediat o idee despre ce se putea face aici. A ridicat din umeri. O săptămână mai târziu, semnam contractul de închiriere.

îmi aminteam cât de părăginit arăta barul.

- A trebuit să renovaţi serios?
- Da, însă am făcut totul aproape singure, cu ajutorul unor prieteni.

- A ieşit cu adevărat super, am zis.

Dawn l-a descoperit, la un moment dat, pe profesorul ei (care, în opinia mea, era complet dus cu pluta), Noian, şi a fost trasă de el în alt colţ de încăpere. M-am aşezat cu Robyn şi cu Pat lângă o masă pe care era un şir de pahare cu şampanie.

- Ia-ţi liniştită un pahar, dacă vrei.

Am luat cu grijă unul cu suc de portocale, pentru că Robyn avea dreptate: eram studenta ei, indiferent cât de cool era. Am luat o gură mică.

- Voiam să vorbesc cu tine despre proiectul de absolvire, a zis ea.

- Ah, am spus. Nu mă aşteptasem. Am strâns paharul mai tare.

- Nu-i de rău, stai liniştită. Doar că am putea avea parte de mai mult sprijin aici, la galerie. Avem câţiva artişti ale căror opere trebuie fotografiate pentru următoarea expoziţie. Acum, că ai văzut despre ce e vorba, ce-ai spune dacă am lucra împreună la proiect şi ai face pozele pentru galerie?

M-am uitat la ea, uluită.

- Crezi că este şocată sau bucuroasă? a întrebat-o Robyn pe Pat.

- Nu sunt sigură, a zis Pat. Tu o cunoşti mai bine.

- Vorbeşti serios? am întrebat, în cele din urmă.

Robyn a râs. A încuviinţat, apoi.

- Ce am planificat corespunde cerinţelor pentru proiect.

- Şi dacă iese bine, vedem dacă te angajăm în mod regulat, a adăugat Pat.

M-am uitat din nou la ele.

- Ştiu că nu ţi-ai imaginat asta la început, dar este o alternativă potrivită. Robyn şi-a pus paharul pe masă. Ce zici?

- Eu... M-am oprit. Mulţumesc mult, Robyn. Este... M-am adunat şi mi-am dres glasul. Indiferent ce fel de shooting este, voi face tot ce ştiu mai bine.

Mi-a surâs.

- Cu asta sunt de acord.

După aceea s-au despărţit de mine, iar eu m-am uitat la peretele de piatră cenuşie din faţa mea. Pe el erau proiectate fotografii - chiar acum cea a unei fete machiate ca o pasăre-paradis. Am privit-o şi am remarcat culorile care se amestecau, până când a dispărut.

Ce-mi propusese Robyn era o oportunitate fantastică. Nu doar că aveam să lucrez la proiectul de absolvire împreună cu profesoara mea, ci să adun şi referinţe şi să câştig experienţă, care aveau să-mi folosească enorm mai târziu. Era cea mai mare şansă pe care o primisem vreodată.

Atunci de ce simţeam că eram gata să plâng?Capitolul 27

Detestam asta.

Detestam că mă aflam în faţa uşii lui Isaac. Că ridicam mâna să bat a treia oară şi o lăsam iar să cadă.

Detestam că nu aveam idee cum să îi spun că nu puteam continua-aşa.

Detestam să mă simt aşa.

Dar cel mai mult detestam să ştiu că nu exista altă cale.

Am respirat iar şi am ridicat mâna spre sonerie. N-a durat mult şi a deschis uşa. La fel ca de fiecare dată când l-am văzut în faţa mea, mi s-a şters totul din minte.

Avea o privire surprinsă. Apoi colţurile gurii i s-au ridicat într-un zâmbet. Căldura mi s-a răspândit în piept, iar inima mea a început să bată mai repede, când privirea i s-a lipit de gura mea. Şi n-am mai ştiut nimic.

I-am încolăcit gâtul cu braţele şi l-am sărutat. Adânc. Mi-am înfipt mâinile în tricoul lui, poate că am apucat şi pielea, şi l-am strâns - pentru ultima dată. Isaac a icnit înfundat şi s-a dat nişel înapoi. Am închis uşa cu piciorul, iar zgomotul mi-a răsunat în urechi cu ecou.

Isaac m-a ridicat şi eu l-am înconjurat cu picioarele. Mi-am trecut mâinile prin părul lui şi dinţii ni s-au ciocnit dureros.

Cu cât devenea mai pătimaş sărutul, cu atât mă simţeam mai rău. Disperarea aceea nenorocită s-a răspândit în mine până când n-am mai avut aer. Un scâncet slab, aproape un suspin, mi s-a desprins din gât. Isaac şi-a îndepărtat gura imediat de a mea şi m-a privit speriat. Nu ştiu ce a văzut în ochii mei, dar şi-a relaxat strânsoarea şi mâinile i-au alunecat pe picioarele mele, într-o mişcare delicată.

Mi-am lăsat fruntea să se sprijine pe umărul lui şi am simţit cum mă părăsea tensiunea din corp.

Nu a zis nimic. M-a condus la canapea. A dispărut în bucătărie şi a revenit, peste câteva minute, cu un pahar aburit. L-a pus pe masa la care mă uitam fără să o văd.

S-a aşezat lângă mine. Mi-a ridicat picioarele în poala lui şi s-a apropiat de mine. Mâinile lui mi-au atins uşor pulpele, înainte şi înapoi.

- Unde e Gian? am întrebat.
- La familia lui. E ziua mamei sale.

Am dat încet din cap.

Mi-a mângâiat din nou picioarele.

- Ce-a fost mai devreme?
- Nimic, am murmurat şi mi-am ferit privirea.
- Nu mi s-a părut a fi „nimic". Şi nici nu s-a simţit aşa, a zis Isaac încet.

Am înghiţit în sec. De fiecare dată când îmi pregăteam un text în minte, mâinile îmi transpirau şi mi se intensifica respiraţia. Nu mi se părea sănătos. Şi totuşi, ştiam că nu mai puteam amâna. Joia trecută, Isaac şi cu mine depăşisem o limită. Dacă nu începeam, urma să ne rănim reciproc.

- Eu…

Nu puteam. Nu puteam să îi spun nimic. Dacă rosteam cuvintele cu voce tare, aia era. Şi nu eram pregătită.

- OK, hai să facem lucrurile altfel, a zis.

Mi-a dat picioarele la o parte, s-a ridicat şi a intrat în bucătărie. A revenit cu o sticlă mare de sambuca şi cu două pahare de shot.

- Alcool, am zis, ridicându-mă în capul oaselor. Mai pe înţelesul meu decât ceaiul.

Isaac a zâmbit. Cu ajutorul unei telecomenzi a pornit sistemul audio, iar camera s-a umplut de muzică liniştită de pian. Apoi a umplut două pahare şi

mi-a întins unul, fără să se aşeze iar lângă mine. Am ciocnit şi a dat băutura peste cap. Am făcut la fel. Arsura din gâtul meu era plăcută, dar şi mai plăcută a fost senzaţia de căldură în stomac.

- Acum ne îmbătăm. Apoi vorbeşti cu mine, a zis Isaac, arătând cu paharul spre mine.

- De ce?

- Fiindcă pentru fiecare informaţie pe care mi-o oferi, mă dezbrac de un articol vestimentar.

Am ridicat o sprânceană.

- Am parte de striptease pentru că *vorbesc* cu tine?

A dat din cap şi ne-a umplut iar paharele.

Nu era o idee bună. Chiar deloc, dar... am băut şi al doilea pahar, pentru că aveam nevoie de curaj. Isaac a făcut la fel, apoi ne-a mai turnat câte unul.

Ar fi trebuit să îl opresc. N-ar fi trebuit să mă implic în acest joc, pentru că ştiam ce voiam să-i spun. Dar nu puteam, câtă vreme mă privea cum mă privea. Nu puteam să îl opresc dacă era atât de încrezător şi de curajos - exact aşa cum sperasem întotdeauna că va deveni.

I-am întins paharul meu. L-a umplut până la buză, iar eu am dat imediat alcoolul peste cap. Apoi m-am lăsat pe spate.

Isaac stătea în mijlocul camerei şi mă privea pătrunzător.

- OK. Ce ai făcut în seara asta?

Era un teren sigur. Puteam răspunde.

- Profesoara mea, Robyn, a deschis, împreună cu prietena ei, o galerie în centrul oraşului. M-a invitat şi pe mine. Am fost acolo cu Dawn şi am văzut fotografiile de la prima expoziţie.

- Sună bine, a zis el şi s-a privit. A părut să cântărească articolele vestimentare pe care le putea da jos şi a decis să înceapă cu cardiganul. A

început să îşi descheie nasturii foarte lent, unul după altul.

M-am aplecat în faţă şi am umplut din nou paharele. Am dat alcoolul peste cap, în timp ce mă uitam Isaac, care-şi scotea haina. Privirea lui era la mine şi mi-a zâmbit nesigur. Căldura s-a răspândit în corpul meu şi mi s-a amestecat în stomac cu arsura alcoolului. Mă mâncau degetele să îi dau chiar eu haina jos. Dar am rămas pe loc.

- Următoarea întrebare, a zis el şi a lăsat cardiganul să cadă pe podea. Profesoara ta pare să te placă, dacă te-a invitat la o seară atât de importantă.

M-am jucat cu paharul.

- A fost o întrebare?

- Nu. Isaac şi-a trecut o mână prin păr. A fost o seară plăcută?

Tipic Isaac. Nimeni n-ar fi avut răbdare, însă el avansa foarte calm. De parcă eram un animal speriat, pe care nu voia să îl intimideze, acţionând prea repede.

- A fost super. Galeria e o nebunie. Aveau chiar şi fotografii de Emmett Glasbury. Este unul dintre cei mai importanţi şi mai buni fotografi în prezent, şi se pare că prietena lui Robyn, Pat, i-a fost profesoară, ceea ce mi se pare greu de închipuit, pentru că nu arată mai în vârstă de 40 şi…

M-am întrerupt şi mi-am muşcat buza.

- Şi? a întrebat el, blând.

Am înghiţit cu greu.

- A fost… o seară plăcută.

S-a uitat din nou în jos.

- Şi acum? Şosete sau ochelari?

- Ochelarii nu sunt un articol vestimentar!

- Ba da, sunt.

- Strici plăcerea jocului.

îmi plăcea ce se întâmpla mai mult decât ar fi trebuit. Poate datorită alcoolului. Poate din cauza temerii că seara aceea avea să fie ultima în care interacţionam atât de uşor unul cu altul. După ce-i spuneam că nu mai voiam să continui proiectul cu el şi el nu mai vedea sensul timpului petrecut cu mine - totul se termina.

Isaac şi-a scos ochelarii şi i-a pus pe masă. M-a privit cu ochi scânteietori. Şi-a apucat marginea tricoului, iar eu mi-am ţinut respiraţia când l-a tras peste cap şi l-a aruncat peste cardigan.

Am oftat încet, pentru că nu mă puteam sătura să-l privesc, dar şi pentru că, într-un fel, eram mândră de el. Când făcea ce făcea şi totuşi mă privea în ochi îmi demonstra că nesiguranţa sa dispăruse, în mare parte. înţelesese.

Când s-a aplecat în faţă, ca să îşi mai toarne un pahar, m-am uitat cu admiraţie la muşchii braţului şi abdomenului său. Degetele au început să mă furnice. Voiam să îl ating.

- S-a întâmplat ceva cu profesoara?

Mi-am luat ochii de la corpul lui şi l-am privit. Era momentul. Trebuia să îi spun. Acum. Pentru că nu puteam altfel şi, mai devreme sau mai târziu, aveam să stric totul.

- Mi-a... Vocea mi s-a clătinat. Mi-am dres glasul şi am încercat să mă adun. Alcoolul mă derutase mai rău. Mi-a propus să lucrăm împreună la un nou proiect de absolvire.

Isaac m-a privit, cu paharul la buze. încet, l-a lăsat jos. Vedeam cum îi lucrează mintea. După o clipă, şi-a dat seama. S-a încruntat.

- Un nou proiect de absolvire? a întrebat.

Nodul din gâtul meu a crescut. Am reuşit doar să dau din cap.

- Asta ce înseamnă? a întrebat el.
- Nu putem continua, Isaac, am şoptit.

Şi-a încleştat maxilarul. A deschis gura, dar s-a dat înapoi şi a clătinat doar din cap.

- Ştii că nu putem continua, am zis încet.

M-a privit fără expresie. Vocea lui era liniştită când a spus:

- Când aveai de gând să îmi spui? înainte sau după ce mă dezbrăcăm complet?

Aş fi preferat să ţipe la mine.

- Voiam doar să evit ce era mai rău, am croncănit. M-a privit ca pe o străină. Un junghi dureros m-a lovit în stomac. Voiam să îţi spun vineri dimineaţă, dar...
- Vineri dimineaţă, m-a întrerupt el, pe un ton plat. Voiam să-mi spui în dimineaţa de după ce ne-am culcat împreună că îţi cauţi un nou proiect de absolvire.
- Nu ştiu ce-ţi imaginezi. L-am privit clătinând din cap. Nu îl mai văzusem niciodată aşa. Faţa lui era o mască de nepătruns şi numai ochii lui trădau că vorbele mele îl răneau. Nu pot să îmi respect partea de înţelegere. îmi pare foarte rău, însă nu te pot învăţa cum să atragi fete şi să stau să mă uit.

A făcut doi paşi spre mine.

- Crezi că asta înseamnă pentru mine?

I-am întors privirea. în stomacul meu dansa totul şi cu siguranţă nu era vorba despre alcool, ci doar despre Isaac.

- Nu ştiu, Isaac. Nu mai ştiu nimic.

S-a lăsat pe vine în faţa mea şi m-a privit.

- Nu mai este de multă vreme vorba despre nenorocitul de proiect.

Am închis ochii. Nu mai rezistam. Ce spusese el era cea mai mare temere şi cea mai profundă speranţă a mea, la un loc. Nu ştiam ce să fac cu afirmaţia lui.

- Ce te-ai gândit? a întrebat el încet. Să mă scoţi din viaţa ta, de parcă n-aş fi fost nicicând acolo?

Nu am putut răspunde.

- Sawyer, a zis el, insistent. Adoram când îmi spunea numele. Nu ne mai sabota. De ce-ţi este frică?

Să fiu rănită.

Să nu fiu suficient de bună pentru tine.

Să îţi fac rău.

Să te pierd.

Am simţit că s-a apropiat încă puţin. Şi-a pus mâinile pe picioarele mele, cu blândeţe.

- Chiar vrei să renunţi la ce este între noi?

- Nu, am şoptit. Şi pentru că mă temeam că nu înţelesese, am scuturat din cap şi am repetat, mai tare: Nu.

Mâinile lui Isaac mi-au trecut lent peste coapsă, atingându-mi apoi degetele, pe care mi le înfipsesem în tivul cămăşii. Le-a desprins unul câte unul şi mi-a luat mâinile în ale lui.

Am deschis ochii, iar privirea lui s-a înfipt într-a mea, arzând. Momentul dintre noi era atât de copleşitor, încât am ameţit. îmi era teamă să simt atât de multe deodată. Dar eram neputincioasă când îmi oferea ce îmi oferea. Eram fermecată.

Nu ştiu cine a făcut prima mişcare. Ne-am sărutat blând, cu multă grijă, de parcă tot ce exista între noi s-ar fi putut sfărâma la un gest mai brusc.

Isaac m-a luat în braţe şi m-a ţinut strâns. Gâtul lui gol era cald sub degetele mele. Am căzut împreună pe podea şi acum mi se părea complet diferit de cum fusese cu nişte minute înainte să îi fiu atât de aproape. Nu haotic şi nesigur, ci aşa cum trebuia. Nu m-am zbătut să îi evit atingerea, ci mi-am

dorit să ajung cât mai repede acolo unde existam doar eu şi el.

Şi-a vârât mâinile sub cămaşa mea, mi-a tras-o peste cap şi a lăsat-o să cadă pe podea. M-am sprijinit într-un braţ, lângă capul lui. L-am mângâiat cu mâna liberă, dându-i o şuviţă la o parte de pe frunte şi atingându-i uşor obrazul.

Şi-a pus mâna pe a mea şi s-a bucurat pentru o clipă de atingere, apoi mi-a tras încheietura spre buze şi mi-a sărutat-o. Mi s-a tăiat respiraţia când mi-a atins cu limba pielea sensibilă.

M-am aplecat peste el. S-a ridicat spre mine, m-a prins cu mâna de ceafă şi ne-am sărutat: lent, profund, până când genunchii mei s-au înmuiat. Eram ca hipnotizată şi numai gura şi mâinile lui Isaac îmi menţineau legătura cu prezentul.

Nu ştiu când mi-a dispărut sutienul, dar ne-am trezit piele peste piele, iar eu am gemut în gura lui. Isaac s-a rostogolit de pe mine şi mi-a sărutat gâtul, lent, intens, de parcă aveam tot timpul din lume.

Mi-a atins pielea cu buzele şi cu limba, tot mai jos, până când m-am arcuit spre el. Şi-a vârât degetele sub elasticul ciorapilor mei şi mi i-a scos, apoi m-a ajutat să îi scot blugii.

- Eşti superbă, a şoptit, iar buzele lui mi-au mângâiat urechea. Atât de frumoasă. S-a rostogolit din nou deasupra mea şi s-a sprijinit într-un cot, privindu-mă. Nu am idee de ce merit asta.

La cuvintele lui, inima mea a făcut un salt. Isaac reuşea să mă facă să mă simt preţuită, în fiecare minut petrecut în prezenţa lui. în braţele sale aveam valoare.

Următorul nostru sărut a fost mai întâi dulce-amar, dar a devenit fierbinte când ni s-au întâlnit limbile. Isaac s-a apăsat deasupra mea, cu mai multă disperare, iar eu am simţit prin materialul boxerilor cât de tare era. Nu îmi ajungea. Voiam să îl simt fără

niciun strat între noi. Mi- am vârât mâinile sub elasticul boxerilor săi şi am tras de ei, nerăbdătoare. Isaac a înţeles şi s-a dat la o parte, ca să se dezbrace. Mi-am ridicat şi eu bazinul, iar el mi-a scos imediat chiloţii.

Privirea lui mi-a cuprins tot corpul, aprinsă; mi-a sărutat interiorul coapselor, apoi burta şi apoi a coborât iar, până când n-am mai fost capabilă să gândesc.

I-am mângâiat umerii, gâtul, braţele frumoase. Când s-a dat la o parte, l-am prins în cârligul piciorului. îl simţeam tare şi fierbinte, -lipit de intrarea mea, şi m-am apăsat uşor în el, până când m-a pătruns puţin.

Am inspirat amândoi ascuţit.

- Sawyer..., a spus cu greu.

- Sunt sănătoasă, am şoptit, cu faţa lui în palmele mele. Şi iau contraceptive.

- Eşti sigură? m-a întrebat. Avea ochii atât de întunecaţi şi în privirea lui simţeam o dorinţă aproape dureroasă, în tot corpul.

- Foarte sigură, i-am răspuns şi l-am sărutat. în acelaşi timp mi-am ridicat bazinul, lăsându-l să mă pătrundă mai adânc.

Isaac a gemut încet, în gura mea.

- Wow. Oh, wow.

Abia îndrăzneam să respir, atât de copleşitor era să îl simt aşa. Pentru o clipă, nu s-a mişcat niciunul dintre noi, iar dacă ar fi fost după mine puteam să rămânem doar aşa.

Voiam să păstrez momentul în amintire pentru totdeauna. Cum se simţea corpul lui lipit de al meu, cum i se oprea respiraţia când era în mine. Voiam să-mi amintesc de roşeaţa din obrajii lui, care arăta complet diferit acum de atunci când îi era ruşine de ceva. Voiam să îmi amintesc cum era să-mi gâdile obrajii părul lui sau să-mi apese buzele cu ale lui.

Isaac a început să se mişte în mine, să iasă şi să intre iar. I-am prins spatele cu degetele şi m-am ţinut strâns de umerii lui.

Alunecarea pielii pe piele, fără să existe nimic între noi, se simţea mai bine decât îmi imaginasem. Nu mă gândisem niciodată că voi permite cuiva să se apropie atât de mult, dar, ca de fiecare dată, Isaac reuşise să îmi facă toate temerile să dispară, de parcă n-ar fi existat nicicând. Mi se părea aşa de frumos să fiu atât de aproape de el şi momentul acela însemna atât de mult pentru mine, încât aproape că am început să plâng.

Mi-am trecut un picior în jurul şoldurilor lui, schimbând unghiul şi ajutându-l să pătrundă mai adânc în mine. Nu-mi puteam suprima zgomotele care-mi ieşeau din gât, însă Isaac era la fel de vocal. Am simţit cum se străduia să fie blând, dar îmi strângea piciorul la fel de puternic cum pătrundea în mine, tot mai repede şi mai necontrolat.

Adoram că puteam face asta cu el. Că îl puteam face să-şi piardă controlul, fără să îi pese, doar pentru că era cu mine.

în mine s-a creat o tensiune incredibilă, până când nu am mai avut aer.

- Sawyer...

I-am cedat cu totul, în timp ce-mi şoptea numele, iar şi iar, în timp ce intra în mine şi mă ţinea în braţe. Tremuram împreună şi, deşi mi se adunau lacrimi în ochi, m-am străduit să îi ţin deschişi. Voiam să-mi amintesc pentru totdeauna de expresia feţei lui. îmi aparţinea doar mie.

Chiar dacă era unul dintre cele mai frumoase momente ale vieţii mele, ştiam că nu putea rămâne aşa.Capitolul 28

Se părea că Riley vorbise serios când îl invitase pe Isaac la nunta ei. Pentru mine era o enigmă cum îl contactase, pentru că Isaac nu avea conturi de social media, iar adresa de e-mail de la universitate nu era publică. Dar reuşise, iar Isaac acceptase.

Avantajul era că puteam merge în Renton cu maşina lui, iar eu nu trebuia să stau în gară la patru dimineaţa, aşteptând trenul. Dezavantajul: din seara în care încetasem oficial proiectul, atmosfera dintre noi fusese extraordinar de încordată. Se schimbase cumva doar în timp ce stăteam întinşi pe podeaua locuinţei lui Isaac, gâfâind.

După aceea, Isaac fusese politicos, dar artificial. în timpul turei de la Al, de a doua zi, avusesem impresia că încerca să creeze distanţă între noi. Nu ştiam ce însemna asta, şi mi-am petrecut tot drumul până în Renton uitându- mă pe geam, la cerul întunecat, şi încercând să nu o iau razna. Dar nu am avut curajul să vorbesc despre asta. Riley urma să se căsătorească în doar câteva ore şi mi-era deja destul de greu să-mi păstrez cumpătul şi să nu-i zic lui Isaac să întoarcă imediat.

Când am ajuns în oraş, Isaac a redus viteza şi s-a uitat în jur. Dacă era obosit după o noapte scurtă şi după cele patru ore de condus, nu lăsa să se vadă. Am trecut prin zona rezidenţială, pe lângă grădini din care rânjeau la noi dovlecii şi pe lângă case decorate cu luminiţe. Şi Woodshill fusese împodobit de Halloween, însă campusul arăta complet diferit. M-am bucurat de peisaj şi mi-am imaginat cum, cândva, voi sta şi eu pe treptele unei case bogat decorate şi voi împărţi dulciuri micilor colindători. îmi aminteam de

un singur Halloween sărbătorit cu ai mei. Fusesem costumată în zombi, iar mama îmi pictase faţa cu alb şi cu cicatrici negre. Vedeam zâmbetul tatei când sculptam împreună un dovleac.

La fel ca de fiecare dată când îmi permiteam să mă gândesc la ai mei, am simţit un junghi dureros în inimă. Mă bucuram că nu trebuia să trecem pe lângă casa în care crescusem, înainte să locuim cu Melissa. Pielea mi se înfiorase, îmi părea prea strâmtă pentru corp şi nu voiam să fie mai rău. Weekend-ul ăsta nu era despre incapacitatea mea de a mă desprinde de trecut. Era despre sora mea şi despre viitorul ei alături de bărbatul iubit.

La ora opt am ajuns acasă la Morgan şi la Riley. Era la marginea oraşului, în apropierea unei păduri cu copaci înalţi, care puteau părea înfiorători pe întuneric, dar acum, la apus, erau superb luminaţi. Printre crengi, razele în nuanţe de portocaliu şi roz mângâiau aleea.

Am inspirat adânc aerul proaspăt, coborând şi întinzându-mi braţele deasupra capului. Chiar când scotea Isaac geanta din portbagaj, uşa casei s-a deschis. Am văzut părul mov al lui Riley, prins cu cleştişori în vârful capului. Mi s-a aruncat de gât, chiţăind.

- Mă bucur şi eu să te văd, i-am spus şi am luat-o în braţe. Era atât de bine să o îmbrăţişez. După tot ce se întâmplase cu Isaac în ultimele săptămâni, şi după toată anxietatea din ultimele luni, momentul era foarte încărcat emoţional. În apropierea lui Riley, îmi era imediat mai bine. Era *acasă.*

- Eşti aici. Chiar ai venit! M-a prins de umeri şi m-a scuturat până când mi s-a făcut rău.

- Doar pentru că m-a obligat Isaac, am zis sec şi am arătat peste umăr spre el, care se afla lângă maşină şi privea de la una la alta.Dumnezeule! a strigat Riley şi i s-a aruncat şi lui de gât. El i-a întors îmbrăţişarea şi a bătut-o pe spate.

- Mersi de invitaţie, Riley. Mă bucur să te cunosc.

I-a dat drumul şi l-a privit de sus până jos.

- Sawyer te-a ţinut secret. Mi-a aruncat o privire şi pe faţă i s-a lăţit un zâmbet fericit. Nu-ţi poţi imagina ce bucuroasă sunt că te cunosc, în sfârşit.

Mi-am înăbuşit fiorul din stomac.

- Să intrăm, am zis şi mi-am luat rucsacul pe care-l pusese Isaac jos, lângă portbagaj. Riley, eşti desculţă.

S-a uitat la halatul de baie şi la picioarele goale.

- Doamne, aşa e. S-a strâmbat. Rahat. Janice tocmai îmi făcuse unghiile şi acum se va plânge că le-am stricat. Sunt mereu certată că sunt prea relaxată, deşi mă căsătoresc.

Am privit-o fără expresie şi mi-am înghiţit cuvintele.

Căsătorie. Riley se *căsătorea.*

Ştiam de săptămâni că va veni ziua. Şi totuşi am simţit cum mi se accelerează pulsul la vorbele ei şi cum mi se blochează o secundă gâtul.

Voiam să spun ceva, dar n-am putut.

Dintr-odată am simţit mâna lui Isaac între omoplaţi. Chiar şi prin geacă îi simţeam căldura, iar atingerea m-a liniştit. Era cu mine. Nu eram singură. Nu azi.

A surâs uşor şi a arătat spre casă. Deşi n-a zis nimic, prezenţa lui m-a calmat. Cum reuşea, era un mister pentru mine.

Când am privit-o iar pe Riley, ea se uita la noi cu buzele întredeschise.

- Deci? am zis.

S-a răsucit imediat pe călcâie şi a dispărut în direcţia uşii. Am inspirat adânc şi am urmat-o. Mâna lui Isaac a dispărut de pe spatele meu şi, când m-am întors spre el, mi-a evitat privirea.

Am intrat în casă şi am fost întâmpinaţi de zgomot şi de voci agitate, care veneau dinspre camera de zi.

- Unde este Morgan? am întrebat.
- Se pregăteşte la Lawrence.
- Nu-mi zi că a şi dormit acolo, am spus, obligându- mi buzele să zâmbească.
- Da, cum să nu, a pufnit ea. Dar să rămân secretul nostru, da? Nu trebuie să afle nimeni dintre cei care sunt înăuntru.

în camera de zi, cele mai apropiate prietene şi domnişoarele de onoare ale lui Riley, Harlow şi Janice, stăteau la masa pe care se aflau mai multe pahare de şampanie şi un maldăr de machiaje şi aplicatoare. Au sărit în sus când m-au văzut şi m-au îmbrăţişat strâns.

- Nu te-am mai văzut de un secol, Sawyer. Ce faci? m-a întrebat Janice, înainte să se uite la Isaac. Cine este însoţitorul tău?
- Isaac, am explicat, arătând cu mâna spre el.

Amândouă m-au privit în expectativă, însă nu voiam
să zic mai mult. Nu eram aici să povestesc detalii despre mine şi Isaac. Nici măcar lui Riley nu îi spusesem nimic.

Isaac s-a prezentat politicos amândurora, înainte ca Riley să urce cu noi şi să-i facă un mini-tur al casei. Neam lăsat genţile în camera de oaspeţi şi am început să ne pregătim. La scurtă vreme, a apărut prietenul lui Harlow, Pete, care l-a luat pe Isaac sub aripa lui, în timp ce Janice mă coafa. Pentru că nu puteam suporta agrafele şi, în general, orice mă incomoda în mişcări, mi-a luat un efort suprem să nu o lovesc peste mână în timp ce mă înţepa şi mă

împungea. Din fericire, cineva deschisese deja şampanie. Alcoolul m-a ajutat să îmi revin puţin. Asta şi zâmbetul permanent de pe chipul lui Riley.

Harlow a vrut să mă machieze, dar am reuşit să o refuz. Nu lăsam pe nimeni să se atingă de faţa mea, dacă nu era soră-mea, iar ea avea altele pe cap.

Pe fundal ascultam un playlist care nu putea fi decât opera lui Riley, iar eu îmi întindeam un strat copios de fard pe pleoape în timp ce prietenele surorii mele discutau despre tipii single pe care i-ar fi putut agăţa Janice azi.

- Nu pot să cred că-s singura fără pereche, a zis ea, pe un ton care nu lăsa să se înţeleagă dacă se bucura sau era supărată. Cine ar fi crezut că tu vei fi prima dintre noi care va ajunge la altar?

Riley a ridicat din umeri.

- Cu siguranţă nu eu. Dar, cum se spune, când ştii, atunci ştii.

Harlow a oftat din greu.

- Vreau şi eu să primesc o propunere de la Pete. Sincer, ar putea să ia exemplu de la Morgan.

- Sar partea cu buchetul şi ţi-l îndes în mână, ca să priceapă ideea.

Am zâmbit.

- Şi tu, Sawyer? a întrebat Janice, arătând cu paharul în direcţia mea. Şedea vizavi de mine la masă şi se legăna cu scaunul.

- Eu mă bucur de alcoolul gratuit, am zis şi am continuat să-mi fac ochii, deşi eram gata de mult.

Janice şi-a dat ochii peste cap.

- Ştii că nu la asta m-am referit, ci la tipul cu care ai venit.

Oricât mi-ar fi plăcut de Janice, mă enerva cu interogatoriul. Nemaivorbind că nu o privea.

- Las-o pe soră-mea în pace şi mai bine fă un plan pentru mai târziu. Jumătate din invitaţi te

cunosc, jumătate nu. Vrei să încerci ceva nou sau să reaprinzi o flacără veche?

I-am aruncat lui Riley o privire recunoscătoare.

- O flacără veche? Riley, câtă şampanie ai băut? a întrebat Harlow, chicotind.

Riley a părut să numere în minte.

- Cred că ar trebui să trec la apă.

- Ce idee bună.

M-am ridicat imediat şi m-am dus la bucătărie, să aduc.

Când m-am întors, în camera de zi se afla un bărbat în costum şi mi-a luat o clipă să îmi dau seama că era Isaac. Am căscat gura şi mi s-a uscat gâtul, când l-am privit de sus până jos. Purta un costum albastru spre gri, cu o cămaşă albă şi un papion bleumarin. îi stătea perfect şi i se mula pe corp în toate locurile potrivite. L-am privit neajutorată în timp ce mă luptam cu nevoia de a-i smulge nasturii cămăşii ca să i-o pot rupe în fâşii.

Isaac m-a descoperit în cadrul uşii. Zâmbetul i-a alunecat de pe faţă când m-a văzut în rochia neagră pe care o cumpărasem cu Riley, şi cu părul ondulat, pe jumătate ridicat într-un coc lejer. Ştiam că şi el se gândea la acelaşi lucru. I se citea în priviri. Şi, parcă observând, şi-a ferit privirea.

Am înghiţit în sec şi am pus paharul cu apă în faţa surorii mele. îmi tremurau degetele. Trebuia să mă adun imediat.

- Mersi, Sawyer, a zis ea şi a luat o înghiţitură. Isaac, arăţi grozav.

- Mersi, a zis el încet şi s-a înroşit.

- La acceptarea complimentelor era la fel de rău ca la început. Dar eram convinsă că era doar o chestiune de timp până când reuşea.Morgan mi-a scris acum, a spus Pete, care stătea lângă Harlow, cu

un braţ în jurul taliei sale. Scrola cu mâna liberă pe ecranul mobilului. Sunt deja pe drum spre hambar, să vadă dacă este totul gata.

Toată culoarea i s-a scurs lui Riley din obraji, iar mâna în care ţinea paharul a început să îi tremure periculos. M-am postat de îndată lângă ea şi mi-am pus mâinile pe umerii ei. I-am atins spatele cu degetele mari, liniştitor. Riley mi-a apucat mâna şi a strâns-o cu putere. Mi-a aruncat o privire peste umăr.

- Mă mărit, a şoptit ea.

Am încuviinţat.

- Şi încă cum.

A înghiţit cil greu.

- Sawyer, trebuie să-ţi spun ceva...

- Nu acum, am întrerupt-o. Avem tot timpul din lume după aceea. Am observat că aveam vocea ascuţită şi că sunase mai degrabă a întrebare ce spusesem, dar Riley a încuviinţat entuziasmată.

- Da, firește. Doar că...

- Te ducem acum la logodnicul tău, am zis. Apoi poţi să-mi spui tot ce ai pe suflet, da?

A ezitat. Dar pe buze i s-a întins un zâmbet delicat.

- OK.

După ce am reuşit să o îmbrăcăm pe Riley în rochie fără să-i distrugem coafura, ne-am îndreptat spre locul petrecerii. Isaac şi cu mine am luat-o pe Janice, iar Pete şi Harlow, pe Riley. Am răsucit înnebunită butoanele radioului din maşina lui Isaac şi am tot schimbat muzica, pentru că eram cât pe ce să pocnesc de nervi. Cu cât ne apropiam mai mult de hambar, cu atât mai rău era. Isaac o întreba pe Janice, între timp, despre munca ei la clinica veterinară. Am încercat să mă concentrez la vocea lui, dar fiorul incomod din corpul meu nu mă lăsa şi nici tâmplele care-mi plesneau.

Drumul a durat doar 20 de minute şi ducea pe lângă apă, până când am intrat în pădure. Din păcate, vremea se stricase înainte de prânz, iar acum cerul era cenuşiu închis şi ploua cu găleata. în plus, era groaznic de frig. Mă bucuram la gândul că ceremonia avea să fie în interior, pentru că altfel aş fi îngheţat în rochie.

Pe ultimii metri fuseseră montate lampioane de ambele părţi ale cărării, pe care străluceau iniţialele lui Riley şi Morgan. Pentru că era atât de mohorâtă vremea şi razele soarelui nu mai pătrundeau printre nori, lumina lor caldă parcă ne chema. Am urmat plăcuţele de lemn scrise de mână până în parcare, unde Isaac a oprit maşina.

Pe drumul spre hambar, Janice şi cu mine am intrat adânc cu tocurile în pământul reavăn, în timp ce Isaac s-a străduit să ne apere de ploaie cu o umbrelă.

Janice ne-a explicat despre ceremonie: va avea loc într-o anexă mică, iar petrecerea - în hambarul mare, care se afla chiar lângă. Pentru că ea ajutase la decorare, ştia precis unde trebuia să mergem. Cu cât ne povestea mai multe, cu atât deveneam mai conştientă de cât de puţin implicată fusesem în pregătirile de nuntă ale surorii mele.

- Aş fi vrut să ajut mai mult, am murmurat.

- Ai făcut invitaţiile, a zis Janice. Ai scutit-o pe Riley de multă bătaie de cap.

Am tăcut restul drumului. Frigul îmi pătrundea în oase şi îmi înfiora pielea braţelor. Am încercat să mi le frec, să treacă. Eram bucuroasă când am ajuns, în sfârşit, la uşa anexei, şi am intrat.

- Drăguţ, a zis Isaac de lângă mine şi am privit înjur.

Fuseseră instalate mai multe şiruri de scaune, iar în

centru era o porţiune liberă, lată, care ducea de la uşă până în centrul încăperii. Acolo se afla o uşă glisantă mare, care era deschisă şi în faţa căreia atârnau ghirlande din tavan până în podea. Fluturau uşor în vânt. Chiar în faţa ei se afla o masă lungă, pe care erau aşezate flori şi un material crem, care strălucea în lumina caldă. Restul decoraţiilor se potriveau cu stilul rustic al hambarului. Totul era cum îmi povestise Riley. îmi plăcea mult.

Ajunsesem prea devreme, dar deja luau loc şi alţii în spate. L-am descoperit pe Morgan, care şedea într-o parte şi vorbea cu femeia despre care m-am gândit că va oficia ceremonia. Când m-a văzut, i-a pus o mână pe braţ şi a zis ceva, care a făcut-o să încuviinţeze şi să surâdă. Apoi a venit la mine.

Purta un costum negru, pe jacheta căruia era prins un buchеţel de flori, iar pe dedesubt o cămaşă închisă la culoare şi bretele. M-a îmbrăţişat strâns şi mi-a zâmbit larg.

- Arăţi grozav, Morgan, am spus.

- Reciproca este valabilă, a spus el, şi l-a privit apoi pe Isaac. Salut. Eu sunt Morgan.

- Isaac. Mă bucur. I-a strâns mâna lui Morgan. Eşti emoţionat?

Morgan a ridicat din umeri.

- Nu neapărat. Abia aştept să înceapă.

Aşa era Morgan mereu. O stâncă. Nu putea fi zguduit. Nici măcar de propria nuntă.

- Ce face Riley? a întrebat el imediat.

- Super. A băut multă şampanie, am spus, rânjind.

A râs.

- îmi imaginez.

- Sawyer! am auzit vocea lui Janice din spate. M-am întors şi am văzut-o chemându-mă.

- Morgan, ai putea să-i arăţi lui Isaac unde este locul lui? Cred că sora mea are nevoie de mine.

- Sigur, a zis Morgan şi a făcut semn spre scaune. Locul vostru este în primul rând, acolo, la stânga.

Isaac a încuviinţat şi a vrut să îl urmeze, dar l-am prins de braţ. Inima îmi bătea nebuneşte şi degetele mi s-au îngropat în materialul costumului său. M-a privit surprins, dar ceva s-a schimbat în ochii lui şi s-au îmblânzit. După un scurt moment, m-a mângâiat scurt pe ceafă. Apoi l-a urmat pe Morgan la locurile noastre.

- Cred că toată lumea e mai emoţionată decât tine şi Morgan, am zis, intrând în baia minusculă în care nu încăpeau mai mult de două persoane.

A ridicat din umeri, aşa cum făcuse şi logodnicul ei.

- Mă bucur să devin soţia lui.

Am încuviinţat şi am scuturat din cap, în acelaşi timp. Mi se părea un vis că sora mea se căsătorea. Crescuserăm împreună, ne pierduserăm împreună părinţii, petrecuserăm împreună perioada de la Melissa şi ne jurasem să rămânem împreună. Acum? Acum se afla într-un alt punct al vieţii decât mine. Era... incredibil.

- Riley, voiam să îţi ofer ceva. Ceva vechi, am murmurat, scoţându-mi lanţul cu medalion de la gât.

S-a uitat lung. Ştia perfect ce însemna lanţul pentru mine.

- Dar am brăţara, Sawyer. Nu trebuie să mi-l dai.

- Vreau să îl porţi. Şi mama ar fi vrut, sunt sigură, am zis răguşită.

- Eu... Riley şi-a dres glasul. Nu ştiu ce să spun.

I-am trecut lanţul peste cap şi am răsucit medalionul.
Riley l-a luat imediat în mână şi l-a deschis. S-a uitat la poza cu noi şi la cea cu părinţii noştri. Dintr-odată, ochii au început să îi lucească.

- Mi-aş dori să fie azi cu noi, a şoptit ea.
- Şi eu.

Chiar atunci şi-a vârât Harlow capul în baie.

Hei! Nu se plânge încă! Machiajul

!I-am făcut vânt imediat, ca să nu-i curgă lacrimile pe
faţă.

- Doamne, uită-te la noi, a zis Riley şi a clătinat din cap. Nu pot să cred ce stropitoare am devenit.

Am mormăit aprobator.

- Dimpotrivă.

Harlow a ridicat o sprânceană.

- Voi, surorile Dixon, n-aveţi toate ţiglele pe casă.

Am strâns din buze. Curând, Riley nu avea să mai fie o
Dixon. îşi va schimba numele şi va deveni Riley Compton. în câteva minute, aveam să rămân singura din familie.

- Sawyer, a spus Riley şi m-a luat de mână. Aveam senzaţia că mai voia să spună ceva, dar mi-am forţat un zâmbet pe buze şi am strâns-o, încurajator.

- Mă bucur pentru tine.

Nu minţeam. Dar nici nu era tocmai adevărat.

A început muzica. Trupa care urma să cânte mai târziu la petrecere a cântat o melodie lentă, cu patos, când au intrat domnişoarele de onoare. Acum, când încăperea era mai plină şi aproape toate cele 70 de locuri erau ocupate, se făcuse cald. Totuşi, m-am înfiorat când le-am văzut pe Harlow şi pe Janice, amândouă superbe în rochiile lor liliachii, străbătând lent culoarul.

Când ajunseseră la jumătate, privirea mea s-a îndreptat spre Morgan. Acum mi se părea agitat şi, când s-a uitat spre mine, i-am surâs încurajator. Mi-a răspuns, iar pieptul i s-a ridicat când a inspirat adânc.

Când Harlow şi Janice au ajuns în faţă, s-au răsucit nerăbdătoare spre uşă. Trupa a început o piesă lentă, care mi-a dat fiori. Când Riley a apărut în

capătul culoarului, la braţul viitorului ei socru, toţi invitaţii s-au ridicat şi s-au întors să o vadă.

Pentru o clipă, am crezut că se va răsuci pe călcâie şi va fugi, atât de încordată mi se părea. Dar l-a văzut pe Morgan, iar expresia de pe faţa ei s-a transformat în fericire pură. Ochii i-au sclipit şi s-a văzut cât şi-ar fi dorit să alerge şi să-i sară de gât. Din fericire, tatăl lui o ţinea strâns şi o bătea liniştitor pe mână.

Mi-am ţinut respiraţia. Când Riley a avansat şi şi-a sărutat viitorul socru pe obraz, el i-a zis:

- Mă bucur mult să am încă o fiică, începând de azi.

Durerea din inima mea m-a luat prin surprindere. Am tresărit şi am simţit privirea lui Isaac.

- Mulţumesc, a şoptit Riley. El i-a pus mâna pe braţul lui Morgan.

Şi iat-o. Superba mea soră, alături de cel mai important om din viaţa ei. Iar eu şedeam şi mă uitam.

Morgan a murmurat ceva care a făcut-o să zâmbească. Nu îi vedeam bine faţa, dar umerii îi tremurau. S-a răsucit spre Harlow, care i-a întins buchetul, şi mi-a zâmbit mie. A atins scurt medalionul şi eu i-am surâs chinuit înapoi, chiar dacă mi se părea că inima mi se va frânge pe loc. Muzica s-a oprit, iar oficianta a început să vorbească. I-am auzit cuvintele doar ca un zgomot de fond şi numai întrebările la care s-a răspuns, fireşte, pozitiv, mi-au atins urechile. Doar după ce invitaţii din jurul meu au izbucnit în râs am ieşit din transă.

- Morgan a scos, cu un zâmbet, un bileţel din buzunarul costumului - se părea că nu-şi amintea jurămintele şi trebuia să le citească. Şi-a dres glasul. A privit-o pe Riley în ochi şi i-a luat mâinile în ale sale.Riley, a început el, şi a fost nevoie să-şi mai dreagă glasul o dată. A zâmbit şi a continuat: Când ne-am cunoscut, am ştiut imediat că eşti femeia cu

care vreau să-mi petrec restul vieţii. Ai avut nevoie de mult timp să înţelegi asta, dar... iată-ne aici. Sunt cel mai fericit om de pe Pământ, pentru că încă nu pot să cred că ai spus „da". Pentru scurtă vreme, în ochi i-a fluturat ceva întunecat, iar următoarele sale cuvinte mi-au pătruns ca un pumn în stomac. Ştiu că viaţa nu a fost mereu corectă cu tine şi cu familia ta. Ştiu că tu şi Sawyer aţi trecut prin situaţii pe care nu şi le doreşte nimeni. Şi nu doar de aceea îţi promit să fiu mereu un sprijin pentru tine, începând de azi. îţi promit să fiu familia ta, să cresc alături de tine, să te privesc mereu în ochi. Voi avea grijă de tine şi voi înfrunta alături de tine toate obstacolele pe care ni le ridică viaţa. Te iubesc.

Am înghiţit de câteva ori la rând şi am încercat să mă lupt cu lacrimile care mi se adunaseră în ochi. Privirea mi s-a înceţoşat, şi n-am putut vedea reacţia lui Riley, dar dintr-odată am simţit că Isaac se mişca lângă mine. în clipa următoare m-a luat de mână şi ne-am împletit degetele laolaltă. M-a strâns încet, o dată.

Nu aveam curajul să mă uit la el, de teamă să nu-mi pierd controlul.

- Morgan, a spus Riley şi a expirat adânc. îmi imaginam cât de dificil era momentul pentru ea. Nu vorbisem niciodată despre sentimentele noastre, nu exprimasem niciodată cu voce tare ce zăcea adânc în noi. Că era capabilă acum să facă asta în faţa atâtor persoane, m-a făcut să recunosc încă o dată cât de puţine mai aveam în comun.

A râs scurt, nesigur, înainte să vorbească iar.

- Nu mă pricep la cuvinte. Mai ales nu când sunt sub presiune şi mă ascultă 70 de persoane. Toată lumea a râs cu ea. Dar pot spune că, de când te cunosc, sunt într-un moment bun al vieţii. Am făcut multe greşeli. Am făcut lucruri nesănătoase care cu siguranţă m-ar fi costat viaţa, mai devreme sau mai

târziu. Dar de când te cunosc, tendința mea de autodistrugere s-a domolit. I-am auzit vocea tremurând și mi-aș fi dorit să o strâng în brațe. Dar nu mai era treaba mea. Azi sunt aici numai datorită ție. Tu mi-ai oferit șansa de a cunoaște din nou bucuria. Nu există cuvinte care să poată exprima recunoștința pe care o simt pentru tine.

Harlow i-a întins un șervețel, iar Riley și-a tamponat pleoapele inferioare. între timp, și Morgan se lupta cu lacrimile și mi-am ferit privirea. în schimb, m-am uitat la Isaac și la mâinile mele, care ședeau pe coapse.

- Ești cel mai bun prieten al meu. Cu tine nu mă mai simt singură, ci am găsit un cămin. îți promit să râd și să plâng cu tine. Să cresc cu tine și să îți susțin visurile, îți promit să fiu alături de tine în micile aventuri și să te iubesc în fiecare zi și în toate nopțile, în fiece secundă a vieții noastre.

Riley își găsise căminul.

Să o aud spunând asta m-a făcut să mă simt, în același timp, incredibil de fericită și atât de răvășită, încât să nu mai pot respira. De la moartea părinților noștri, nu ne dorisem nimic mai mult decât o familie. Oameni în care să avem încredere și care să ne facă fericite. Că îl găsise pe Morgan era mai mult decât puteam spera pentru ea. Nu avea să o rănească. Și ea nu avea să renunțe la el. De asta eram complet sigură.

Am observat că începusem să plâng doar când lacrimile au căzut pe mâinile mele și ale lui Isaac, una după cealaltă.

- Hei, a murmurat Isaac. Degetele lui mari îmi mângâiau pielea în cercuri blânde.

L-am privit. Pentru o clipă m-am pierdut în ochii lui și i-am permis să-mi ofere căldura mâinii. Apoi mi-am întors din nou privirea înainte.

Primul martor i-a întins lui Morgan o pernuţă pe care se aflau verighetele. Morgan a luat verigheta lui Riley şi i-a pus-o pe deget.

- îţi ofer acest inel ca simbol al iubirii mele, cu tot ce sunt şi tot ce am.

11-a împins uşor pe deget. Riley a luat cealaltă verighetă şi a repetat cuvintele, punând-o pe degetul lui Morgan.

Nu aveam idee ce s-a întâmplat după aceea. Eram parcă ameţită. Singurul lucru pe care l-am conştientizat, ca prin ceaţă, a fost că sora mea şi soţul ei, domnul şi doamna Compton, s-au sărutat în aplauzele tuturor

.Capitolul 29

Isaac şi cu mine tăceam, urmându-i pe ceilalţi invitaţi în hambarul mare, unde urma să aibă loc petrecerea. Nu am căutat masa noastră, ci barul. Dar când am ajuns acolo mi-am dat seama că nu aveam chef de alcool. Doar de somn.

Isaac m-a găsit şi s-a sprijinit de tejghea, lângă mine.

- A fost o ceremonie frumoasă, mi-a zis, de parcă ar fi vorbit despre vreme.

L-am privit şi am încercat să îi înţeleg expresia.

- Cam prea frumoasă pentru gustul meu, am răspuns, ştergându-mă sub ochi, ca să-mi îndepărtez şi ultimele urme de rimei întins.

- Totul OK? a întrebat el, de data asta mult mai încet.

Am ridicat din umeri, deşi aş fi vrut să scutur din cap. Nimic nu era OK, dar mă gândeam că mă cunoştea destul de bine ca să-şi dea seama de asta.

Isaac privea indecis de la mine la spaţiul din jurul nostru.

- Mergem la masa noastră?

Am ridicat iar din umeri, dar l-am lăsat să îmi ia paharul, să îl pună pe tejghea şi să îmi aşeze o mână pe spate. M-a condus spre mesele mari, rotunde, care fuseseră decorate cu feţe albe, lungi. Pe ele se aflau şervete negre şi sticle cu trandafiri negri. Nu exista nicio îndoială că Janice şi Harlow asortaseră detaliile decorative la rochia lui Riley. îmi plăceau. Scaunele erau albe şi creau un contrast plăcut cu hambarul făcut din lemn închis la culoare. în câteva colţuri era cam dărăpănat, dar, cu luminiţele multe, agăţate în fiecare colţ, care scăldau spaţiul într-o strălucire caldă, nu se observa. în jurul nostru, invitaţii scoteau exclamaţii uimite, intrând şi găsindu-şi locurile.

Isaac şi cu mine şedeam la masa lui Morgan şi Riley. Isaac a fost prins imediat într-o conversaţie de mama lui Morgan, în timp ce eu mă jucam cu tivul rochiei, alături.

M-am bucurat când au venit la noi proaspăt căsătoriţii, după ce s-a simţit ca o veşnicie. Mi-am strâns tare sora în braţe şi am ţinut-o la pieptul meu. Mi-am îngropat faţa în scobitura gâtului ei şi aproape că am rămas fără aer.

Ceva mai târziu s-a deschis bufetul. Mâncarea arăta delicios, dar eu nu simţeam că aş putea lua nici măcar o bucăţică. Am plimbat mâncarea prin farfurie şi am încercat să fac conversaţie cu părinţii lui Morgan. Din când în când simţeam privirea lui Isaac, dar nu îmi spunea nimic.

După masă, câteva cupluri de prieteni şi tatăl lui Morgan au ţinut discursuri. S-a cerut un toast şi apoi am privit, de la locul meu la masă, dansul mirilor. El i-a înconjurat talia cu braţul şi a tras-o aproape de el. I-a prins mâna în cealaltă şi i-a pus-o pe pieptul lui. Nu era o coregrafie studiată, ci un moment unic pentru amândoi. Mi-am dorit imediat să-mi fi luat aparatul, ca să îi pot fotografia. Dar Frank era acasă - aşa dorise Riley. îmi spusese că voia să mă bucur de petrecere, nu să lucrez. Totuşi, n-aş fi dorit nimic mai mult decât să am ceva de făcut acum.

înainte de ultimele măsuri, sora mea şi soţul ei s-au sărutat scurt. Apoi au venit iar la noi. Riley l-a luat pe Isaac de mână şi Morgan pe mine. A început următoarea melodie, iar cumnatul meu m-a condus într-o piruetă pe ring.

- Nu-i aşa de rău cum credeai, nu? m-a întrebat, cu vocea lui de bas.

Am zâmbit subţire. Am aruncat o privire într-o parte, la sora mea, care dansa cu Isaac. Zâmbea până la urechi.

- Mulţumesc pentru că o faci pe Riley fericită, am zis încet.

- Este cel mai bun lucru pe care l-am făcut vreodată, îmi voi petrece viaţa încercând s-o fac pe a ei mai frumoasă, în fiecare zi. Sper că ştii asta.

- Firește.

- Vorbesc serios. Ştiu că ai avut îndoieli în ceea ce privește nunta, dar o iubesc pe Riley. Aş face totul pentru ea. Ştiu că nimic nu poate compensa prin ce aţi trecut, dar îi voi arăta zilnic cât de iubită este.

Am simţit din nou lacrimi în ochi.

- Trebuie să încetezi să mă mai faci să plâng.

A râs şi m-a tras mai aproape.

- Eşti surioara mea, Sawyer. Poţi să vii oricând la mine, la noi, când se întâmplă ceva. Sper că ştii şi asta. Suntem o familie, iar de azi şi oficial.

Din fericire, era înalt şi mă ţinea strâns, altfel mi-ar fi văzut cu toţii lacrimile de pe obraji.

Voiam să preţuiesc ce îmi spunea, deşi nu era adevărat. Nu era familia mea. Nu cunoşteam cea mai mare parte din invitaţi şi nici nu voiam să îi cunosc.

Dar am tăcut şi am lăsat restul melodiei să treacă peste mine. La final, Morgan a făcut un pas de lângă mine şi m-a privit cercetător.

- Arăt naşpa? am întrebat şi am tresărit la vocea mea nazală.

- Semeni puţin cu un raton, a răspuns el, zâmbind, şi mi-a şters obrajii.

- Mă duc mai bine să..., am murmurat eu, iar Morgan m-a mai îmbrăţişat o dată strâns.

- Lui Riley i-a luat ani de zile să aibă încredere în mine. Şi nici cu tine nu voi renunţa, Sawyer. Îţi voi repeta asta iar şi iar, până pricepi.

Am încuviinţat şi am plecat, înainte să mai spună şi altceva. Cu paşi repezi, am mers în direcţia toaletelor. N-am ajuns departe. Cineva m-a prins de braţ. M-am împleticit şi m-am oprit. Am privit înjur, derutată.

Am încremenit.

Mi s-a părut că tot aerul din încăpere fusese aspirat. Mi s-a făcut rău, cald şi frig deodată, şi inima mi-a stat, iar apoi a început să bată mult prea repede.

În faţa mea era Melissa.

Nu se schimbase deloc, ci arăta la fel ca acum cinci ani: înaltă şi slabă, cu acelaşi păr blond deschis, acelaşi nas proeminent şi aceiaşi ochi albaştri ca ai mei. Doar ridurile alungite din colţurile gurii se lungiseră mai mult, încât părea mai acră ca niciodată şi mult mai în vârstă decât cei 42 de ani ai ei.

- Bună, Sawyer, a spus ea, cu acreală. Nu ne-am mai văzut de mult.

Am privit-o. Pe frunte mi-au apărut broboane de sudoare şi tot corpul mi-a fost scuturat de fiori.

De ce era aici? Ce naiba căuta la nunta lui Riley?

- Ultima dată când ne-am văzut, atârnai deasupra WC-ului, vomitând, pentru că băuseşi prea mult. A doua zi, dusă ai fost.

Mi-am smuls braţul şi am făcut un pas în spate. Dar nu am putut pleca. De ce nu plecam?

-Dar nicio grijă, Riley mi-a explicat totul, a continuat Melissa, liniştită. Tonul ei picura doar ură. Nu aveam idee despre ce vorbea. Neajutorată, m-am uitat în jurul meu, i-am căutat pe Riley sau pe Morgan, pe *oricine* m-ar fi putut salva de coşmarul ăsta. Chiar n-ai nimic de zis?

M-am uitat la ea în tăcere.

A râs fără umor - un zgomot scurt, răutăcios, care trezea în minte amintiri cumplite.

îmi aminteam de aniversarea mea de zece ani, când nu avusesem voie să invit pe nimeni şi îmi petrecusem ziua singură, în camera mea, fără cadouri sau îmbrăţişări. Fusese prima aniversare fără ai mei. îmi aminteam când aveam 13 ani, iar Riley se îmbolnăvise atât de rău, că leşinase în baie. încercasem să o susţin, dar îmi pierdusem echilibrul şi mă lovisem cu tâmpla de cadă. Sângerasem urât şi probabil suferisem o contuzie. Pe Melissa nu o interesase.

- Eşti exact ca mama ta, a şuierat ea, şi m-a smuls din gânduri.

- Ce? mi-am regăsit eu vocea.

- Exact la fel de proastă şi de nerecunoscătoare. Te- am crescut, iar tu nici măcar nu mă poţi saluta?

Dintr-odată, sinapsele creierului au părut să-mi funcţioneze iar.

- Eşti normală? am mârâit şi am vrut să mă îndepărtez de ea, când m-a apucat de braţ din nou.

- Eşti exact ca mama ta. Dansezi cu noul tău cumnat, de parcă abia aştepţi să sari cu el în aşternut. Nu pot să cred că i-ai face aşa ceva lui Riley, a şuierat iar. Degetele i s-au înfipt mai tare în braţul meu. Am încercat să mă desprind, dar să fiu a naibii, era puternică.

- Dă-mi drumul imediat, am zis încet, şi am fost chiar eu surprinsă de vocea mea calmă. La interior, tot ce încercasem să ţin laolaltă în ultimii ani se prăbuşea.

De ce era aici?

- Care-i faza cu tipul cu care ai venit aici? Nu-ţi ajunge? a continuat ea, iar ridurile de

lângă gură au părut să i se adâncească. O venă de la gât îi pulsa, iar unghiile i s-au îngropat în pielea mea. Chiar că eşti fix ca mama ta.

- Dă-mi drumul, Melissa, am repetat. Mă strângea atât de tare în piept, încât aveam senzaţia că-mi va veni să vomit din clipă în clipă.

Cu coada ochiului am văzut cum se întorseseră spre noi câteva capete. Şoapte înfundate îmi răsunau în urechi şi se înteţeau.

Nu era posibil.

Nu se putea întâmpla aşa ceva.

- Voi n-aţi vrut să auziţi. N-aţi vrut să acceptaţi ce zdreanţă ordinară a fost Erin...

Am auzit doar plesnetul.

Am simţit apoi o arsură puternică în palma dreaptă. Am văzut-o pe Melissa dându-se înapoi şi căzând la podea. Şi-a apăsat nasul cu mâna şi s-a uitat la mine. Când a luat mâna, avea sânge pe degete.

M-am dat un pas în spate şi m-am ciocnit de o masă, de care m-am prins cu putere.

Nu mai puteam vedea sânge de când o găsisem pe mama în cadă.

- Ce naiba? a răsunat vocea lui Riley.

Şi-a făcut loc în grabă printre oamenii care se adunaseră în jurul nostru şi s-a oprit brusc când a văzut-o pe Melissa pe jos, cu faţa însângerată. A dus mâna la gură şi s-a albit.S-a răsucit spre mine şi m-a privit dezamăgită, fără să-i vină a crede.

Melissa s-a ridicat, susţinută de Morgan. El şi-a scos batista din buzunarul de la piept şi i-a întins-o, s-o ţină la nas.

- Doamne, Melissa, îmi pare rău, a murmurat Riley şi a luat-o protector de braţ.

Am deschis gura. Am închis-o. Am privit-o pe sora mea, uluită.

- Ai invitat-o la nuntă? am şoptit.

Trupa încetase de mult să cânte, altfel Riley nu m-ar fi înţeles.

Riley a strâns din buze şi a încuviinţat scurt.

Tremuram din tot corpul.

- Spune-mi că nu e adevărat, am zis, cu mare greutate. Spune-mi că nu ai făcut asta.

Riley a făcut un pas spre mine, dar eu m-am retras.

- Sawyer..., a început.

- *Cine* eşti? am întrebat. îmi era greu să mai stau pe picioare. După tot ce ne-a făcut!

- Tocmai de aceea nu ţi-am spus. Ştiam că vei face tam-tam pe chestia asta, a zis Riley, cu un tremur în voce.

- Nu te-ai schimbat deloc, s-a băgat Melissa. Ai rămas aceeaşi mizerabilă dintotdeauna.

- Melissa, a şuierat Riley. Mi-ai promis.

Melissa a arătat spre mine cu mâna liberă.

- Dar uită-te ce-a ajuns, Riley! a zis ea, supărată. Nu poate să ţi se pară în regulă! Şi pentru asta mi-am sacrificat eu ani din viaţă!

Era prea mult. Prea mult. Exista o limită a lucrurilor pe care le puteam suporta într-o zi. Fusese depăşită.

- Cum poţi să îmi vorbeşti aşa? am ţipat la Melissa. Toate siguranţele mi se arseseră în acelaşi timp. Cum poţi să mă batjocoreşti în faţa tuturor şi să-mi arunci asemenea lucruri?

Ţipam tot mai tare şi am făcut un pas amenințător spre ea.

Dintr-odată a apărut Isaac şi mi s-a pus în cale.

- Termină, a zis el, calm.

- Dă-te la o parte, Isaac, am şuierat.

Riley s-a apropiat de el şi s-a uitat la mine.

- Nu pot să cred că ai lovit-o.

- A batjocorit-o pe mama. Şi pe mine. A...

- Aşa a făcut mereu, Sawyer! Am invitat-o ca să facem un pas într-o direcţie nouă. Un nou început.

- Un nou început? îmi venea să o lovesc şi pe Riley. Un nou început pentru ce, Riley? Doar pentru că acum ai un tip super şi o familie nouă, nu înseamnă că poţi face uitat tot ce ni s-a întâmplat!

Riley a tresărit şi eu am regretat pe loc ce spusesem.

- Riley...

Am făcut un pas spre ea, dar ea s-a îndepărtat.

- Vezi ce ai făcut? a zis Melissa, urâcioasă. Eşti deja pornită să distrugi fericirea surorii tale. Exact cum mi-a făcut mie maică-ta, când a ales calea uşoară şi şi-a tăiat venele!

Mi-am pierdut controlul. Am făcut din nou un pas spre ea. Isaac era din nou lângă mine şi mă reţinea. Mi-a **vorbit** blând, liniştitor, dar eu m-am zbătut. Nu voiam să-l [as]cult. Atunci m-a prins din spate în braţe şi mi-a şoptit, cu buzele lipite de ureche:

- Ştii că distrugi cea mai frumoasă zi din viaţa surorii

tale? **338**Tremuram din tot corpul.

- Lasă-mă, Isaac.

- Nu. Eşti complet deplasată. Indiferent ce a spus, nu te las să te mai dezlănţui asupra femeii ăsteia.

I-am simţit cuvintele ca pe un cuţit înfipt în spate. M-au durut atât de tare, că m-am chircit şi tot ce-am putut să fac a fost să suspin.

Isaac s-a folosit de oportunitate ca să mă ia pe sus. Cu paşi repezi, m-a dus afară, de parcă n-aş fi cântărit nici cât o cutie de carton goală. M-a dus pe verandă, departe de ceilalţi invitaţi. Doar atunci mi-a dat drumul. M-a ţinut în braţe şi m-a lipit de el, de parcă aşa m-ar fi putut împiedica să nu mă pierd complet.

- Eşti de partea ei, am spus. Nu mă puteam mişca, atât de tare mă strângea.

- Nu-i adevărat. Vreau doar...

- Ai auzit ce-mi spusese, am zis şi am reuşit să mă eliberez din strânsoarea lui.

M-am întors spre el. Privirea lui era numai durere.

- Da, am auzit. A fost groaznic. Dar nu am vrut să distrugi nunta lui Riley. Ai fi regretat asta toată viaţa.

- Deci eu sunt de vină dacă nunta lui Riley se duce pe apa sâmbetei? *Eu?*

L-am lovit în piept cu ambele mâini şi, pentru că m-a făcut să mă simt tare bine, l-am mai lovit o dată. Şi a treia oară, până când s-a împleticit înapoi şi s-a prins cu mâna de balustrada de lemn.

- Cum am putut să cred că ai reuşi vreodată să schimbi ceva în rahatul meu de viaţă? M-am tras de păr. Am întâmpinat durerea bucuroasă. Cum am putut să cred că eşti altfel?

- *Sunt* altfel, a mârâit el, cu pumnii strânşi. Doar pentru că nu m-am dezlănţuit asupra ei, ca un nebun, nu înseamnă că nu mi se pare groaznică. Detest ce ţi-a făcut şi, dacă aş putea, aş lua totul înapoi. Dar nu trebuie să lămureşti lucrurile astea tocmai la nunta surorii tale, Sawyer!

Nu mai vedeam în faţa ochilor. Fiecare muşchi, cât de mic, mă durea, şi durerea nu-mi tăia doar respiraţia, ci şi glasul.

- Măcar o dată în viaţă am vrut să am pe cineva care să fie de partea mea. Dar de ce am crezut că ai putea fi tu acela? am şoptit. Nu ar fi trebuit să te aduc aici. A fost o greşeală imensă.

- Sawyer...

A făcut un pas spre mine, dar eu m-am dat înapoi, clătinând din cap.

- Nu. Am crezut... Pentru o clipă, am crezut că am putea fi mai mult decât proiectul ăsta ridicol. Dar tu eşti acelaşi băiat naiv şi prostuţ pe care l-am sărutat cândva din milă.

A tresărit de parcă l-aş fi lovit. Privirea i-a devenit de gheaţă, iar în ochi i s-a răspândit o asprime pe care nu o mai văzusem la el. Am simţit, dintr-odată, şi frigul de afară. Fără niciun cuvânt, Isaac s-a răsucit pe călcâie şi a luat-o peste peluză. Nu a mai văzut cum a fost nevoie să mă prind de bârna din spatele meu ca să nu cad.

Capitolul 30

M-am întors în Woodshill în aceeaşi noapte. Nu aveam nimic la mine, în afară de poşeta-plic pe care o luasem la nuntă, pentru că restul lucrurilor mele erau fie la Riley, fie în maşina lui Isaac. Dar mi-era totuna.

Eram ca lovsită în moalele capului.

Mai aveam o singură persoană pe care o puteam suna în miez de noapte ca să întreb dacă m-ar putea lua de la gara din Woodshill - Dawn.

Nu mai avea pe nimeni, în afara ei. Reuşisem să îi îndepărtez şi pe Riley şi pe Isaac, într-o singură noapte.

Dawn a răspuns imediat la telefon. N-a pus întrebări, ci a zis doar că va fi acolo cât de repede. îmi venea să plâng de recunoştinţă. Era noiembrie şi eu purtam doar o rochie scurtă, subţire, şi o pereche de pantofi cu tocuri înalte. Cu machiajul scurs pe faţă şi părul în care-mi atârnau agrafe dezordonate, cred că arătam de speriat.

Nu mi-a vorbit nimeni în tren şi am putut să mă uit pe geam tot drumul, distingând cu greu formele copacilor, munţilor şi pădurilor pe lângă care treceam.

Mai mult m-am împleticit decât am coborât din tren, atât de amorţită eram. Am recunoscut-o pe Dawn de la distanţă. Era la capătul peronului, cu Spencer alături, care o înconjurase cu braţul. Când m-a descoperit, s-a apropiat de mine, cu faţa palidă ca varul, şi m-a apucat de braţe. Spencer era chiar în spatele ei şi şi-a scos geaca să mi-o ofere.

Dawn m-a luat în braţe. Nu m-a întrebat ce se întâmplase. Mi-a şoptit doar că totul va fi bine, dar eu nu am zis nimic, pentru că nu îmi venea să cred.

Spencer ne-a dus la cămin. în camera noastră, m-am dus direct la dulap şi am scos o sticlă de vodcă, pe care o ascunsesem pentru urgenţe. Dar nu o luasem în calcul pe Dawn, care mi-a luat sticla din mână într-o secundă, a ieşit din cameră şi s-a întors, peste câteva minute, cu ea goală.

- Nu te las să te faci mangă acum, a zis ea, sever.

Am ignorat-o, m-am trântit pe pat şi am închis ochii.

Nici aici nu o luasem în calcul. Şi-a luat pătura şi a
venit lângă mine, cu un pachetel de şervetele demachiante în mână.

- Pot? m-a întrebat şi s-a aşezat lângă mine.

Am dat din cap. Mi-era totuna.

Dawn a scos un şerveţel şi mi-a şters faţa cu blândeţe.

- închide ochii, a zis.

Am închis ochii şi a început să îmi şteargă de pe obraji dârele negre de machiaj. A făcut asta cu multă blândeţe şi, după toate lacrimile şi durerea, mi-a făcut tare bine să îi simt degetele calde pe piele. A continuat până ce a şters toate urmele. Apoi s-a dat mai în spate şi a început să mă mângâie pe păr.

- Mulţumesc că eşti prietena mea, am şoptit, sperând că nu suna la fel de jalnic cum mă simţeam.

Mi-a mângâiat părul mai departe, până ce am adormit.

După un somn agitat, m-am trezit de dimineaţă şi m-am uitat la tavan. Mai întâi m-am întrebat de ce mă simţeam în ultimul hal. Apoi mi-au revenit amintirile din ziua anterioară.

M-am ridicat în capul oaselor. Mi s-a făcut rău şi a trebuit să mă sprijin cu o mână de perete. Dawn s-a întors de la birou şi m-a privit îngrijorată.

- Bună dimineaţa, a zis şi s-a ridicat să vină spre mine.

Neața, am zis și am întins mâna după poșeta care zăcea lângă pat. Mi-am scos telefonul.Morgan încercase să mă sune de nouă ori.

- Shit, am înjurat, apăsând imediat pe reapelare.

- Să te las singură puțin? a întrebat Dawn. Sau vrei să stau cu tine?

- Cred... cred că trebuie să vorbesc singură cu Riley, m-am bâlbâit.

- Alo? am auzit vocea lui Morgan de la celălalt capăt al firului.

- Morgan? Eu sunt, am zis repede, în timp ce Dawn părăsea încet camera, închizând ușa în urma ei.

- Slavă Domnului. A expirat. Ne-am făcut griji.

- Ea e? am auzit vocea lui Riley pe fundal. Dă-mi imediat telefonul! Sawyer?

- Da, eu sunt. Riley...

- Ce faci? m-a întrerupt.

- Nu prea bine. Eu...

- Ești OK? Oriunde ai fi.

O știam prea bine pe Riley ca să-mi dau seama ce efort făcea să nu țipe la mine.

Am oftat încet.

- Da. Sunt în Woodshill. Am vrut doar să...

- Mi-e totuna ce vrei să spui. Sunt foarte supărată pe tine. Nu doar pentru povestea cu Melissa, ci pentru că ai dispărut.

- M-am gândit că nu mă mai vreți acolo, am croncănit.

A scos un sunet indecis.

- Las-o așa, Sawyer. Am nevoie de liniște, după ce s-a întâmplat ieri.

- îmi pare rău, am explodat. îmi pare îngrozitor de rău, Riley. A zis niște lucruri oribile

despre mama şi... şi despre mine, iar eu... mi-am pierdut controlul.

Preţ de o clipă n-a zis nimic, şi am auzit-o doar respirând.

- Te cred că îţi pare rău. Dar tot dezamăgită sunt de tine.

Am înghiţit cu greu.

- Şi acum? am întrebat după o vreme, cu o voce mititică.

Am simţit cum îmi bătea inima să-mi spargă pieptul, când Riley n-a răspuns imediat.

- îţi accept scuzele, a zis, în cele din urmă, încet, dar ferm. însă... am nevoie de timp pentru mine şi pentru soţul meu, acum.

Am avut senzaţia că mă prăbuşesc.

- OK.

- Te sun eu. Da?

Am încuviinţat, deşi nu mă putea vedea, şi a închis.

Mi-am muşcat buza de jos atât de tare, că am simţit un gust metalic. Mi s-a făcut rău şi am avut din nou senzaţia de cădere în gol. Nu era nimic să mă prindă şi nimic solid pe care să cad. Am căzut mai departe, iar ţiuitul din urechile mele a înecat totul.

Nu m-am mişcat din pat trei zile. M-am ridicat doar ca să folosesc toaleta, şi am mâncat doar când m-a obligat Dawn. N-am vorbit mult, pentru că nu eram în stare. Mi se părea că nu mai am forţă să înfrunt viaţa reală. Funcţionam doar în coconul meu de pături, de pe patul din cămin.

în a patra zi, m-am săturat. M-am săturat de autocompătimire şi să mă gândesc continuu la Melissa şi la Riley. M-am săturat, mai ales, să îmi fie dor de Isaac. Când mă gândeam la el, inima mi se strângea atât de dureros, că abia puteam suporta. Aş fi vrut să îl sun, doar ca să-i aud vocea. Dar nu aveam curajul. I-am scris un SMS:îmi pare rău pentru cum m-am purtat. Şi pentru ce am spus. Nu eram în apele mele.

Nu mi-a răspuns.

în a cincea zi, m-am supărat. Pe Melissa, pe Isaac, pe toată lumea, dar mai ales pe mine. Acum câteva luni, nu exista nimic care să mă facă să mă simt aşa. Mă desprinsesem de toate şi nu-mi permiteam să simt. Atunci, îmi mergea bine.

Era timpul să redevin eu însămi. Dar, mai întâi, trebuia să-mi limpezesc mintea. I-am scris lui Dawn un mesaj şi m-am dus, după o veşnicie, la sala de fitness.

Am tras da mine, şi-am tras, şi-am tras, ca înainte, când eram atât de furioasă pe Melissa că numai o oră pe banda de alergare îmi putea risipi gândurile. Mi-a făcut bine să închid uşa în nas emoţiilor, dar chiar şi când am rămas fără suflu şi muşchii au început să mă doară, tot nu mi se părea suficient. Mă gândeam mai departe la faţa tristă a surorii mele şi la asprimea din ochii lui Isaac, îi vedeam pe amândoi în faţa mea. M-a durut iar, şi asta m-a înfuriat şi mai rău.

Când am văzut sacul de box, atârnat de tavan în spatele sălii, n-am stat pe gânduri. Am mers spre el şi-am dat să lovesc.

Cineva m-a prins de mână.

- Vrei să-ţi rupi mâna? m-a întrebat Kaden, încruntat.

Nu mă aşteptam la asta.

- Nu. Dar...

Am ridicat din umeri şi am încercat să îmi smulg mâna.

Kaden mi-a dat drumul imediat. S-a aplecat să-şi ia echipamentul. I-am văzut mâinile bandajate, care au scos mai întâi o sticlă de apă şi apoi două rulouri roşii, ciudate.

- Dă-mi mâna, a zis el, cu o expresie posomorâtă.

L-am privit furioasă.

- De ce?

- Pentru că arăţi ca dracu'.

- Du-te naibii, Kaden, am şuierat şi am vrut să mă întorc.

N-am ajuns departe, că m-a prins de coate şi m-a răsucit iar spre el. Nu voiam să mă uit la el, aşa că m-am uitat la pata de sudoare de pe pieptul lui.

- Am vrut să zic că arăţi de parcă ţi-ar prinde bine să mai scapi de nervi, Sawyer, a zis el.

Am ridicat iar din umeri.

- Am bandaje şi îţi pot arăta cum se loveşte corect, a zis el. Tu decizi.

M-am uitat la el. Avea ochii întunecaţi, la fel ca întreaga sa atitudine. Cândva, îmi plăcuse asta la el, însă acum mă lăsa rece.

Nu aveam chef de companie şi nici să port o conversaţie, însă Kaden era cel mai mohorât şi mai taciturn tip pe care-l cunoşteam, aşa că prezenţa lui nu era atât de iritantă. Era mai bine decât Dawn, care încerca, din minut în minut, să mă facă să vorbesc.

- OK, am zis. Arată-mi cum funcţionează fără să-mi rup ceva.

A încuviinţat, iar eu i-am întins mâinile. Kaden a început să răsucească bandajele în jurul încheieturilor mele. Expresia lui era concentrată, însă degetele i se mişcau cu certitudinea exerciţiului. După ce a terminat, a dispărut scurt şi a revenit cu o pereche de mănuşi de box negre. M-a ajutat să mi le pun corect.

Mi-a arătat cum să-mi poziţionez corect picioarele şi cum să-mi ţin braţele, ca să nu mă lovesc. Mi-a arătat câteva combinaţii de lovituri, la început rar, apoi mai repede, ca să văd cum se execută cel mai bine. în cuvinte puţine, mi-a explicat ce sunt directele, upercut-urile şi croşeurile, şi că el le succeda mereu, la intervale regulate. Mi s-a părut o eternitate până ce m-a dus, în sfârşit, la sac.

S-a aşezat în spatele lui, l-a ţinut fix şi mi-a făcut semn. în sfârşit. Greutatea mânuşilor pe mâinile mele era nefirească. M-am poziţionat la o lungime de braţ de sac, am ridicat mâna dreaptă în faţa bărbiei şi mi-am plasat stânga aşa cum îmi arătase Kaden. Apoi am lovit.

- Drăguţ, a zis el. N-am simţit nimic.

Am mârâit. Bine. Dacă aşa voia.

Am lovit din nou sacul, de câteva ori la rând, în combinaţiile pe care mi le arătase şi, Doamne, ce greu era! După jumătate de minut ştiam deja că voi avea febră musculară. Şi totuşi, nu m-am oprit. Am lovit sacul cu toată puterea, în timp ce Kaden îmi dădea indicaţii de genul „Nu uita să intri şi în defensivă" şi „Atenţie la picioare."

La un moment dat, am prins ideea. A ajutat. Simţeam deja cum fiecare lovitură îmi detensionează corpul, şi când am băut nişte apă, după jumătate de oră, eram scăldată în sudoare şi mă simţeam mult mai bine decât în ultimele zile.

M-am oferit să-i ţin sacul lui Kaden. M-am gândit că va refuza, dar el a încuviinţat scurt şi a adoptat poziţia corectă. N-am schimbat niciun cuvânt în timp ce lovea şi mi-am dat seama că gândurile începeau din nou să îmi zboare. Oare şi lui Kaden şi Allie le mersese aşa ca mie cu Isaac? Cândva, fusesem tare asemănători - la fel ca mine, nici el nu permitea emoţii, nici la interior, nici la exterior. Oare

Allie îi răpise controlul tot aşa, pas cu pas? Şi, dacă da, cum permisese el să se întâmple asta?

Mi-a fost suficient să mă gândesc la Isaac şi n-am mai avut aer, de durere. Trebuia să înceteze imediat. Nu voiam să mă mai simt aşa. Dacă eram sinceră, nu voiam să mai simt nimic. La fel ca înainte.Voiam să-mi recâştig controlul asupra mea. Nu voiam să fiu fata aceea slabă, care depindea de alţii. Reuşisem să mă descurc singură 20 de ani - nu aveam nevoie de nimeni. Mai ales nu de Isaac.

Rahat, atunci de ce mă durea atât de tare să mă gândesc la el?

Următoarea lovitură a lui Kaden a fost puternică. Am alunecat pe saltea şi a trebuit să mă sprijin de sac, ca să nu cad.

- Visează mai puţin şi fii mai atentă, a mârâit el, desfăcându-şi mănuşa cu dinţii. Şi-a eliberat mâinile, şi-a scuturat scurt degetele şi a luat câteva înghiţituri din sticla cu apă. După ce şi-a şters sudoarea de pe faţă cu mănuşa, m-a privit gânditor. Putem face asta mai des, dacă ai chef.

- De ce? am întrebat, perplexă.

A ridicat din umeri.

- De ce nu?

Mi-am încrucişat braţele lipicioase la piept şi am ridicat din sprâncene.

A oftat, resemnat.

- OK. Pare să-ţi prindă bine, iar eu nu prea am chef să-mi ţină sacul nişte străini.

Am ridicat colţurile gurii.

- Nici eu n-aş vrea să-mi las... sacul în mâini străine.

- Da sau nu? a întrebat, dându-şi ochii peste cap.

Nu trebuia să stau mult pe gânduri.

- Mă bag.

Mi-am scos mănuşile şi mi-am eliberat încheieturile de bandaje. Le-am strâns, dar când am vrut să i le dau lui Kaden, a clătinat din cap.

- Păstrează-le.

Apoi a dispărut în direcţia vestiarelor

.Capitolul 31

Mi-am dat demisia de la restaurant.

Al n-a fost deloc entuziasmat şi m-a întrebat dacă era vorba despre bani, iar dacă da, cât doream ca să rămân. I-am zis doar că era vorba de motive personale şi că voiam să mă concentrez la studii. A acceptat, dar m-a rugat să mai iau ture şi săptămâna asta, ca să aibă timp să îmi găsească înlocuitor. Am spus că era posibil, doar dacă nu lucram cu Isaac. Numai gândul de a-l vedea mă panica îngrozitor.

Al m-a privit gânditor, apoi a oftat, resemnat. După o zi m-a sunat să-mi spună că găsise pe cineva şi că trebuia să-mi predau uniforma.

Când am intrat în restaurant, m-am dezumflat. Voiam să termin cât mai repede cu asta, înainte de primul curs, dar cum stăteam aşa, cu şorţurile în mână, şi priveam mesele goale, mi-am dat seama cât îmi plăcuse să lucrez aici. Muzica plicticoasă care răzbătea din boxe nu mă ajuta nici ea, ci îmi accentua durerea din piept.

M-am dus în spate, în biroul lui Al. Şedea la masă şi a ridicat privirea scurt, chiar când voiam să bat în cadrul uşii.

- Hei, am zis, patetic, şi am ridicat şorţurile. Am vrut să-ţi aduc astea.

Unul din colţurile gurii i s-a ridicat uşor. Apoi a făcut semn spre scaunul din faţa lui.

- Stai jos un minut, Dixon.

Am inspirat adânc şi am intrat. Reuşeam eu cumva.

Al a închis dosarul în care tocmai prinsese un document şi şi-a încrucişat mâinile pe masă.

- Nu te pot convinge să rămâi?
- Nu, am zis încet. îmi pare rău.

Nu puteam petrece nicio oră în compania lui Isaac. Nu îmi răspunsese la mesaje, iar lucrurile mele, care rămăseseră în maşina lui de la nunta lui

Riley, îmi fuseseră aduse de Dawn, după ce i le dăduse la facultate. Era destul de explicit. Nu aş fi reuşit să fiu în apropierea lui şi să ştiu că îi pierdusem prietenia şi că nu o puteam recâştiga.

Decizia de a demisiona era singura opţiune.

Trebuia să-mi repun viaţa în ordine, şi încă repede, iar pentru asta aveam nevoie de minte limpede.

- Păcat. Ai fost una dintre cele mai bune şi mai de încredere angajate ale mele. Al şi-a frecat capul complet ras şi s-a lăsat pe spate în scaun, cu braţele încrucişate. E vorba de băiatul ăla, nu?

Am crezut că nu auzisem bine.

- Ce? am chiţăit.

Al a ridicat o sprânceană.

- Grant n-a… făcut nimic, nu? Dacă da, ajunge un cuvânt, şi îl azvârl afară.

- Nu, am zis repede.

Ştiam câtă nevoie avea Isaac de job. Nu îl putea pierde sub nicio formă.

- Nepoata mea este cea angajată în locul tău şi vreau să evit orice dramă. Nu-mi pot permite să ţin în preajmă unul care frânge inimi.

- Nu-ţi face griji. Isaac e un tip de milioane.

Eu eram cea care nu era cum trebuia. Nici pentru Isaac, nici pentru altul. Pentru o vreme, uitasem şi sperasem, ridicol de altfel, că ar putea fi diferit. Că eu puteam fi diferită. Dar îmi depăşisem limitele. Ce se întâmplase la nunta lui Riley mă readusese cu picioarele pe pământ.

- Am vrut doar să mă asigur. Al a oftat. Rahat, o să- mi lipseşti, Dixon.

Un surâs trist mi-a întins buzele.

- Şi tu mie.

- Eşti oricând binevenită aici, să ştii. Să bei ceva, să mănânci ceva, sau să atentezi la colecţia mea de muzică.

Am reuşit doar să încuviinţez, recunoscătoare, şi să-i strâng mâna. M-am ridicat.

- Mă duc în bucătărie să-mi iau la revedere de la Roger.

Al a încuviinţat. Şi-a dres glasul şi s-a întors la dosarul lui. Era bine de ştiut că nu eram singura care nu se descurca bine în situaţii sentimentale.

Am străbătut coridorul spre restaurant. Cuvintele lui Al mă necăjiseră mai mult decât era cazul. Indiferent cât de tristă eram să mă despart de el, ştiam că am luat decizia corectă. Eram sigură. M-am uitat la şorţurile din mâna mea, pierdută în gânduri, şi am observat doar târziu că în spatele barului se afla cineva. Am auzit un hohot de râs.

Nu mi-a venit să-mi cred ochilor.

în spatele tejghelei era o tânără.

îşi ţinea echilibrul pe o scară, însă era micuţă, aşa că nu reuşea să ajungă la ultimul raft cu pahare. Părul ei lung, şaten, îi cădea pe faţă, şi a scuturat din cap ca să-l dea la o parte. Asta a făcut-o să tremure, dar două mâini i-au prins şoldurile imediat şi au ajutat-o să se stabilizeze.

- Mersi, a râs ea, uşurată. Eşti eroul meu.

Am privit fascinată cât de inocentă şi totuşi sexy arăta, în acelaşi timp, cu obrajii ei rozalii şi părul ciufulit.

Mi s-a făcut rău şi sângele mi-a năvălit în urechi, când Isaac s-a apropiat de ea.

- Nicio problemă, a zis el, surâzând.

Am văzut cum s-a întors spre el, cum s-a sprijinit de umerii lui şi cum a coborât de pe scară. El

şi-a luat mâinile de pe şoldurile ei doar când s-a aflat din nou cu ambele picioare pe pământ.

Apoi s-a uitat la mine.

Am încremenit.

M-a privit fără nicio expresie. N-aş fi putut spune la ce se gândea nici dacă mi-ar fi depins viaţa de asta.

Fata, care era probabil nepoata lui Al, nu observase că mai era cineva acolo, în afară de ea şi de Isaac. A continuat să vorbească.

- Cool. Ăsta-i pentru mine? S-a aplecat după Isaac şi a luat un şorţ care se afla pe tejghea. Sunt tare bucuroasă că Al mă lasă să lucrez aici. Nu voiam să studiez în Woodshill, ci să mă mut cu iubitul la Seattle, dar el a fost acceptat la UCLA şi s-a despărţit de mine. A ridicat din umeri şi s-a îmbrăcat repede cu şorţul, înfăşurându-l înjurai şoldurilor. Crezi că...? S-a întors cu spatele la el.

îmi bătea inima în gât.

- Poate că voi cunoaşte nişte tipi mişto aici, a continuat ea, şi i-a surâs lui Isaac, peste umăr. Sau poate eşti single?

Isaac m-a privit iar, cu expresia pe care nu o înţelegeam, dar în care nu regăseam nimic din bărbatul cu care mă culcasem cu doar câteva zile înainte. Maxilarul lui era atât de încordat, că îi ieşeau muşchii în evidenţă.

- Da, a zis el, fără să îşi ia privirea de la mine, sunt.

Ceva mi s-a frânt în piept.

A apucat capetele şorţului, pe care i le întindea nepoata lui Al, şi a început să i le prindă la spate.

Mi-au căzut şorţurile din mână. Am scos un „Fuck!" şi m-am aplecat după ele.

Când m-am ridicat, fata se răsucise spre mine şi mă privea surprinsă.

- Salut, a zis.

Isaac n-a zis nimic.

Nu suferisem niciodată leziuni interne, dar mă îndoiam că erau mai dureroase decât ce simţeam acum. Mi se părea că mi se implântau dintr-odată mii de cioburi în piept.

Atunci mi-am dat seama că îl respinsesem pe Isaac de prea multe ori. Şi că nu avea cum să dureze mult până când observa că o persoană ca fata aceea, cu rujul ei rozaliu şi braţele netatuate, i se potrivea mult mai bine ca mine. Sau poate că observase deja de mult.

Am strâns din dinţi. Trebuia să dispar în secunda următoare.

- Voiam doar să-mi returnez şorţurile, am zis, cu faţa împietrită, şi am fost uimită că mi-au ieşit cuvintele atât de bine.

- Super! Isaac nu va mai trebui să-mi împrumute de la el. Mersi.

Mi-a luat şorţurile din mână şi i-a zâmbit lui Isaac.

Niciunul n-a reacţionat când am murmurat un „la revedere" şi am plecat.

După-amiază m-am întâlnit din nou cu Kaden la sala de fitness. N-a vorbit cu mine, dar mi-a prins bine. Nu ştiam ce s-ar fi întâmplat cu vocea mea dacă trebuia să spun ceva.Mi-a ţinut sacul, aşa ca data trecută, şi eu l-am lovit iar şi iar, cu faţa lui Isaac în gând. între timp, am observat că şi Kaden alunecase niţel pe saltea şi am continuat, şi am continuat, până ce m-au durut şi braţele la fel de tare ca inima.

Nu eram proastă. Firește că ştiam că Isaac îşi va găsi pe altcineva. Dar de la nunta lui Riley trecuse doar o săptămână. Nu mă aşteptasem să uite atât de repede tot ce se întâmplase şi să profite de prima ocazie ca să flirteze cu altă fată. Sub ochii mei.

Cu câteva luni înainte nu avea încredere în sine nici să intre în vorbă cu o fată, cu atât mai puţin să o atingă. Dacă mă gândeam la siguranţa cu care o prinsese de şolduri, mi se făcea rău.

Am strâns din ochi şi am lovit din nou sacul de box. Din nou. Mi-am imaginat că avea faţa lui, dar n-a ajutat, ci doar m-a făcut să mă simt mai rău.

Am lovit mai tare.

- Sawyer.

Nu l-am ascultat pe Kaden. Ştiam că loviturile mele n-aveau nimic în comun cu tehnica sau combinaţiile pe care mi le arătase, dar nu ştiam ce să fac cu furia oarbă şi cu durerea cumplită dinăuntrul meu.

- Sawyer, a repetat Kaden. Termină.

Nu puteam. Trebuia să continui, pentru că voiam să-l împiedic pe Isaac să îmi pătrundă iar în gânduri, dacă era să închei cumva povestea asta groaznică. Nu mai vedeam decât puncte negre. La următoarea lovitură n-am întâmpinat rezistenţă şi sacul a zburat în spate.

Kaden m-a prins de braţe, chiar în clipa în care îmi cedau picioarele şi căzeam pe saltea. Genunchii mi-au alunecat pe cauciuc şi am icnit de durere. Mi se

făcuse rău şi nu mai ştiam unde era sus şi unde jos. Ştiam doar că nu puteam uita privirea lipsită de expresie pe care mi-o aruncase Isaac în dimineaţa aceea.

M-am chircit, pentru că nu mai aveam aer.

- Sawyer, am auzit vocea lui Kaden, parcă de la mare distanţă.

Simţeam că voi leşina din minut în minut. Aproape că am cedat senzaţiei.

- Trebuie să inspiri adânc. Hei, uită-te la mine.

Am deschis ochii. Kaden mă apucase de braţe şi inspira adânc. A expirat apoi încet şi a inspirat din nou, imediat. Am încercat să fac la fel. Dar mi-am adus aminti că, pentru el, nu fusesem nici măcar suficientă pentru o aventură pasageră. Apăruse Allie, iar el îmi întorsese spatele. Permisese chiar şi ca ea să mă facă de râs la petrecerea lui, în faţa tuturor prietenilor. Dar cu Sawyer Dixon îţi permiteai. Sawyer n-avea sentimente. Nici inimă.

- Nu mă atinge, am zis şi i-am dat mâinile la o parte.

în patru labe, m-am dat înapoi pe saltea. Tot mai

mult, până ce am simţit podeaua rece a sălii sub palmele mele. Am inspirat şi am expirat, iar şi iar, cu mare efort, până ce n-am mai simţit greaţa şi am reuşit să mă ridic şi să ies.Capitolul 32

Săptămânile următoare mi le-am petrecut mai ales în galeria lui Robyn şi Pat. Robyn mă invitate să le urmăresc la lucru, înainte să îmi încep munca acolo, şi anume să fac fotografii galeriei pentru online.

N-a zis nimic despre cearcănele mele întunecate şi despre faptul că abia dacă vorbeam. Mi-a lăsat mână liberă în alegerea temelor şi m-a încurajat să încerc tot ce aveam în minte. Am făcut fotografii „înainte" ale unuia dintre spaţiile care urma să fie renovat, le-am fotografiat pe cele două în timp ce agăţau noile firme, împreună cu proprietarul barului, şi am încercat să surprind caracterul galeriei şi al persoanelor care lucrau acolo. Era o atmosferă cool, care mă motiva să dau tot ce aveam mai bun.

În fiecare seară, când ajungeam în cameră, Dawn încerca să îmi vorbească. Mă întreba despre galerie, dar eu ştiam că aştepta momentul potrivit să mă întrebe despre nunta lui Riley. Nu îi povestisem încă ce se întâmplase şi, dacă era să mă iau după privirea curioasă a lui Dawn, eram sigură că şi Isaac tăcea.

Am decis să fiu mai atentă pe viitor. În ultima vreme, permisesem prea multor ziduri să cadă. Şi era doar o chestiune de timp până când vedea şi Dawn că nu meritam să îşi piardă vremea cu mine.

Robyn şi Pat erau entuziasmate de implicarea mea şi că îmi petreceam fiecare minut în care nu eram la facultate ajutându-le. Mă întrebam dacă s-ar fi bucurat la fel de mult de-ar fi ştiut că nu aveam unde mă duce în altă parte.Când m-am întors de la cursul de joi dimineaţa, am găsit-o pe Dawn sprijinită de zidul de vizavi, aşteptându- mă. Am încercat să cotesc la dreapta, dar privirea ei furioasă m-a ţinut în loc. S-a desprins de zid şi a venit la mine.

- Acum mergem să luăm prânzul împreună, a zis ea, apucându-mă de braţ. Am încremenit. Dacă a observat, n-a lăsat să se vadă. De parcă ar fi fost cel mai firesc lucru, m-a îndreptat spre cantină. Allie şi Scott sunt deja acolo şi ne ţin locuri.

- N-am niciun chef să merg la masă cu tine şi cu gaşca ta, am mârâit, împotrivindu-mă.

- Mi se rupe.

Am privit-o încruntată.

- Ce dispoziţie bună avem.

Dawn a mârâit şi s-a oprit brusc. M-a fulgerat cu privirea.

- Ce crezi? Te porţi ca o ticăloasă de peste o săptămână şi ţi-e totuna dacă răneşti pe cineva aşa. Ar fi frumos să- ţi închei odată călătoria egocentrică şi să îţi revii. Nu plec nicăieri. Sunt aici, rămân prietena ta şi mi-e totuna cum ţi se pare asta sau cât de aiurea te porţi. N-o să încetez de pe o zi pe alta. Pricepi?

Cuvintele ei mi-au înfipt un junghi în inimă. M-am simţit şi mai de rahat. M-am uitat în pământ.

- Sorry.

- OK, a zis ea.

Apoi m-a tras mai departe după ea în direcţia cantinei. Nu m-am împotrivit, nici după ce m-a târât prin mulţime, nici când mi-a îndesat o tavă în mână şi nici când mi-a comandat de mâncare.

Am urmat-o la o masă din cel mai îndepărtat colţ al sălii. Scott şi Allie şedeau deja acolo şi mi-au zâmbit când am ajuns la ei.

- Salut, lume, a zis Dawn şi s-a strecurat pe banca de vizavi. M-a tras de mânecă până ce n-am mai avut de ales şi m-am aşezat lângă ea.

- Salut, am zis, cu un surâs forţat, şi nu m-am putut abţine să nu mă uit scurt la Allie. După privirea ei compătimitoare şi totuşi curioasă, Kaden îi povestise despre ieşirea mea de la sala de fitness. Grozav.

Mi-am sprijinit capul în pamă şi m-am uitat la porţia de spaghete pe care Dawn o comandase pentru mine.

- Mănâncă, a zis ea, cu furculiţa îndreptată ameninţător spre mine.

M-am jucat cu spaghetele. Nu aveam nici poftă, nici nu mi-era foame, dar Dawn s-a uitat neîntrerupt la mine până ce mi-am vârât furculiţa plină în gură.

- Mmmm, delicios, am zis, demonstrativ. Vizavi de mine, Scott a râs în pumni. L-am privit pentru prima dată şi m-am oprit.

Arăta aşa cum mă simţeam eu.

De rahat.

De obicei, era unul din tipii aceia care arătau mereu ca scoşi din cutie, indiferent unde-i întâlneai. Dar azi purta un pulover urât, iar părul lui era în toate direcţiile. Avea obrajii cenuşii, iar când râdea, părea să se strâmbe.

M-am încruntat, iar el şi-a ferit privirea spre farfurie. Cheeseburgerul pe care-l avea acolo era neatins. A luat un cartof prăjit şi l-a plimbat prin sosul de lângă.

- Eşti OK? am întrebat.

A ridicat o sprânceană.

- Tu ce crezi?

Colţurile gurii mi s-au ridicat puţin.

- OK. A fost o întrebare prostească. Sony.

- în fine, a mârâit el, îndesându-şi un cartof în gură. Apoi mi-a întins şi mie unul şi l-am luat.

- Ţi-am zis că e o idee bună, a zis Allie, ceva mai târziu.

- Să ne obligaţi să mâncăm? Da, sigur. Cea mai bună. De poveste, a mârâit Scott, trăgându-se de păr, fără să ştie că avea sos pe degete. Acum, şuviţele din faţă erau roşii şi arăta de parcă s-ar fi rănit la cap.

- Ce ai păţit? am întrebat, aplecându-mă peste masă şi ştergându-l cu un şerveţel. A stat pe loc, de parcă nu i-ar fi păsat că-şi face de lucru cineva cu părul lui.

- Am fost părăsit, a zis el, fără expresie.

- îmi pare rău.

- Mersi. Un alt cartof i-a dispărut în gură. Şi tu?

Am ridicat din umeri.

- Nimic.

- *Nimic?* a exclamat Dawn, de lângă mine, aproape înecându-se cu o spaghetă. A luat o gură mare de apă. Doamne, Sawyer! Eşti incredibilă!

- Serios? Nu am venit aici să vorbim despre sentimentele mele. Aş dori să le uit cât mai repede posibil.

Scott a scos un sunet care semăna a aprobare.

- Problemele se rezolvă dacă vorbeşti despre ele, nu dacă munceşti până cazi lată şi încerci să te distragi aşa. Nu merge, a zis Dawn încet.

M-am încordat. Până atunci părea să meargă binişor, dar cu siguranţă nu-i dădea dreptul să se bage aşa.

- Voi doi trebuie să reveniţi urgent printre oameni. Să vă distraţi şi să uitaţi celelalte tâmpenii, a zis Allie, zâmbind.

- Wow, Allie. Ce soluție minunată. Chiar deloc, a murmurat Scott, turnând sos pe un cartof.

- Nu fi cinic, Scottie. Faci riduri, a zis ea.

- îmi place mai mult când e aşa posomorât, i-am spus lui Dawn.

Ea şi-a dat ochii peste cap.

- Crezi sau nu, dar mă surprinde foarte puţin. Şi-a pus furculiţa deoparte. Dar, sincer, Allie are dreptate. Trebuie să ieşiţi odată din putina cu melancolie. Haideţi în seara asta cu noi la *Hillhouse.*

Scott şi cu mine am oftat simultan.

- Eu vreau să stau acasă, în trening, şi să zac pe canapea, a zis el.

- Poţi să te.îmbraci în trening după aceea, a zis Dawn, iar eu o cunoşteam suficient cât să-mi dau seama că nu era loc de împotrivire.

- Vin doar dacă vine şi Sawyer. Cu voi două, fluturaşii îndrăgostiţi, n-aş suporta să fiu nici zece minute singur, a zis Scott.

- Las-o baltă, am clătinat eu din cap. Sorry, dar Dawn ar trebui să mă facă KO ca să mai intru o dată în crâşma aia.

- Atunci putem merge altundeva, a zis Allie repede. S-a deschis un club nou pe plajă.

Dawn a dat din cap, energic.

- Ce idee bună!

M-am uitat la amândouă şi am văzut că nu aveam nicio şansă.

- în fine. Dar numai pentru că mă tem să nu mă omoare Dawn în somn. Sincer, atât de urât te uiţi. Ca o ucigaşă în serie.

Dar Dawn nu mă asculta. Era prea ocupată să plănuiască, împreună cu Allie, ce ținute să poarte în noul club.

Minunat.Să dansez pe ring cu Scott, ca să uit de frustrare, era aproape la fel de bine cum fusese să lovesc sacul de box, cu Kaden. Mă aşteptasem să fie cumplit să ies cu prietenii lui Dawn, mai ales cu Allie, dar seara se derula mai bine decât crezusem. în plus, era aproape eliberator să am pe cineva care se simţea la fel de prost ca mine şi care înţelegea că puteam discuta despre Dumnezeu sau despre vreme, însă despre ce păţisem, sub nicio formă. Dawn a încercat să aducă în discuţie subiectul „Isaac", dar am ignorat-o. Iar când mi-a zis că nici el nu vorbea cu ea şi că îşi făcea griji pentru el, a fost deja prea mult.

L-am înşfăcat pe Scott de mână şi l-am târât pe ring. Scott ştia să se mişte şi nu mi-a fost greu să îmi potrivesc mişcările după ale lui şi să mă abandonez ritmului, fără să mă gândesc şi fără să simt. Mi-am trecut mâinile prin păr şi am închis ochii, bucurându-mă de basul care-mi făcea corpul să vibreze.

Când am redeschis ochii, l-am văzut.

A trebuit să clipesc de câteva ori ca să mă asigură că nu-mi juca creierul feste.

Isaac era aici.

Chiar era aici.

Şedea la bar şi, lângă el...

Lângă el era fata cu părul şaten.

Mi s-a tăiat respiraţia şi chiar atunci ni s-au întâlnit privirile. Nu i-am putut citi nimic pe faţă, dar în spatele ochilor i se învolburau gândurile. Fără să se uite în altă parte, a dus sticla spre gură şi a băut. Aş fi vrut tare mult să ştiu ce îi trecea prin minte, şi totuşi mă detestam pentru curiozitate. Nu am făcut nimic, indiferent cât de mult îmi doream să mă proţăpesc

înaintea lui, să îi iau faţa în mâini şi să îl sărut până îl lăsam fără suflare. Aşa ca în prima seară.

Cu o voinţă de fier, mi-am desprins privirea de la el. Scott m-a privit întâi pe mine, apoi în direcţia în care mă uitasem. A înţeles.

- Să ne iau câte ceva de băut? a întrebat el.

Am încuviinţat mecanic. Scott m-a prins blând de braţ şi a făcut un semn în direcţia mesei noastre.

- Du-te la ceilalţi. Vin imediat.

A dispărut în direcţia barului, iar eu m-am întors, ameţită, la Allie şi Dawn.

- Arătaţi bine, mi-a zis Dawn, şi s-a dat mai încolo. Nu am răsplins.

- E totul OK? a întrebat Allie.

- Dă-te mai încolo, a răsunat vocea lui Scott de lângă noi.

în clipa următoare mi-a pus sub nas un pahar cu un lichid maro-portocaliu. Deasupra pluteau coji de lămâie. S-a aşezat în faţa mea şi a ridicat propriul pahar. Am ciocnit. Am luat paiul, l-am pus pe şervеţel şi am dus băutura la buze. Am băut cu înghiţituri mari.

- Să întreb ce s-a întâmplat sau mai bine nu? a zis Dawn încet.

- Mai bine nu, i-a răspuns Scott.

Am încercat din răsputeri să uit că Isaac se afla la doar câţiva metri, cu o altă fată. Am dat cocktailul peste cap şi am pus paharul gol pe masă.

- Sawyer? a întrebat Dawn cu voce nesigură.

I-am evitat privirea, care era atât de compătimitoare, că îmi făcea rău.

Poate că fusese o greşeală să vin aici. Am alunecat de pe scaun.

Cred că trebuie să dansez, am spus.Am ignorat-o pe Dawn, care a vrut să mă prindă de braţ, şi m-am îndreptat spre ring, în punctul cât mai îndepărtat posibil de bar şi de Isaac.

N-a durat mult şi unul din tipii care dansa într-un grup din apropiere a venit la mine. îl ştiam din vedere, dar nu-mi puteam aminti numele lui. A zâmbit şi în obraji i-au apărut gropiţe. Am încercat să îi zâmbesc şi eu, deşi îmi simţeam faţa împietrită, dar a funcţionat: şi-a pus mâna mare şi caldă pe talia mea şi m-a tras spre el.

Era uriaş, de cel puţin 1,90. Era atât de bine clădit că pe lângă el păream mărunţică şi delicată. Sub mâneca dreaptă a tricoului vedeam liniile negre ale unui tatuaj.

I-am pus o mână pe piept şi m-am mişcat în ritm cu el, lăsând căldura pe care o degaja să mă cuprindă. Era mult mai bine decât durerea pe care o simţeam de multe zile.

- Eu sunt Adam, a zis el, în urechea mea. Barba lui mă gâdila pe obraji.

- Sawyer, am răspuns, punându-mi mâna cealaltă pe umărul lui. Avea muşchi, nu glumă.

Au fost singurele vorbe pe care le-am schimbat. Am dansat împreună următoarea melodie, cu mâinile lui fierbinţi pe corpul meu şi cu vintrele lui presându-mi posteriorul. îmi plăcea. Mă bucuram de senzaţia de a fi ţinută şi m-am sprijinit de el, pe măsură ce ameţeam mai tare.

Adam şi-a lăsat mâinile să-mi alunece pe şolduri şi apoi pe coaste. Degetele i s-au îndreptat spre zona sânilor mei, parcă testând cât de departe-putea merge. Am oftat încet. Exact de asta aveam nevoie. De mâini străine şi de un corp mare şi cald, care să mă susţină.

Brusc, Adam s-a întors spre mine. în clipa următoare şi-a apăsat buzele pe ale mele.Am fost atât de surprinsă, că mi s-a oprit scurt inima şi am rămas mască, în timp ce muzica s-a intensificat nefiresc în urechile mele.

Sărutul era stângaci, cu gust de ţigări şi alcool. Limba lui Adam era brutală şi mi se părea un corp străin, care îşi croise drum în gura mea fără să-i permit.

Mi s-a părut oribil. Şi mi-a fost clar imediat cât de greşit era totul.

Mi-am întors capul şi i-am apăsat ambele mâini pe umeri, ca să înceteze. Dar el şi-a apăsat buzele pe obrazul meu, pe maxilarul meu şi-apoi pe gât, de care m-a muşcat. Am inspirat scurt: Au, la dracu'! Nu era deloc sexy.

- Adam, am exclamat. Ori nu m-a auzit, ori s-a prefăcut că nu mă aude, pentru că, în clipa următoare, limba lui mi s-a strecurat în ureche. Adam, încetează.

- Baby, a murmurat el.

L-am împins iar, cu mai multă putere, ca să-mi dea drumul. Şi-a retras capul şi, când m-a privit, luminile stroboscopice i-au atins faţa.

- încetează, am spus, energică.

- De ce? a întrebat el, şi un rânjet periculos i s-a întins pe faţă.

Şi-a apăsat buzele pe ale mele, iar de data asta atât de tare că n-am mai avut aer. Am scos un strigăt frustrat, care a fost înghiţit de gura lui. Mi-am tras capul înapoi, dar m-am lovit de pieptul lui şi mi-am adus aminte ce îmi arătase Kaden la sala de fitness.

L-am lovit cu toată puterea în burtă. S-a dat înapoi, înjurând şi frecându-şi locul în care-l nimerisem. S-a înroşit şi la tâmplă a început să îi pulseze o venă.

- Ce naiba vrei de la mine?

- Vreau să încetezi să îmi mai bagi limba pe gât, am șuierat și m-am șters la gură cu dosul palmei. îi simțeam saliva în colțul gurii și mi s-a părut atât de greșit, încât mi-a venit rău.

Lumea care dansa în jurul nostru se întorsese spre noi. Câțiva se ridicau pe vârfuri, ca să nu rateze nimic. Adam a lătrat la mine.

- Mai întâi îmi faci avansuri și acum faci pe nebuna? Nu te osteni, Sawyer. A desfăcut brațele. Toți cei de față știu că lași pe oricine să ți-o tragă.

în clipa următoare a fost tras în spate. Un pumn i-a aterizat în față. L-a prins pe nepregătite și corpul lui ca de taur a căzut la podea.

- Retrage-ți cuvintele.

Cred că visam. Altfel nu-mi puteam explica lucrurile. Isaac se sprijinea de Adam, lăsându-se pe vine lângă el. Cu o mână îl ținea de guler, iar cealaltă era încă făcută pumn.

- Retrage-ți... cuvintele, a repetat el, mai rar.

- Sau ce? a râs Adam. L-a lovit pe Isaac, dar el a fentat rapid și a lovit din nou cu pumnul, cu o mină furioasă, gura lui Adam.

Cineva l-a prins pe Isaac de sub brațe. Nu s-a zbătut când a fost ridicat de pe Adam, dar fața i se înroșise și avea o privire sălbatică. S-a desprins și a ridicat mâinile, fără să-și ia privirea de la cel căzut la pământ, care se ținea cu mâna de buza crăpată. Pe degete avea sânge. Mi s-a făcut rău.

- Să nu mai vorbești niciodată așa cu ea, a zis Isaac
încet.

La distanță vedeam un tip de la pază care se lupta să ajungă la noi prin mulțime. Fără să mă gândesc, l-am luat pe Isaac de mână și l-am tras după mine în direcția ieșirii de urgență. Tremura din tot corpul, dar nu puteam da înapoi. Trebuia să-l scot de

aici, înainte să dea de probleme. Abia ce ajunseserăm la uşă că am smuls-o şi l-am împins afară.
L-am tras apoi după mine prin parcare. Doar când am ajuns la o sută de metri de club m-am oprit. I-am dat drumul şi mi-am tras sufletul. Simţeam încă gura lui Adam pe a mea. M-am şters.

Când m-am întors, Isaac îşi privea mâna. îşi strângea palma în pumn şi apoi o relaxa. Arăta de parcă nu-i venea să creadă că mâna aceea brutală făcea parte din corpul lui.

- N-ar fi trebuit să faci asta.

Sunam derutată, dar aşa mă şi simţeam.

Aşa eram mereu în preajma lui.

- Din contr^, a zis.

M-am încruntat.

- Ce?

- Din contra, Sawyer. Ar fi trebuit să fac asta mult mai repede.

Semnificaţia cuvintelor lui m-a lovit drept în inimă. Am deschis gura să răspund ceva, dar n-a ieşit nimic.

- Ar fi trebui să zic ceva mult mai repede. Dar de fiecare dată am fost laş, am stat şi m-am uitat cum oamenii - oameni care nici măcar nu te cunosc -, îşi bat joc de tine.

A făcut un pas lung spre mine, iar eu i-am observat postura încordată şi energia pe care o emana. Era încă plin de adrenalină după loviturile aplicate.

- îmi lipseşti, a mormăit.

Am clătinat din cap şi am dat înapoi. A oftat încet. Dar apoi m-a prins de mână şi m-a tras într-o îmbrăţişare, cu o blândeţe infinită.

- îmi lipseşti, a repetat el, mai încet de data asta. Buzele lui mi-au atins tâmpla şi i-am simţit

respirația pe piele, cât m-a ținut pur și simplu în brațe.

Eram copleșită. Pe de o parte, mi-aș fi dorit să fiu oriunde altundeva, dar, pe de altă parte...

Fața nepoatei lui Al mi-a apărut în fața ochilor.

- Dă-mi drumul, am spus furioasă.

Nu a fost nevoie să mă zbat, că Isaac mi-a dat drumul imediat. M-a privit și abia dacă am putut suporta durerea din ochii lui. Dar mi-am făcut curaj.

- Sunt obișnuită să mă folosească toată lumea pe post de manta de vreme rea, până ce găsesc pe cineva care să conteze și cu care vor să fie cu adevărat. Kaden. Ethan. Și chiar dacă nu e deloc plăcut să fii aruncată așa, pentru mine a fost mereu OK. Nu voiam mai mult de la nimeni, decât să-mi petrec câteva nopți alături de ei. Dar cu tine... Cu tine am crezut, pentru scurtă vreme, că aș putea fi mai mult. Dar am fost numai înlocuitoare pentru ceea ce-ți dorești de fapt.

Isaac m-a privit dezamăgit.

- Este cea mai mare prostie pe care mi-ai spus-o vreodată.

Am pufnit.

- Așa sunt eu, Isaac. Blondă, proastă, bună numai pentru pat.

- Iar eu naiv, tocilar și virgin sau cum era?

Am ridicat din umeri, iar asta l-a înfuriat.

- Nu-mi vine să cred că așa gândești. *Nu suntem ce se spune despre noi*. îți amintești?

Mi-am cuprins corpul cu brațele și mi-am înfipt degetele în coaste, ca să mă oblig să nu îl ating.

- Bun venit în lumea reală, Isaac. Sunt exact ce se spune despre mine și trebuie să-ți mulțumesc pentru că numi mai închipui că aș putea fi altfel.

- Chiar vrei să renunți la noi? a întrebat el imediat. Serios? Pentru o nenorocită de ceartă?

- O nenorocită de ceartă? Isaac, *tu* ai renunţat la *minei*

- Eu... ce? a exclamat el, uluit.

Mi-am ridicat braţele.

- Tu mi-ai dat de înţeles cât se poate de limpede că nu vrei să mai ştii de mine.

- Eram supărat pe tine, Sawyer! M-ai rănit şi... pentru ce-am zis la restaurant, îmi pare rău. Am vrut...

- Hai, serios, l-am întrerupt. De la început a fost clar pentru amândoi că nu te poate interesa cineva ca mine.

- *Tu* eşti cea care a pus capăt proiectului. Nu invers.

- Pentru că nu voiam să mă mai las folosită de tine!

- Chiar crezt că de aceea m-am culcat cu tine? Pentru că voiam să exersez pentru altele? m-a întrebat, uluit.

- Se pare că a funcţionat, am zis sec.

Asta l-a amuţit. Ne-am privit în ochi un minut.

- Care-i faza cu tine? a întrebat el încet.

Am ignorat durerea pe care mi-o provocau cuvintele lui. Am arătat cu capul în direcţia clubului.

- Tu eşti cel care are pe altcineva, deci tu să îmi spui.

M-a privit de parcă-mi pierdusem minţile.

- Chiar crezi asta despre mine? Crezi că după ce s-a petrecut între noi, după ce te-am prezentat *familiei* mele, aş fi dat din umeri şi aş fi căutat pe altcineva?

Nu am răspuns.

- Fata este nouă în oraş, iar Al m-a rugat să-i arăt împrejurimile. Voia să vadă unde se petrece. Dar, Sawyer, trebuie să mă crezi că... S-a întrerup, masându-şi ceafa cu o mână. A inspirat scurt. Am acceptat proiectul doar pentru tine. Pentru că, de

când m-ai sărutat prima dată, nu m-am putut gândi la altcineva.

Am clătinat din cap.

Nu da din cap. Aşa stau lucrurile.Nu schimba nimic. Nimic din ce spusese deja nu schimba faptul că noi n-am fi funcţionat. Aveam să ne facem rău şi să ne distrugem reciproc - de asta eram 100% convinsă. Deja începusem. Nu ne potriveam, şi cu cât vedea Isaac asta mai repede, cu atât mai bine.

Dintr-odată, Isaac a întins o mână şi a pus-o, cu blândeţe, pe antebraţele mele, încrucişate pe abdomen. Mi-a mângâiat pielea cu degetele mari şi eu m-am înfiorat. A trebuit să îmi muşc limba ca să nu suspin. A fost cel mai dificil moment.

M-am dat un pas în spate atât de repede, că m-am împiedicat. Isaac a strâns din dinţi şi mâna cu care tocmai mă atinsese s-a strâns într-un pumn.

M-am întors şi am fugit.Capitolul 33

Nu am idee cum am ajuns acasă, dar când m-am împleticit în cameră eram terminată. Nu mai puteam. Am căzut pe podea, lângă uşă, cu faţa îngropată în palme. Aşa m-a găsit Dawn mai târziu, când a ajuns acasă. S-a aşezat lângă mine, încă îmbrăcată cu geaca, şi a vorbit cu mine, dar eu nu-mi dădeam seama ce spunea. Zgomotele din urechile mele şi bătăile inimii mele sfâşiate acopereau totul.

- Fă să se oprească, am sughiţat şi mi-am luat mâinile de pe faţă, ca să o privesc.

Avea privirea tristă şi plină de milă.

- Mi-aş dori tare mult să pot.

îmi lipseşti.

îi auzeam vocea. Şi el îmi lipsea. Dar eram convinsă că procedasem corect. Merita pe cineva care să-l facă fericit. Şi eu nu puteam - dovedisem asta cu vârf şi îndesat în ultimele săptămâni.

- Nu mă pot opri, am şoptit, supărată, iar lacrimile fierbinţi mi-au curs pe faţă mai departe. Dawn m-a luat în braţe şi m-a strâns tare.

După multă vreme, m-a ajutat să mă ridic şi m-a împins spre patul meu. A scos un tricou lung din comodă şi mi l-a întins.

- Promite-mi ceva, Sawyer, mi-a zis, în timp ce mă schimbam. M-am uitat la ea o clipă, cu mâinile vârâte în mâneci, apoi mi-am tras tricoul peste cap şi am privit-o iar.

- Ce? Aveam gâtul atât de uscat, că mi-a ieşit doar un croncănit.

- Trebuie să încetezi. Munca asta pe brânci, refuzul de a vorbi cu cineva, dispreţul faţă de sine. Alcoolul. Nu mai suport să te văd aşa.

M-am îndreptat spre pat.

- Eşti prietena mea şi e de datoria mea să am grijă de tine. Dar trebuie să-mi permiţi. Treaba cu Isaac a mers prost şi doare, înţeleg. Dar o să ieşi din asta mai puternică. Promit.

S-a apropiat şi s-a aşezat pe pat, lângă mine. Cu degetul mare, mi-a şters lacrimile care-mi alunecaseră pe obraji după ultimele ei cuvinte.

- îmi promiţi că mă laşi să fiu prietena ta?

Nodul din gâtul meu era atât de mare, încât n-am reuşit să spun nimic.

Dar am încuviinţat.

Dawn m-a lăsat în pace câteva zile şi m-a târât după ea la cantină doar marţea următoare. I-am regăsit acolo pe Allie şi pe Scott.

Scott arăta ceva mai bine, deşi purta tot o bluză de trening în formă de sac, ce nu se potrivea deloc cu părul lui îngrijit. Cearcănele erau încă prezente, dar când m-am aşezat în faţa lui mi-a zâmbit. M-am chinuit să îi răspund.

A devenit tot mai uşor, apoi. Ne-am petrecut împreună aproape fiecare pauză de prânz. Nu vorbeam mult, dar, din fericire, nici Scott. Am construit un front al tăcerii, în timp ce Dawn şi Allie vorbeau despre te miri ce. Vineri ni se alătura şi Spencer, care povestea tot soiul de tâmpenii şi mă făcea din când în când să

zâmbesc, chiar dacă
abia schiţat

.Dawn avea dreptate. Nu mai puteam continua cu petrecerile, cu bărbaţii, cu alcoolul. Nu mai voiam asta. Chiar dacă încă mă durea să mă gândesc la Isaac, cu el simţisem prima dată cum era să trăieşti realitatea şi nu să fugi de ea.

Săptămâna următoare mi-am făcut curaj să mă întorc la sala de fitness. Kaden nu era acolo, însă am reuşit să îmi leg bandajele de la el şi să-mi pun mănuşile de box. Am făcut câteva exerciţii de încălzire şi am început să mă antrenez aşa cum mă învăţase el. Mi-am dat seama că avusese dreptate: era iritant când nu îţi ţinea nimeni sacul de box şi se "balansa continuu. Dar am vrut să încerc singură. Deşi muşchii îmi tremurau şi îmi simţeam braţele de plumb, mi-a fost mai bine după aceea. Când au venit Kaden cu Allie la cantină, săptămâna următoare, şi s-au aşezat la masa noastră, mi-am făcut curaj să îl întreb, în faţa tuturor, dacă voia să se antreneze cu mine din nou. Aş fi preferat să nu îi îndur privirea superioară, dar, când a zis „Sigur", mi-a dispărut senzaţia neplăcută.

În după-masa asta am sortat, împreună cu Pat şi Robyn, fotografiile pentru site. Selectasem peste 50, iar lor le-au plăcut cele mai multe, aşa că au avut nevoie de peste o oră să se decidă. Când am plecat, Pat mi-a spus că erau încântate de prestaţia mea şi s-ar bucura să mai fac şi alte proiecte pentru ele, în viitor.

Când am intrat pe uşa căminului, seara, abia aşteptam să-i povestesc lui Dawn. Şedea la birou, iar eu am început să-i povestesc de cum am intrat.

- Au fost complet încântate de poze! M-au întrebat dacă vreau să mă implic în următoarea expoziţie! Iată şi ceva care merge bine.

Dawn a surâs precaută.

- Super. Ăăă...

- Salut, a zis o a doua voce, din jumătatea mea de cameră.

Am tresărit, şocată. M-am întors spre masa mea, aflată în celălalt colţ al camerei.

Sora mea s-a ridicat încet şi m-a privit, indecisă.

- Riley? am chiţăit. Ce cauţi aici?

Să o văd îmi deschidea răni care abia se vindecaseră, dar am simţit şi o mare uşurare. îmi fusese dor de ea şi mă temeam că poate nu mai voia să aibă legătură cu mine.

Aş fi vrut să îi sar de gât, dar nu ştiam dacă era cazul. Fusese destul de limpede, după ultima noastră discuţie, că îşi dorea să ia o pauză de la noi.

- Voiam să-ţi vorbesc, a zis ea, după ce ne-am privit una pe cealaltă o vreme. Despre nuntă. Şi despre... celelalte lucruri.

- Atunci, eu plec la Spencer, s-a grăbit Dawn să zică, zăngănindu-şi cheia. Dacă nu vrei să rămân.

Şoptise ultima propoziţie, ca să o aud doar eu. Recunoscătoare, i-am zâmbit, dar am clătinat din cap. Treaba asta se rezolva doar între patru ochi cu Riley. îi datoram asta surorii mele.

- Dacă e ceva, anunţă-mă, a zis Dawn, luându-şi pe umăr geanta gigantică pentru laptop. S-a apropiat de mine şi m-a sărutat pe obraz. Vorbesc serios. Să mă suni, a zis din nou.

- Bine.

Mi-am şters obrazul, strâmbând din nas, iar asta a făcut-o să rânjească. Apoi s-a răsucit pe călcâie şi a ieşit. Am văzut cum a închis uşa în urma ei şi m-am mai uitat o vreme după ea, înainte să mă întorc spre sora mea.

Arăta bine. Fericită, chiar dacă îşi muşca buza de sus.

- Voiam...

- îmi pare...

Ne-am oprit în acelaşi timp, ca să o lăsăm pe cealaltă să vorbească.

- Doamne, ce gâşte suntem, a zis Riley şi s-a aşezat din nou la masa mea.

Am ridicat din umeri şi m-am aşezat vizavi.

- Aşa este. Groaznic.

Am tăcut iar.

Riley a inspirat adânc, de parcă ar fi vrut să spună ceva, dar avea nevoie de o clipă să îşi găsească cuvintele.

- îmi pare foarte rău pentru felul în care m-am purtat la nuntă, Riley, am explodat. Nu eram în apele mele. Am vrut...

A ridicat o mână ca să mă oprească şi am strâns imediat din buze.

- Eu ar trebui să îmi cer scuze, şi nu invers. îmi pare rău că nu ţi-am zis despre Melissa. M-am gândit... că n-o să vii, dacă-ţi spun.

- Evident că aş fi venit. Aş fi reacţionat mai bine dacă eram pregătită, cred.

- Am vrut să-ţi spun înainte, dar... nu am putut. Nu ştiu unde mi-a fost capul. Chiar voiam să încerc să adun laolaltă ce a mai rămas din familia noastră. Dar n-a mers aşa cum îmi imaginasem.

Am înghiţit în sec şi m-am străduit să îmi pun gândurile în ordine.

- în niciun caz nu vreau să mă înţelegi greşit. îl iubesc pe Morgan ca pe un frate. Când mi-ai povestit despre logodna ta, voiam să mă bucur pentru voi. Dar am simţit doar că te vei îndepărta de mine. A trebuit să-mi dreg vocea, iar când Riley a deschis gura să îmi spună ceva, am vorbit iar, repede. Când mi-ai povestit despre domnişoarele tale de onoare, m-am

simţit exclusă. De parcă n-ai fi vrut să mă laşi să fac parte din noua ta viaţă.

- Nu te-am întrebat pentru că-mi era teamă să nu refuzi. Mai teamă îmi era să nu spui „da" din obligaţie şi să deteşti fiecare secundă. M-a apucat de mână şi m-a strâns. Firește că aș fi preferat să fii acolo cu mine, Sawyer. Nu există nicio persoană pe care să mi-o fi dorit mai mult - cu excepţia lui Morgan.

Am surâs slab.

- Vorbesc serios. Nu a fost intenţia mea să te exclud. Mi-am dorit doar să îţi fie mai uşor să accepţi lucrurile, pentru că ştiu cât de mult te afectează schimbările.

Am încuviinţat şi i-am strâns şi eu mâna.

- Am fost complet uluită când am văzut-o pe Melissa. Nu-mi venea să cred că o invitaseşi la nuntă. S-a purtat atât de urât cu noi! încă mai am cuvintele ei în minte şi azi. Pentru mine era de neînchipuit cum de ai fi putut decide, de bunăvoie, să o implici aşa în viaţa ta.

Riley a încuviinţat încet.

- Evident că nu voi uita nici eu cât de mizerabilă a fost copilăria petrecută cu ea. Dar nu mai pot purta în mine ura asta. Şi..., a ezitat o clipă. Există un lucru pe care nu-l ştii despre ea, Sawyer.

Am simţit fiori pe braţe.

- Ce?

- Melissa a fost împreună cu tata, înainte, a zis ea, iar privirea ei a devenit compătimitoare.

Am înţeles ce a spus, dar nu avea niciun sens.

Am deschis şi am închis gura la loc. Voiam să întreb la ce se referea, dar n-am reuşit să articulez niciun cuvânt.

- în liceu, tata şi Melissa au fost împreună. Dar apoi a cunoscut-o pe mama şi s-a îndrăgostit până peste urechi.

N-a fost nimic plănuit, doar s-a întâmplat. Melissa a avui inima frântă. A suferit mult, mai ales că mama şi tata s-au căsătorit după ce au terminat liceul. Am apărut eu. Apoi tu. Eram o familie fericită, iar Melissa a rămas complel singură. Asta a înăcrit-o mult.

Nu puteam spune nimic. Simţeam o apăsare cumplită în piept, până ce abia am mai putut respira şi am simţit nevoia să mă ghemuiesc.

- Nu te cred, am croncănit.

Riley m-a strâns din nou de mână.

- De aceea o urăşte Melissa atât de mult pe mama. Şi ne urăşte şi pe noi. Pentru că nu a trecut peste asta. Cred că n-a fost deloc de ajutor că arăţi exact ca mama când era tânără.

Mă ardeau ochii. A trebuit să clipesc des. Tot ce crezusem că ştiam despre familia mea era acum distrus de cuvintele lui Riley. Mama devenea, dintr-odată, o persoană complet diferită. Nu îmi venea să cred că era o poveste adevărată.

Chiar dacă explica multe.

- Când tata s-a îmbolnăvit... Melisa a fost distrusă. Nu încetase niciodată să-l iubească. Şi totuşi, i-a fost mamei alături tot timpul. Dar apoi... Melissa nu şi-a pierdut doar marea dragoste, ci şi sora. A rămas cu noi pe cap. Era atât de furioasă pe mama şi pe tata, că s-a răzbunat pe noi.

Toate vorbele acelea urâte. Toată ura, toată furia din ochii Melissei, când mă văzuse. îi aminteam de mama.

- De ce îmi spui doar acum? am întrebat, răguşită.

Privirea lui Riley era îndurerată - şi la fel de tristă
cum mă simţeam eu.

- Pentru că ştiu că mama a fost mereu eroina ta şi încă mai este. Când am aflat lucrurile

astea, imaginea mea despre ea s-a schimbat, iar pentru tine nu îmi doream asta.
Trebuia să o păstrezi în amintire aşa cum ai cunoscut-o şi să nu te laşi influenţată de altele. Ochii ei au devenit sticloşi şi am început şi eu să văd ca prin ceaţă. Riley m-a strâns de mână, puţin prea tare, dar era OK.

Nu fusese vorba despre mine. Melissa nu mă urâse pe mine, ci doar îşi proiectase asupra mea furia şi tristeţea adresată părinţilor mei. Asta nu schimba nimic din ce-mi făcuse, dar acum ştiam că nu era doar o femeie înăcrită, căreia îi făcea plăcere să le provoace rău altora. Că suferea. Suferea ca oricare alta.

- Mama a fost marea iubire a tatei. Nimic nu poate schimba asta şi nici greşit nu a fost, a zis Riley.

Am încuviinţat, recunoscătoare. îmi aminteam foarte bine cât de îndrăgostiţi şi de fericiţi fuseseră părinţii noştri.

Mama îl iubise pe tata atât de mult, că îl urmase în moarte.

- Nu se schimbă nimic, am zis, după o vreme. La privirea întrebătoare a surorii mele, am continuat. Mama şi tata sunt mai departe eroii mei. Indiferent de povestea cu Melissa.
- Bine. Aşa şi trebuie să fie, Sawyer.
- Chiar dacă nu aş putea-o ierta... înţeleg acum de ce s-a purtat aşa cu noi. Cred c-a fost groaznic pentru ea.

Riley a încuviinţat.

- Ştiu că nu o scuză nimic. Dar am crezut că vom putea schimba ceva. De aici şi invitaţia la nuntă, şi încercarea de a ne croi un nou început.

- înţeleg. Doar că ar fi trebuit să vorbeşti cu mine despre asta mai devreme, am zis.

în priviri i-a scânteiat regretul.

- Nu voiam să te încarc. Ştiam câte ai pe cap şi că încercai să uiţi ce s-a întâmplat. Nu voiam să te sperii sau...

Nici nu mai ştiu. Dintr-un motiv sau altul, am crezut că nunta mea ar putea ii o ocazie bună să ajungem să vorbim din nou cu ea.

- A mers de minune.

Riley mi-a arătat degetul mijlociu. Am scos un hohot scurt de râs, care a mai risipit tensiunea dintre noi. După aceea, am rămas din nou tăcute, doar cu gândurile.

- De unde ai ştiut? am întrebat.

Riley mi-a răspuns după o clipă.

- O prietenă, fostă colegă de clasă cu Melissa şi cu tata, şi-a adus câinele la clinică. M-a întrebat cum ne merge şi mi-a povestit cât de tragice au fost lucrurile pentru Melissa. Nu aveam idee despre ce-mi povestea, dar când am început să pun întrebări, n-a mai zis nimic şi a dispărut. Am fost în aceeaşi zi la Melissa şi am facut-o să vorbească.

îmi venea greu să cred că povestea era adevărată, dar ştiam că nimeni n-ar fi putut-o inventa. Era prea macabră.

- îmi pare atât de rău. Am privit-o pe Riley clătinând din cap. Am fost atât de furioasă. Nu voiam să depăşesc limitele în aşa hal. Nu se va mai întâmpla, Riley. Sper ca într-o zi să mă iertaţi, tu şi Morgan.

- Te-am iertat deja, a zis ea blând. De când ne-am dat telefon.

- Serios?

- Am fost doar foarte supărată. Era nunta noastră, familia lui Morgan, invitații și Melissa... a fost prea mult. Am fost copleșită și voiam doar să mă bag în pat și să nu mai cobor niciodată.
- Te înțeleg perfect. Crede-mă.
- Nu voi mai sta niciodată atâta timp fără să-ți vorbesc, Sawyer. A fost groaznic, a spus Riley.

Eram atât de ușurată, că n-am putut face decât un pas în față. Am îmbrățișat-o. A scos un icnet, dar m-a strâns la fel de tare. O vreme ne-am ținut doar în brațe și auzeam că încerca, la fel ca mine, să își înăbușe suspinele. Dar tot i-am simțit lacrimile pe gât.

După o eternitate, ne-am dat drumul. Riley mi-a șters cu blândețe lacrimile din ochi.

- Isaac te-a transformat într-o stropitoare.
- Ce?!
- Trebuie să-ți spun sincer că nu mi-am imaginat niciodată că, de fapt, vrei un tip ca el. Atât de inocent și de politicos! Dar când m-a sunat... Cred că este foarte potrivit pentru tine. Și observ cât te-ai schimbat. Nu mai ești la fel de închisă ca acum câteva luni. Ce nebunie, nu? Ce face dragostea din noi!

Am privit-o perplexă.

- Isaac te-a sunat? am repetat.
- Ah. Riley s-a încruntat. Nu trebuia să zic?

Când n-am răspuns, a ridicat mâinile.

- Te rog să nu îi spui că l-am turnat. Am crezut că... Sunteți împreună, nu? a întrebat nesigură.

Am clătinat din cap.

- Dar el... S-a întrerupt, apoi expresia i s-a șters de pe față.
- De ce te uiți așa?

- Doar că... M-a sunat pentru că ştia cât de mult rău ţi-a făcut cearta. Şi-a cerut scuze şi a zis că speră să ne împăcăm, pentru că dragostea fraţilor era neprețuită şi extrem de importantă.

Suna a ceva spus de Isaac.

- Nu ne potrivim, am murmurat.
- De ce?
- Pentru că el ar trebui să caute pe cineva mai bun. înainte să ştiu ce mi se întâmplă, am simţit o durere groaznică în frunte. Au, vacă nebună! M-a durut!
- Aşa şi trebuie. Să nu mai spui aşa ceva, a şuierat Riley, şi a ridicat din nou degetul cu care mă ciupise de frunte.
- Dar aşa este. Am ridicat din umeri. E un om bun, Riley. Merită pe cineva care să-l facă fericit şi nu să-i umple viaţa de dramă.

Riley m-a privit clătinând din cap.

- Este cea mai mare prostie pe care am auzit-o, Sawyer.
- Dar e adevărul.
- Ţi-e teamă de propriile sentimente.
- Nu mi-e teamă.
- Ba da. Şi ştiu precis, pentru că aşa a fost cu mine şi cu Morgan.
- E altceva.

Am strâns din buze, pentru că discuţia devenea patetică.

- Eşti îndrăgostită de el, a decis Riley.

Am negat imediat din cap.

- Ba nu sunt.
- Ba da. De aceea eşti într-o stare mizerabilă.
- Nu sunt într-o stare mizerabilă.

Riley a ridicat o sprânceană.

- Dawn mi-a spus altceva.

- OK. Mă simţeam mizerabil pentru că mă certasem cu persoana la care ţin cel mai mult pe lume - adică tu. Cel puţin erai, până când ai început să mă calci pe nervi.

- Aha. Vrei să îmi spui, deci, că acum când noi ne-am împăcat, totul e la fel ca înainte? a întrebat Riley, sceptică.

Am încuviinţat cu entuziasm.

Dar ştiam precis că nimic nu va mai fi ca înainte. Durerea cumplită era acolo şi făcea deja parte din mine. Era acolo când mă trezeam dimineaţa, era acolo când mă duceam la culcare şi era totuna ce făceam, cum încercam să mă distrag - nu dispărea.

îmi era dor de Isaac. în fiecare zi. Tot ce îmi rămânea erau momentele noastre împreună, care mă făceau încă fericită, deşi ştiam că erau în trecut şi că el îşi făcea deja noi amintiri cu altă fată care nu eram eu.

Nimeni nu reuşise să mă facă atât de fericită ca Isaac. Nimeni nu reuşise să îmi dărâme scuturile de apărare şi să mă facă să mă deschid. Nimeni nu reuşise să îmi stârnească asemenea sentimente.

Pentru mine, exista doar Isaac. Adânc, în sufletul meu, ştiam că aşa va rămâne.

- Sentimentele sunt de rahat, am şoptit pe umărul lui Riley.

în timp ce sora mea mă ţinea în braţe, mi-am lăsat lacrimile libere şi am plâns după tot ce trăisem şi pierdusem.Capitolul 34

Decembrie a salutat Woodshill cu un frig geros şi multă zăpadă. Munţii şi văile s-au acoperit de alb, chiar şi oraşul se afla sub un strat magic, sclipitor, care mă îndemna mereu să-l fotografiez. îmi petreceam zilele aproape exclusiv afară şi veneam doar seara acasă, complet îngheţată, cu toate degetele amorţite. începeam să simt cu ele doar după duşuri lungi şi fierbinţi.

Adoram toate astea.

La fel de entuziasmată am fost când Robyn şi Pat mi-au spus că, printr-un contact din Portland, reuşiseră să o angajeze pe artista Angel Wittaker, şi mă rugaseră să fotografiez sculpturile în gheaţă pe care le crea, pentru expoziţia de Crăciun de la galerie.

M-au luat de la cămin cu maşina lui Robyn, imediat după răsărit. Ne-am dus la poalele Muntelui Wilson, unde lucra Angel de câteva zile. Văzusem deja sculpturile în stare intermediară, în pozele pe care mi le trimisese Robyn pe mail, dar, ca să fiu sinceră, nu înţelesesem mare lucru din masele de zăpadă care urmau să fie transformate în creaţii artistice.

înarmate cu trepieduri, reflectoare şi obiective pe care abia aşteptam să le testez, ne croiam drum prin zăpada groasă. Am ajuns la suprafeţele îngrădite pe care le folosea Angel pentru lucrările sale şi nu mi-a venit să cred. Şapte sculpturi gigantice din gheaţă fuseseră organizate într- un cerc. Câteva dintre ele aveau modele care aduceau cu fosilele, iar altele - feţe pe care le vedeai doar din unghiul potrivit. Soarele se înălţase, între timp, şi lumina sa făcea sculpturile să lucească dinspre interior. Era superb.

Nu mă mai săturam să le privesc, aşa că atunci când ne-a văzut sculptoriţa şi ne-a făcut semn să ne

apropiem, a trebuit să mă adun şi să nu mă bâlbâi de prea mult entuziasm. Era îndesată într-un palton negru, gros, şi purta o căciulă de lână stacojie, de sub care i se vedea părul alb ca vata. îi căutasem CV-ul pe Google şi ştiam că avea 62 de ani. Părea mult mai tânără, probabil datorită expresiei vioaie din ochi şi a surâsului orbitor cu care ne-a întâmpinat.

Le-a întins mai întâi mâna lui Robyn şi lui Pat, apoi s-a întors spre mine.

- Ea este asistenta noastră studentă, Sawyer. îţi va fotografia operele pentru noi, i-a spus Pat.
- Bună, am zis agitată.
- Mă bucur, Sawyer. Eu sunt Angel. S-a dovedit mai greu decât crezusem să îi strâng mâna, pentru că mănuşile ei erau mai groase decât ale mele. Mi-am adus aminte, atunci, că trebuia să le scot pe ale mele, dacă voiam să fotografiez ceva.
- Superbe lucrări, am zis.

Zâmbetul lui Angel s-a lăţit.

- Mulţumesc.

Mi-am dat capul pe spate şi m-am mai uitat o dată. Curând, soarele avea să înceapă să coboare iar, şi pentru fotografiile pe care mi le imaginam deja ar fi fost o mare pierdere.

- Lumina este perfectă, aşa că aş dori să încep chiar acum, dacă-i OK.
- Sigur, a zis Angel.
- Sawyer se joacă foarte frumos cu lumina, a spus Robyn, şi la auzul tonului ei mândru, am simţit că mă încălzesc.
- Sunt încântată. Mă bucur mult că vreţi să expuneţi în Woodshill ceva creat de mine. Soţul meu şi cu mine am locuit o perioadă acolo, înainte să ne mutăm în Portland.

- Serios? a întrebat Pat, iar Angel a început să îi povestească despre perioada petrecută în Woodshill.

Am prins doar frânturi de poveste, în timp ce Robyn şi cu mine ne mişcăm în jurul sculpturilor. Ea îmi arăta în ce unghi îşi imaginase ceva, iar eu trăgeam câteva cadre de probă. După o vreme, se uita la fotografii şi, ca la curs, îmi spunea unde puteam aduce îmbunătăţiri. Să fac fotografii cu ea era o încântare şi, deşi mă bazam mai departe pe instinct, am remarcat că ideile pe care le aducea în discuţie mă ajutau să avansez.

M-am aruncat cu burta pe zăpadă şi, după ce mi- am găsit poziţia potrivită, Robyn mi-a întins aparatul. De jos, modelele arătau complet diferit, iar razele soarelui le făceau să sclipească, creând o atmosferă superbă. Am stat întinsă vreun sfert de oră, înainte ca Robyn să mă ajute iar să mă ridic, şi tremuram din tot corpul când mi-am scuturat hainele de zăpadă. Dar am simţit, totuşi, cum îmi vibrează telefonul în buzunarul din spate al blugilor. Degetele mele îngheţate s-au întins după el.

Mi-a fost de ajuns o privire către ecran ca să mă furnice membrele îngheţate.

Isaac.

Nu mai vorbisem cu el de săptămâni şi crezusem că- mi ştersese numărul de mult.

N-aveam idee pentru ce mă suna tocmai acum.

Dar am preluat apelul, cu degetele tremurând, şi am apăsat telefonul la ureche, pentru că-mi era teamă că altfel l-aş putea scăpa oricând în zăpadă.

- Alo?

Tăcere. Apoi:

- Salut. Sunt eu... Isaac.

- Ştiu. Am păstrat numărul.

Premiul pentru cea mai cretină conversaţie telefonică din istoria omenirii îl meritam noi.Isaac nu a spus nimic, dar am auzit, dintr-odată, că respira mai greu.

- Ce s-a întâmplat? am întrebat alarmată.

N-a zis nimic. Doar a inspirat brusc.

- Ce s-a întâmplat? am repetat mai încet.

Mi s-a părut că se străduia din toate puterile să nu o ia razna.

- Vorbeşte cu mine, am şoptit şi m-am întors cu spatele la Robyn, care mă privea îngrijorată. Când respiraţia i-a devenit tot mai rapidă şi mai neregulată, deja mă speriasem. Isaac?

- Mama..., a îngăimat.

Mi-a stat inima.

- Mama a avut un accident de maşină.

- Unde eşti? am întrebat şi m-a surprins şi pe mine vocea mea calmă.

- Sunt la fermă şi stau în maşină, pentru că... Nu pot să intru şi să fac pe eroul în faţa fraţilor mei, pentru că pot ceda din clipă în clipă. Tata e cu mama la spital, iar eu trebuie să mă ocup de Ariei, de Levi şi de Ivy şi... Sawyer, nu ştiu ce să fac acum şi nu pot decât să...

- Isaac, l-am întrerupt iar, mai liniştită decât credeam că aş putea fi. Pe rând. Mai întâi, respiră adânc.

Şi-a înăbuşit un suspin care mi-a frânt inima.

- Te rog. Inspiră şi expiră adânc.

- Nu reuşesc fără tine, a zis el agitat. Am nevoie de tine, Sawyer. Am... A înghiţit în sec. Am nevoie de tine.

Cuvintele lui au dezlănţuit o cascadă de sentimente în mine.

Mi-am trecut repede în revistă opţiunile, dar ştiam clar unde trebuia să fiu. Nu exista alternativă.

- Plec chiar acum.

- Isaac a respirat ascuţit.Sawyer, a zis el încet. Atât de încet, că abia l-am auzit.

- Reuşeşti, Isaac.

- Eu... Şi-a dres glasul. Apoi a zis doar: Mulţumesc. Am închis, iar eu am avut nevoie de un moment să mă adun şi să mă întorc spre Robyn.

- îmi pare foarte rău, Robyn. Trebuie să plec. S-a uitat la mine îngrijorată.

- E totul în ordine?

N-am reuşit decât să ridic din umeri.

- Ai nevoie de maşină? a întrebat.

Când am privit-o fără să pricep, a scotocit în buzunar şi a scos cheia.

- Uite, a zis, şi mi-a apăsat-o în palmă. M-am uitat de la ea la cheie.

- Eşti sigură?

- Da. Am încredere în tine.

- Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc, am zis, când mi-am regăsit glasul. îmi pare foarte rău că nu reuşesc să termin aici. Sincer, îmi doream...

- Ai făcut nişte fotografii superbe, Sawyer, m-a întrerupt ea. Şi este clar că ai o urgenţă. Acum dispari, şi te rog să conduci prudent.

M-am întors pe călcâie şi m-am chinuit să răzbat cât puteam de repede prin zăpadă până la parcare.

Zăpada de pe străzi se transformase, în mare parte, într-o mâzgă maronie, şi dacă pietonii de pe trotuare mai alunecau, eu n-am avut probleme cu gheaţa sau poleiul. Totuşi, ţineam volanul atât de strâns că mi se albiseră buricele degetelor, în timp ce încercam să-mi păstrez mintea limpede, în ciuda grijilor pentru Isaac.Mi se păruse atât de trist şi de pierdut la telefon. Nu ştiam cât de rea era starea mamei lui şi îmi era teamă de ce mă aştepta când ajungeam la fermă.

Când am cotit pe alee, am văzut imediat maşina lui Isaac şi, deşi setasem clima la maximum, mi s-a făcut frig când l-am văzut stând la volan, cu capul plecat.

Am parcat maşina lui Robyn lângă a lui şi am coborât, ca să merg la el. îmi era totuna ce se întâmplase între noi în ultimele săptămâni, ce ne spuseserăm sau, şi mai rău, ce nu ne spuseserăm. Conta doar că voiam să fiu acolo pentru el.

Am bătut în geam. A tresărit şi a ieşit imediat din maşină. Părea în şoc şi privirea lui era atât de rătăcită, că m-a durut inima.

- Hei, am zis eu blând şi am încercat să zâmbesc.

Nu mi-a răspuns, ci doar a închis portiera în spatele
lui şi s-a răsucit spre mine, indecis cum să reacţioneze. Am preluat eu controlul şi l-am îmbrăţişat. L-am ţinut în braţe până când mi-a întors gestul şi o parte din tensiunea lui s-a risipit. Mi-a permis să fiu acolo pentru el şi a fost bine să-i pot spune, fără cuvinte, că nu aveam de gând să plec. Mă sunase pe mine. Nu pe altcineva, ci pe mine. Şi indiferent cât de frecvent îmi spuneam că nu eram suficient de bună pentru el, trebuia să însemne ceva, nu?

- Trebuie să-l sun pe Al, a murmurat el, după o vreme, şi a ridicat telefonul cu mâna dreaptă. Nu pot lucra mâine după-masă.

- Nu-ţi face griji pentru asta. Trebuie să intrăm, întâi. Theodore şi Mary sunt înăuntru?

A încuviinţat, apoi a clătinat din cap.

- Bunica este cu Ivy la târg. Bunicul i-a luat pe Ariei şi pe Levi de la şcoală.

OK, am spus şi l-am luat de mână. Avea pielea rece ca gheaţa şi mi-am dorit să-mi fi luat mănuşile când coborâsem de pe Muntele Wilson.S-a lăsat tras de mine spre uşă. Degetele îi tremurau atât de tare că n-a reuşit să descuie din câteva încercări şi i-am luat cheia din mână ca să descui eu. L-am împins în faţa mea pe uşă.

- Hei? am strigat eu în casă şi mi-am scuturat încălţămintea plină de zăpadă. L-am ajutat pe Isaac să îşi scoată haina - membrele sale lungi nu păreau să îl ajute - şi am aşezat-o pe comoda de pe hol. E cineva?

- Suntem în camera de zi! a venit răspunsul lui Theodore.

L-am luat din nou pe Isaac de mână. Mirosul cunoscut al casei mi-a pătruns în nări, iar dacă situaţia n-ar fi fost atât de tensionată, m-aş fi bucurat de senzaţia reîntoarcerii.

Theodore şedea pe canapeaua din camera de zi, cu Ariei strânsă lângă el şi Levi în poală. Când a văzut că Isaac era cu mine, a zâmbit cu căldură. Doar simpla lui prezenţă avea un efect liniştitor asupra mea şi am sperat imediat că îl atinsese şi pe Isaac.

Spre deosebire de alte dăţi, nimeni n-a chiţăit când am intrat. Ariei a alunecat liniştită de pe canapea şi a alergat spre Isaac. I-am dat drumul la mână, ca să-şi poată lua sora în braţe. Isaac i-a murmurat ceva la ureche.

M-am apropiat de canapea şi l-am mângâiat pe Levi pe cap, înainte să mă aşez lângă el şi Theodore. Theodore m-a cuprins cu braţul şi m-a întors spre el. N-a zis nimic.

în casa atât de gălăgioasă de obicei era o linişte de mormânt. îţi dădeai seama imediat că se întâmplase ceva. Aş fi vrut să îl întreb pe Theodore detalii, dar nu voiam să fac asta în faţa copiilor. Nici

Isaac nu a zis nimic, ci doar a ţinut-o mai departe pe Ariei pe braţ şi a început să străbată de colo, colo camera de zi, până când s-a mai relaxat puţin şi doar l-a îmbrăţişat, în loc să îl sugrume. A părut să îşi găsească şi el alinarea în îmbrăţişarea ei, pentru că, după o vreme, privirea i s-a mai limpezit şi n-a mai părut atât de confuz.

- Ce e asta? a întrebat Levi brusc, arătând spre braţul meu drept.

Pentru o clipă nu am ştiut la ce se referea, apoi am văzut că mâneca puloverului îmi alunecase şi mi se vedea rândunica de pe braţ.

- Un tatuaj, am răspuns.

Levi a devenit dintr-odată atent şi s-a ridicat în poala bunicului său.

- Ce e un tatuaj?

- Un tatuaj e o imagine pe care ţi-o pictează cineva pe piele, i-am explicat, iar Levi m-a luat de braţ ca să se uite de aproape.

Theodore a surâs.

- Ce se întâmplă când faci baie? a întrebat Levi şi m-a privit bănuitor.

M-am uitat la Theodore, care doar a zâmbit mai tare. M-am gândit repede cum să explic unui copil de şase ani, cu valoare educativă, ce era un tatuaj.

- Tatuajele se fac cu un creion magic, care nu se poate şterge.

Levi a căscat gura, iar ochii lui verzi-căprui s-au făcut mari. A scos un „Wow", înainte să se aplece din nou deasupra braţului meu, cu o privire concentrată.

- Rămâne pentru totdeauna?

Am încuviinţat. Levi s-a întors atunci spre bunicul lui şi l-a privit sincer.

- Şi eu vreau un tatuaj, a zis el voios.

Minunat. După Ariei, dăduse şi Levi de gust. De ce mă lăsau oamenii lângă copiii ăştia? Mi-am dat o palmă interioară, când am auzit brusc un alt sunet.

Unul pe care nu-l crezusem posibil în ziua şi în situaţia asta.

Râsete.

M-am întors şi l-am văzut pe Isaac, în celălalt colţ al încăperii. Mă privea clătinând din cap şi râdea. Tare.

A început să-mi bată inima mai repede.

- îl facem când vei mai creşte, a zis el şi s-a apropiat de noi, cu Ariei pe braţ.

S-a aşezat în celălalt capăt al canapelei, cu surioara lui în poală. Ea şi-a lipit faţa de pieptul lui, cu ochii închişi. Părea atât de speriată, că am simţit un nod în gât, mai ales că ştiam cât de gălăgioasă era de obicei.

- Cât mai cresc? a întrebat Levi.

Isaac a ridicat braţul cât îi permitea poziţia.

- Cam aşa.

Cel mic m-a privit trist.

- Dar vreau şi eu o imagine pe braţ.

- Atunci îţi desenăm una cu un pix, am propus.

- Serios? m-a întrebat entuziasmat.

- Doar să-mi spui ce ţi-ai dori, am zis.

Levi a sărit din poala lui Theodore şi a alergat din încăpere.

- Ariei, îţi iau cariocile, bine?

- Nu intra în camera mea! a ţipat ea imediat. Mai repede decât credeam posibil, a sărit din poala lui Isaac şi a sprintat după fratele ei.

Abia ce au ieşit cei doi copii din camera de zi, că Isaac a întrebat:

- Ce face? Ai noutăţi? Când o putem vedea?

- Este încă în operaţie, a zis Theodore liniştit.
- Ce s-a întâmplat? am întrebat încet.
- Debbie a avut un accident auto urât. A ieşit de pe carosabil şi s-a dat peste cap.

M-a cuprins frigul când l-am auzit.

- Doamne.
- Şi-a rupt nişte oase şi are leziuni interne, a continuat el. De aproape două ore este în operaţie.

Nu îmi venea să pun întrebarea următoare, însă Theodore a părut să o anticipeze.

- Se va face bine, a zis el, cu vocea hotărâtă. S-a uitat la Isaac, care se uita la propriile mâini. Trebuie să credem cu toţii asta, cu tărie.

Am încuviinţat, chiar dacă nu ştiam care erau şansele lui Debbie şi dacă Theodore nu spunea asta doar să îl liniştească pe Isaac, şi poate şi pe sine.

- Bineînţeles. Ce pot să fac?
- Faci deja suficient, fiind aici. Privirea lui s-a oprit scurt la Isaac, apoi s-a întors iar spre mine. Mi-a luat mâna şi i-am strâns-o tare.
- Bineînţeles.
- Mulţumesc.

A surâs cu căldură şi s-a ridicat de pe canapea. în drum spre bucătărie, l-a strâns pe Isaac de umăr, dar n-a părut să îşi dea seama. Voiam să fac neapărat ceva pentru el, să îl distrag, să îl consolez. Voiam să îi spun că ştiam perfect cum se simţea. Că ştiam cât de rău era când te copleşea teama că îţi vei pierde părinţii. Dar şi că îl ştiam suficient de puternic să îndure. Oricum se va termina. Şi că eram acolo pentru el.

Chiar când voiam să îi spun asta, Ariei şi Levi au năvălit înapoi în camera de zi, înarmaţi cu tone de

carioci pe care le-au împrăştiat pe masă. M-am aşezat între ei pe podea şi am început să le colorez braţele cu imagini, iar Isaac a rămas pierdut în gânduri, pe canapea.

La scurtă vreme după aceea, Mary şi Ivy s-au întors de la târg. Ivy nu pricepea că i se întâmplase ceva rău mamei sale, dar şi-a dat seama că lucrurile nu erau în regulă şi de aceea a devenit neliniştită şi mofturoasă.

Ne-am petrecut restul după-amiezii privind seriale pentru copii la televizor, mâncând supă făcută de Theodore şi încercând să nu privim ca hipnotizaţi telefonul, în speranţa că va veni apelul aşteptat de la tatăl lui Isaac.

Theodore şi Mary au decis, seara devreme, să ducă la culcare copiii. Levi a cerut imperios să îl învelesc eu, iar când Isaac mi-a văzut privirea panicată a râs şi m-a însoţit în cameră. în timp ce el trăgea draperiile, eu am aprins lampa mică şi portocalie de lângă patul lui Levi şi l-am învelit, până când i s-a mai văzut doar capul.

- O să fie totul bine? a întrebat el încet.

Cu colţul ochiului am văzut cum a încremenit Isaac. Cu toată stăpânirea de care eram capabilă în acea situaţie, am spus:

- Bineînţeles. Indiferent cât de rele ar fi unele zile, Levi... totul se rezolvă. Nu-ţi face griji.

M-a privit gânditor.

- OK.

- OK, am spus şi eu.

- Dar dacă mama nu mai vine? a întrebat mult mai încet.

Cuvintele mi-au pătruns în inimă şi a fost nevoie de toate eforturile să nu-mi las gândurile să mă copleşească.

Isaac a ieşit din cameră cu paşi repezi. L-am auzit pe hol, înainte să se închidă tare o uşă. Cu un oftat încet, m-am aplecat din nou deasupra lui Levi şi i-am dat părul la o parte de pe frunte.

- Mama ta se va întoarce când se va simţi mai bine, Levi. Eu cred cu tărie asta şi trebuie să crezi şi tu, am şoptit.

A încuviinţat încet.

- Acum, dormi.

M-am ridicat şi am stins lumina de lângă uşă, pentru ca numai cea de lângă pat să rămână aprinsă. Levi a închis ochii şi s-a culcuşit sub pătură, iar eu m-am strecurat pe uşă şi am închis-o încet în urma mea. M-am dus apoi în vechea cameră a lui Isaac.

Am bătut cu grijă la uşă. Nu a răspuns, aşa că am deschis-o şi m-am strecurat înăuntru.Isaac şedea pe pat şi îşi privea mâinile. îl văzusem deja trist şi abătut, dar niciodată aşa. Mă durea să îl văd cât de tare suferea. Cel mai mult mă durea că nu îl puteam consola. Aş fi vrut să-l iau în braţe şi să nu îi mai dau drumul niciodată, dar... nu aveam dreptul. îl alungasem şi declarasem lucrurile terminate între noi, aşa că trebuia să suport consecinţele.

- Sunt un ratat, a zis el.
- Termină, am spus sincer, străbătând camera.

M-am lăsat pe vine în faţa lui şi am văzut că ţinea o
fotografie în mâini. Era una dintre cele făcute de mine cu aparatul lui Ariei, când Isaac şi mama lui şedeau la pian şi cântau. Am atins-o cu degetele. Ieşise superb, aşa cum fusese şi momentul acela.

A clătinat din cap.

- Nu am trecut peste cearta cu ea. Nu ne-am vorbit ca lumea de luni de zile. Ce mă fac dacă moare?
- Termină, am zis, luându-i faţa în mâini. Chiar dacă nu voiam să îl ating, trebuia să mă privească în ochi când îi spuneam următoare cuvinte. Mama ta nu va muri, Isaac.

Privirea lui era ca atunci, la *Hillhouse,* când mă enervasem de cum îl tratau fetele acelea. De parcă m-ar fi văzut doar pe mine şi toate celelalte lucruri de pe lume i-ar fi fost indiferente în clipa aceea.

A trebuit să-mi dreg vocea, pentru a-i vorbi mai departe.

- în plus, nu poţi şti cum îi merge mamei tale dacă te ascunzi aici. L-am ridicat şi i-am luat poza din mână. Am pus-o cu atenţie pe noptieră. L-am luat de mână. Haide.

S-a ridicat şi m-a urmat, fără să opună rezistenţă. Mâna lui era caldă şi vie când şi-a împletit degetele cu ale mele.

În următoarele ore am dat telefoane peste telefoane, în timp ce Isaac îşi mânca supa, împreună cu bunicii lui. Am vorbit cu Al şi i-am explicat scurt ce se întâmplase şi că Isaac nu va ajunge la muncă în următoarele zile. Al a mârâit, dar mi-am dat seama că povestea îl îngrijorase. Apoi am vorbit cu Robyn, care mi-a spus că era în regulă să îi înapoiez maşina abia în seara următoare. După aceea am sunat-o pe Dawn, care ar fi vrut să sară în maşina lui Spencer şi să vină imediat aici, dacă n-aş fi împiedicat-o. Isaac era pe punctul să cedeze nervos, bănuiam, aşa că nu avea nevoie de alţi oameni înjur.

Puţin înainte de miezul nopţii a sunat tatăl lui. Stăteam toţi patru pe canapea şi ne uitam la telefonul lui Isaac, care se afla în mijlocul mesei, pe difuzor. Am aflat că Debbie trecuse cu bine de operaţie şi dormea. Avea o tijă în piciorul rupt, iar fractura de bazin îi fusese stabilizată. Nu mai avea splină, pentru i că se rupsese; hemoragia cauzată îi ameninţase viaţa, dar medicii o opriseră la timp.

- Reuşeşte, a zis tatăl lui Isaac. Debbie va trece peste asta.

- Ştiam eu, a zis Mary, cu vocea gâtuită.

- Debbie este o luptătoare, a adăugat Theodore.

L-am privit pe Isaac. Pentru o clipă mi s-a părut că nu pricepuse ce spusese tatăl lui. S-a uitat de la telefon la bunicii lui, înapoi la telefon şi apoi la mine.

Apoi teama din priviri i-a dispărut şi pe faţă i s-a întins un zâmbet minunat.

Parcă ni s-a ridicat o povară de pe umeri. Isaac a sunat-o pe Eliza şi i-a repetat tot ce spusese tatăl lui,

în timp ce bunicii lui pregăteau camera de oaspeţi, căutau prosoape şi articole de toaletă pentru mine şi mă ajutau să fac patul. Am încercat să le spun de câteva ori că mă descurcam şi singură, dar nu părea să corespundă ideii lor de ospitalitate. Am remarcat cât de mult îi obosise ziua. îşi arătau vârsta, iar mişcările molcome îmi spuneau cât de multă nevoie de somn aveau.

Le-am urat noapte bună, înainte să mă pun pe mine tricoul adus de Mary din camera lui Isaac şi să mă bag în pat. Eram stoarsă din cauza grijilor pentru familia lui Isaac şi totuşi bucuroasă că avusesem ocazia să fiu aici pentru el. Şi nu doar pentru el, ci pentru toată familia lui. Pentru Theodore, Mary, Ariei, Levi şi Ivy. Toţi îmi erau dragi, şi era un sentiment complet nou pentru mine. Cu câteva luni înainte, nu lăsasem niciodată atâtea persoane deodată să se apropie de mine. Dar acum puteam. Acum puteam să spun că, indiferent cât de rea era situaţia, se rezolva. Şi voiam să fac totul să le fiu alături şi în următoarele săptămâni, dacă aveau nevoie de mine. Cu gândul acela în minte, m-am întors pe o parte şi am aţipit.

M-am trezit ceva mai târziu, când s-a deschis uşa. Am clipit dezorientată şi m-am frecat la ochi. Era beznă şi am recunoscut cu greu dulapul şi perdeaua, dar şi silueta care se furişa pe uşă. Din câţiva paşi, Isaac a ajuns lângă mine. Mi-am ţinut respiraţia când s-a întins lângă mine, în patul micuţ. Doar după ce mi-am dat seama că nu visam am reuşit să ridic niţel pilota, ca să se strecoare sub ea. Corpul lui cald era atât de aproape de al meu, că abia îndrăzneam să respir.

- E totul OK? am şoptit.

M-a înconjurat cu braţul şi m-a tras mai aproape de el, până când am simţit cum i se ridica şi îi cobora pieptul, la spatele meu.

- Acum e mai bine.

Voiam să îi spun atât de multe. Să îl întreb. Dar nu era momentul. Aşa că mi-am pus un braţ peste ale lui şi l-am ţinut strâns.

Capitolul 35

A doua zi, atmosfera era la fel de încordată ca înainte, dar toată lumea făcea eforturi ca cei mici să nu o simtă. I-am ajutat pe Mary şi pe Theodore să pregătească micul dejun şi să ungă sendvişurile pentru şcoală, în timp ce Isaac încerca să 0 încurajeze pe Ariei. Dormise foarte prost.

I-am urmărit pe cei doi. Ariei amesteca fără chef prin scrob, în timp ce Isaac îi vorbea încet şi a reuşit să o convingă, nu ştiu cum, să mănânce puţin. Era o greşeală să crezi că nu ar fi afectaţi copiii de ce se petrecea în jurul lor. Dimpotrivă, erau foarte sensibili la emoţii şi stări. Asta ştiam din experienţă. îmi dădusem seama, cândva, că era ceva în neregulă, cu mult înainte să-mi spună mama că tata era bolnav şi că nu se va mai face bine.

După micul dejun, Isaac şi cu mine am mers direct la spital. N-a zis mare lucru pe drum, dar l-am lăsat în pace pentru că am simţit cât era de preocupat. Când am coborât din maşină faţa lui era cenuşie şi a străbătut atât de repede parcarea, că mi-a fost greu să îl urmez pe polei.

La recepţie am fost întâmpinaţi de o asistentă prietenoasă.

- Am venit să o vedem pe Deborah Grant, am spus eu, pentru că ştiam că Isaac nu era capabil să scoată niciun cuvânt.

Ne-a explicat scurt cum să ajungem la lifturi şi unde anume trebuie să coborâm la etajul al treilea. Respiraţia lui Isaac a devenit tot mai alertă, pe măsură ce ne apropiam de rezervă, şi aş fi vrut să îl iau de mână, dar nu îndrăzneam. Nu ştiam de ce avea nevoie acum.

- Aici e, am zis, când ne-am oprit în faţa uşii.

Isaac s-a uitat la uşa bleu de parcă dincolo de ea l-ar fi aşteptat condamnarea la moarte. A înghiţit cu greu şi s-a uitat la vârfurile bocancilor.

- Rahat, a murmurat.
- Putem să-i aşteptăm pe bunicii tăi, dacă preferi, am zis încet.

A clătinat din cap.

- Mi-e teamă doar c-o să încep să plâng ca un băieţel. N-are nimeni nevoie de asta acum.
- Dar nu e nimic rău în asta, Isaac.
- Dar vreau să fiu puternic pentru ea, a zis el încet.
- Oricum eşti, i-am spus cu blândeţe. Dacă nu, atunci mă ai pe mine. O să fiu puternică pentru tine.

Isaac m-a privit. Am avut impresia că mai voia să spună ceva, dar a încuviinţat doar. A închis ochii, a inspirat adânc şi a bătut la uşă.

Am auzit un scaun alunecând pe podea şi nişte paşi înceţi, apoi uşa s-a deschis şi a apărut tatăl lui Isaac. Şi-a văzut fiul şi a părut indecis dacă să îl îmbrăţişeze sau nu. în cele din urmă s-a dat la o parte şi ne-a lăsat să intrăm.

- Tocmai s-au terminat vizitele medicale, a spus el. Am ezitat o secundă, pentru că nu eram sigură dacă era cazul să mă aflu şi eu aici, dar Jeff mi-a făcut un semn scurt din cap.

Am intrat lângă Isaac şi l-am auzit ţinându-şi respiraţia.

Am făcut la fel când am văzut-o pe Debbie.Avea chipul roşu cu violet, iar unul dintre ochi era atât de umflat încât nu prea mai avea formă de ochi. Avea buzele sparte, iar pe ele se uscaseră deja cruste groase de sânge. Pe un picior avea un ghips imens, agăţat de tavan, şi în braţ o perfuzie. într-o parte a patului atârna o pungă pentru urină, în care păreau să se fi adunat firicele de sânge. Ţiuitul regulat al aparatului de monitorizare era singurul zgomot din încăpere.

Mi-am dat seama că Isaac îşi înfipsese degetele în braţul meu doar când a început să mă doară. Dar n-am zis nimic. îi promisesem că voi fi puternică pentru el.

- Până acum a trecut cu bine peste toate, a zis Jeff încet. Medicii spun că toate rănile se vor vindeca în patru până la şase săptămâni. în schimb... Vocea i s-a spart şi a fost nevoie să-şi dreagă glasul.

Isaac a încremenit lângă mine.

- în schimb, ce?

Jeff şi-a trecut mâinile peste faţă.

- Cred c-ar trebui să te aşezi.

- în schimb, ce, tată?

Jeff a expirat. Se vedea că se lupta din greu să îşi păstreze cumpătul.

- A făcut câteva teste de dimineaţă. Se pare că ar exista posibilitatea să fi suferit leziuni cerebrale.

Isaac mi-a dat drumul brusc.

- Ce?

- Vor şti cu siguranţă doar când se trezeşte

- Ce înseamnă asta? a întrebat Isaac, cu vocea tremurând. Se poate să nu mai fie... ca înainte?

Jeff a ezitat o clipă, dar apoi a încuviințat.

- Improbabil, dar există un risc.

Am văzut cum şi-a strâns Isaac mâinile în pumni, ca să nu îi mai tremure.

Jeff a văzut şi el.

- Reuşeşte ea, a zis el răguşit, dar când Isaac nu a reacţionat, a făcut un pas spre el.

- îmi pare rău, tată, a îngăimat Isaac, luându-şi privirea de la mama lui. îmi pare foarte rău.

Jeff a clătinat din cap.

- Nu ai de ce, Isaac.

- Eu... Dacă e... Dacă e să fie aşa, a spus Isaac, respirând neregulat, dacă e să nu mai fie sănătoasă, o să preiau eu ferma. O să fac totul pentru voi, tată, doar să nu mai fi supărat pe mine, te rog...

Chipul tatălui său s-a îndurerat şi, în clipa următoare, şi-a luat fiul în braţe şi l-a strâns tare. Isaac a continuat să vorbească, dar cuvintele i s-au pierdut în umărul tatălui său.

- Nu trebuie să preiei ferma decât dacă vrei, Isaac, a zis Jeff. Şi nu sunt supărat pe tine din cauza asta.

Nu mi-aş fi dorit niciodată să asculte cineva conversaţiile mele cu Riley, aşa că am deschis cu grijă uşa şi m-am strecurat afară. Acolo, m-am aşezat pe cel mai apropiat scaun şi am încercat să mă lupt cu panica.

Dacă mama lui Isaac nu îşi revenea complet?

Dacă avea nevoie de îngrijire pentru tot restul vieţii? Cum s-ar fi descurcat cei din familie? Nu doar personal, ci şi financiar? Cum puteau îndura asta Levi, Ariei şi Ivy?

Sau Isaac?

După o vreme, uşa s-a deschis şi Jeff a ieşit pe hol. S-a uitat înjur. M-am ridicat imediat şi m-am dus la el.

- E totul OK?

A încuviinţat scurt şi şi-a frecat faţa.

- Sunt doar foarte obosit şi aş vrea să-mi iau o cafea.

- Pot să-ţi aduc eu, m-am oferit.

A clătinat din cap şi a făcut semn cu bărbia spre cameră.

- Mă descurc. Cred că... are nevoie de tine.

- Sigur, am zis repede.

Când am intrat înapoi în cameră şi am închis încet uşa în urma mea, l-am văzut pe Isaac cu ochii înroşiţi. Se aşezase pe un scaun lângă pat şi îşi pusese mâna deasupra mâinilor mamei sale.

Fără să spun un cuvânt, m-am apropiat de el. M-a privit derutat, trist, complet distrus. Şi-a sprijinit capul de şoldul meu. L-am luat cu un braţ de după umeri şi cu mâna cealaltă am început să îl mângâi pe cap. Am început să îi şoptesc promisiuni despre care speram că se vor adeveri.

Următoarele zile m-au stors de puteri. Am încercat să învăţ pentru examene, să ajut la galerie şi să fiu acolo pentru Isaac, care se gândea numai la mama lui. Ea nu se trezise nici după şase zile şi îl simţeam că era pe punctul să o ia razna.

Dawn şi Gian m-au ajutat să îl distrag pe Isaac. Dawn l-a târât la cursuri, iar Gian i-a făcut rost de mâncare şi a organizat maratoane de gaming în locuinţa lor.

La fix o săptămână după accidentul lui Debbie, m-a sunat Al să mă întrebe dacă aş putea prelua, pentru o vreme, tura de seară la restaurant.

înlocuitorul lui Isaac nu rezistase, iar el nu reuşea să găsească atât de repede pe altcineva. Am fost de acord, fiindcă ştiam că-l lăsasem cu pantalonii în vine de azi pe mâine.

Nu crezusem însă că va trebui să împart tura cu nepoata lui Al. Indiferent ce-mi spusese Isaac la club, văzusem cu ochii mei cum flirtase cu el. Şi aici, la restaurant, şi la club, iar numai gândul ăsta făcea să mi se ridice părul la ceafă.
Totuşi, trebuia să las seara aceea în urmă. Reuşisem eu şi lucruri mai dificile.

Când am intrat în restaurant era deja la bar şi împăturea şerveţele.

- Hei, am zis, ridicând scurt mâna, în semn de salut.

- Salut! Tu eşti Sawyer, nu? a întrebat ea curioasă şi a pus şerveţelele deoparte, ca să-mi întindă mâna. Eu sunt Alice.

- Salut, am zis, şi m-am străduit să nu îi strivesc mâna.

- Unchiul meu mi-a zis că îi vei ţine locul lui Isaac. A păţit ceva, nu? Al a zis că e vorba despre familia lui, a trăncănit, fără să se lase influenţată de privirea mea sceptică. Doamne, sper că îi merge bine.

- Ţinând cont de circumstanţe, am zis, vag. Eram uşurată că nu ştia nimic. Isaac nu îi povestise.

- Da, însă reuşim noi şi fără Isaac, mi-a făcut ea cu ochiul. Şi, firește, cu Roger, care îmi pregătește chiar acum o friptură, în spate. Dar să nu-i zici unchiului Al, te rog. Adică bineînţeles că-i poţi spune, dar nu e nevoie... Ştii ce vreau să zic. Isaac mi-a povestit că studiezi fotografia. Mi se pare foarte interesant. Eu sunt uneori model pentru un fotograf şi e tare amuzant. îţi pot povesti, că doar avem timp, şi...

Cuvintele ei se revărsau în cascadă. Nu avea nicio limită şi îmi era dificil să o urmăresc, pentru că vorbea foarte repede şi schimba abrupt subiectul. Şi n-a încetat deloc, toată seara. Nici când au început să intre clienţii, nici în timp ce lucra, nici când mă privea pregătind băuturi sau ştergând pahare.

Nu s-a oprit

.M-am întrebat cum reuşea Isaac să lucreze cu ea. A fost cea mai lungă tură pe care o făcusem vreodată la restaurant. Când şi-a scos şorţul şi l-a agăţat în dulapul lui Isaac, apoi şi-a luat în sfârşit la revedere de la mine, eram terminată. Îmi imaginam deja cum mă prăbuşesc în pat şi mă bucur de linişte, când mi-am aruncat privirea la telefon şi am încremenit.

Aveam trei mesaje necitite. Şi un apel ratat. Toate de la Isaac.

Mi-a stat inima şi am deschis mesajele cu degetele tremurând.

De ce nu răspunzi?

Sună de parcă ar fi rău, dar nu e! Am veşti bune!

Şi ultimul:

Nu mai ţin pentru mine. S-a trezit mama. E totul bine.

Am citit încă o dată mesajul. Şi încă o dată. Inima îmi bătea în gât şi dintr-odată am simţit că trebuia să îl văd pe Isaac.

Am scris cât de repede am putut:

Unde eşti?

A venit şi răspunsul, în 30 de secunde.

Acasă. Tocmai m-am întors de la spital.

Stai pe loc.

Afară era atât de frig că am ajuns la clădirea în care locuia Isaac complet înghețată. Am sărit câte două trepte odată.

A trebuit să bat doar de două ori la uşă înainte să îmi răspundă, zâmbind. în clipa următoare m-a luat în braţe şi m-a ridicat.

- Medicii zic că e pe drumul cel bun. Şi va veni acasă în mai puţin de o săptămână. Vine acasă, Sawyer! a spus el, entuziasmat, şi mi s-a părut mult mai viu decât în ultimele zile. Am simţit o imensă uşurare. Mi-am îngropat faţa în scobitura gâtului său şi i-am inspirat mirosul familiar.

- Grozav, Isaac. Atât de grozav, am murmurat şi m-am bucurat de senzaţia braţelor lui în jurul corpului meu.

- Nu? M-a lăsat din nou jos. Apoi s-a încruntat. în clipa următoare s-a aplecat şi mi-a mirosit părul. Miroşi a friptură.

Am încuviinţat.

- Am luat o tură azi.

- Ai luat o tură? Pe lângă tot ce ai de făcut?

Am aprobat şi m-am frecat la ochi cu mâinile reci.

Isaac m-a privit de parcă tocmai atunci şi-ar fi dat seama cine se afla în faţa lui.

- De ce ai făcut asta?

- Pentru că te...

Âh,fuck.

Nu era momentul.

Nu era momentul să îmi mărturisesc sentimentele. Era cel mai prost moment. Aproape că-mi scăpase în mijlocul holului, încă înghesuită în haina groasă, cu nasul picurând şi mâinile îngheţate.

Privirea lui Isaac s-a întunecat.

- Pentru că mă ce?

- Nimic. Sunt obosită. Mai aveţi mâncare? Gian e acasă? am întrebat repede şi mi-am scos haina şi o cizmă.

înainte să o pot scoate pe a doua, Isaac m-a luat de braţ şi m-a tras spre el. Aproape, până când faţa mea a ajuns la câţiva centimetri de a lui. I-am privit luminile nesigure din ochi, în timp ce-mi punea cealaltă mână pe spate.

- Pentru că mă *ce,* Sawyer? a repetat el întrebarea.

Am expirat încet.

- Pentru că ai nevoie de ajutorul meu şi vreau să îţi fie bine.

- De ce? m-a întrebat el, de parcă ar fi aşteptat alt răspuns.

- Pentru că îmi place să mă chinui. Sincer, alt cuvânt decât „tortură" nu poate exista pentru pălăvrăgeala lui Alice. I-am evitat privirea, dar când a râs încet, m-am simţit mai bine. Cum naiba ai putut-o scoate la întâlnire?

- Ţi-am zis deja că nu a fost o întâlnire. E nouă în oraş şi mi s-a făcut milă, pentru că nu are prieteni. în plus, mi s-a părut suficient de simpatică să o combin cu Gian. Sincer, chiar ai crezut că aş putea trece atât de uşor peste noi, să caut pe altcineva cât ai zice peşte?

Am ridicat din umeri.

- Aţi flirtat.

- Ce? a întrebat el uimit. Când am flirtat cu cineva?

- Când am fost ultima dată la restaurant, i-ai legat şorţul.

A ridicat un colţ al gurii.

- Şi tu i-ai legat şorţul lui Roger de multe ori.

- Şi ai ajutat-o să coboare de pe scară.

Mi-am dat seama şi eu cât de aiurea suna, dar nu m-am putut abţine.

Nu m-am putut abţine pentru că eram atât de îndrăgostită de el încât mă înnebunea.

- Jur că nu a fost vorba despre aşa ceva. Sau că ar fi. N-aş putea niciodată..., a clătinat el din cap.

- M-am gândit serios... Adică... Una ca ea ar fi mult mai buna pentru tine, am zis neputincioasă.

M-a strâns mai tare.

- Nu există nimeni mai bun pentru mine decât tine, Sawyer. Nimeni.

îmi venea încă greu să cred că asta simţea. Şi că o spunea, deşi viaţa noastră era haos. Dar, între timp, ceva se schimbase. Acum *voiam* să îl cred. *Voiam* să fiu cea potrivită pentru el. Şi dacă învăţasem ceva în ultimele săptămâni, era că nu îmi puteam imagina viaţa fără el.

- Te iubesc, am turuit.

Aveam încă o cizmă udă în picior, miroseam a friptură şi îmi curgea nasul. Dar mi-era totuna.

- Ce? a croncănit Isaac.

- Ştiu că nu este cel mai bun moment să-ţi spun asta. Nu arăt bine, şi nici holul vostru nu e deosebit de romantic... nici măcar după standardele mele. Dar, am ridicat din umeri, te iubesc, Isaac. Chiar foarte mult.

M-a sărutat.

Gura lui s-a lipit de a mea, cu buzele desfăcute, iar limbile ni s-au întâlnit şi mi-am înăbuşit un icnet. îmi fusese atât de dor de el! Şi-a trecut mâna prin părul meu şi m-a tras atât de aproape de el, cu cealaltă, că abia mai puteam respira. Dar şi respiratul era, la fel ca ţopăitul într-o cizmă sau nasul care curgea, o chestie nesemnificativă, câtă vreme nu se oprea.

- Şi eu te iubesc atât de mult, a zis, şi a continuat să mă sărute.

Isaac mă iubea.

Mă *iubea*.

Şi eu îl iubeam pe el.

Ce nebunie mai era şi asta?

Trebuie să vorbim, am zis printre săruturi, dar Isaac a clătinat din cap şi şi-a frecat nasul de al meu

- .Mâine. Poimâine. Cândva, a murmurat el şi mi-a sărutat, printre cuvinte, gâtul şi maxilarul. Mi-a muşcat scobitura gâtului şi a supt locul, în timp ce îmi aruncam a doua cizmă din picior. M-a ridicat în braţe şi i-am înconjurat talia cu picioarele. Ne-am sărutat atât de pasional, că ni s-au ciocnit dinţii şi i-au alunecat ochelarii. I-a ridicat, i-a scos şi i-a lăsat să cadă pe podea. Am neapărată nevoie de lentile de contact, a murmurat el, cu buzele pe gâtul meu.

- Nici nu se pune problema, am răspuns eu, mângâindu-i părul. îmi fusese tare dor de felul în care se simţeau buclele lui între degetele mele. Şi tot restul.

Purtându-mă prin locuinţă, a ridicat o sprânceană.

- Deci îţi plac ochelarii mei.

I-am sărutat colţurile gurii şi maxilarul.

- Prefă-te că nu ştii.

- De aceea m-ai sărutat prima dată, a zis el, rânjind, şi a închis uşa după noi.

M-am uitat în ochii lui. I-am conturat chipul cu degetele mele şi m-am întrebat dacă subconştientul meu ştiuse atunci că locul nostru era împreună.

Următorul nostru sărut a fost lent şi plin de pasiune, ca o melodie bună, care-ţi dă fiori şi te face să-ţi doreşti mai mult. Aşa cum era totul la Isaac, chiar dacă avusesem nevoie de timp să accept asta. Dar acum, când eram aici, în braţele lui, cu şoaptele lui în ureche, care mă asigurau că eram totul pentru el, la fel ca el pentru mine, mă întrebam cum de fusese posibil să mă îndoiesc cândva.

Voiam să-l pun pe repeat, momentul ăsta superb, şi să îl reiau în mintea mea până când n-ar mai fi fost loc decât pentru el. Pentru că simţeam *totul,* şi nu mă înspăimânta deloc.Epilog

Trei săptămâni mai târziu

Galeria era plină ochi, dar tot am reuşit să văd cum s-a strecurat Levi printre oameni, a alergat direct spre Kaden şi l-a lovit cu putere în fluierul piciorului. Mi-am ascuns zâmbetul în spatele paharului cu şampanie.

- Am înţeles bine? mi-a şoptit Isaac în ureche. L-ai mituit pe fratele meu cu ciocolată ca să-l lovească pe Kaden?

M-am întors spre el, zâmbind.

- Copiii sunt minunaţi.

Isaac a scuturat din cap şi mi-a înconjurat talia cu braţul.

- Eşti imposibilă.

- Mă iubeşti.

Privirea lui a devenit delicată.

- Adevărat. Şi încă cum.

Mi-a sărutat dulce buzele.

- Câhhh, a făcut Ariei şi s-a prefăcut că vomită.

OK. Poate nu erau chiar atât de grozavi copiii. Chiar
în clipa aceea s-a întors şi Levi şi a întins mini-mâna după plată. Am scos batonul din buzunar şi, chiar înainte să i-l dau, mi l-a smuls din mână şi a alergat la tatăl lui, care stătea ceva mai încolo şi vorbea cu Robyn.

Era vernisajul expoziţiei de Crăciun, iar Robyn şi Pat selectaseră şi câteva dintre lucrările mele. Erau

imprimate pe pânze de mari dimensiuni şi atârnau în colţul meu preferat: pe zidul de cărămidă luminos din spate. Nu îmi venea să cred că participam la o expoziţie şi că oamenii plătiseră ca să-mi vadă fotografiile. Era supranatural. Şi foarte incitant.

- Unde este poza mea? a întrebat Ariei a treia oară.

- Hai să ţi-o arăt.

Ariei m-a luat de mână şi m-a lăsat să o duc prin galerie, pe lângă Angel Whittaker care mi-a zâmbit în timp ce îi povestea cuiva despre sculpturile sale reprezentate în fotografiile mele, ce atârnau pe zidul din spatele ei. Arăta foarte mândră şi senzaţia m-a cuprins şi pe mine.

Când am ajuns în spatele galeriei, i-am descoperit pe Dawn, Spencer, Allie şi Scott privindu-mi fotografiile. Am ezitat puţin, apoi m-am apropiat de ei.

- Iată-te, i-am zis încet lui Ariei şi am arătat spre fotografia sa alb-negru, în care purta ochelari de soare şi poza ca un model.

- A ieşit atât de cool, Sawyer! a chiţăit ea şi s-a smuls din mâna mea. S-a postat în faţa fotografiei şi a atins-o atentă cu o mână. Apoi a imitat poza.

Toată lumea a râs.

- Stai aşa, am zis repede şi am scos telefonul din geantă. Am deschis aplicaţia pentru cameră şi i-am făcut o poză cu fotografia în fundal. I-o trimitem mamei tale, ce zici?

A rânjit, iar eu m-am lăsat pe vine, ca să vadă cum îi trimiteam mesajul lui Debbie. în timp ce restul familiei Grant se prezentase la expoziţie, ea rămăsese acasă, în pat. Pentru Debbie, care era ca Isaac şi găsea mereu ceva de făcut la fermă, ultimele trei săptămâni fuseseră un iad. Dar chiar dacă se simţea

mult mai bine şi deja se putea ridica singură, avea nevoie de luni de zile să se însănătoşească.

- Fotografiile sunt cu totul altfel decât mi le-ai prezentat, a spus Dawn.

Erau cinci. Una cu Ariei, una cu Mary şi cu Theodore... şi trei cu Isaac. Cea cu el şi bunica lui, dansând, cea cu el şi Ivy la pian şi fotografia mea preferată, cea în care se uita la cer, râzând.

- Mi se par atât de frumoase. Dacă voi avea vreodată nevoie de fotografii, te voi ruga pe tine să le faci, Sawyer, a zis Allie.

Am privit-o surprinsă, în timp ce Dawn se uita la mine.

- Da, sigur, am răspuns.

Aş fi făcut la fel şi dacă nu mă supraveghea Dawn. Nu mai aveam nicio problemă cu Allie şi nici cu Kaden, cu care îmi făceam încă antrenamentele. Aproape că ne împrietenisem. Dawn nu mai trebuia să mă oblige să ies cu ei, la final de săptămână.

- Şi eu vreau fotografii! Aş prefera nud. Am nevoie pentru profilul meu de dating, a zis şi Scott, şi eu am bătut din palme.

- Serios? Chiar am nevoie de cineva care să pozeze nud semestrul viitor.

Scott a rânjit. Şi el era ceva mai bine. Uneori, când credea că nu îl vede nimeni, dacă priveai atent, mai descopereai rămăşiţe din suferinţa prin care trecuse. Dar când am discutat între patru ochi, m-a asigurat că se simţea mult mai bine.

Mi-a întins mâna şi i-am strâns-o, înainte să comenteze Dawn ceva. Am auzit-o oftând, apoi spunând:

- Ce naiba caut eu aici?Pentru ce a fost strângerea de mână? a întrebat Isaac de lângă mine; m-am întors spre el, înconjurându-i gâtul cu braţele.

- Nu mai trebuie să pozezi nud, Isaac Theodore. Scott a declarat deja că doreşte să preia rolul.

Isaac a scos un suspin uşurat. Peste umăr, i-a zis lui Scott:

- Mersi. Sincer. îţi rămân dator.

- Şi tu ai putea poza nud liniştit, a zis Scott, plin de solicitudine.

- Aşa zice şi Sawyer. Eu sunt singurul căruia i se pare o idee groaznică.

- Dacă aş vrea, te-aş convinge. Ştii, nu? l-am întrebat încet şi m-am dar puţin în spate, ca să îl pot privi în ochi.

Avea o privire amuzată.

- M-ai putea convinge să fac orice. Dar ce e mai rău e că ştii asta şi joci murdar.

Am râs şi m-am ridicat pe vârfuri, ca să îl sărut.

- încetaţi să mai fiţi adorabili, ca să vă pot face poză, ne-a întrerupt Dawn, cu mobilul ridicat.

Nu voiam să zâmbesc pentru poză, aşa că mi-am privit iubitul. Mă fascina, ca de fiecare dată, cât de sigur pe sine devenise. Stătea drept, iar zâmbetul lui era deschis. Se vedea că era fericit. Eram atât de mândră de el. Şi nu voiam să mai schimb vreodată ceva la el.

Mai ales faptul că se înroşea ca sfecla când i se şopteau lucruri perverse la ureche. Azi făcusem asta deja de şase ori şi mă pregăteam de a şaptea, când au apărut tatăl şi bunicii lui.

Am luat imediat puţină distanţă.

- Am văzut că tocmai ce-aţi făcut o poză, a spus Theodore, şi a ridicat aparatul lui cam vechi. Am vrea să facem şi noi o poză de familie, dacă e în regulă.

- Da, sigur, am spus, şi i-am întins mâna să îmi dea aparatul.

A clătinat din cap.

- Tu vei fi cu noi în poză, Sawyer. Este expoziţia ta. în plus, faci parte din familie.

Cuvintele lui m-au luat pe nepregătite. Am amuţit. Am rămas pe loc, urmărind cum Theodore îi întindea aparatul lui Dawn, care se îndepărta de noi. Tatăl lui Isaac i-a pus pe*Ariei şi pe Levi în faţa noastră, iar Mary a ridicat-o în braţe pe Ivy.

Stăteam chiar în mijloc, cu braţul lui Isaac în jurul taliei. Tatăl lui s-a postat lângă noi, iar Dawn a zis tare:

- Spaghete bolognese!

Am simţit un junghi în piept.

Nu fusesem niciodată înconjurată de oameni cu sentimentul că mă integrez cu adevărat. Dar acum… eram aici. Cu oameni care însemnau ceva pentru mine. Şi pentru care eu aveam importanţă. Am simţit buzele lui Isaac pe tâmplă şi inima mi s-a încălzit.

Eram *acasă*.

Mulţumiri

Feel Again m-a făcut să mă urc pe pereţi. Sawyer şi Isaac nu mi-au făcut deloc uşoară misiunea de a le spune povestea, dar acum, când o ţin în mână, sunt nespus de fericită.

Mii de mulţumiri lui Stephanie Bubley, care nu doar că mi-a servit eroic de lector, ci a fost şi prima cititoare a manuscrisului. Mulţumesc că ai despicat firul în patru şi m-ai ajutat să recompun povestea pe care voiam să o spun. Eşti Yoda-ul meu personal. Mă bucur enorm de următoarele proiecte la care vom lucra împreună!

Un mare „jnulţumesc" către Gesa Weiß şi Kristina Langenbuch Gerez, pentru că sunt cel mai tare duo argentinian din lume.

Mulţumesc, Kim, Laura, Bianca, Caro şi Yvo pentru cuvintele frumoase şi încurajările din timpul procesului de scriere.

Un „mulţumesc" uriaş şi pentru toţi oamenii din culise, în special pentru Sandra Klings, de la producţie, care respectă toate termenele. în plus, mulţumesc întregii echipe de la LYX, care face tot posibilul ca toţi cititorii mei să îşi capete cărţile. Mă bucur enorm că lucrez cu voi.

O îmbrăţişare strânsă pentru fetele mele de la universitate: Jenny, Jasmin, Elisa, Theresa, Ilka, Mandy şi Xiaoyu (şi restul grupei C). Mulţumesc pentru vânătorile de cărţi împreună. Sunteţi cele mai bune colege pe care şi le-ar putea dori cineva. în plus, mulţumesc prietenelor mele, Wiebke, Eda şi Derya, pentru că sunt mereu alături de mine.

Mulţumesc familiei mele, care mă susţine necondiţionat, şi care-mi este alături cu vorba şi cu fapta. Soţului meu, Christian - eşti cel mai tare! Pisicilor - sunteţi cele mai adorabile.

Şi tuturor cititorilor:

Sunteţi minunaţi. Indiferent ce haine purtaţi, indiferent ce şi cu cine faceţi şi indiferent ce spun alţii despre voi. Sper că ştiţi asta.

Mulţumesc că ne-aţi însoţit, pe mine şi gaşca Again, în Woodshill. Oriunde ar duce drumul nostru, mă bucur să vă am alături de mine!